

Thế Thân Của Tình Yêu

Contents

Thế Thân Của Tình Yêu	1
1. Chương 1: Tháng Sáu: Giác Mơ Về Một Người Xa Lạ	1
2. Chương 2: Michael Và Lucifer	19
3. Chương 3: Tháng Tám: Hoàng Tử Ếch	36
4. Chương 4: Tháng Chín: Có Lẽ Là Trò Đùa Dại	53
5. Chương 5: Tháng Mười: Kẹo Hay Là Giấy Gói Kẹo	68
6. Chương 6: Tháng Mười Một: Đến Từ Tình Cầu Cỏ Đơn	83
7. Chương 7: Tháng Mười Hai: Khoảng Cách Giữa Cá Và Chim	98
8. Chương 8: Tháng Một: Khung Ảnh	113
9. Chương 9: Tháng Hai: Hộp Cá Mòi	128
10. Chương 10: Năm 2001: Khoảnh Khắc Thời Gian Ngừng Lại	145
11. Chương 11: Tháng Ba: Cứu Chuộc	160
12. Chương 12: Tháng Tư: Em Không Yêu Anh Sao?	176
13. Chương 13: Tháng Năm: Chúc Mừng Sinh Nhật	197
14. Chương 14: Đoạn Kết: Lời Chào Hối Đến Từ New York	220

Thế Thân Của Tình Yêu

Giới thiệu

Đừng bận tâm đến những tổn thương không thể tránh khỏi trong tình yêu. Mỗi người là một thế giới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-cua-tinh-yeu>

1. Chương 1: Tháng Sáu: Giác Mơ Về Một Người Xa Lạ

Viên Thế Vân: So với làm một người bị gửi gắm quá nhiều hy vọng, cô thà rằng mình là một người không có tiếng tăm, như vậy, cuộc sống của cô có thể thoải mái hơn không?

Tám năm trước cô muốn đến một nơi rời xa chỗ ẩm ỹ này, nhưng cô không hiểu, khoảng cách không phải từ phía này đến phía kia của trái đất.

Tướng Bách Liệt: “Thứ lỗi tôi nói thẳng, có phải cô có người thân hoặc bạn bè thân thiết đã ra đi, ý tôi là...vĩnh viễn...”

1.1Edit: Song TửBeta: SamViên Thế Vân từ London trở lại Thượng Hải, trong vòng ba tuần ngắn ngủi cô đã tranh cãi với mẹ hai lần. Nguyên nhân là, cô muốn chuyển ra ngoài sống một mình, mẹ cô cực lực phản đối. Nhưng cuối cùng, người mẹ luôn luôn cứng rắn của cô vẫn nhượng bộ.

Ở Anh quốc bảy tám năm, đi học cũng được, làm việc cũng được, Thế Vân đã quen sống một mình. Nay về nhà cô đã không thể nào chịu đựng được một cuộc sống bị người khác quản thúc.

Hồi tiểu học ba mẹ Thế Vân đã ly hôn, ba cô là một thương nhân khá thành công, vì thế mặc dù thiếu tình thương của ba, nhưng không bao giờ thiếu tiền. Cô tự cảm thấy mình là một con người mâu thuẫn, một mặt khát vọng tự do, cảm ghét ba mình dùng tiền để bù đắp tình cảm, mặt khác cô lại vô cảm dùng chính khoản tiền này, nhưng thỉnh thoảng tại một khoảnh khắc nào đó, cô cũng rất cảm ghét bản thân.

Một tuần trước, cô rút cuộc dọn ra ngoài, là Tử Mặc giúp cô tìm nhà, ngay dưới lầu căn hộ mà Tử Mặc thuê. Cả tòa nhà có tổng cộng 32 tầng, mỗi tầng chỉ có hai căn hộ, diện tích mỗi căn không lớn, nhưng khu vực công cộng lại rất rộng rãi. Chung quanh đều là khu dân cư, sinh hoạt rất tiện lợi, nhưng nguyên nhân đầu tiên khiến cô để mắt tới chính là rất yên tĩnh.

Tại tầng 31 cao cao, ngăn cách với những tiếng động ẩm ỹ của thành phố, cô thích cái cảm giác giống như đang sống “trong mây”, giống như không cần miễn cưỡng tốn công. Miễn cưỡng gì chứ? Con người này, cuộc sống này, vẫn là...của chính cô?

Thế Vân nhìn quanh căn hộ một người ở mà mình mới thuê, trong góc phòng khách và phòng ngủ chất đầy thùng giấy. Cô lười đi thu dọn, giống như khi ở London bảy tám năm, cô lại lười học giọng London trầm bổng như người dẫn chương trình tin tức kia.

“Cứ như vậy đi...” Cô nằm trên chiếc giường đơn nhỏ nhỏ trước cửa sổ trong phòng ngủ, tấm nệm hơi cứng, bờ lưng truyền đến cảm giác khó chịu, nhưng cô không muốn động dậy, chỉ lẳng lặng nằm đó, nhìn trần nhà màu trắng từ rõ ràng biến thành mơ hồ, sau đó nhắm mắt lại.

Cô mơ một giấc mộng, trong đó cô là một bé gái hơn mười tuổi, có một người bạn thân nhất tên là “Hoa Tử”. Mỗi ngày hai người đều tay nắm tay cùng nhau đi học, cùng nhau tan học, cùng nhau chơi đùa, nhưng có một ngày, Hoa Tử nói mình sắp chuyển trường, vì thế đến gặp cô chào tạm biệt. Lúc chia tay hai người đều bật khóc, Thế Vân thấy mình vừa vẫy tay, vừa chảy nước mắt không đành: “Tạm biệt, Hoa Tử! Tạm biệt...”

Cứ như vậy, cô ở trong giấc mộng hô gọi cho đến khi tỉnh lại.

Đồng hồ trên tường chỉ mười giờ năm phút. Là sáng sớm hay là ban đêm?

Thế Vân đứng dậy kéo rèm cửa sổ, từ trên tầng 31 nhìn xuống, đèn đường ở hai bên ngã tư đường như những dải lụa màu vàng sáng lấp lánh, xa xa những ngọn đèn nê ông của tòa cao ốc không ngừng phát sáng. Thì ra đã tối rồi.

Cô cảm thấy khát, thế là theo trực giác đi mở cửa tủ lạnh, vừa mở ra, nhìn thấy bên trong trống rỗng, cô mới nhớ tới chai nước khoáng cuối cùng đêm qua đã bị mình uống hết rồi.

Thế Vân nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy miệng lưỡi khô khan, cô ngẩng đầu nhìn trần nhà, cầm lấy chìa khóa khóa cửa, quyết định lên tầng cao nhất tìm Tử Mặc.

Thế Vân và Tử Mặc là bạn cùng bàn hồi trung học, mặc dù đã nhiều năm không gặp nhau, nhưng khi gặp lại hai người đều cảm thấy giống như mới chia tay ngày hôm qua. Nhưng Thế Vân không khỏi suy nghĩ, xa cách bảy tám năm, bề ngoài của cả hai đều chín chắn, nhưng còn nội tâm thì sao? Cũng giống như bề ngoài đã thay đổi rồi sao, hay là các cô chưa từng trưởng thành...

“Ồ...” Thi Tử Mặc mở cửa, trông thấy là Thế Vân, biểu tình trên mặt không biết là vui mừng hay thất vọng, hoặc là cả hai. Nhưng tóm lại, nhìn thấy biểu tình rõ ràng như vậy trên khuôn mặt Tử Mặc luôn cứng nhắc,

rất ít khi thấy được.

“Có nước không, tớ chết khát rồi.” Thế Vân tự động thay dép lê, đi về phía phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, cô nhut chí phát hiện, ngoại trừ hai bao dưa chua không biết đặt đây bao lâu thì chẳng có gì hết.

“Tớ có... rượu vang đỏ.”

Âm thanh của Tử Mặc nói thế nào nhỉ...rất độc đáo. Nói năng luôn cứng rắn, so với những cô gái khác thì Tử Mặc có thể nói là hoàn toàn không nằm trong phạm vi dịu dàng. Còn nhớ hồi trước đi học, Tử Mặc lúc nào cũng trầm lặng, không chủ động nói chuyện với người khác, cho dù là người khác hỏi cô, cô cũng chỉ trả lời qua loa vài câu cho xong, giọng nói cứng ngắc trước sau như một, giống như chẳng bao giờ buồn bực.

Nhưng Thế Vân biết, Tử Mặc không phải, cô chỉ là...có điểm độc đáo mà thôi.

“Vay được rồi...” Thế Vân ngã vào sofa trong phòng khách, chờ Tử Mặc lấy rượu và ly qua.

“Hôm qua và hôm kia, tớ đi Ô Trấn* chụp hình hai ngày, vừa mới trở về. Cho nên...quên mua nước.”

(*) Ô Trấn nằm ở phía bắc tỉnh Triết Giang, giữa “tam giác du lịch” Hàng Châu, Tô Châu và Thượng Hải. Những bức tường rêu phong cổ kính và hệ thống kênh rạch chằng chịt đã biến nơi đây trở thành “Venice của phương Đông”.

Tử Mặc không giỏi ăn nói đã dùng ống kính máy ảnh ghi lại những gì mà cô muốn nói, nghe đâu hiện tại cô là một nhiếp ảnh gia có tiếng, Thế Vân giờ cái ly lên nhìn, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ, có phải mỗi người đều có thể tìm được một loại phương thức để biểu đạt bản thân hay không? Thật ra cô rất hâm mộ Tử Mặc, là sự hâm mộ từ trong đáy lòng.

Thế Vân lắc lắc ly rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Này...” Tử Mặc kinh ngạc nhìn cô.

“Không có gì,” cô lắc đầu, lại rót một ly nữa, “Ban nãy tớ lại nằm mơ.”

“?”

“Là mơ thế này, mơ thấy một người xa lạ...” Cô lại uống một ngụm, cô bé trong giấc mộng vừa rồi gọi là gì nhỉ, Hoa Tử?

“À...” Tử Mặc ngồi trên thành ghế sofa, co đầu lại, đây là hành động theo thói quen của cô.

“Chẳng lẽ...tớ bị ma ám sao...” Thế Vân ngây ngốc nhìn ly rượu.

“Không, không thể nào...” Tử Mặc trừng to mắt.

Nhìn thấy khuôn mặt Tử Mặc biến thành dạng này, Thế Vân không khỏi cười ha ha.

Nếu trên thế giới này thật sự có ma ám, thế thì “người nào đó”, có thể bám trên người cô không?

Trở lại căn hộ của mình thì đã là 11 giờ rưỡi, Thế Vân ngồi trên giường ngơ ngẩn trong chốc lát, bỗng nhiên hình như nhớ đến cái gì mà bắt đầu lục lọi. Mấy thùng giấy xếp chồng lên nhau bị mở ra một cách thô bạo, cuối cùng lại bị vô tình ném vào trong góc.

“Ở đâu đây...” Cô thì thào tự nói, rõ ràng không tìm được thứ muốn tìm.

Thế Vân quyết định đi đến cửa hàng tiện lợi 24/7 ở phố đối diện, nếu vật đó đã không còn, thế thì trên thế giới này nhất định có thể dùng vật khác thay thế.

Ở trước cửa của cửa hàng tiện lợi 24/7 dựng một cái bảng hiệu thật to “Cả năm không nghỉ”, Thế Vân đi vào, nhân viên thu ngân đang ngủ gà ngủ gật, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên được. Thế Vân tìm trên kệ đựng đồ một lát, liền tìm được vật mà cô muốn, cầm nó trong tay, dường như trong nháy mắt lòng cô trở nên yên ổn.

Ngay sau đó cô quyết định mua mấy chai nước cùng một ít thức ăn, bỗng nhiên thấy trên kệ có bán loại rượu hoa quả mà cô thích, theo bản năng chìa tay ra lấy, nhưng khi ngón tay tiếp xúc với cảm giác lạnh lẽo của thân chai cô lại bắt đầu do dự.

“Muốn uống rượu ư, tớ mời cậu.” Bỗng nhiên phía sau cô vang lên một giọng nói êm tai quen thuộc.

Thế Vân nhếch khóe miệng cười khở, nói: “Không cần, phụ nữ buổi tối tốt nhất không nên uống rượu một mình.”

Cô xoay người, trông thấy Hạng Tự một tay đút trong túi quần, tay kia thì lướt qua các chai rượu đặt ngay ngắn trên kệ, giống như đang tìm loại nào đó.

“Thế thì tớ uống với cậu là được rồi.” Hạng Tự không nhìn cô, ánh mắt còn đang tìm tòi trên cái kệ trong tủ lạnh.

“Không cần, so với uống rượu một mình thì uống rượu cùng một người đàn ông càng nguy hiểm hơn.”

Hạng Tự quay đầu nhìn cô, sau đó, hai người không hẹn mà cùng nở nụ cười.

“Tớ nghe ‘Sư tử’ nói, cậu đã dọn đến dưới lầu.” Trên đường trở về, Hạng Tự một tay đút vào túi, tay kia thì xách theo hai túi to, bên trong đựng đầy nước khoáng. “Sư tử” là “biệt danh” của Hạng Tự dành cho Thi Tử Mặc, cho dù Tử Mặc hình như rất ghét bị Hạng Tự gọi như vậy.

“Ừ, may mà có Tử Mặc tìm giúp tớ.”

Hạng Tự cố ý ho hai tiếng: “Trên thực tế, là công lao của tớ đây.”

“...”

“Tớ nghe ‘Sư tử’ nói cậu muốn tìm nhà, tớ liền hỏi chủ nhà của bọn tớ, từ tầng 28 trở lên đều là căn hộ của ông ta, ông ta nói vừa lúc có một phòng trống.” Hạng Tự ở sát vách căn hộ của Tử Mặc, từ bé bọn họ đã là hàng xóm, sau khi trưởng thành đến lúc quyết định ra ở riêng lại lựa chọn ở sát vách.

Có lẽ nào, duyên phận giữa người với người đều đã an bài.

“Cám ơn,” Thế Vân nói, “Chờ tớ tìm được việc làm rồi thì sẽ mời hai cậu ăn cơm.”

“Được đấy, nhưng đến lúc đó chưa chắc tớ rảnh, cậu cũng biết, người nổi tiếng như tớ bận rộn nhiều việc.” Anh ta nghiêng mặt, tạo hình giống như đang đứng trước máy ảnh hay dưới đèn pha, nhìn qua rất ngẫu.

Thế Vân bật cười, đây là người từng được xưng là “Tuyển thủ cờ vây tài năng xuất chúng” sao?

So với Thi Tử Mặc là người hướng nội trầm lặng thì Hạng Tự luôn luôn là người đầy ánh hào quang, nhưng hào quang của anh ta chân thật như vậy, có khi Thế Vân không khỏi suy nghĩ, Tử Mặc luôn ngẩng đầu nhìn lên chẳng lẽ không cảm thấy mỏi mệt sao?

Nhưng Thế Vân lắc đầu, muốn xua đuổi ý nghĩ này đi, không ai sẽ chân chính hiểu được một người khác, có lẽ Tử Mặc sớm đã hình thành thói quen nhìn lên, thật giống như cô cũng một mực yên lặng nhìn lên “người nào đó”.

“Có cần giúp đỡ gì thì nói một tiếng là được.” Hạng Tự vươn tay đặt trong túi quần ra nhấn nút thang máy, cửa “Đỉnh” một tiếng mở ra.

Thế Vân mỉm cười đi vào, bỗng nhiên nói: “Hình như ngoại trừ Tử Mặc, cậu đối với từng người phụ nữ đều rất dịu dàng.”

Hạng Tự tươi cười khả ái, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc lướt qua tức khắc: “Bởi vì... cậu ấy rất kỳ lạ, cậu không cảm thấy thế sao?”

“Kỳ lạ?... Không cảm thấy.” Thế Vân thành thật nói.

Cô còn nhớ có một tối cũng uống rượu ở nhà Tử Mặc, hai người có lẽ say rồi, cũng có lẽ là không say, nhưng khi Tử Mặc nói “Phụ nữ hai mươi chín tuổi còn chưa có bạn trai, chưa kết hôn thì là quái vật sao?” Về mặt cô mù mờ, hy vọng chính mình đã say, như vậy khỏi cần trả lời vấn đề này.

Nhưng điểm thật sự kỳ lạ là, những người đó chỉ cần người khác không giống mình thì đều nói người ta là kỳ lạ.

“Theo ý tớ thì rất kỳ lạ,” Hạng Tự khẽ cười, “Lần đầu tiên khi tớ nhìn thấy cậu ấy, còn tưởng rằng mình gặp quỷ rồi.”

“Vì sao, hai người không phải là hàng xóm sao?”

“Đúng vậy, chính là kỳ lạ ở điểm ấy, nhà Tử Mặc ở sát vách nhà tớ mười năm tớ cũng không biết, chưa bao giờ gặp cậu ấy.”

“Là vì cậu chưa bao giờ chú ý đến Tử Mặc thôi...” Thế Vân cười nói.

“Không biết nữa, nhưng cậu có thể tưởng tượng khi một mình đang đi trong ngõ tối, bỗng nhiên sau lưng xuất hiện một cô gái tóc dài che khuất gương mặt đang đi theo mình, cái cảnh tượng khủng bố này...” Nói xong, anh ta không khỏi rung mình một cái.

Thang máy bắt đầu đi lên, Thế Vân nhớ tới bộ dáng Tử Mặc hồi đi học, cô buồn cười gật đầu: “Hồi trước Tử Mặc có chút...”

“Sau khi trưởng thành...càng kỳ lạ hơn...” Hạng Tự khẽ nhún mày, miệng lẩm bầm bầm.

“Nhưng kỳ thật Tử Mặc rất tốt bụng.”

“?”

“Còn nhớ hồi trước trong tiết thể dục, bọn tớ ngồi bên lề sân thể dục nghỉ ngơi, Tử Mặc bỗng nhiên nói với tớ: ‘Tối hôm nay...chúng nó lại có thể...ăn no nè’,” Thế Vân nhại lại giọng nói cứng ngắt của Tử Mặc chọc cười Hạng Tự, “Điều thú vị là, khi cậu ấy dùng giọng điệu đặc biệt cứng ngắt đó, còn mang theo một chút hưng phấn, vì thế tớ rất chần chờ ‘À’ một tiếng, cậu ấy còn nói: ‘cậu xem, vừa rồi chúng nó... mang một viên đường vào tổ rồi...’”

“?”

“Tớ nhìn qua, thì ra trên mặt đất có rất nhiều con kiến, sau đó Tử Mặc ngẩng đầu, vẻ mặt phấn chấn nói: ‘Đó là vì ngày hôm qua tớ đặc biệt đến đây rải đường đó...’”

Nói xong, hai người cười ha ha, Thi Tử Mặc thật là một người đặc biệt, có lẽ cô không được người ta thông hiểu, nhưng Thế Vân lại hâm mộ sự tự do tự tại của cô.

“Tớ có thể tưởng tượng được khuôn mặt của cậu ấy ngay lúc đó,” Hạng Tự cười rộ lên rất có góc cạnh, đường cong nơi khóe miệng rất sắc nét, “Rõ ràng cảm thấy rất vui vẻ lại không dám thể hiện là mình đang vui vẻ.”

Thế Vân thu hồi nụ cười, dùng một loại ngữ khí dịu dàng mà chính cô cũng không phát hiện ra mà nói: “Cho nên, Tử Mặc không phải kỳ lạ, cậu ấy chỉ là...rất cô đơn.”

Bọn họ đều không nói nữa, giống như đều có tâm sự của riêng mình, cho đến khi thang máy phát ra một tiếng “Đỉnh”, dừng tại tầng 31.

“Tạm biệt, chúc ngủ ngon.” Thế Vân ra khỏi thang máy, xoay người vẫy tay.

“Tạm biệt.”

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, khuôn mặt anh tuần mang theo nụ cười của Hạng Tự cũng biến mất, Thế Vân lấy ra chìa khóa mở cửa vào nhà, hai chai nước khoáng cầm trong tay nhét vào tủ lạnh, cô chợt nghĩ đến, đâu chỉ có một mình Tử Mặc cô đơn?

Cô cầm vật vừa rồi mua ở cửa hàng tiện lợi, từ trong túi xách lấy ra một cây bút, rồi ngồi trước bàn học.

Đó là một quyển sổ bìa màu vàng, quyển sổ ban đầu trong quá trình chuyển nhà không biết đặt ở đâu, cô mở quyển sổ ra, lật một tờ, ở trang thứ hai viết xuống hai chữ: Hoa Tử.

Vì sao là Hoa Tử? Hoa Tử là ai?

Cô không biết, thật sự không biết. Cô không ngừng mơ thấy người xa lạ kia, có đủ loại gương mặt cùng nhiều cái tên khác nhau, phần lớn cô đã không còn nhớ, nhưng cô vẫn nhớ trong giấc mơ của mình, cô luôn không ngừng gọi tên đối phương, chẳng muốn xa rời.

Nhưng mà, đó thật là Viên Thế Vân sao...

Từ nhỏ Viên Thế Vân là một đứa trẻ ngoan ngoãn học hành giỏi giang ở trong mắt ba mẹ, người lớn và thầy cô, học ba năm đại học trong nước, sau đó đi London du học, tốt nghiệp xong ở lại đó làm việc ba năm, mọi người cho rằng cô là điển hình của “phụ nữ tân tiến”, nhưng chí nguyện lớn nhất của cô lại giống như “Trà sữa*” nói, là làm một người vợ tốt.

(*) Biệt danh “Trà sữa” của Lưu Nhược Anh so với nghệ danh của cô cũng được yêu thích tương đương nhau. Biệt danh này xuất phát từ miệng nghệ sĩ Trần Thăng – thầy của Lưu Nhược Anh. Tên tiếng Anh của Lưu Nhược Anh là Rena, đồng âm với từ “Trà sữa” trong tiếng Phúc Kiến, để dễ nhớ, thầy của cô nói cứ gọi là “Trà sữa”. Một câu nói tùy ý, không ngờ lại trở thành nghệ danh thứ 2 gắn bó với Lưu Nhược Anh cho đến nay.

Cô thường suy nghĩ: so với làm một người bị gửi gắm quá nhiều hy vọng, cô thà rằng mình là một người không có tiếng tăm, như vậy, cuộc sống của cô có thể thoải mái hơn không?

Nhưng hiện tại, Thế Vân ngồi tại vị trí xuôi theo đường phố của tiệm thức ăn nhanh nằm trong cửa hàng bách hóa, cô ngơ ngẩn hút nước coca lạnh trong ly giấy sắp hòa tan. Cuộc sống của cô có lẽ đã định là sẽ bị gửi gắm nhiều kỳ vọng, bởi vì có một số người nhất định sẽ không thoát khỏi vận mệnh.

Đây là buổi chiều thứ sáu của tuần thứ hai trong tháng sáu, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính rơi vào người, có một loại ấm áp đốt cháy.

Cô nhìn người đi đường qua lại trên con đường Hoài Hải đến đầu vầng mắt hoa. Phần lớn khối phố tại London đều vắng vẻ hiu quạnh, chỉ có ở nhà ga và trạm xe điện ngầm mới có thể được xem là rộn ràng nhộn nháo. Nhưng cô không muốn đi, có một dạo cô ngỡ rằng mình sợ hãi đám đông, nhưng cô thích sự chen chúc trong quán bar, dường như chỉ khi được chìm ngập trong đám người thì cô mới có thể tìm được một loại cảm giác an toàn.

Con người, được sinh ra với sự mâu thuẫn chẳng.

Nói đến cùng, Thế Vân có chút hối hận. Tám năm trước cô muốn đến một nơi rời xa chỗ ẩm ỹ này, nhưng cô không hiểu, khoảng cách không phải từ phía này đến phía kia của trái đất.

Đêm cuối cùng tại London, nhìn ra ngã tư đường ngoài cửa sổ, lần đầu tiên Thế Vân cảm thấy mình đã trưởng thành. Có chút vui sướng, có chút xót xa, bởi vì trưởng thành cần phải trả giá lớn.

Thế Vân xem đồng hồ đeo tay, đã hẹn với Thạch Thụ Thần vào lúc năm giờ, cô tới đây trước nửa tiếng, bởi vì ở nhà một mình cũng chẳng làm được việc gì. So với Tử Mặc, cô và Thạch Thụ Thần là bạn thân từ hồi tiểu học, chính là loại bạn thân đã từng chứng kiến bộ dáng khờ dại nhất của nhau trong những năm tháng thanh xuân.

Thế Vân nhớ lại Thạch Thụ Thần qua tấm ảnh đã được chụp từ cách đây rất nhiều năm, trong tấm ảnh anh ta vẫn có khuôn mặt trẻ con như hồi xưa, nếu không mặc âu phục thì luôn cảm thấy anh ta vẫn là một sinh viên. So với Thạch Thụ Thần, Thế Vân cảm thấy mình có vẻ già dặn, phải chăng phụ nữ luôn già nhanh hơn đàn ông ư?

Có lẽ vậy, thế nên mỗi lần mẹ và bà ngoại nhìn cô, bọn họ đều có sắc mặt lo âu. Viên Thế Vân đã hai mươi chín tuổi rồi, không còn là cô gái làm nũng với ba mẹ, mà là một người phụ nữ, ngoài tám bằng trông có vẻ cao cấp kia thì vẫn là hai bàn tay trắng.

Tối nay bọn họ có buổi họp lớp thời trung học, cô mơ hồ chờ mong. Cô cảm thấy mình khát vọng được nhận biết một lần nữa, người khác cũng được, chính mình cũng được, đều cần được nhận biết một lần nữa sau khoảng thời gian dài bất vô âm tín. Mẹ nói, cô bắt đầu có điểm giống...

Thế Vân không nghĩ nữa, bởi vì Thạch Thụ Thần đến rồi, câu nói đầu tiên của cô là: “Cậu đến muộn.”

“Sorry.” Anh ta không giải thích nhiều, thành khẩn nói xin lỗi.

Thế Vân nở nụ cười, xem ra, Thạch Thụ Thần thật sự không thay đổi.

Buổi họp lớp được tổ chức tại nhà hàng nằm trên tầng cao nhất trong cửa hàng bách hóa, bàn ăn hình chữ nhật còn rất nhiều chỗ trống, Thế Vân tùy tiện chọn một chỗ rồi ngồi xuống, lẳng lặng nhìn bạn học đang lần lượt tới nơi. Loại thời điểm này, cô sẽ có nỗi xung động muốn làm “người diễn thuyết”, nhưng thường thường cuối cùng cô lại là “thính giả” mỉm cười trầm lặng.

Có một người đàn ông ngồi bên cạnh cô, vừa chào hỏi những người khác, vừa bắt đầu châm điếu thuốc.

Bữa tối nhanh chóng bắt đầu, Thế Vân không ngừng trả lời các câu hỏi về London. Nhưng kỳ thật sau khi trở về, cô cảm thấy mình hoàn toàn không biết London, lại càng không biết nước Anh. Đến khi có người chuyển sang đề tài công việc mới của Thạch Thụ Thần, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ăn xong chỗ thức ăn cuối cùng, Thế Vân phát hiện người đàn ông bên cạnh mình mới là “thính giả” chân chính. Cô quay đầu lẳng lẽ đánh giá anh ta, khuôn mặt nhìn nghiêng trông rất đẹp trai.

Lúc này, người phục vụ bưng lên một chiếc bánh ngọt, có người nói: “Viên Tổ Vân, cắt bánh đi.”

Thì ra anh ta tên là Viên Tổ Vân, là “Ác ma” Viên Tổ Vân.

Có một người bạn học tên gần giống mình như vậy sẽ mang đến rất nhiều phiền toái. Còn nhớ ngày đầu tiên đi học, chủ nhiệm lớp mỉm cười hỏi cô: “Nghe nói trường chúng ta năm nay có một đôi song sinh, là em và Viên Tổ Vân sao?”

Thế Vân ngỡ ngàng lắc đầu, lần đầu tiên nhớ kỹ tên anh.

Hôm nay là sinh nhật anh ta sao?

Cô không biết. Hóa ra ác ma cũng có sinh nhật. Thật giống như Lê Minh đã nói trong “Đọa lạc thiên sứ*”: cho dù là sát thủ thì cũng có bạn học tiểu học...

(*) Đây là một bộ phim của đạo diễn Vương Gia Vệ công chiếu lần đầu tại Hồng Kông năm 1995. Với dàn diễn viên chính gồm Lê Minh, Kaneshiro Takeshi, Lý Gia Hân, Dương Thái Ni và Mạc Văn Úy.

Viên Tổ Vân tươi cười cắt bánh xong, tiếp tục lẳng lẽ lấy điếu thuốc ra hút.

Thế Vân chỉ ăn tượng trưng một miếng bánh ngọt rồi đặt nĩa xuống.

Lúc người phục vụ đi lên đổi đĩa, cô liếc mắt một cái, thấy miếng bánh trước mặt người kia vẫn còn nguyên xi chưa ăn miếng nào.

Buổi họp lớp sắp kết thúc, Thi Tử Mặc và Hạng Tự mới xuất hiện.

“Đều tại cậu ấy...” Thi Tử Mặc không vui chỉ vào Hạng Tự ở bên cạnh.

“Xin lỗi, trước đó tôi đưa một người bạn về nhà.” Hạng Tự cười rộ lên, lộ ra vẻ ngây thơ như đứa nhỏ.

Vì thế mặc kệ là ai, chỉ cần nhìn thấy nụ cười này cũng đều tha thứ cho Hạng Tự, như là chỉ cần anh ta đến đây thì là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

Thế Vân nhìn thấy Tử Mặc cũng giống như mình, cô âm thầm thở dài. Có một số người cho dù làm gì cũng là vì kỳ vọng của người khác, mà một số khác cho dù làm gì thì cũng được người khác kỳ vọng. Cô từng thấy một câu thế này trong sách: mỗi người đều có con đường phải đi của riêng mình, người khác vĩnh viễn không thể hiểu hoặc có trải nghiệm.

Có lẽ, thật sự không phải không có lý.

Khi buổi họp lớp kết thúc, Thế Vân vì phải qua nhà mẹ cho nên không ngồi xe của Tử Mặc. Thạch Thụ Thần nói muốn đưa cô đi, cô vui vẻ gật đầu.

Xe dừng lại ở dưới lầu nhà Thế Vân, cô cởi bỏ dây an toàn, cảm thấy rốt cục cũng được thở phào nhẹ nhõm.

“Muốn tớ đưa cậu đi lên không?”

Cô lắc đầu: “Không cần, tớ tự lên được.”

Nói xong cô đẩy cửa xuống xe, Thạch Thụ Thần vẫy tay nói tạm biệt, rồi nhanh như chớp rời đi.

Về đến nhà, mẹ đã sớm mang đồ đạc còn sót lại của cô xếp vào một cái thùng giấy, tuy không nặng nhưng độ lớn trông có vẻ đáng kinh ngạc.

“Ba con nói có một công ty thông báo con đi phỏng vấn.” Mẹ ngồi trên giường bắt đầu dùng tay bôi kem dưỡng da, bình thường như thế này cho thấy bà sắp chuẩn bị ngủ.

Thế Vân cười hậm hực, dựa vào bản thân cô có lẽ thật sự chẳng làm nên chuyện. Còn nhớ hồi đại học, từng có một cô bạn học chanh chua nói: ngoài dựa vào ba mẹ ra thì cô chẳng biết gì. Cô không tức giận, chỉ nhẹ nhàng băng quơ cười cười: “Vậy thì thế nào?”

Bước vào tuổi 29, cô không có tình yêu, không có công việc, không thấy được tương lai, nhưng thế thì sao, cô là chính cô.

Từ trước đến nay cô chỉ cần là chính mình.

Thế nhưng, con người có tùy hứng bao nhiêu thì cũng sẽ có điểm cuối, hướng chi, cô không thích hợp làm một cô gái bốc đồng...

Từ trong nhà đi ra Thế Vân lên xe taxi, mở thùng giấy ra, bên trong có rất nhiều thứ linh tinh. Quan trọng nhất là một quyển sổ mỏng màu xanh. Cô cầm lấy quyển sổ lật xem, trên đó ghi lại những cái tên hoàn toàn xa lạ đối với cô, đó đều là những cái tên đã xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Ngoài Tử Mặc ra, Thế Vân không kể lại giấc mơ này cho bất cứ người nào, nhất là ba mẹ. Bởi vì từ sau khi xảy ra “sự kiện kia”, không khí trong gia đình đã thay đổi. Cô bắt đầu sợ hãi sự yên tĩnh, bởi vì mỗi khi yên tĩnh, lúc không nghe gì được, cô cảm thấy cổ mình như bị một đôi tay vô hình bóp chặt, muốn kêu to nhưng lúc nào cũng không kêu ra tiếng được.

Vì thế cô muốn rời khỏi, đi càng xa càng tốt, tốt nhất là không ai quen biết cô, nói vậy, cũng sẽ không có người quen biết ... “người nào đó”.

Khi về tới nhà, đồng hồ trên tường phòng khách chỉ mười hai giờ đêm, Thế Vân nặng nề nằm trên giường, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó lại đứng dậy mở laptop, đăng nhập vào một trang web du học sinh mà cô thường tới. Cô theo bản năng gõ tay xem đồng hồ, lúc này chắc là đã có bản ghi âm để nghe rồi?

Mở diễn đàn ra, quả nhiên có một bài viết, tên là: Tào Thư Lộ @ đài phát thanh tiếng Trung tại New York 0613.

0613 là ngày hôm qua, mà Tào Thư Lộ —— Thế Vân nhấp chuột vào đường link, một giọng nói quen thuộc truyền đến —— đó là, người dẫn chương trình radio trước kia mà “người nào đó” hồi trước thích nhất.

“Xin chào mọi người, đây là Thư Lộ tại New York mang đến tiết mục cho các vị, tuần này đã xảy ra những chuyện thú vị nào nhỉ? Chúng ta hãy cùng nhau lắng nghe...”

Sáng sớm thứ hai, Thế Vân ăn mặc chỉnh tề, rồi đi đến tòa nhà cao cấp ở trung tâm thành phố.

Phỏng vấn cô là một người đàn ông người Anh có khuôn mặt trẻ trung, tóc gần như đã không còn, nhưng cả người nhìn rất có tinh thần, ông ta lịch sự đưa danh thiếp cho cô, trên đó giấy trắng chữ đen in dòng chữ “Giám đốc khu vực Châu Á – Thái Bình Dương”. Bọn họ nói chuyện với nhau một lúc, rất vui vẻ hòa hợp, nhưng cuối cùng trong lúc vô tình ông ta nhìn thấy trên lý lịch cô viết là tốt nghiệp đại học XX tại London, về mặt ông ta có chút bất ngờ.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, cuối cùng, cô đã có một công việc.

Buổi tối, Thế Vân hẹn Thạch Thụ Thần đi ăn chúc mừng tìm được công việc mới.

Anh ta dẫn theo một cô gái đến, là bạn học thời trung học của bọn họ, Thế Vân suy nghĩ hồi lâu mới chần chờ nói: “Lý Nhược Ngu?”

Lý Nhược Ngu cười hì hì ngồi xuống, giải thích: “Tôi và Thạch Thụ Thần làm cùng một công ty, nghe cậu ấy nói cậu vừa từ Anh trở về, nên tôi muốn gặp cậu.”

Thế Vân mặc dù hơi bất ngờ, nhưng cô nhanh chóng thân thiện trò chuyện với Lý Nhược Ngu, ngược lại Thạch Thụ Thần cả tối đều trầm mặc.

Khi trở về, Thạch Thụ Thần bước nhanh đến cửa nhà hàng đón một chiếc taxi, Thế Vân vừa nói lời tạm biệt với Lý Nhược Ngu vừa đi qua, lại bị Thạch Thụ Thần giữ chặt: “Tớ đưa cậu về.”

“...” Thế Vân chớp mắt ngạc nhiên.

Như vậy, xe taxi này là?

Lý Nhược Ngu tự nhiên lên xe, vẫy tay tạm biệt bọn họ, nhưng nụ cười trên mặt mang theo một chút chua xót.

Xe taxi nhanh chóng chạy đi, hai người đứng ở cửa nhà hàng đều không nói gì.

Thạch Thụ Thần lấy ra chìa khóa xe nói: “Đi thôi, qua lấy xe.”

Thế Vân đi theo sau Thạch Thụ Thần, có chút ngỡ ngàng, hình như người trước mắt không phải là Thạch Thụ Thần mà cô quen biết.

Hóa ra, không biết bắt đầu từ khi nào, những thứ cô cho rằng không thay đổi, thật ra đã lặng lẽ thay đổi từ lâu...

Tối nay, Thế Vân đến căn hộ trên lầu tìm Thi Tử Mặc, nhấn chuông thật lâu, lúc cô tưởng rằng Thi Tử Mặc không ở nhà thì cửa lại mở.

“Thế Vân...” Tử Mặc từ khe cửa lộ đầu ra, hai má hơi đỏ, không biết có phải là vì thời tiết quá nóng không.

“Có rượu không,” Thế Vân dựa vào cửa, “Tớ muốn uống chút rượu.”

“Có...có.” Ngừ khí của Tử Mặc vẫn cứng ngắc trước sau như một, “Nhưng mà...không tiện cho lắm...”

Thế Vân cúi đầu, nhìn ở cửa có một đôi giày vải cũ kỹ kiểu nam, hình như... không phải phong cách của Hạng Tự.

“Cậu... chờ một chút...” Tử Mặc xoay người vào phòng bếp, lúc đi ra cô cầm trong tay một chai rượu vang đỏ còn thừa một nửa, nhãn trên thân chai đã bị xé một mảng, “Chỉ còn nhiều đây.”

“Cám ơn,” Thế Vân nhận cái chai rồi nháy mắt với Tử Mặc, “Tớ xuống đây.”

Khi cửa thang máy mở ra luôn phát ra âm thanh “Đỉnh” trong trẻo, Thế Vân đi vào, xoay người vẫy tay, Tử Mặc cười cứng ngắc, rồi đóng cửa lại.

Rốt cuộc, người như thế nào sẽ yêu một cô gái kỳ lạ lại đáng yêu như Tử Mặc chứ?

Cô nhìn chai rượu trong tay, cho dù là người thế nào, chỉ cần thật tình yêu nhau, như vậy đủ rồi.

Sáng hôm sau, Thế Vân đi đăng ký học lái xe. Ở London cô đã quen đi bên trái, bây giờ phải thích ứng lại từ đầu.

Cột chắc dây an toàn, tay phải cầm chắc tay lái, ngay sau đó nghe được âm thanh nghiêm túc của thầy dạy lái: “Cô định dùng tay phải để đổi cần số sao?”

“Ồ.” Cô bối rối đổi tay.

Cuộc sống là như thế, lúc trước cô muốn rời khỏi, hiện tại muốn quay về điểm ban đầu cũng là cô, con người thường sẽ kinh ngạc với sự thay đổi của chính mình.

Lúng ta lúng túng chạy một tiếng, mặc dù trong xe mở điều hòa, nhưng Thế Vân lại cảm thấy mồ hôi ướt đầm cả người. Theo giáo viên từ trên xe bước xuống, cô chỉ muốn làm một chuyện, chính là đi mua một chai bia ướp lạnh, uống hết không còn một giọt.

“Tôi thường nói với học viên, lái không tốt không sao, nhưng nhất thiết không được trái luật giao thông, hơn nữa không thể uống rượu, cô phải nhớ kỹ.” Thầy giáo ngồi ở ghế phó lái ghi vào sổ luyện tập của cô, “Cuối tuần lại đến tập lái một lần nữa, sau đó bắt đầu tập quay xe.”

Nói xong, anh ta ra lệnh học viên khác vào thế chỗ Thế Vân ngồi trên ghế lái quay đầu xe chạy đi.

Nhìn chiếc xe màu vàng chuối chạy xa, Thế Vân không khỏi lẩm bẩm: “Trên thế giới này, thật không ít người đáng sợ...”

Chậm rãi đi đến cổng trường, trước cửa phòng bảo vệ có một cái máy bán đồ tự động, Thế Vân vội vàng từ trong túi lấy ra tiền lẻ bỏ vào khe nhận tiền. Đến lúc chọn đồ uống, tay cô đang chỉ trước nút bia do dự trong chốc lát, vẫn là chọn nước sô đa.

Buổi tối, Thế Vân đến nhà hàng mà Tử Mặc giới thiệu, bởi vì đến trễ, chỉ có chỗ ngồi trong góc.

Chọn đồ ăn xong, Thế Vân nhìn xung quanh, ngọn đèn của nhà hàng không sáng lắm, một bàn đa số là bốn người ngồi, hơn phân nửa khách hàng là các cặp người yêu, cô không khỏi tò mò suy nghĩ, Tử Mặc độc thân rồi cuộc theo ai tới đây chứ?

Nhưng cô nhanh chóng lắc đầu cười khổ, chính cô chẳng phải cũng một mình tới sao, không biết những người chung quanh nhìn cô như thế nào.

Tại chỗ ngồi sát cửa sổ có một đôi nam nữ, Thế Vân nhìn người đàn ông có đường nét một bên mặt kiên nghị, bỗng nhiên phát hiện người đó là Viên Tổ Văn.

Một bên mặt của anh trông có vẻ rất nghiêm túc, bộ dạng nói năng thận trọng, cô gái đối diện trông thùy mị, so với cô gái đó anh lại càng cứng nhắc hơn, đây là Viên Tổ Văn ở trong ký ức của cô!

Đột nhiên, Viên Tổ Văn như là cảm giác được tầm mắt của cô, anh quay đầu nhìn về phía cô. Viên Thế Vân còn đang suy nghĩ tâm sự chưa kịp né tránh ánh mắt sắc bén kia, cô đành phải ngơ ngác nhìn anh, sau đó theo bản năng gật đầu.

Trên khuôn mặt kiên nghị của Viên Tổ Văn vậy mà lộ ra nụ cười ôn hòa, anh nhẹ nhàng gật đầu, sau đó quay đầu lại mặt không còn chút biểu cảm.

Cả bữa ăn, Thế Vân thỉnh thoảng lén quan sát đôi nam nữ kia, đó là bạn gái của anh ta sao? Thì ra “Ác ma” cũng thích loại con gái e ấp dịu dàng — ở, có ai không thích chứ, cô gái như vậy ai cũng thích thôi. Nhưng mà yêu một người đàn ông như Viên Tổ Văn, e rằng là chuyện không lâu bền.

Ăn xong miếng bánh pudding xoài cuối cùng, Thế Vân gọi người phục vụ tính tiền. Lúc đi qua bên người Viên Tổ Văn, cô cố ý không nhìn anh, giống như bọn họ là hai người xa lạ không có chút liên can.

Đi trên đường, gió đêm mùa hè thổi tới, cô bỗng nhiên suy nghĩ, tại thành phố này hiện thực và hư ảo đan xen vào nhau, có nhiều lắm thăng trầm. Điều cô phải làm chẳng qua là duy trì sự tỉnh táo.

Sáng thứ hai, Thế Vân chính thức đến công ty làm. Người phụ trách giúp cô làm quen với công việc là Carol, cô ta nói rằng sếp của cô thường xuyên đi công tác khắp nơi, thời gian ở Thượng Hải không lâu, cho nên công việc trợ lý này rất nhẹ nhàng.

Tháng sáu, trong không khí ẩm áp ẩm ướt, buổi chiều ở văn phòng cầm một tách cà phê từ ngoài cửa sổ lầu 30 nhìn xuống ngã tư đường, giống như đang ở trong mây.

Nhàn nhả trải qua một tuần, Thế Vân nhận được thông báo nói sếp của cô đã quay về đây, vì thế công việc bắt đầu trở nên bận rộn, mỗi ngày mở không biết bao nhiêu hội nghị, thời gian trôi qua quá nhanh. Giữa trưa vội vàng ăn xong cơm trưa, cô đang cầm máy tính vọt tới phòng họp, vừa vào cửa, cô ngấy ngấy cả người — người ngồi ngay ngắn ở giữa không phải Viên Tổ Văn thì là ai?

Viên Tổ Văn ngẩng đầu nhìn cô, trên khuôn mặt không có biểu tình hiện lên một tia kinh ngạc: “Cô chính là nhân viên mới tới?”

Thế Vân gật đầu, kiên trì đi đến ngồi xuống đối diện anh: “Xin chào.”

Cả buổi chiều, bọn họ không có nói chuyện với nhau một câu nào, giống như lần trước ở nhà hàng, bọn họ là hai người xa lạ không có chút liên can. Ba ngày sau, cô ở quán cà phê dưới lầu tình cờ biết được từ trong miệng của một nữ đồng nghiệp, anh là quản lý của bộ phận nào đó.

Về phần là bộ phận nào...thì cô không nhớ nổi.

Nhưng không thể không tin, thì ra trên thế giới này có một thứ gọi là trùng hợp.

“Xin chào.”

Thế Vân từ khay cơm to trước mặt ngẩng đầu lên, cô không khỏi hoảng sợ. Là Viên Tổ Vân.

“Đừng có lần nào cũng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn tôi, hiện tại tôi đã không còn tùy tiện đánh lộn với người khác.” Anh ta đang nói đùa ư, nhưng tại sao gương mặt vẫn không có chút biểu cảm?

Thế Vân cười ha ha hai tiếng, cảm thấy xấu hổ.

Anh ngồi vào chỗ trống đối diện cô bắt đầu ăn cơm, bọn họ cứ như vậy trầm mặc gượng gạo ăn xong phần cơm của mình, sau đó một trước một sau vào thang máy.

Thật vất vả theo đám đông chen vào thang máy, âm thanh cảnh báo quá tải vang lên. Bởi vì là người cuối cùng bước vào, Thế Vân đành phải bắt đầu rời khỏi thang máy, mới đi một bước, lại bị Viên Tổ Vân giữ lại: “Tôi đi chuyển sau.”

Nói xong, anh lui ra ngoài, nhìn cửa thang máy ở giữa bọn họ khép lại.

Trong nháy mắt, Thế Vân cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời.

Lúc tan tầm, đi ngang qua phòng trà nước, nghe thấy âm thanh nước nở rất nhỏ, Thế Vân theo bản năng dừng bước chân, nhưng do dự có cần tránh đi không.

Bên trong truyền đến giọng nói bắt đầu của Carol: “Quên đi, đừng vì chuyện này mà khổ sở, ai cũng biết quản lý Viên đối với con gái đều như vậy...”

Cô gái nhỏ giọng nói: “Tôi biết... nhưng tôi tưởng là mình không giống với người khác...”

Thế Vân không nhận ra đó là ai, nhưng chuyện này không quan trọng, bởi vì cô không có ý dò xét bí mật của người khác.

Cô giẫm lên tấm thảm dày lại mềm đi ra khỏi khu vực văn phòng. Quản lý Viên mà bọn họ nói là Viên Tổ Vân sao? Cô đã từng thấy anh hẹn hò với một cô gái, cho nên ý nghĩ này nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Tôi biết... nhưng tôi tưởng là mình không giống với người khác...

Phụ nữ thường hay ngốc như vậy, cho rằng mình có điểm khác biệt, nhưng đối với một người đàn ông mà nói, cô ta chẳng qua cũng chỉ là một sinh mệnh lâu dài, một người phụ nữ nào đó mà thôi.

Trong lòng Thế Vân bỗng nhiên nghĩ đến một câu: tình yêu, là một thứ đáng sợ.

Chính cô cũng hoảng sợ, những lời này lại cứ vậy mà đột ngột xuất hiện. Cô cảm thấy đầu óc mình như là không thể hoạt động bình thường, nhưng mà vẫn không ngừng suy nghĩ, Viên Thế Vân gần như chưa từng yêu đương, làm sao nản lòng với tình yêu như thế chứ.

Đi ra khỏi tòa nhà, gió từ từ nổi lên.

Ngồi trên xe taxi nhìn ngã tư đường ngoài cửa sổ, Thế Vân từng cho rằng mình là loại phụ nữ dám yêu dám hận, nhưng hiện tại cô hiểu chính mình, chẳng qua là một người ngay cả dũng khí bước đi cũng không có.

Tình yêu, mọi người đều bị bề ngoài đẹp đẽ của nó mê hoặc, nhưng kỳ thật bên dưới vẻ ngoài đẹp đẽ đó lại hàm chứa ích kỷ, ghen ghét, hối hận, vô tình. Cô biết một số người, luôn miệng nói không thể không có tình yêu, kết quả là lại chỉ coi như trò chơi. Còn có một số người, dùng thời gian vài năm, mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm để yêu, để chờ đợi một người khác, chờ ngàn buồn đi qua, chờ lãng tử quay đầu, nhưng cuối cùng người bị thương lại là chính mình.

Cô không hề cho rằng tình yêu là trò chơi, nhưng cô cũng sẽ không dùng thời gian dài như vậy để yêu một người.

Cuối tuần, Tử Mặc nói lớp trưởng cũ tổ chức mọi người đi ca hát, Thế Vân do dự một lát vẫn đáp ứng.

Từ sau tối hôm đó Thạch Thụ Thần đưa cô về, bọn họ cũng không liên lạc. Thế Vân cảm thấy dường như giữa hai người có gì đó, nhưng không thể nói rõ, trong lòng cô lại sợ hãi đối mặt với anh ta.

Cô cũng đã lâu rồi chưa gặp lại Viên Tổ Vân, nghe nói anh đi công tác, như vậy cũng tốt, đỡ phải xấu hổ.

“Này,” có người vỗ vai cô bước nhanh qua, có phần hài hước nói, “Đang kiểm tiền lẻ à.”

Thì ra là Thạch Thụ Thần, anh ta lộ ra nụ cười ảm áp.

Thế Vân cũng cười, cô quen với một Thạch Thụ Thần như vậy hơn. Nụ cười của anh ta luôn tao nhã, như gió xuân, người này hình như không có chút sắc sảo.

Bước trên bậc thang trải thảm hồng của KTV, Thạch Thụ Thần hỏi: “Công việc mới thế nào?”

“Cũng được.”

“Gần đây tớ muốn học theo cậu.”

“?” Thế Vân nhìn sườn mặt của anh ta, cảm thấy anh ta có chút cô đơn.

Anh ta quay đầu mỉm cười nói: “Muốn đi đọc, học thêm chút gì đó.”

“Được đấy...” Tuy rằng cô bất ngờ, nhưng cảm thấy đây là một ý kiến hay, “Đi đâu, học gì?”

Thạch Thụ Thần không trả lời cô, hỏi ngược lại: “Lần trước cậu nói với tớ, muốn đi du học nữa...?”

Thế Vân gật đầu, lúc không tìm được công việc quả thật có dự định như vậy, nhưng gần đây cô lại mất đi ý nghĩ đó trong đầu.

“Không bằng cùng đi nhé?” Thạch Thụ Thần nói.

Về mặt anh ta từ trước đến nay chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, thế nên cô không biết nên mở miệng thế nào nói mình đã thay đổi suy nghĩ. Cô chỉ cười gượng gạo: “Để...để sau hẵng nói.”

Đẩy cửa phòng ra, bên trong đang nô đùa ầm ỹ, rất khó tin rằng những người này đã sắp ba mươi rồi.

Ba mươi tuổi, trong một đoạn thời gian rất dài, cô nhìn thấy sự khởi đầu của già cả. Nhưng bây giờ, chính cô cũng đã bắt đầu bước về phía này.

Thế Vân bị đẩy lên trước máy tính chọn bài hát, sau đó lại bị đẩy đến bên ghế sofa chờ đợi đến lượt mình. Cô bỗng nhiên cảm thấy, dường như mọi thứ đều đã được sắp đặt, cô chỉ có một con đường để đi. Du học cũng được, công việc cũng được, cái cô phải làm chính là đi theo con đường này, không ngừng đi mãi thế thôi.

Có người nói: “Viên Thế Vân, tới lượt cậu.”

Thế là cô nhận mic, trên màn hình TV thật lớn hiện lên bài hát quen thuộc lại xa lạ “Close to you”:

Why do birds suddenly appear

Every time you are near?

Just like me, they long to be

Close to you.

Why do stars fall down from the sky

Every time you walk by?

Just like me, they long to be

Close to you.

On the day that you were born

The angels got together

And decided to create a dream come true

So they sprinkled moon dust in your hair of gold

And starlight in your eyes of blue.

That is why all the girls in town

Follow you all around.

Just like me, they long to be

Close to you.

.....

Tiếng hát của Thế Vân nhẹ nhàng mà ngọt ngào, mang theo một chút ưu thương, tựa như cô Carpenter đã qua đời lúc còn trẻ.

Khi hát xong âm cuối cùng, Thế Vân mới phát hiện Viên Tổ Văn không biết khi nào thì đã đến đây, anh tựa vào trước cửa lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Thế Vân không khỏi buông mic trong tay ra như bị điện giật, cô rũ mắt xuống không nhìn anh.

Có lẽ, trên thế giới này còn có một thứ gọi là định mệnh đã cho chúng ta yêu nhau.

Tháng sáu gần chấm dứt, tháng bảy oi bức vội vã sắp tới. Tối thứ năm, Thế Vân và Tử Mặc cùng nhau ăn cơm chiều, hẹn đến chỗ Tử Mặc uống rượu, sau khi Thế Vân trở lại Thượng Hải cô mới phát hiện đây là sở thích chung của bọn họ. Thế Vân không phải thật sự thích uống rượu, nhưng sau khi uống rượu, cảm giác ấm áp dâng tràn trong cơ thể khiến cô rất say mê. Rất nhiều đêm trải qua một mình ở London, cô uống rượu chậm chậm, xem tivi, nặng nề ngủ thiếp đi.

Dừng xe xong, Tử Mặc từ ghế sau lấy ra một túi giấy đóng gói rất đẹp: “Đây là sản phẩm chiều nay tớ chụp quảng cáo, giám đốc bên kia nói tặng cho tớ, ha ha.”

Thế Vân nhoẻn miệng cười, Tử Mặc luôn có vẻ rất dễ dàng thỏa mãn, có lẽ như vậy sẽ hạnh phúc hơn.

Hai người ôm rượu và các loại đồ ăn mua từ siêu thị trở về đi vào thang máy, nhấn nút tầng cao nhất, cửa thang máy khép lại, Thế Vân bỗng nhiên nói: “Đó là người như thế nào?”

“?” Tử Mặc hoang mang.

“Lần trước... đôi giày kiểu nam...” Thế Vân treo cái túi to trên cái móc để bớt chút sức.

“À...việc đó...” Tử Mặc xấu hổ lắc đầu, “Không phải, tớ và anh ta không có gì, chính là thuần túy... thuần túy...”

Ngay thẳng như Tử Mặc, Thế Vân không khỏi suy nghĩ, là quan hệ như thế nào mới khiến cô nói năng ấp a ấp úng như vậy.

Thang máy từ gara lên tới lầu một, sau đó “Đình” một tiếng ngừng lại.

Thế Vân còn muốn nói gì đó, cửa thang máy bỗng nhiên mở ra, Hạng Tự ôm một cô gái cao gầy xinh đẹp đi vào, thoạt nhìn đáng vẻ kẻ sát nhau của hai người, hẳn là không phải bạn bè bình thường.

Hạng Tự ngẩn người, lộ ra nụ cười quyến rũ trước sau như một: “Hi!”

Thế Vân cùng Tử Mặc đều xấu hổ cười cười, xem như chào hỏi.

“Hai vị này là bạn học cũ của anh,” anh ta vươn ngón tay thon dài, tùy ý chỉ chỉ, “Cô A và cô B.”

“...” Có kiểu giới thiệu người khác như vậy sao, có phải bởi vì về sau không gặp nhau nữa cho nên cũng không cần thiết phải biết tên của nhau?

“Vị này là,” anh ta ôm cô gái bên cạnh, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn tươi cười, “Cô C.”

Tử Mặc càng lộ rõ vẻ xấu hổ gật đầu. Thế Vân lại bỗng nhiên rất muốn cười to, tưởng tượng ba người bọn họ vươn tay, vẻ mặt thật thà nói: “Cô A, chào cô.” “À, cô B, chào cô chào cô.” “Xin chào, tôi là cô C...”

Thế Vân gương mặt nhìn Hạng Tự, anh ta vẫn đang cười, nhưng hình như là thật sự cảm thấy buồn cười — chẳng lẽ, giờ phút này anh ta đang ảo tưởng tình cảnh như vậy?

“Hai cậu vừa rồi nói chuyện gì thế, tớ vừa đến liền im bật, không phải nói xấu sau lưng tớ chứ.” Hạng Tự vuốt mặt “cô C” nói.

Thế Vân lắc đầu, không nhìn đến Tử Mặc vươn ra cánh tay cứng ngắc ngăn cản: “Bọn tớ đang nói về ‘người đàn ông trong phòng Tử Mặc’.”

Hạng Tự cười xấu xa nhìn chằm chằm Tử Mặc: “Thật hay giả?”

Bàn tay Tử Mặc đang ở giữa không trung, đành phải cứng ngắc thu trở về: “... Giả, giả.”

“Trước cửa có một đôi giày thể thao kiểu nam cũng là giả sao.” Thế Vân có “lòng tốt” nhắc nhở.

Thang máy lại phát ra một tiếng “Đình”, dừng ở tầng ba mươi hai cao nhất, cửa thang máy mở ra, Hạng Tự lấy tay ngăn cửa thang máy, chờ ba cô gái phía sau đều rời khỏi mới đi ra. Bốn người chia làm hai nhóm đi về hai phía, Hạng Tự và Thi Tử Mặc lấy ra hai chìa khóa khác nhau, tra khóa vào cửa rồi dùng tay kéo ra, sau đó không hẹn mà cùng xoay người nhìn đối phương.

“Chúng tôi có lẽ rất âm ỹ, mong hai người thông cảm.” Khi Hạng Tự cười rộ lên, khóe mắt có một nếp nhăn mỏng dài.

“Ồ.” Tử Mặc gật gật đầu, xoay người cùng Thế Vân vào nhà.

Tử Mặc lục tung mọi thứ tìm ra hai chiếc ly thủy tinh chân ngắn, tuy không phải là ly dùng để uống rượu vang nhưng miễn cưỡng coi như là ly để uống rượu.

“Này, Thế Vân,” Tử Mặc mở hộp chai rượu, có chút thành thạo khu nắp chai, “Lần trước việc kia... Kỳ thật không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Phải không.” Thế Vân nằm bò trên lưng sofa, nhìn Tử Mặc, không nói tiếp.

Nút chai được rút ra, chất lỏng màu nho tím rót vào trong ly rượu, Thế Vân cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể mình đều nhảy lên, đợi đến khi Tử Mặc nâng ly rượu đưa qua tay cô, Thế Vân kiềm chế nổi ham muốn tự mình uống một hơi cạn sạch, cô từ từ nhắm nháp.

“Thật ra,” Tử Mặc có chút đứng ngồi không yên, “Tớ vẫn không biết nên làm sao...nói với người khác.”

“?”

“Trên thực tế, lần trước cậu đến, người ở trong phòng tớ, anh ta là...”

“?” Có lẽ đã quen với cách nói chuyện của Tử Mặc, cho nên Thế Vân chỉ lẳng lặng chờ đợi Tử Mặc nói hết lời.

“Là một... bác sĩ tâm lý.” Tử Mặc lấy tay lắc lắc ly rượu, do dự nói không nên lời.

“Bác sĩ tâm lý?” Thế Vân kinh ngạc đặt xuống ly rượu trong tay.

“Ừ,” Tử Mặc gật gật đầu, “Vốn là luôn đến phòng khám của anh ta, nhưng lần trước đúng lúc không thể dùng phòng khám, cho nên tớ mời anh ta đến nhà.”

“...” Thế Vân nhìn Tử Mặc, chờ cô nói tiếp.

“Cậu có một loại cảm giác thế này không...” Tử Mặc cũng ngồi trên sofa, khẽ thở dài, “Chính là, trong lòng có một số bí mật, cũng không thể nói là bí mật — chỉ là một sự việc mà thôi, cho dù đối với người gần gũi nhất cũng không thể nói ra... Nhưng lại có thể nói với một người hoàn toàn xa lạ.”

“...” Thế Vân rũ mắt xuống nhìn ly rượu trong tay nói không nên lời.

“Nói thế nào nhỉ...” Giọng nói Tử Mặc cứng ngắc trước sau như một, “Có lẽ cậu nghĩ rằng tớ nói sai, nhưng dù sao, tớ chính là người như vậy, hơn nữa hiện tại tớ cảm thấy, nếu nói ra... trong lòng sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Một số chuyện không thể nào nói với người thân thiết... nhưng lại có thể nói với một người xa lạ?

Nhìn khuôn mặt Tử Mặc mỉm cười có chút cứng ngắc, Thế Vân bỗng nhiên thật muốn biết, lời nói của Tử Mặc, rốt cuộc là đúng hay sai.

“Thế à,” Thế Vân ra vẻ cỏi mở nói, “Bác sĩ tâm lý kia đẹp trai không?”

Tử Mặc ngạc nhiên nghĩ nghĩ, mới nói: “Không rõ lắm, đàn ông trong mắt tớ... bộ dạng đều giống nhau.”

Hôm sau là ngày thứ sáu cuối cùng của tháng sáu, tần suất làm việc của mọi người cũng tự động chậm lại, có người lên mạng nói chuyện phiếm, có người thì ngồi ngẩn ngơ, thậm chí có người còn ngủ gà ngủ gật.

Bởi vì buổi sáng chưa ăn gì, Thế Vân mau chóng xuống lầu ăn cơm trưa, cô luôn nghĩ tới giấc mơ tối hôm qua, lại mơ mình nói lời tạm biệt với một người xa lạ, người kia tên là gì nhỉ? Cô dùng sức suy nghĩ, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, bỗng nhiên trong đầu hiện lên câu nói của Tử Mặc — đem tâm sự trong lòng mình nói với một người xa lạ? Thật sự có thể sao?

Mơ màng ăn xong bữa trưa, lúc trở về, trong văn phòng chỉ có hai ba nữ đồng nghiệp đang giảm cân cắn quả táo.

“Cô có thể giải thích một chút đây là gì không?!” Âm thanh của Viên Tổ Vân bỗng nhiên trầm thấp mà hùng hồn truyền tới từ một văn phòng khi cô đi ngang qua, Thế Vân theo bản năng dừng bước chân nhìn vào bên trong.

Viên Tổ Vân ném hai tờ giấy lên bàn cô gái từng ăn tối với anh, Thế Vân không nhìn thấy vẻ mặt anh, nhưng cô có thể khẳng định, anh chẳng vui vẻ gì.

Cô gái đang cúi đầu bỗng nhiên ngẩng lên, nước mắt lã chã: “Em chỉ là không muốn chia tay với anh...”

“Cô nói cái gì?” Bốn chữ này bình tĩnh thốt ra từ trong miệng anh, nhưng Thế Vân đã có cảm giác “giông tổ trước cơn bão”.

Cô gái chảy nước mắt, không biết nên nói cái gì.

Thế Vân suy nghĩ, nếu không phải tất cả mọi người đi ra ngoài ăn cơm, hiện tại chỗ này nhất định bị vây chặt đến mức con kiến cũng chui không lọt, quả thực phần khích giống như phim truyền hình...

“Chia tay? Tôi nghĩ cô đã hiểu lắm, chúng ta chưa từng có bắt đầu, làm sao nói đến chia tay.”

Thế Vân thăm hút một hơi lạnh, những lời này...có chút tàn nhẫn.

Cô gái kia chỉ khóc, không nói lời nào.

“Tôi không thích viết thư, nếu cô có gì muốn nói xin mời nói thẳng với tôi.”

Âm thanh của anh trầm thấp, nhưng cũng rất mạnh mẽ.

Anh xoay người muốn đi, cô gái đột nhiên khóc nói: “Vì sao anh lại đối xử với em như vậy?!”

Viên Tổ Vân không quay đầu, mặt không chút thay đổi nhún vai: “Tôi chỉ có thể nói, nếu tôi đã tổn thương cô, tôi xin lỗi.”

Nói xong anh cất bước đi về phía Thế Vân, cô vẫn còn kinh ngạc với tình cảnh bên trong, căn bản không kịp tránh đi.

Viên Tổ Vân nhìn thấy cô, anh sững sốt một chút, bước chân chậm lại, há miệng muốn nói gì đó, nhưng cô vội vàng xoay người chạy đi.

Bước chân hơi hoảng loạn, không biết là vì khẩn trương hay là đi quá nhanh, Thế Vân lấy di động ra gọi điện thoại cho Tử Mặc.

“A lô...” Ngữ khí của Tử Mặc vẫn cứng ngắc trước sau như một.

“Bác sĩ tâm lý cậu nói hôm qua...”

“Ừm...”

“Có thể giúp tớ hẹn anh ta không?”

“Hả?”

“Sáng ngày mai, được chứ?”

“Ồ.” Tử Mặc tắt điện thoại.

Thế Vân trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn hình ảnh tắt máy trên màn hình di động mà bắt đầu ngơ ngác.

Sáng thứ bảy, Thế Vân thức dậy rất sớm, có lẽ bởi vì muốn đi gặp bác sĩ tâm lý cho nên cảm thấy khẩn trương. Cô dứt khoát rời giường thu dọn căn phòng, còn có rất nhiều thùng giấy vẫn đóng chưa có mở ra, cô luôn chờ đến khi có hứng thì mới bắt đầu dọn dẹp.

Như bây giờ là có hứng sao?

Không coi là vậy. Cô cười khổ.

Cô chỉ là cảm thấy khẩn trương mà thôi, bởi vì, sắp sửa đối mặt với một người xa lạ nói ra những tâm sự trong lòng mình, cô thật sự có thể sao? Giống như Tử Mặc nói vậy?

Đến tám giờ, cô bắt đầu rửa mặt, đeo đồ trang sức tinh xảo trang nhã, mặc một chiếc áo t-shirt, rồi lấy một chiếc áo khoác mỏng có vẻ nghiêm túc mặc bên ngoài. Mặc dù hơi cứng nhắc, nhưng cô nhìn mình trong gương cũng có chút tinh thần.

Khi còn năm phút nữa là tới giờ hẹn chín rưỡi, Thế Vân đã đi vào phòng khám tâm lý nằm tại một học viện y khoa, cô hít sâu một hơi, nhắc tay gõ nhẹ ba cái.

“Đến đây.” Bên trong cánh cửa có người nói.

Sau đó cô nghe được tiếng bước chân, cửa được mở ra, một người đàn ông có làn da ngăm đen nhưng tươi cười khả ái xuất hiện trước mặt cô.

“Xin chào, chắc cô là Viên Thế Vân.” Anh ta vừa nói vừa nhường đường mời cô đi vào.

“Vâng.” Thế Vân không biết làm sao, gật đầu, “Chào anh.”

Thật bất ngờ, người đàn ông này rất đẹp trai. Loại anh tuấn không có cảm giác áp bách, mà là ôn hòa vui vẻ.

Cô đi vào phòng, vách tường cùng trần nhà đều là màu trắng ngà, một loại màu sắc khiến người ta cảm thấy ấm áp. Nửa phía dưới vách tường là màu xanh nhạt, như là nước biển trong suốt. Căn phòng rất rộng rãi, thông thoáng, ánh sáng cũng tốt, chính giữa đặt một cái ghế dựa làm bằng da thật to, hình như là loại ghế có chức năng mát xa, lưng ghế dựa có thể hạ xuống, cô đoán rằng bình thường bệnh nhân hẳn là nằm trên cái ghế da kia để trị liệu. Kế bên ghế da là một cái bàn làm việc, trên bàn có một sổ sách, ở giữa có một quyển sổ thật dày.

“Cô muốn uống gì,” Anh ta đóng cửa lại, mở cửa tủ lạnh, từ bên trong lấy ra hai hộp sữa, “Nhưng bây giờ chỉ có thể uống cái này thôi.”

“À... được.” Thế Vân gật đầu.

“Đúng rồi, tôi còn chưa tự giới thiệu,” anh ta đi tới, dùng tay ra hiệu ý bảo Thế Vân ngồi xuống ghế da, “Tôi tên là Tưởng Bách Liệt, cô có thể gọi tôi là bác sĩ Tưởng, hoặc là bất cứ xưng hô nào khác mà cô thấy quen, đây này là danh thiếp của tôi.”

Anh ta không biết từ đâu lấy ra danh thiếp, đưa cùng với sữa vào tay cô.

Thế Vân cầm sữa và danh thiếp, lịch sự hơi khom lưng, rồi cúi đầu nhìn danh thiếp.

Trên đó chỉ in trợ lý bác sĩ phòng điều trị tâm lý đại học phụ thuộc bệnh viện XX, Tưởng Bách Liệt.

“Tên tiếng Anh của tôi là Gabriel, trên đó không có in.” Tưởng Bách Liệt đi ra đằng sau bàn làm việc ngồi xuống, mở hộp sữa ra uống.

“Gabriel?” Thế Vân mỉm cười một chút.

“Ừm, có phải thấy tôi rất giống thiên thần không?” Tưởng Bách Liệt tươi cười khả ái.

“Nhưng trong Cựu Ước gợi ý Gabriel là nữ.”

“Vậy cũng tốt,” Tưởng Bách Liệt vẫn mỉm cười, “Bởi vì phụ nữ rất dịu dàng.”

Thế Vân không khỏi cười rộ lên, đây là lần đầu tiên cô phát ra tiếng cười từ nội tâm trong cả buổi sáng.

Anh ta còn nói: “Tôi là người Đài Loan, có một người bạn của tôi nói, giọng nói của con trai Đài Loan luôn nồng nịu, tuy rằng tự chúng tôi chưa bao giờ cho là vậy — cô thấy sao?”

“Ừm... Tôi cảm thấy anh như bây giờ cũng rất tốt.” Có phải tất cả bác sĩ tâm lý luôn có thể đang nói chuyện của mình đồng thời lại đem đề tài chuyển sang đối phương không?

“Như vậy,” anh ta mở quyển sổ trên bàn, lật sang một tờ giấy trắng, viết ngày rồi ngẩng đầu nhìn cô nói, “Chúng ta nói chuyện của cô đi.”

Thế Vân bỗng nhiên khấn trương, cảm thấy toàn thân trở nên cứng ngắt.

“Đừng khấn trương,” Tưởng Bách Liệt mỉm cười, “Tôi chỉ là ghi lại cảm nhận của mình thôi, cũng không phải muốn ghi lại mỗi một câu nói của cô, bác sĩ tâm lý chỉ dùng chỗ này...”

Anh ta chỉ vào đầu và trái tim của mình nói: “Mà không phải dùng quyển sổ để ghi lại cảm xúc của bệnh nhân.”

Thế Vân xấu hổ cười rộ lên, cảm thấy mình không chỗ ẩn trốn.

“Tôi đề nghị cô cởi ra chiếc áo khoác phiền toái kia, treo trên móc áo,” anh ta cũng không ngẩng đầu lên mà ghi chép, “Nếu không thì chẳng đạt tới hiệu quả thả lỏng toàn thân.”

Cô gật đầu, đứng dậy cởi áo khoác treo trên móc, sau đó nằm trên ghế da, phía trước tầm mắt cô là trần nhà màu trắng ngà.

“Đầu tiên tôi muốn nhấn mạnh và cam đoan với cô, tôi sẽ không tiết lộ chuyện của cô cho bất cứ ai trong tình huống không được sự cho phép của cô, nhưng hy vọng cô có thể hiểu, có lẽ bởi vì một vài nghi vấn xuất hiện trong nội dung trò chuyện của chúng ta, tôi sẽ tham khảo ý kiến của những đồng nghiệp có kinh nghiệm hơn tôi, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ cố hết sức không để cô bối rối mà cảm thấy phức tạp.” Khi nói những lời này, vẻ mặt anh ta rất nghiêm túc.

Thế Vân không khỏi gật đầu, cảm thấy như mình là bệnh nhân sắp sửa bắt đầu giải phẫu, mà bác sĩ đang đọc những điều cần lưu ý khi phẫu thuật.

“Tôi không hỏi Thi Tử Mặc bất cứ chuyện nào của cô, cho nên có thể nói tôi hoàn toàn không biết gì về cô, hiện tại có thể mời cô giới thiệu một chút về cuộc sống của cô không, nói ngắn gọn hoặc là nói chi tiết đều được, chỉ cần cô thích là được.”

“Cuộc sống của tôi rất đơn giản,” cô nói, “Tôi tên là Viên Thế Vân, năm nay 29 tuổi. Tám năm trước, khi còn chưa tốt nghiệp đại học tôi đã sang Anh du học, học ngành văn học Anh, sau khi tốt nghiệp tôi ở lại đó làm việc khoảng ba năm. Tháng trước vừa trở lại Thượng Hải, hiện tại tôi đang làm trợ lý quản lý của một công ty Anh... chỉ có như vậy.”

“Wow, “ Tưởng Bách Liệt nói, “Văn học Anh... Là Shakespeare sao?”

“Quả thật, rất nhiều người nói đến nước Anh thì sẽ nhớ tới Shakespeare, nhưng trên thực tế ông ấy là một diễn viên và nhà soạn kịch, nhưng không thể đại diện toàn bộ nền văn học của nước Anh.”

“Cô là một người... rất nghiêm túc.” Anh ta nói lời kết luận, vừa ghi lại trên sổ.

Thế Vân kinh ngạc, anh ta có phần khiến người ta không hiểu anh ta đang suy nghĩ gì.

“Nói như vậy,” anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, “Tôi cảm thấy cô hẳn là xem như cuộc sống thành công, nhận được sự giáo dục tốt, công việc ổn định... về phương diện tình cảm thì sao?”

“... Không có. Tối giờ vẫn không có.”

Tưởng Bách Liệt dẩu môi, nhướn lông mày: “Nhưng tôi cảm thấy cô không giống như người sẽ vì loại chuyện này mà phiền não.”

“...Vì sao?” Cô nhin không được hỏi.

“Thứ nhất, tôi cho rằng cô là một người có cái tôi rất cao,” về mặt anh ta rất nghiêm túc, “Cũng không phải nói cô ích kỷ, mà là nói, cô khá chú trọng bản thân, coi trọng cảm nhận của chính mình hơn. Bởi vì khi tôi mời cô giới thiệu về cuộc sống của mình, cô nói phần lớn về những chuyện mình đã trải qua, không nói đến bất cứ chuyện gì có liên quan đến gia đình, người bình thường khi kể về cuộc sống, điều đầu tiên họ nghĩ đến chính là gia đình, người thân và chính mình, sau đó là công việc và sở thích. Nhưng cô chỉ nói về bản thân mình, có lẽ là vì cô luôn sống độc lập.”

“...” Trong lòng bàn tay Thế Vân đỏ đẫm mồ hôi.

“Thứ hai, tôi cảm thấy cô là một người có chủ kiến, lập trường rõ ràng hơn nữa sẵn lòng bày tỏ bản thân,” anh ta còn nói, “Tôi nhắc tới văn học Anh và Shakespeare, cô chỉ đơn giản lập tức phản bác tôi. Cô có biết có một số người, nói thế nào nhỉ, là loại người cho dù người khác nói sai cũng chẳng muốn phản bác, sẽ nói ‘ừ, gần như thế’, tóm lại nếu không phải là chuyện rất quan trọng thì sẽ không muốn làm trái ý của người khác. Nhưng ngược lại cô không phải là người như thế, cô rất sẵn lòng bày tỏ bản thân.”

“...” Thế Vân á khẩu không trả lời được.

“Một cô gái như vậy, bình thường sẽ không bởi vì chuyện tình cảm mà cảm thấy phiền não, tôi nói đúng chứ,” anh ta xòe tay ra, “Cho nên... có thể nói cho tôi biết, cô có chuyện gì phiền não không, hoặc là hôm nay cô đến đây, là muốn nói những gì?”

Thế Vân cười khổ một chút, “Gabriel” này, có lẽ cũng không dịu dàng giống như trong tưởng tượng.

“Gần đây tôi... luôn mơ một giấc mộng kỳ lạ.”

“Có thể kể lại một chút cho tôi không, đương nhiên nếu cô cảm thấy nhớ lại rất đau khổ, cô có thể kể ngắn gọn, lần đầu tiên gặp mặt, tôi cũng không yêu cầu cô với tôi lập tức trở thành mối quan hệ không có gì giấu nhau.”

“À... Cũng không có gì đau khổ, chỉ là rất kỳ quái mà thôi, bởi vì giấc mơ tương tự cứ xuất hiện hết lần này tới lần khác,” hai bàn tay cô đan vào nhau, “Trong mơ tôi là một cô bé hơn mười tuổi, có một người bạn rất tốt, mỗi một lần đều không giống nhau, ý tôi là mỗi một lần đều là những người xa lạ khác nhau, khuôn mặt, tên gọi tôi chưa từng nhìn thấy cũng chưa từng nghe qua.”

Cô quay đầu nhìn Tưởng Bách Liệt, anh ta ra hiệu cô nói tiếp.

“Sau đó người bạn tốt này phải đi xa, chúng tôi tạm biệt nhau, người đó càng chạy càng xa, tôi nhìn theo bóng dáng của người đó không ngừng gọi tên, nói ‘tạm biệt, XXX, tạm biệt’...”

Bọn họ lại nhìn nhau, một lát sau Tưởng Bách Liệt mới nói: “Vậy là kết thúc rồi?”

“Đúng vậy...”

Anh ta hơi nhíu mày, giống như đang suy nghĩ gì đó, không nói gì.

Từ trong ba lô Thế Vân lấy ra hai quyển sổ, một quyển màu vàng mới tinh, quyển khác là màu xanh đã cũ nát.

“Tôi ghi lại tên của tất cả những người tôi đã mơ thấy, thật sự đều là người xa lạ.”

Tưởng Bách Liệt có chút kinh ngạc nhận lấy hai quyển sổ, đang trí lạt xem, toàn bộ căn phòng, ngay cả không khí đều lặng im.

“Thứ lỗi tôi nói thẳng,” anh ta bỗng nhiên nói, giọng điệu bình tĩnh lại không chấp nhận người khác cự tuyệt, “Có phải cô có người thân hoặc bạn bè thân thiết đã ra đi, ý tôi là...vĩnh viễn...”

Ánh sáng mặt trời chiếu trên đỉnh đầu Thế Vân, nhưng không hề chói mắt, cô nghe được âm thanh của chính mình nói:

“Đúng vậy... người nào đó...”

“Người nào đó?”

“Là... người chị song sinh của tôi...”

“Cô ấy thế nào?”

“Chị ấy... đã mất rồi.”

2. Chương 2: Michael Và Lucifer

Tướng Bách Liệt: “Hôm nay cô có thể nói ra những lời này, tôi cảm thấy cô thật sự rất dũng cảm. Trong lòng mỗi người chúng ta đều có vết thương, nhưng rất nhiều người không muốn đối mặt, cô tới nơi này, đã chứng tỏ cô sẵn sàng đối mặt, có phải không?”

Tào Thư Lộ: “Trong thư bạn nói, ‘Muốn kẹo, nhưng bởi vì không có được kẹo mà đi thu thập giấy gói kẹo, loại người lui mà cầu, rốt cuộc là ngốc nghếch hay đáng giận...’, bạn đã cho tôi sự lựa chọn khá ít nhĩ —— chỉ có hai —— ngốc nghếch hay là đáng giận. Tôi muốn nói, thật ra là vừa ngốc nghếch lại còn đáng giận đấy!”

“Nhưng tôi lại không thể không nói, điều này cũng có chút đáng yêu, bởi vì, bạn cố chấp với kẹo như vậy, sự cố chấp đó khiến cho mọi người khâm phục. Không phải sao? Chúng ta đều thích kẹo, nhưng nếu không có được kẹo, rất nhiều người sẽ muốn bánh ngọt, cà phê, quả cam, takoyaki (bánh bạch tuột nướng), vân vân. Bởi vì không phải ai cũng thêm muốn kẹo, cũng không phải mỗi người đều cố chấp với một thứ gì đó, một sự việc nào đó, hoặc là...một người nào đó. Tôi nghĩ, có đôi khi hãy thử khoan dung một chút, đối xử với người khác như đối với chính mình.”

2.1Edit: Song TửBeta: SamTướng Bách Liệt không tỏ vẻ quá giận mình, có lẽ là do nghề nghiệp, thói quen lắng nghe của anh ta rất kỳ lạ, chỉ là hơi nheo lại cặp mắt phượng kia, mang theo nụ cười khích lệ nói: “Như vậy, có thể kể với tôi về chuyện của cô ấy không... người chị song sinh của cô.”

Không biết vì sao, cho đến giờ phút này, Thế Vân mới cảm thấy yên lòng, giống như rốt cuộc có dũng khí để đối diện với người khác —— với chính mình —— nói về người kia đã giấu tận sâu trong đáy lòng cô.

Trần nhà màu trắng ngà trước mắt hình như bỗng nhiên biến thành màu xanh, nhưng không phải là màu xanh của biển sâu, mà là màu xanh nhàn nhạt êm dịu trên bờ cát.

“Tuy rằng chúng tôi là song sinh, nhưng ngày sinh không cùng một ngày, chị ấy chào đời sớm hơn tôi 20 phút, lúc đó là 11 giờ 50 phút tối ngày 30 tháng 4, mà tôi... chào đời vào ngày 1 tháng 5. Có lẽ là bởi vậy.” Thế Vân cười khổ, “Tính cách của chúng tôi... kỳ thật rất khác nhau.”

Tướng Bách Liệt không nói xen vào, mà lấy tay chống cằm, ra vẻ rất muốn nghe tiếp.

“Chị ấy rất cởi mở, nhiệt tình, so sánh với nhau, tôi là người hướng nội, điềm tĩnh. Có đôi khi nghĩ lại, thật sự cảm thấy rất thú vị, một đôi chị em song sinh, bề ngoài giống nhau, nhưng tính cách thì khác nhau một trời một vực. Theo lý thuyết, đứa trẻ sinh vào tháng tư hẳn là điềm tĩnh lãnh đạm, đứa trẻ sinh vào tháng năm thì nhiệt tình như lửa, nhưng chúng tôi lại hoàn toàn tương phản.”

“Tình cảm hai người thế nào, tốt chứ?”

“Ừm, tốt lắm. Người không phải song sinh thì không thể biết được cảm giác này. Ví dụ như, khi tôi tắm rửa phát hiện dầu gội đầu đã hết rồi, vừa định kêu chị ấy thì chị ấy đã cầm cái chai đứng trước mặt tôi; hoặc là lúc tôi muốn uống nước, thì nhìn thấy chị ấy cũng cầm cốc tính đi rót nước; khi tôi một mình đi dạo phố nhìn trúng một chiếc khăn quàng cổ, về nhà phát hiện chị ấy cũng mua một cái... Mọi việc là như thế. Tôi thường thường có một loại cảm giác kỳ diệu, trong cơ thể của tôi tồn tại một phiên bản cỡ nhỏ của chị ấy, trong cơ thể của chị ấy cũng tồn tại một phiên bản cỡ nhỏ của tôi, chúng tôi thường thường không cần nói chuyện với nhau cũng có thể hiểu được cảm giác của đối phương, đó hình như là một loại... khả năng bẩm sinh.”

“Thế thì,” Tướng Bách Liệt tự nhiên viết vào sổ, cây bút trên tay anh ta hình như rất đặc biệt, khi viết lên không phát ra một chút âm thanh, “Hai người có cãi nhau không?”

“... Rất ít, rất ít cãi nhau,” Thế Vân nhìn trần nhà màu trắng, dường như đang hồi tưởng, “Cho dù cãi vài câu, mấy phút sau liền hòa thuận.”

“Ừm,” Tưởng Bách Liệt gật đầu, “Hồi bé tôi thường xuyên cãi vã với anh tôi và em gái tôi, có đôi khi tôi sẽ tức giận đến một tuần lễ không thèm nhìn mặt bọn họ.”

“Chúng tôi không như vậy,” Thế Vân lắc đầu, “Nếu trong lòng chúng tôi có khúc mắc đối với nhau, cảm giác này ngay cả một phút tôi cũng không thể chịu được.”

“Sở thích của hai người giống nhau không?”

“Không giống, có thể nói...là hoàn toàn khác biệt. Chị ấy thích xem tivi, nghe tiết mục radio, xem triển lãm tranh, xem kịch... Chị ấy thích tất cả mọi thứ di chuyển, có hình ảnh. Còn tôi, lại thích đọc sách, thích lời văn tĩnh lặng.”

“Nói đúng ra, hai người có chỗ giống nhau cũng có chỗ khác nhau.”

“Có thể nói như vậy,” Thế Vân dừng một chút, “Giống như anh nói, thỉnh thoảng tôi cảm thấy chúng tôi rất khác biệt, nhưng có đôi khi lại cảm thấy rất tương tự.”

“Có lẽ, song sinh thật sự không giống với các anh chị em khác,” Khuôn mặt Tưởng Bách Liệt vốn tươi cười khả ái chợt trở nên nghiêm túc, “Như vậy, sau đó, có thể kể với tôi rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì...”

Giọng điệu của anh ta, vừa không phải nghi vấn cũng không phải khẳng định, anh ta chỉ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Thế Vân hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Anh có biết...sự kiện 11/9 không?”

Tưởng Bách Liệt giật mình, sau đó gật đầu.

“Chị ấy... tham gia chương trình trao đổi du học sinh, tối hôm đó vừa lúc lên máy bay đi du học...” Cô kinh ngạc phát hiện mình lại không rơi lệ, mặc dù trong đầu vang lên tiếng vù vù, mặc dù trước mắt không ngừng xuất hiện hình ảnh của chị vùng vẫy trong cabin, nhưng cô không khóc. Sau đó, tất cả âm thanh đều biến mất, cô chỉ nghe thấy tiếng “tích tắc” của đồng hồ treo tường trong phòng, cùng với cảnh tượng chị đi vào cửa khẩu sân bay, xoay người vẫy tay về phía cô. Chị vẫy tay thật lâu, hình như không muốn rời đi, dường như rất luyến tiếc cô, có lẽ nào ở trong thâm tâm, chị ấy đã biết sự an bài của số phận, cho nên mới...

“I’m so sorry...” Tưởng Bách Liệt đi tới, tựa vào bàn làm việc, anh ta vỗ nhẹ lên tay cô, chờ cô nói tiếp.

“Tôi cảm thấy...thế giới của tôi bỗng nhiên... mất đi một nửa...” Rốt cuộc nước mắt cô chảy xuống, đây là lời nói cô chưa từng dám nói ra, đối mặt với nỗi đau thương của ba mẹ, người thân và bạn bè, điều cô có thể làm được, chính là lặng lẽ làm tốt chính mình.

“...”

“Tôi...tôi nghĩ rằng trên thế giới này, không ai tuyệt vọng hơn tôi, nhưng tôi không thể...” Trước mắt cô là một mảnh mơ hồ, cảm xúc tuyệt vọng tuôn tràn về phía cô, như biển cả đen kịt, khiến cô gần như sụp đổ.

Tưởng Bách Liệt đứng lên đi đến bên cạnh cô rồi cúi người xuống, anh ta nắm bả vai của cô, dịu dàng nói: “Chúng tôi đều hiểu, chúng tôi đều hiểu cả, hôm nay cô có thể nói ra những lời này, tôi cảm thấy cô thật sự rất dũng cảm. Trong lòng mỗi người chúng ta đều có vết thương, nhưng rất nhiều người không muốn đối mặt, cô tới nơi này, đã chứng tỏ cô sẵn sàng đối mặt, có phải không?”

Có lẽ bởi vì lời nói của anh ta, cũng có lẽ là do bàn tay của anh ta nắm bờ vai cô rất ấm áp, biển cả cuộn cuộn trong lòng Thế Vân, rốt cuộc dần dần yên ả.

“Tôi nghĩ, cô cũng là vì muốn nhận được sự giúp đỡ cho nên mới tới nơi này.”

“Ừm...” Thế Vân gật đầu, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt.

Tưởng Bách Liệt bỗng nhiên nở ra nụ cười sáng lạn nhất: “Vậy là được rồi, chúng ta sẽ từ từ nói ra hết những gì cô muốn nói với người khác hoặc là với chính mình —— siêu nhân sẽ đến giúp cô đấy.”

Thế Vân yên lặng nhìn khuôn mặt anh ta, sau đó nở nụ cười.

Nếu thật sự có một ngày, cô có thể tìm về chính mình, thật sự là chuyện hạnh phúc biết bao. Nói về siêu nhân... cô không tin trên thế giới này thật sự có siêu nhân.

Thế Vân mặc vào chiếc áo khoác mỏng, nhìn mình trong chiếc gương treo trên tường, đôi mắt hơi sưng, cô hít hít cái mũi, bỗng nhiên cảm thấy gánh nặng trong lòng như là nhẹ đi một ít. Đồng hồ trên tường lặng lẽ chuyển động, mới qua 40 phút ư, nhưng vì sao cô lại cảm thấy đã rất lâu như là ở đây từ ngày hôm qua.

Tướng Bách Liệt tiễn cô ra ngoài, hẹn cuối tuần sau gặp lại. Trước khi chia tay, anh ta đột nhiên hỏi:

“Đúng rồi, chị cô tên gì?”

Thế Vân kinh ngạc nhìn anh ta, hồi lâu sau mới nói: “Viên Thế Phân...”

“Ồ, chị em ‘Phân Vân’ à,” anh ta dứt hai tay vào áo khoác dài màu trắng, “Như vậy, thay tôi chào hỏi cô ấy.”

“?”

“Cô đã nói, có một phiên bản cỡ nhỏ của cô ấy tồn tại trong cơ thể cô, cho nên cô đừng tuyệt vọng như vậy, cô ấy vẫn ‘còn sống’.” Nói xong, anh ta xoay người trở về phòng khám.

Thế Vân nhìn cánh cửa màu trắng khép chặt, bỗng nhiên cảm thấy, lời Tử Mặc nói là đúng.

Sáng thứ hai, Thế Vân cảm thấy như đầu bắt đầu từ khoảng khắc vừa bước vào văn phòng, lúc ăn trưa, Carol và những đồng nghiệp khác buôn chuyện về cô gái kia bị Viên Tổ Vân cự tuyệt ở văn phòng khóc suốt một buổi chiều.

Trong lòng cô mang máng có chút khổ sở, một người đàn ông hồ hững như vậy, căn bản không hiểu được tình yêu.

Sau khi tan tầm, cô ở quán cà phê dưới lầu công ty vừa ăn bữa tối vừa hí hoáy với laptop, có lẽ cao ốc văn phòng sau khi về đêm, ngược lại có một loại hạnh phúc tĩnh lặng.

Cà phê trong tay hơi lạnh, cô gọi người phục vụ mang thêm một ly cà phê nữa, ngẩng đầu liền thấy, con đường đối diện bên kia có một người đàn ông đang bước nhanh tới, không phải là Thạch Thụ Thần sao.

Lý Nhược Ngu ở phía sau ra sức đuổi theo, miệng nói cái gì đó.

Thạch Thụ Thần bỗng nhiên ngừng lại, vẻ mặt không kiên nhẫn trả lời vài câu, rồi xoay người đi đến bãi đỗ xe bên cạnh.

Chỉ trong chốc lát, anh ta lái xe chạy như bay.

Lý Nhược Ngu ngờ ngác nhìn phương hướng chiếc xe biến mất, thật lâu sau, rốt cục nản lòng bỏ đi.

Đã có một khoảng khắc thế này, Thế Vân nhìn xuyên qua cửa kính nhận ra nụ cười thê lương trên mặt mình. Hóa ra, cho dù là Viên Tổ Vân lạnh lùng hay là Thạch Thụ Thần ôn hòa, đàn ông đối với người phụ nữ mà mình không yêu đều giống nhau. Bọn họ không muốn dùng một phần sức lực để làm có lẽ, dầu rằng những người phụ nữ này sẵn sàng thề nguyện sẽ rất yêu bọn họ.

Cô từng nhìn thấy một phần tranh châm biếm trên báo, trên đó nói thế này: “Trên thế giới này tràn ngập đàn ông tốt và phụ nữ tốt, nhưng mà bọn họ chỉ gặp thoáng qua, không bao giờ nhìn thấy đối phương. Hoặc là nhìn thấy đối phương, lại không cảm nhận được sự tâm đầu ý hợp, cảm nhận được sự tâm đầu ý hợp lại không thể nào giữ được, hy vọng giữ được nhưng không có cách nào ở chung...”

Tình yêu, có lẽ thật sự là một chuyện rất khó khăn.

Di động của cô vang lên, là Tử Mặc gọi tới rủ cô buổi tối chơi mạt chược. Cô rất muốn từ chối, nhưng Tử Mặc nói thiếu người, cho nên cô phải đi.

Bất đắc dĩ cúp máy, Thế Vân có chút ngẩn ngơ, có phải cô chính là người không biết từ chối người khác hay không.

Chín giờ đúng đến phòng trà, cô bất ngờ trông thấy Viên Tổ Vân ngồi một mình.

“Xem ra chỉ có chúng ta đến đúng giờ.” Anh cười khổ một chút.

Thế Vân miễn cưỡng cười trừ một cái, cô ngồi xuống góc xéo đối diện anh.

“Cô đã thấy được?” Viên Tổ Văn đột nhiên đi thẳng vào vấn đề, khiến Thế Văn hoảng sợ.

Anh uống tách trà Thiết Quan Âm rồi nói: “Chiều hôm đó. Lúc cô chạy trốn có chút bối rối.”

Anh ta đang trêu chọc cô sao?!

Thế Văn kinh ngạc nhìn anh, dù sao đi chăng nữa Viên Tổ Văn cũng không phải là người biết trêu chọc.

“Bởi vì tôi không thường gặp những tình cảnh xấu hổ như vậy.” Cô trả lời thẳng thắn.

Anh nhún mày nhìn cô, giống như muốn nói cái gì nhưng cuối cùng chỉ nhún vai.

Cô làm bộ như không thấy, cúi đầu uống ly trà sữa bạc hà.

“Công việc thuận lợi chứ?” Anh bỗng nhiên nói sang chuyện khác, ngữ khí cũng không gay gắt.

“Cũng được.”

“Tôi tốt nghiệp đại học xong liền làm tại công ty này.”

Cô hơi kinh ngạc, đây không giống như là “phong cách” của anh, trước kia ở trường hẳn luôn hấp tấp, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó.

“Đừng nhìn tôi như vậy,” dường như hẳn luôn dễ dàng biết được cô đang suy nghĩ gì, “Con người sẽ thay đổi, nhất là đàn ông.”

Thế Văn sờ mũi, có chút không được tự nhiên.

Cô bỗng nhiên nhớ tới buổi chiều mùa hè năm ấy trời đổ mưa to, trên hành lang dài không một bóng người, cô và một bạn học nữ đang vẽ tấm áp phích cho hoạt động hè của đoàn trường. Toàn bộ tầng trệt không một bóng người, chỉ có hai cô phải vớt bỏ đái ngô của mấy điều hòa ở nhà, mà ra sức vẽ vờ trong phòng học có cái quạt điện cũ kỹ kia.

Vẽ xong màu nước, hai cô đến toilet rửa sạch dụng cụ vẽ, lúc đi ra, nghe thấy bên trong sân vận động đối diện có tiếng bóng rổ va chạm mặt đất.

Bạn học nữ nói: “Có người chơi bóng rổ sao? Có thể là đội bóng rổ hay không?”

Cô nhún nhún vai, không tỏ rõ ý kiến. Nữ sinh dường như luôn rất dễ dàng nảy sinh hứng thú đối với nam sinh chơi bóng rổ, nhưng cô cảm thấy điều đó thật buồn cười. Năm chủ lực của đội bóng rổ trường giống như là siêu sao của cả trường vậy, được bao quanh vàng sáng như ngôi sao, nhưng nói tới cùng —— bọn họ cũng chỉ là biết chơi bóng mà thôi.

Xếp gọn áp phích xong, hai người đóng cửa ra khỏi phòng, bạn học nữ nói: “Nếu cho cậu chọn, cậu chọn ai trong năm người đó?”

“Có thể không chọn người nào được không?” Cô ra vẻ đau khổ.

“Không được, nhất định phải chọn.”

“Tớ không nghĩ ra.” Cô ra vẻ thẳng thắn.

“Nhất định phải chọn.”

Cô nghĩ nghĩ, thuận miệng nói: “Dù sao cũng không phải là Viên Tổ Văn ——”

Cô chợt im bặt, bởi vì vừa nói xong tên anh, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy mấy người trong đội bóng rổ từ trong toilet cách đó một mét lần lượt đi ra, người đầu tiên chính là Viên Tổ Văn.

Anh cũng ngăn người, có lẽ nghe được câu nói vừa rồi của cô.

Cô bỗng nhiên hơi sợ sệt, không biết anh sẽ làm gì...

Một nam sinh có vẻ như là đội trưởng, nhin cười vờ vai Viên Tổ Văn, ý bảo anh phải đi rồi.

Anh liếc cô một cái, sau đó đi càng lúc càng xa.

Cho tới giờ, cô đều nghĩ rằng, tại khoảnh khắc đó mình đã sinh ra ảo giác, bởi vì, cô nhìn thấy vẻ tổn thương hiện lên trong mắt anh.

Đó không phải là Viên Tổ Vân mà cô luôn tưởng tượng.

Nhưng giờ này khắc này, Thế Vân ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt đã trưởng thành, không biết, anh còn nhớ buổi chiều mùa hè oi bức kia hay không, câu nói cô đã từng nói qua?

Viên Tổ Vân cúi đầu châm lửa, cau mày hút một hơi, sau đó nhả ra vòng khói trắng qua bên kia.

Anh có nhớ hay không cũng không quan trọng.

Bởi vì, bọn họ đối với nhau mà nói, cho tới bây giờ vẫn là người xa lạ.

Tới mười hai giờ đêm, ván bài mới tan, Hạng Tự không đến, Thế Vân và Tử Mặc lái xe về nhà. Tử Mặc không có lái chiếc xe kiểu cũ lại nhỏ nhắn kia, mà đổi thành chiếc xe việt dã có công suất mạnh, lúc khởi động chiếc xe phát ra âm thanh ầm ầm nặng nề.

Nửa đêm trên đường cao tốc, xe cộ rất ít, người dân theo đuổi cảm giác tốc độ bắt đầu mạnh mẽ nhẩn ga. Tử Mặc vốn chạy vững vàng, giờ đây cô phóng nhanh đuổi kịp một chiếc xe việt dã khác, sau khi chạy song song một lúc, Tử Mặc bỗng nhiên tăng tốc chạy lên phía trước.

“Thứ bảy tới đi.” Thế Vân vừa nói vừa thấp thỏm mà đeo dây an toàn.

“?”

“Chỗ Tưởng Bách Liệt...” Cô không thể gọi anh ta là “bác sĩ Tưởng”, có phải bởi vì cô không thể thừa nhận mình là “bệnh nhân”?

“À, tới đi ngày hôm qua.” Tử Mặc nói.

“Đúng rồi, tớ quên hỏi anh ta thu phí thế nào?”

“Không thu phí.” Tử Mặc vừa nói vừa đạp chân ga, một loại cảm giác mãnh liệt ập vào lưng.

Chiếc xe phía sau bắt đầu nhẩn còi, nháy đèn, Tử Mặc không thèm để ý tới, sườn mặt lạnh lùng nhìn không ra cô đang suy nghĩ cái gì.

Thế Vân nắm chặt cái cán trên đầu, thông qua hình ảnh phản quang trong kính cô nhìn thấy chiếc xe phía sau, xe kia đang đuổi theo rất nhanh, cái này sẽ không phải là “Đua xe” chứ...

“Tử Mặc, cậu có chuyện gì khẩn cấp sao?” Thế Vân cũng trở nên cứng ngắc, bởi vì cô nhìn thấy kim đồng hồ đo tốc độ trong xe đã chỉ đến “140”.

Nhưng Tử Mặc không trả lời, không biết là không nghe thấy hay là không muốn trả lời, cô chỉ là không ngừng tăng tốc vượt qua chiếc này tới chiếc kia, cho đến khi xuống đường cao tốc quẹo vào con đường trước cửa khu chung cư.

Bỗng nhiên một chiếc xe từ bên trái chạy lên, thẳng lại phía trước xe các cô, Tử Mặc dừng xe ngay lập tức, nhưng vẫn không thắng kịp mà đụng phải, Thế Vân gần như muốn hét ầm lên.

Chiếc xe đằng trước bật đèn lên, có một người đi xuống, thàng bầy oi bức lại mặc áo đen, người đó hùng hổ đi về phía các cô, sau đó một bàn tay đập lên cửa xe phía Tử Mặc. Cách cửa kính thật dày, Thế Vân nghe được Hạng Tự đứng đó hô to: “Thì Tử Mặc, em điên rồi sao?!”

Khoảnh khắc nhìn thấy rõ khuôn mặt Hạng Tự, bàn tay Thế Vân vốn định bấm số “110” rốt cuộc bỏ ra.

Hạng Tự dùng sức mở cửa xe, sau đó vươn ngón trỏ, chỉ vào Tử Mặc nói: “Mở cửa!”

Thế Vân kinh ngạc nhìn hai người trước mặt, đó thật sự là Hạng Tự sao? Là Hạng Tự luôn có nụ cười quynh rũ...

Nhưng Tử Mặc lạnh lùng nghiêm mặt, theo thói quen cắn móng tay ngón cái, yên lặng nhìn tay lái, cho đến khi theo bản năng mở khóa cửa xe.

Cửa lập tức bị mở ra, Hạng Tự nắm lấy cổ áo của Tử Mặc kéo cô xuống xe.

“Em điên rồi ư?! Dây an toàn cũng không thắt?!” Anh ta trừng to mắt gào thét.

Tử Mặc cứng ngắc nhìn đi nơi khác.

Thế Vân vội vàng cởi dây an toàn xuống xe, tuy rằng không rõ vì sao bọn họ cãi nhau, nhưng trực giác của cô lo cho Tử Mặc.

“Thì Tử Mặc!” Thấy cô thờ ơ, Hạng Tự vươn tay dùng sức bóp mạnh khuôn mặt Tử Mặc, cho đến khi cô đau đến chảy nước mắt.

Thế Vân đẩy Hạng Tự ra, trên mặt Tử Mặc in rõ dấu ngón tay đến nỗi ứ máu, Thế Vân chợt nổi giận nói: “Cậu ngoại trừ biết dùng bạo lực thì còn biết làm gì nữa? Tôi mặc kệ hai cậu ai có lỗi với ai, sử dụng bạo lực là không đúng!”

Nói xong, cô đẩy Tử Mặc đang tức giận chảy nước mắt lên xe, còn mình thì ngồi vào vị trí điều khiển, bắt chấp bản thân còn chưa có bằng lái xe, cô lái xe vòng qua chỗ Hạng Tự đang đứng ngăn người, rồi chạy vào bãi đỗ xe dưới lầu khu chung cư.

Dừng xe, Thế Vân nhìn thấy sườn mặt Tử Mặc còn vết bầm rõ rệt, cô đau lòng nói: “Người nổi điên chính là cậu ta mới đúng...”

Khuôn mặt Tử Mặc chẳng có biểu cảm gì, nước mắt lại càng không ngừng chảy xuống, đó cũng là một Tử Mặc mà Thế Vân chưa từng thấy.

Hai người trầm mặc ở trên xe thật lâu, cho đến khi Tử Mặc nói: “Đi thôi...”

Vào thang máy, đi thẳng lên tầng ba mươi mốt, hai cô vẫn trầm mặc, khi tiếng “đỉnh” quen thuộc vang lên bên tai, Thế Vân vỗ vai Tử Mặc: “Tớ không biết giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tớ chỉ muốn nói, chúng ta cũng không còn là trẻ con... Nếu có thể, hãy thử giải quyết vấn đề giống như người trưởng thành, được không?”

Tử Mặc ngơ ngác nhìn tấm bảng số thang máy, gật đầu.

Thế Vân không nói gì nữa, cô nói tạm biệt rồi ra khỏi thang máy.

Cánh cửa cứng rắn lạnh như băng khép lại sau lưng cô, Thế Vân nghe được tiếng thở dài trong lòng mình.

Bọn họ đều đã hai mươi chín tuổi, cũng không phải không ao ước tình yêu, cũng không phải không hâm mộ những gia đình ấm áp, mà là... trong lòng mỗi người nhiều hoặc ít đều có nỗi đau.

Nỗi đau này khắc sâu như vậy, đến nỗi bọn họ đều kiệt sức, muốn quên đi sự tồn tại của nó. Học không bỏ cuộc, tự nhiên cũng học biết trốn tránh.

Thế Vân mở cửa phòng, đổi dép đi trong nhà, cô tựa lưng vào cánh cửa, cảm thấy mình hơi mệt mỏi. Trong phòng là một mảnh đen tối, cô cảm thấy giống như đang ở dưới đáy biển sâu không thấy đáy kia, một nỗi áp lực ập tới, khiến cô cảm thấy chính mình sắp bị nhấn chìm. Bỗng nhiên bên tai vang lên lời nói của Tưởng Bách Liệt: cô cũng là vì muốn nhận được sự giúp đỡ cho nên mới tới nơi này.

Hai tay cô ôm đầu, đúng vậy, cô không thể chịu đựng được cảm giác khi nửa đêm tỉnh lại một mình bị vây quanh trong cô độc. Cô từng nghĩ rằng mình sẽ tê dại, hoặc là đã tê dại. Nhưng cô không có.

Cô vẫn sẽ bình tĩnh từ trong giấc mộng, phát hiện mình lệ rơi đầy mặt, sau đó hờ hết dưới đáy lòng: cứu cứu tôi...

Cô vẫn không thể rời khỏi “người kia”, cái người tên là “Viên Thế Phân”.

Tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên cắt qua màn đêm yên tĩnh, kỳ thật đó là tiếng chuông nhẹ dàng êm dịu do cô đặc biệt cài đặt, nhưng vào giờ khắc này nghe ra lại chói tai như vậy.

Thế Vân cầm lấy di động, là Hạng Tự gọi tới.

“A lô?”

“Cô ấy...về nhà rồi?” Giọng nói của Hạng Tự nghe ra có chút chần chừ.

“Ừm.” Thế Vân nhin không được trả lời máy móc.

“...Ồ,” anh ta như là thở dài, chỉ là rất nhẹ rất nhẹ, “Cám ơn.”

Sau đó anh ta liền gác máy.

Cám ơn? Cám ơn cái gì? Thế Vân tiện tay quăng di động lên sofa, cô đến tủ lạnh lấy một chai nước suối lạnh, ngửa đầu uống.

Đứng ngơ ngác một lúc, Thế Vân cầm lấy di động tìm số điện thoại của Thạch Thụ Thần, ấn phím gọi.

“A lô?” Thạch Thụ Thần mau chóng nhận máy.

“Là tớ.” Cô cầm chai nước suối ngồi lên sofa.

“Chuyện gì?”

“... Cậu đang làm việc sao?” Cô dọa chính mình, bởi vì hình như cô vốn không muốn hỏi những lời này, chỉ là không có cách đường đột hỏi ra nghi vấn trong lòng, cho nên mới tạm thời đổi thành câu này.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng lật giấy sần sạt, Thạch Thụ Thần nở nụ cười dịu dàng: “Vốn đang làm việc, nhưng bây giờ...làm xong rồi.”

Thế Vân nhin không được nhoẻn miệng cười, giống như được tiếp thêm dũng khí: “Cậu có biết...chuyện của Hạng Tự và Tử Mặc không?”

Thạch Thụ Thần khẽ cười, có một hồi tiếng bước chân, như là từ chỗ này đi đến chỗ khác: “Không rõ lắm, nhưng từ khi nào cậu quan tâm đến chuyện này vậy.”

Cô không muốn nói chuyện ban nãy cho anh ta, vì thế trả lời qua loa: “Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến nên thuận miệng hỏi thôi.”

“Được rồi, tớ chỉ biết giữa bọn họ có chút phức tạp, cụ thể không rõ lắm, giữa chúng ta chưa bao giờ nói về chuyện này — cậu cũng biết, bọn họ đều là người giữ bí mật rất kín.”

Thế Vân thở dài: “Được rồi...”

Ngay cả mọi người thường xuyên gặp mặt cũng không biết chuyện, cô là người rời đi bảy tám năm lại có tư cách gì để biết chứ. Có lẽ, ngay cả chính cô cũng không rõ ràng, rốt cuộc đó là sự quan tâm của bạn bè, hay là sự nghi hoặc tràn đầy tò mò.

“Nếu có thời gian rồi suy đoán về người khác, không bằng quan tâm bản thân nhiều hơn.” Giọng điệu của Thạch Thụ Thần không biết là nghiêm túc hay trêu chọc.

“Tớ?” Trong lòng Thế Văn hoảng hốt, nhưng vẫn mạnh miệng nói, “Tớ tốt lắm.”

“Thật không... Nghe nói hiện tại cậu và Viên Tổ Văn làm cùng một công ty.”

Cô kinh ngạc nhìn chai nước suối trong tay, không biết vì sao anh ta chuyển sang đề tài khác, hơn nữa... hình như là đợi rất lâu, rốt cuộc đợi được cơ hội hỏi cô.

“Ừm, thì sao?”

“Không có gì...” Anh ta cười khẽ một tiếng, “Chỉ là muốn nhắc nhở cậu cẩn thận một chút.”

“Cẩn thận cái gì?” Cô có cảm giác máu đang đông lại.

Thạch Thụ Thần trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Không có gì, anh ta không phải là người dễ trêu chọc, thế thôi.”

Anh ta dường như nhấn mạnh hai chữ “thế thôi”, sau đó ngáp một cái, nói: “Đã khuya rồi, nên đi ngủ đi, tớ cũng muốn kết thúc công việc sớm một chút để đi ngủ.”

“Ồ...” Thế Vân rầu rĩ trả lời một câu.

“Cuối tuần đi xem phim không?” Giọng nói của anh ta bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi.

“Được...”

“Nói vậy là định rồi?”

“Ừm...”

“Ngủ ngon.”

“Tạm biệt.”

Thế Vân tắt di động, ném sang một bên, uống mấy ngụm nước ừng ực.

Không biết tại sao, tất cả mọi người đều thay đổi. Trở nên khép kín, dường như côi lòng mỗi người đều đầy tâm sự, muốn nói lại thôi. Rốt cuộc là vì sao? Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Bọn họ đều đã hai mươi chín tuổi, bên ngoài thì yên ổn, nhưng nội tâm lại khát vọng đột phá, luôn cố ý biểu hiện mình là người từng trải mà sành đời, nhưng kỳ thật so với mọi người đều khát vọng bảo vệ một phần hồn nhiên. Đây là bọn họ, trong lòng tràn ngập xao động và bất an, giống như bọn họ sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào, trên ngã tư đường của cuộc đời, bọn họ không tìm thấy phương hướng.

Cô đứng dậy đi vào toilet, mở vòi nước, trong vòi được mặt trời chiếu rọi là dòng nước ấm áp vỗ vào khuôn mặt, cô ngẩng đầu, trong khoảng thời gian ngắn cô không rõ mình đang ở London hay là Thượng Hải.

Qua vài giây, cô mới ý thức được, mình đang ở Thượng Hải. Thành phố này từng chứng kiến cô trưởng thành, nhìn thấy hạnh phúc và niềm vui của cô, cũng nhìn thấy đau khổ và nước mắt của cô. Hiện giờ, nó lại nhìn thấy một cô mâu thuẫn, hoang mang, do dự, không biết phải làm sao.

Ngay cả cô cũng không biết làm gì cho bản thân mình.

Buổi sáng cuối tuần, Thế Vân thức dậy sớm, bởi vì hôm nay là ngày cô đi gặp Tưởng Bách Liệt.

Tưởng Bách Liệt vẫn mời cô uống sữa, trên bàn vẫn là quyển sổ vừa lớn vừa dày được lật sang trang mới, anh ta viết lên góc trái của tờ giấy ngày tháng cùng với tên tiếng Anh viết tắt của cô.

“Một tuần nay cô thế nào?” Tưởng Bách Liệt ra sau bàn làm việc ngồi xuống, bắt đầu uống sữa.

“...Cũng ổn.” Thế Vân nhún vai.

“Nếu nhất định phải trả lời ‘tốt’ hoặc ‘không tốt’, đáp án của cô là gì?”

Cô nằm ở trên ghế, nhìn trần nhà trước mắt, chần chờ nói: “Tốt... Được rồi, so với tuần trước thì đỡ hơn rất nhiều, cho nên tôi cảm thấy nên gọi là ‘tốt’.”

“Good news!” Tưởng Bách Liệt đặt hộp sữa xuống, từ trên bàn cầm lấy mắt kính không gọng, đeo lên.

Thế Vân nhìn anh ta, nhìn không rời mắt, cho đến khi anh ta cũng nhìn cô.

“Sao thế?” Anh ta hỏi.

“Không có gì... chỉ là cảm thấy, khi anh đeo kính có gì đó khác biệt.”

Anh ta tươi cười khả ái: “Tôi cũng cảm thấy cô có chút khác biệt đấy.”

“?”

“Lần trước mắt kính của tôi đưa đi sửa, cho nên lúc nhìn cô như là ‘ngắm hoa trong sương’, lần này thì rõ ràng hơn.” Anh ta nheo mắt trông rất đẹp trai.

Thế Vân cảm thấy mặt mình hơi đỏ, cô bèn che mặt bằng cách uống sữa.

“Được rồi,” Tưởng Bách Liệt nói, “Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu.”

“Ừm...”

“Như vậy, tuần này cô còn nằm mơ giống như lần trước đã nói không?”

Thế Vân gật đầu: “Có một lần, không nhớ là hôm nào, lần này là một người ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh, tên là Linda.”

Anh ta huyết sáo: “Wow, là người đẹp sao, vóc dáng thế nào.”

Cô cười lắc đầu: “Tôi quên rồi, thật sự quên rồi, tôi nghĩ đó không phải là trọng điểm trong giấc mơ của tôi.”

“Được rồi,” anh ta cũng cười nói, “Lần sau khi nằm mơ nhớ để ý giúp tôi một chút.”

“... Được.”

“Hiện tại tôi có một vấn đề, vấn đề rất nhỏ, hy vọng cô có thể trả lời tôi.”

“Ừm.”

“Cô có từng mơ thấy người chị của cô không?”

Trong đầu Thế Vân hiện lên rất nhiều đoạn ngắn, giống như băng ghi hình chạy nhanh, không ngừng phát ra những hình ảnh không liên quan đến nhau.

“Có...có.” Lòng bàn tay cô đỏ đầy mồ hôi.

“Sau khi sự việc xảy ra?”

“Đúng vậy...”

“Cô mơ thấy gì?” Anh ta bỗng nhiên nhìn cô, nhìn cô hết sức chăm chú, ánh mắt dịu dàng mà bình tĩnh, giống như đang an ủi tâm hồn đau khổ của cô.

“Mơ...giống thế...”

“Giống thế?”

“Cũng là tạm biệt, chị ấy tạm biệt tôi, bảo tôi phải sống thật tốt...”

“Cô có trả lời cô ấy không?”

Ánh mắt Thế Vân vốn nhìn chăm chăm lên trần nhà, giờ đây chuyển sang Tưởng Bách Liệt: “Trả lời? Tôi không... không biết... không nhớ rõ...”

Anh ta nhìn chăm chăm gương mặt của cô, một lát sau, lộ ra nụ cười dịu dàng: “Cô mơ mấy lần?”

“Chỉ có một lần.”

“Được rồi, quan điểm của tôi là, có lẽ cô không ngừng mơ về những người xa lạ, là vì ở trong tiềm thức cô rất hối hận đã không trả lời cô ấy, không nói ra lời cô muốn nói với cô ấy.”

Thật là như vậy sao? Thế Vân không khỏi cười khổ.

“Tôi cho cô một đề nghị.”

“Ừm...”

“Nếu lần sau lại mơ về người xa lạ, ngoại trừ giúp tôi chú ý vóc dáng, cũng mong cô hãy nói lời mình muốn nói với đối phương —— coi như là đang nói với chị cô vậy. Có thể chứ?”

Nụ cười của anh ta dịu dàng mà kiên định, đến nỗi làm cho Thế Vân nhin không được mà gật đầu.

Lúc này đây, khi Tưởng Bách Liệt nói thời gian chấm dứt, đồng hồ trên tường cho thấy bọn họ đã trò chuyện được một tiếng rưỡi. Thế Vân suy nghĩ, điều này có tính là điềm báo cô dần dần có sự chuyển biến tốt đẹp chăng?

“Đúng rồi,” trước khi đi, Tưởng Bách Liệt nói, “Tôi muốn giao cho cô một bài tập về nhà.”

“?”

“Lần sau nếu cô lại mơ thấy người xa lạ, hãy thử quên tên của người đó. Được không?”

Thế Vân chần chờ “Ừ” một tiếng, không hiểu được dụng ý của anh ta. Nhưng nếu anh ta đã nói như vậy, thử một chút cũng không sao.

Chiều nay, Thế Vân chống chọi ánh nắng chói chang mà luyện tập quay xe hai tiếng đồng hồ, không biết có phải bởi vì tối hôm đó lái xe của Tử Mặc, cô ban đầu vốn quen đi bên trái, dần dần có cảm giác đi bên phải. Về mặt nghiêm túc của huấn luyện viên đã dịu xuống dưới thời oi bức của mùa hè.

Buổi tối vốn dĩ hẹn Thạch Thụ Thần đi xem phim, nhưng anh ta nhất thời gọi điện thoại nói muốn đổi ngày, thế là Thế Vân lại đến nhà hàng lần trước gặp được Viên Tổ Văn.

Cô vẫn ngồi tại vị trí cũ trong góc, gọi đồ ăn xong, ánh mắt bất giác lướt nhìn một vòng quanh nhà hàng, không có, không có bất cứ gương mặt quen thuộc nào. Cô rũ mắt xuống, nghĩ rằng, chắc là không ai muốn trở lại nơi đã từng cảm thấy không thoải mái, cho dù thức ăn nơi đó rất ngon.

“Tôi có thể ngồi đây không?”

Thế Vân ngẩng đầu, kinh ngạc nói không ra lời.

Viên Tổ Văn ngồi xuống đối diện cô, tháo kính râm xuống đặt lên bàn, anh ra hiệu người phục vụ cầm một cái gạt tàn lại đây.

“Một phần cơm gà, cảm ơn.” Lúc anh nói “cảm ơn”, cũng không có bao nhiêu thành ý, chỉ là một lời kết thúc lịch sự.

Thế Vân kinh ngạc nhìn anh, há mồm muốn nói gì lại bị anh giành trước:

“Chắc là cô đến một mình nhỉ.”

“Nếu tôi nói không phải, anh sẽ ngồi bàn khác sao?”

Viên Tổ Văn sờ mũi, không trả lời vấn đề này, mà là bình tĩnh nói: “Không phải cô đã xuất ngoại ư, sao lại đột nhiên trở về.”

Thế Vân mấp máy môi, rất không muốn trả lời, nhưng cuối cùng vẫn nói máy móc: “Dù sao cũng phải trở về...”

Anh hơi nheo mắt nhìn cô, hình như có tâm sự, lại giống như đang ngăn người.

Mì ống Thế Vân đã gọi được bưng lên, cô cầm lấy bộ đồ ăn, ra hiệu với Viên Tổ Văn, anh lập tức làm tư thế “mời”, sau đó lấy ra một hộp thuốc lá, bắt đầu mở hộp hí hoáy.

Cô dùng khước mắt nhìn chăm chú điệu thuốc trong tay anh, dự định một khi anh cầm thuốc hút, cô sẽ trưng ra khuôn mặt đứng đắn nói: “Xin lỗi, tôi rất để ý người khác hút thuốc.”

Nhưng mà, Viên Tổ Văn chỉ ngấm ngấm hộp thuốc, không nói gì cũng không làm gì.

Một lát sau, anh bỗng nhiên nói: “Tôi nhớ cô còn có một người chị song sinh?”

Thế Vân kinh ngạc ngẩng đầu, quên đi mọi thứ vừa rồi về thuốc lá, mì ống trong miệng không biết có phải bị ngâm trong nước tương quá lâu không, mùi vị hơi chua rất khó ăn.

“Ừm...” Cô qua loa lên tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn đồ trong đĩa, bên trong có bông cải xanh mà cô ghét nhất, nhưng cô hoàn toàn không để ý tới.

Có lẽ cô có thể nói chuyện về Thế Phân với Tưởng Bách Liệt, nhưng không có cách nào nói với bất cứ ai khác.

“Vì sao cô luôn có vẻ mặt đề phòng đối với tôi vậy?” Viên Tổ Văn nói trắng ra, đồng thời nhìn thẳng cô, hộp thuốc lá trên tay cũng dừng lại.

“Có sao...” Cô nói theo trực giác, không dám nhìn anh.

“Có.” Anh nói như đinh đóng cột.

“Có thể là do... Tôi có chứng sợ hãi đàn ông.” Câu trả lời của cô rất gượng gạo, nhưng mà đó là một cái có rất tốt, bởi vì ngay cả chính cô cũng bắt đầu cảm thấy mình là vậy.

Viên Tổ Văn nhìn cô, không nói gì, anh bỗng nhiên cười rộ lên, cười đến mức lộ ra nếp nhăn nơi khóe mắt, cười đến mức cúi bỏ về vô tình ban đầu.

“Sao thế...” Thế Vân dùng nĩa trong tay.

“Không có gì...” Hình như anh cười rất vui vẻ, vì không muốn làm cô lúng túng, anh quay đầu sang hướng khác nhưng nụ cười trên mặt vẫn không ngừng lại.

Con người kỳ quái!

Thế Vân cúi đầu dùng nĩa chọc mì ống, trong lòng có phần tức giận.

Lúc này, cơm gà Viên Tổ Vân đã gọi cũng được mang lên, bọn họ không nói gì nữa, tự ăn thức ăn của mình, trở thành một bữa tối trầm lặng. Thế Vân lén nhìn người đàn ông đối diện, anh không cười nữa, đường nét trên mặt cũng dịu dàng hơn.

Khi tính tiền, người phục vụ rất tự nhiên đi đến bên cạnh Viên Tổ Vân, anh cũng rất tự nhiên thanh toán. Thế Vân vẫn trầm mặc, cô không định trả tiền, hẳn là anh đủ khả năng mời một bữa mấy chục tệ, nếu vội vàng chia thanh toán với anh, ngược lại có chút chẳng ra gì.

“Buổi tối có thể mời tôi xem phim không?” Anh bỗng nhiên nói.

“?” Cô tưởng rằng mình nghe lầm.

“Tôi mời cô ăn cơm, dù sao cô cũng nên biểu hiện chút đi.” Về mặt anh không giống đang nói đùa, nhưng cũng không phải thật sự nghiêm túc.

“Hay tôi mời anh ngồi xe.” Thế Vân chăm chú nhìn vào đôi mắt anh, lấy tiền trong ví đặt lên bàn, rồi đẩy về phía anh.

Viên Tổ Vân đeo kính râm, đẩy tiền trở về: “Không cần, tôi muốn xem phim.”

Kết quả, Thế Vân hậm hực nhìn bóng ngô trong tay, bọn họ vẫn là đến xem phim.

“Thứ này...” Viên Tổ Vân tháo kính râm xuống, nhìn bóng ngô, “Ăn ngon không? Tôi thực sự không hiểu...”

Nói xong, anh đưa vé cho nhân viên kiểm tra. Thế Vân trợn mắt há mồm đi theo phía sau anh: nhưng mà, bóng ngô này là do anh ta mua rồi nhét vào trong tay cô cơ mà...

Phim bắt đầu chiếu, Thế Vân không ngờ Viên Tổ Vân lại chọn phim hoạt hình hài hước, khán giả lớn nhỏ trước sau đều theo tình tiết của bộ phim cười đến ngã nghiêng ngã ngửa. Trong bóng đêm, cô lén nhìn sườn mặt của anh, anh đang cười, cười đến ngốc nghếch, không phải là Viên Tổ Vân mặt không có biểu tình.

Bỗng nhiên, anh hình như cảm giác được ánh mắt của cô, anh quay đầu cười nói: “Thế nào, không buồn cười sao?”

Trong nháy mắt mặt cô đỏ ửng, nhưng may mà nơi này là rạp chiếu phim.

Cô cười hai tiếng “ha ha” có lẽ, xem như tán thành, Viên Tổ Vân không để ý đến cô nữa, anh lại nhìn màn hình lớn cười rộ lên.

Cô hơi cong khoe miệng, thật sự buồn cười chính là anh thì có.

Khi kết thúc bộ phim đi ra thì đã là mười rưỡi, Thế Vân đem bịch giấy trống rỗng quăng vào thùng rác, cô quay người lại, Viên Tổ Vân vẫn đứng tại chỗ chờ cô, ánh mắt sáng ngời.

Cô hơi chần chừ, bỗng nhiên trong lòng sinh ra nỗi xung động muốn xoay người bỏ chạy, nhưng cuối cùng, cô vẫn lúng túng gật đầu đi qua.

“Cần tôi đưa cô về nhà không?” Viên Tổ Vân hỏi.

“Không...không cần đâu...” Cô trả lời ngập ngừng.

Viên Tổ Vân bĩu môi, có chút lười biếng “Ừm” một tiếng, không nói gì nữa.

Cô bỗng nhiên cảm thấy động tác bĩu môi của anh rất trẻ con, không giống với Viên Tổ Vân ở trong ấn tượng của cô, một ác ma biết bĩu môi? Cô nghĩ nghĩ, nhin không được cười rộ lên.

“Cười cái gì?” Anh nghi hoặc nhìn cô.

“Không có gì...” Thế Vân bắt chước anh quay đầu sang hướng khác, khóe miệng vẫn còn lộ ý cười.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Viên Tổ Vân rút hai tay vào túi, nói: “Trên đường trở về cẩn thận.”

“Ồ...” Thế Vân cảm thấy bầu không khí này hơi kỳ lạ, cho nên cô không dám nhìn vào mắt anh.

“Thế thì, tạm biệt.” Anh hơi cúi đầu, muốn nhìn thấy rõ ràng thứ trong mắt cô.

“Tạm biệt...” Cô sợ tới mức lui về sau mấy bước, vẫy tay rất cứng nhắc, rồi xoay người chạy đi, không lo tới phía đó có phải là hướng về nhà không.

Cô đơn giản chỉ muốn chạy trốn, thoát khỏi người đàn ông kia.

Về phần vì sao, cô cũng không biết.

Sáng sớm thứ hai nhiệt độ đã lên đến 35 độ, cho nên khi Thế Vân bước vào văn phòng, cổ áo đứng che khuất hơn nửa cái cổ có vẻ thu hút sự chú ý của người khác.

Cô khẽ cau mày, mắt tự nhiên gãi sau gáy, ở đó có một mảng da lớn ửng đỏ, cô không biết khi nào ăn bông cải xanh thì gây dị ứng.

Là lúc nào nhỉ? Cô bắt đầu dĩ suy đoán, nhưng làm sao cũng không nhớ ra.

Carol thông báo cho cô mười giờ họp, nhưng cô chẳng có tâm trạng làm việc, luôn cảm thấy khó chịu không biết tại sao, là vì liên quan đến dị ứng chẳng?

Mười giờ kém năm, cô cầm quyển sổ đi vào phòng họp, vừa ngẩng đầu thì thấy Viên Tổ Vân một mình hí hoáy với máy chiếu, tay áo sơ mi trắng tùy tiện xắn lên tới khuỷu tay, trông hơi lười thôi, nhưng cũng rất... đúng với phong cách của anh. Cô chỉ có thể dùng câu này để hình dung về anh, còn một từ khác đã bị cô dùng sức vứt ra sau đầu.

“Không ngờ,” khuôn mặt anh ở phía sau laptop, không nhìn thấy biểu tình trên mặt, “Người đến sớm, cũng chỉ có hai chúng ta.”

Thế Vân mấp máy môi, tìm một chỗ ít bị chú ý nhất ngồi xuống, cô chính là “tai mắt” khi sếp không ở đây, tốt nhất đừng gây ra sự chú ý.

Có lẽ vì cô không trả lời, anh ló đầu từ phía sau máy tính nhìn cô.

Thế Vân nhìn anh một cái, không được tự nhiên mà kéo cổ áo, cổ áo sơ mi này dễ thấy như vậy ư, ngay cả Viên Tổ Vân cũng chú ý tới.

Khuôn mặt anh lại lùi ra sau máy tính, âm thanh hơi buồn bực: “Ngày đó cô về một mình không có việc gì chứ.”

“Không sao.” Cô mở sổ ra, lật sang một tờ giấy trắng, viết lên ngày hôm nay.

“Có đôi khi,” anh dừng một chút, “Con gái không cần phải biểu hiện kiên cường đến vậy thì tốt hơn...”

Cô nghi hoặc nhìn khuôn mặt anh che khuất bởi máy tính, không rõ vì sao anh đột nhiên nói như vậy.

“Bởi vì...” Anh không nói tiếp, nguyên nhân là do chị thư ký có thai của anh đang bê hai chồng tư liệu đi vào.

Anh đứng dậy đón lấy tư liệu từ trong tay chị thư ký rồi đặt lên bàn, có chút oán trách nói: “Không phải đã nói với chị đừng mang những vật nặng sao?”

Trong nháy mắt Thế Vân kinh ngạc nhìn bọn họ, đây là Viên Tổ Vân mà cô quen biết đó sao? Một Viên Tổ Vân biết quan tâm đến người khác?

Chị thư ký bụng to nâng mắt kính trên mũi: “Ai bảo cậu bình thường ở trong công ty nổi tiếng hung dữ, không ai chịu thể chỗ của tôi, bằng không tôi đã nghỉ sớm rồi, phải biết rằng tôi đã ba mươi lăm tuổi, lần trước kiểm tra bác sĩ nói huyết áp của tôi lại tăng cao.”

“Đó là bởi vì chị ăn nhiều lại không vận động chứ sao...” Viên Tổ Vân chun môi.

“Ồ, thẳng nhóc thối tha này, còn dám tranh luận.”

Thế Vân bắt giắc sờ sau gáy, không biết hai người trước mắt ai dữ hơn ai.

Chị thư ký chậm chậm xoay người, hình như mới thành linh phát hiện một người như Viên Thế Vân đang ngồi, vẻ mặt hùng hổ ban đầu lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười thân thiết: “Cô là?”

“Thư ký mới của phó giám đốc.” Viên Tổ Vân giải thích, rồi chỉ người phụ nữ có thai nói với Thế Vân, “Shelly.”

Thế Vân cười trừ, nhưng chắc hẳn có chút gượng gạo, bởi vì Shelly đang quan sát cô từ trên xuống dưới một cách tường tận.

Các đồng nghiệp thoảng cái nối đuôi nhau vào, cô nhìn đồng hồ trên tường, mười giờ, Viên Tổ Vân và Shelly bận rộn phân phát tư liệu, sau đó cuộc họp bắt đầu. Viên Tổ Vân đứng trước màn ảnh máy chiếu liên tục nói về tình hình tiêu thụ và tồn kho gần đây, cô chẳng nghe vào câu nào, tư liệu trong tay đã có bản tiếng Anh, cho nên cô giống như một người dư thừa, tha hồ mà lười biếng.

Vừa rồi anh nói gì nhỉ? Con gái không cần phải biểu hiện kiên cường đến vậy thì tốt hơn, bởi vì...

Bởi vì sao?

Tiếng động xung quanh trở nên khi có khi không, suy nghĩ của cô đã bay đến thật lâu trước kia.

Đó là một buổi chiều mùa hè oi bức trong lớp, thầy giáo ở trên bục giảng rồi cuộc đang giảng cái gì cô hoàn toàn không có ấn tượng, bởi vì cô đang ngủ, mí mắt nặng nề làm sao cũng không căng lên nổi.

Bỗng nhiên sau lưng có người chọt cô một cái, rất đau, vì thế cô lập tức tỉnh táo lại, vừa muốn nổi nóng thì nhìn thấy thầy giáo đang nhìn cô chăm chăm với vẻ nghi hoặc, cô vội vàng ngồi thẳng lưng, vẻ mặt tập trung tinh thần.

Thầy giáo tiếp tục giảng bài, Thế Vân lặng lẽ với tay ra sau lưng, xoa nhẹ chỗ bị đau. Cô cố ý vút bút xuống đất, khom lưng nhặt lấy, nhân cơ hội quay đầu nhìn —— Viên Tổ Vân?

Mặt anh không chút thay đổi nhìn lên bục giảng, hai tay buông thõng hai bên, vẻ mặt bình tĩnh.

Qua vài giây, hình như là cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu nhìn cô, giống như đang hỏi vì sao cô ngày ngày ngắm nhìn mình.

Trong nháy mắt, Thế Vân không thể khẳng định, người này chưa từng qua lại với cô sao lại chọt sau lưng cô chứ?

Thế là cô nhặt bút lên, yên lặng nhìn bục giảng, bắt đầu không tập trung —— tựa như giờ phút này, cô cúi đầu, nhìn chăm chăm quyển sổ.

Bỗng nhiên cô nhớ tới từng có người nói với cô thế này: sở trường của cậu chính là hay mất tập trung, bất cứ lúc nào hay chỗ nào, cho dù bên cạnh có người cầm dao chém với nhau, cậu cũng có thể không coi ai ra gì mà lơ đãng, điểm này thật sự khiến người ta rất khâm phục...

Cô không khỏi cười rộ lên, vừa ngẩng đầu lại đụng phải ánh mắt nghi hoặc của Viên Tổ Vân.

Cô vội vàng thu hồi nụ cười, giả vờ tập trung tinh thần nhìn tư liệu trong tay, giống như buổi chiều mùa hè oi bức kia ở trong lớp.

Sau hôm đua xe điên cuồng lần trước, Thế Vân vẫn chưa gặp lại Tử Mặc, cô không muốn đi tìm Tử Mặc mà chờ cô đến tìm mình. Nếu Tử Mặc đến đây, có lẽ chứng tỏ rằng không có việc gì đâu?

Nhưng Tử Mặc vẫn không tới, Thế Vân bỗng nhiên cảm thấy cô đơn, mình cô đi siêu thị mua chai rượu vang, chính là nhãn hiệu lần trước Tử Mặc mời cô uống. Cả phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn nhỏ, cô cầm ly rượu đứng trước cửa sổ, từ tầng 31 nhìn xuống, mọi thứ trông có vẻ nhỏ bé.

Vì sao thiếu Tử Mặc cô lại cảm thấy cô đơn chứ, không phải trước đây cô cũng rất cô đơn sao?

Cô đến trước laptop nằm trên bàn, mở trang web, nhấp chuột vài cái, một giọng nói quen thuộc lại truyền đến:

“Không biết vì sao tuần này trôi qua rất nhanh, Thư Lộ lại được gặp mọi người, đầu tiên xin báo với mọi người một tin tốt, hộp thư riêng của tôi rất cuộc đã được đưa vào sử dụng trên trang web đài phát thanh, các vị thánh giả luôn âm thầm lắng nghe chương trình, nếu có gì muốn nói với Thư Lộ, xin hãy trực tiếp gửi email cho tôi nhé.

Tuần này thời tiết tại New York rất kỳ lạ, lúc đầu rất oi bức, nhưng sau mấy trận mưa to tầm tã thì nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống, không biết nơi mọi người đang nghe đài đang trải qua thời tiết như thế nào? Tôi rất hy vọng bạn bè ở châu Úc đang nghe chương trình trên internet có thể cùng chia sẻ với tôi hình ảnh đáp người tuyết, để cho mọi người chúng tôi đang ở Bắc bán cầu dưới ánh nắng chói chang cảm nhận được sự mát mẻ của bông tuyết.”

Châu Úc sao? Thế Vân nhấp một ngụm rượu, trên màn hình điện tử chính giữa máy điều hòa hiển thị nhiệt độ bên trong là 20 độ, đó là nhiệt độ bình thường vào mùa hè tại London. Thì ra mùa này cũng có người đang sống trong trời băng đất tuyết đấy.

“Trước tiên hãy đọc một bức thư do một thánh giả gửi tới, nhưng tôi muốn xen vào một câu trước, đây là bức thư đầu tiên của thánh giả mà tôi nhận được từ khi chương trình phát sóng vào tháng 5 năm nay. Khi đạo diễn đưa bức thư cho tôi, tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, bởi vì đã rất nhiều năm chưa có ai gửi thư viết tay cho tôi, trên trang web vẫn chưa thiết lập hòm thư điện tử cho tôi, từ hai tháng sau khi phát sóng, đây là lần đầu tiên nhận được phản hồi của thánh giả, vì thế trước hết Thư Lộ muốn cảm ơn vị thánh giả ký tên là... ‘Vân đạm phong khinh’.”

Vân đạm phong khinh? Thế Vân nhìn về phía xa xa, thấp thoáng có bóng dáng của tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông.

“Chồng tôi thường nói, tôi là một người có trí nhớ không tốt, nhưng khi tôi nhận được bức thư này, tôi bỗng nhiên nhớ tới một người, cho nên trước tiên tôi muốn hỏi, bạn có phải là ‘Vân đạm phong khinh’ đã từng trò chuyện với tôi trong chương trình tạm biệt ‘Đường sách thên thang’ không? Nếu đúng vậy, rất cảm ơn bạn đã luôn ủng hộ, trong lòng tôi rất cảm động, cũng có rất nhiều lời muốn nói với bạn, nhưng chồng tôi cũng sẽ lắng nghe chương trình này, vì vậy bạn hãy âm thầm gửi cho tôi cách thức liên lạc với bạn vào hòm thư đã được công bố trên trang web nhé — ngoài ra thuận tiện gửi luôn tám ảnh chân dung, tốt nhất là ghi rõ chiều cao cân nặng cùng với ba vòng — cảm ơn.”

“Chỉ đùa một chút thôi,” Giọng nói của Thư Lộ êm dịu nhẹ nhàng, tựa như làn gió trong lành, “Trong thư bạn nói, ‘Muốn kẹo, nhưng bởi vì không có được kẹo mà đi thu thập giấy gói kẹo, loại người lui mà cầu, rất cuộc là ngốc nghếch hay đáng giận...’, bạn đã cho tôi sự lựa chọn khá ít ỏi — chỉ có hai — ngốc nghếch hay là đáng giận. Tôi muốn nói, thật ra là vừa ngốc nghếch lại còn đáng giận đấy!”

Thế Vân ngạc nhiên nhìn rượu trong ly, đây là Tào Thư Lộ sao? Tào Thư Lộ từng nói chuyện êm tai kia.

“Nhưng tôi lại không thể không nói, điều này cũng có chút đáng yêu,” giọng điệu của Thư Lộ hình như mang theo chút bất đắc dĩ, “Bởi vì, bạn cố chấp với kẹo như vậy, sự cố chấp đó khiến mọi người khâm phục.”

“Không phải sao? Chúng ta đều thích kẹo, nhưng nếu không có được kẹo, rất nhiều người sẽ muốn bánh ngọt, cà phê, quả cam, takoyaki (bánh bạch tuột nướng), vân vân. Bởi vì không phải ai cũng thèm muốn kẹo, cũng không phải mỗi người đều cố chấp với một thứ gì đó, một sự việc nào đó, hoặc là...một người nào đó. Tôi nghĩ, có đôi khi hãy thử khoan dung một chút, đối xử với người khác như đối với chính mình.”

Thế Vân không có nghe đến phần sau chương trình của Thư Lộ, bởi vì cô phát hiện hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính đã rơi lệ đầy mặt.

Cô lau nước mắt lần này tới lần khác, nhưng làm sao cũng không lau sạch. Đã rất lâu cô không khóc như vậy, cho dù ở chỗ của Tưởng Bách Liệt cũng không có.

Di động bỗng nhiên vang lên, cô không để ý tới, nhưng người kia hình như rất kiên trì, cô rất cuộc làm cho mình bình tĩnh trở lại, cô tiếp điện thoại, không nói ra chữ “A lô”, chỉ lẳng lặng chờ người bên đầu dây bên kia mở lời trước.

Nhưng người kiên trì kia hình như biết được gì đó, cũng yên lặng đợi cô, qua một hồi lâu mới nói: “Viên... Thế Vân?”

“Ừm.” Cô tưởng giọng mũi của mình nhất định rất nặng.

“Tôi là Viên Tổ Vân.” Giọng nói của anh có chút nặng nề.

Thế Vân nắm lấy di động, điều chỉnh cảm xúc một chút, mới nói: “Sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“Bảng liên lạc của nhân viên.” Hấn nói ngắn gọn.

“... Anh có chuyện gì?”

Anh không có trả lời, hỏi ngược lại: “Cô đang...khóc sao?”

“...” Mũi Thế Vân cay cay, nước mắt vừa muốn chảy xuống, nhưng cô hít sâu vài lần, rồi cuộc ỗn định lại.

“Được rồi,” anh dường như hơi bối rối, “Thật ra tôi có hai vé xem phim, cho nên muốn hỏi cô...”

“...” Cô không nói gì.

“Coi như tôi chưa hỏi, hay là cô...tiếp tục đi.” Không ngờ Viên Tổ Vân cũng có lúc nửa đường bỏ cuộc.

“...”

“...”

“... Là phim hài ư?”

Người kia ban đầu không nhận được câu trả lời cảm thấy rất xấu hổ, anh mang theo vẻ nghi hoặc nói: “Đúng vậy.”

“Mấy giờ bắt đầu.” Hô hấp của cô vẫn có chút không thoải mái.

“Chín giờ.”

Cô nâng tay nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa.

“Vẫn là chỗ lần trước?”

“Ừm.” Viên Tổ Vân trả lời ngập ngừng.

“Tôi sẽ đến đúng giờ.” Nói xong, cô gác điện thoại.

Cô ngẩng đầu, nhìn ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính, giống như trở nên rất xa lạ, đó không phải là Viên Thế Vân mà cô biết. Viên Thế Vân kia cũng không dễ dàng bằng lòng với người khác.

Bộ phim hài này rất buồn cười, bởi vì tiếng cười của khán giả xung quanh đều rất to, Thế Vân vụng trộm liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, sườn mặt của anh rất nghiêm túc.

“Thế nào, không buồn cười sao?” Thế Vân cười hỏi.

Viên Tổ Vân cười gượng hai tiếng có lệ, xem như tán thành.

Thế Vân không kiềm chế được cười rộ lên, lông mi biến thành hình chữ bát () , không phải vì bộ phim đang chiếu trên màn hình lớn, mà là vì người đàn ông bên cạnh này.

Viên Tổ Vân quay đầu về mặt ngờ vực nhìn cô, giống như đang hỏi: chuyện gì buồn cười như vậy?

Cô lơ đãng lắc đầu, bóc bóng ngô bỏ vào trong miệng, tiếp tục nhìn màn hình lớn cười rộ lên.

Nếu có thể, cô hy vọng mỗi phút mỗi giây của mình đều có thể giữ được nụ cười như vậy.

Khi bộ phim kết thúc, Thế Vân đi quảng hộp giấy đựng bóng ngô, cô xoay người, Viên Tổ Vân ngơ ngác nhìn cô, vẫn không nhúc nhích.

“Anh chặn giữa đường như vậy, rất dễ bị người ta khinh bỉ.” Cô nhắc nhở.

Viên Tổ Vân nhếch khóe miệng, không nói gì.

“Sao không nói chuyện.” Cô hỏi.

Viên Tổ Vân mất tự nhiên cào tóc: “Tôi tưởng rằng cô sẽ không đến đây.”

“...Vốn là không tới, “ cô dừng một chút, “Nhưng anh đã nói là phim hài, cho nên tôi nghĩ...cứ đến đi.”

“Như vậy kết quả, cô có cảm thấy hài hước không?”

“Ừm.” Cô cố gắng lộ ra nụ cười sáng lạn.

Viên Tổ Văn nhìn cô, dường như đang suy tư. Cô nghĩ rằng điều anh muốn nói, có lẽ sẽ hỏi cô đại loại như có muốn đưa về không, nhưng anh không có, chỉ là cùng cô sống vai rồi khỏi rạp chiếu phim, tản bộ trên đường phố.

“Cô biết không, hình như Shelly rất thích cô.” Anh chợt nói không đầu không đuôi.

“Ồ...” Thế Văn lúng túng, “Thật sao...”

“Ừm, hôm đó sau khi họp xong trở về, chị ấy nói rằng ‘cô thư ký mới của phó giám đốc thật sự tốt hơn thư ký hồi trước nhiều.’”

Cô cười khổ, mình có đức hạnh gì mà được người khác tán thưởng chứ, cô chỉ là một nhân viên nhỏ thường xuyên mất tập trung trong cuộc họp.

“Sau đó tôi liền hỏi chị ấy,” anh nói tiếp, “Làm thế nào mà chị đưa ra kết luận này?”

“?”

“Chị ấy dùng loại giọng điệu hư vô mờ mịt nói: ‘Bởi vì, những người nhìn cậu hồi trước, trong ánh mắt luôn bình thản mang theo vẻ ngông cuồng, lạnh nhạt lại không mất đi sự cuốn hút, trong vẻ mặt hờ hững xen lẫn ngại ngùng, giống như đan xen giữa bình tĩnh và nhiệt tình...’”

Thế Văn bật cười nhìn người đàn ông trước mắt, khi anh bắt chước Shelly thật sự có vài phần tương tự, cô chưa bao giờ biết Viên Tổ Văn luôn nghiêm túc lại có thể bình tĩnh nói đùa như thế, thật giống như đây mới là anh chân thật, tính cách bẩm sinh của anh.

“Như vậy,” cô cười hỏi, “Tôi không có biểu tình giống...những người trước đó?”

“Ừm,” anh cũng cười gật đầu, “Tôi nghĩ ý của chị ấy là vậy.”

Nói xong, hai người đều ngẫm hiểu nhìn không được mà cười ha hả, tựa như hai thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, chỉ cần một chút vui sướng là có thể thỏa mãn.

Khiến cho Thế Văn hơi kinh ngạc là, ngay cả yêu cầu đưa cô về Viên Tổ Văn cũng không hỏi, bọn họ đứng tại một giao lộ mang theo nụ cười thản nhiên mà chia tay nhau, đều tự đi về phương hướng khác nhau.

Đèn giao thông đang hiển thị màu đỏ, Thế Văn dừng lại bước chân, trong phút chốc nhìn không được quay đầu lại nhìn.

Hắn đứng tại một phía khác của giao lộ, bóng lưng mặc áo sơ mi trắng cứng rắn và rõ rệt, cái không thể xóa bỏ chính là sự cô đơn mà cô chưa từng cho rằng sẽ xuất hiện, sự cô đơn mang theo đau buồn và hờ hững.

Một lần nữa, anh dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng quay đầu nhìn về phía cô.

Nhưng lúc này đây, cô còn kịp chuyển dời tầm mắt, lặng lẽ nhìn ngọn đèn màu đỏ chói mắt kia, thật giống như cô chưa bao giờ quay đầu lại.

Tối hôm sau, Thế Văn đến nhà mẹ ăn cơm, mẹ cô dọn dĩa một tràng theo thường lệ, giống như cô không phải 29 tuổi, mà là một đứa con gái 19 tuổi không biết trời cao đất dày.

Cô cười khổ gật đầu, nếu thật là 19 tuổi thì tốt biết bao.

Ăn xong bữa tối, Thạch Thụ Thần hẹn cô đi xem phim, cô vốn không có hứng thú nhưng vì muốn thoát khỏi mẹ liền vội vàng đồng ý.

Khiến cho Thế Văn dở khóc dở cười là bộ phim mà Thạch Thụ Thần chọn chính là bộ phim hài mà mấy hôm trước cô mới cùng Viên Tổ Văn đi xem, mua bỏng ngô, cô ăn từng miếng một, rất muốn cười to cùng với những người xung quanh, nhưng làm sao cũng không tìm thấy cảm giác.

Trên đường trở về, Thạch Thụ Thần vui vẻ phần chần bần về nội dung của bộ phim vừa rồi, Thế Vân bỗng nhiên có một loại ảo giác, Viên Tổ Văn và Thạch Thụ Thần đều đang đứng trước mặt mình, một người kiêu ngạo bình tĩnh, một người dịu dàng thân thiết, nhưng trong ánh mắt của hai người đều có một tia bàng hoàng, loại bàng hoàng...khiến cho người ta không thể lý giải.

Cho đến khi sắp đến nhà Thế Vân, Thạch Thụ Thần mới đột nhiên kêu to: “A... Tổ đã quên lấy xe!”

Hai người trợn mắt há mồm nhìn đối phương, nhưng giây tiếp theo lại cười to, Thế Vân cười đến khóe mắt mỗi nhừ.

Bỗng nhiên, Thạch Thụ Thần ngơ ngác nhìn cô, dịu dàng nói: “Tớ có một vấn đề luôn muốn hỏi cậu.”

“Gì vậy?” Thế Vân lau lệ nơi khóe mắt cười hỏi.

“... Nhưng tớ không biết có nên hỏi hay không.” Mặc dù vậy, trong ánh mắt anh ta không nhìn thấy vẻ do dự.

“Gì thế hả...” Trái tim cô đập mạnh.

“Cậu còn nhớ tớ đã từng gửi cho cậu một bức thư không?” Về nghiêm túc trên mặt anh ta trước nay chưa từng có.

Thế Vân lưỡng lự nhíu mày, không biết nên trả lời thế nào.

“Chị cậu...” anh ta dừng một chút, dường như không đành lòng tổn thương cô, “Vài hôm...trước ngày chị cậu xảy ra chuyện.”

Cô ngơ ngác nhìn anh ta, có chút sững sờ.

Một bức thư...cô bất giác cắn môi, có phải là bức thư màu vàng nhạt không?

“Tớ không nhớ,” cô không biết biểu tình của mình lúc này ra sao, có phải thật sự thẳng thắn thành khẩn mà tự nhiên như cô cố gắng muốn biểu hiện ra không, “Đó là rất lâu hồi trước, cho nên...tớ không nhớ...”

Anh ta ngỡ ngàng nhìn cô: “À...quên đi, cũng không phải chuyện gì quan trọng lắm...”

Bọn họ cứ gượng gạo yên lặng như vậy, cho đến khi Thạch Thụ Thần lộ ra nụ cười ấm áp, anh ta vỗ bả vai cô: “Đừng để ý, cậu lên lầu đi.”

Cô nói không ra lời, một câu cũng không thể nói ra, cô chỉ cố gắng mỉm cười, rồi vẫy tay, xoay người vào thang máy lên lầu.

Cô siết chặt nắm tay, không dám quay đầu nhìn anh ta.

Thang máy “Đỉnh” một tiếng dừng tại tầng lầu của cô, mở cửa phòng với tâm trạng không yên, nhìn thấy căn phòng tối tăm, cô không biết tại sao muốn khóc.

Cô chậm rãi đóng cửa lại, nhờ ánh đèn lờ mờ ngoài cửa sổ mà đi đến trước bàn, mở ngăn kéo thứ hai, từ trong một quyển sách cũ đã ố vàng cô lấy ra một bức thư. Đó là một bức thư màu vàng nhạt. Cô đã từng đọc qua, nhưng sau này, đã cất giữ ở đây rất lâu rồi, cho đến tối hôm nay.

Thế Vân:

Tớ có một vấn đề luôn giữ ở trong lòng vẫn chưa hỏi cậu, chính là: có phải cậu luôn coi tớ là người anh em không?

Nếu cậu hỏi tớ một câu giống như vậy, câu trả lời của tớ là, không có. Bắt đầu từ năm lớp 11, đã không còn như thế.

Cho nên xin cậu hãy suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề của tớ, sau đó nói cho tớ biết đáp án, được chứ?

Tớ vẫn sẽ chờ.

Thạch Thụ Thần

3. Chương 3: Tháng Tám: Hoàng Tử Ếch

Tào Thư Lộ: “Con người luôn muốn nhận được những thứ tốt nhất, loại cố chấp này có thể nói là có cái tốt cũng có cái xấu, có người cho rằng cố chấp là một loại dục vọng, mà dục vọng là tội nghiệt đứng đầu trong nhân gian, nhưng có người cho rằng ‘chấp niệm mà chết, chấp niệm mà sống, chính là chúng sinh’. Tôi chỉ muốn nói rằng, nếu bản thân thật sự cảm thấy đáng giá, thật sự cho rằng đó là thứ tốt nhất trong cuộc đời, vậy thì tại sao không thể cố chấp chứ?”

Tướng Bách Liệt: “Đàn ông à...muốn được phụ nữ dựa vào, nhưng cũng muốn làm nũng; muốn bảo vệ người mình yêu, nhưng sẽ cảm thấy bất lực; muốn trở nên dũng cảm, nhưng trong lòng không thể vượt qua nỗi sợ hãi; thích mang đến sự khoái cảm trong tình dục, lại cố chấp với tình yêu. Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, cũng là con người bình thường trên tinh cầu này, cũng sẽ có lúc yếu đuối, sợ hãi và cô đơn.”

3.1Edit: Song TửBeta: SamThế Vân dễ dàng vượt qua phần thi quay xe, huấn luyện viên đã nhìn cô với cặp mắt khác xưa, nhanh chóng đến thời gian nghỉ trưa, cô kết thúc phần thi sớm hơn 15 phút so với người khác. Ánh nắng tháng tám nóng rất, khiến người ta cảm thấy trên đầu dường như sắp bị thiêu cháy, cô thông thả lê bước chân hướng đến căn tin. Nếu có thể, cô muốn dung nước suối ướp lạnh đổ từ trên xuống dưới, sau đó lại uống một lon bia ướp lạnh.

Tại chỗ rẽ cách đó không xa đang có một chiếc xe tập lái chạy tới, cô còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, chiếc xe đã đột ngột xuất hiện trước mặt cô, cô hơi ngớ ra, không biết nên làm gì bây giờ, nhắc chân lên sao? Hay là đứng im tại chỗ?

Khi chiếc xe cách cô một mét thì thay đổi phương hướng, lốp xe ma sát dữ dội với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, nhưng cuối cùng đã...dừng lại.

Tiếng hô của huấn luyện viên từ trong xe truyền tới, học viên ngồi ở ghế lái hạ kính xe xuống, lộ đầu ra gật đầu xin lỗi cô.

Cô không khỏi ngáy ngẩn cả người, đó không phải là Lý Nhược Ngu sao?

“Tôi xin lỗi...” Ngồi trong căn tin trường, Lý Nhược Ngu nhẹ giọng xin lỗi.

“À,” Thế Vân lắc đầu, vừa gượng gạo ăn đồ ăn trong đĩa, “Không có việc gì.”

“Thật sao?”

“Ừ, “ Cô cười nói, “Chỉ là hơi hoảng sợ mà thôi, không sao đâu.”

Lý Nhược Ngu nhìn cô, dường như có chút đăm chiêu, sau đó cũng cười, nhưng nụ cười có chút cay đắng: “Thật ra nói không chừng, trong khoảnh khắc ban nãy... tôi thật sự muốn đâm vào cô đấy...”

“...” Thế Vân sợ tới mức mở to mắt.

Lý Nhược Ngu thu hồi nụ cười khổ, mở to mắt nhìn: “Nhưng cuối cùng lý trí của tôi vẫn chiến thắng tình cảm.”

“...” Thế Vân không biết cô ta nói thật hay giả, cô không biết nên đối mặt với cô ta thế nào, mình nên trả lời cô ta ra sao. Nhưng không thể không thừa nhận người phụ nữ trước mắt này dũng cảm hơn cô nhiều, càng nguyện ý đối diện với một mặt xấu xí hoặc tàn ác trong nội tâm mình hơn cô.

“Đừng sợ,” Lý Nhược Ngu còn nói, “Tôi sẽ không thật sự làm vậy đâu, nếu tôi làm thế, Thạch Thụ Thần sẽ giết tôi cũng không chừng...”

Nói xong, cô ta mơ màng đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, thật giống như những người khác đều không tồn tại.

Thế Vân ngơ ngác nhìn cô ta, nghĩ tới Thạch Thụ Thần, cô không khỏi phiền muộn một hồi. Dịu dàng như Thạch Thụ Thần, cũng sẽ giết người sao...

“Cô có thích anh ấy không?” Lý Nhược Ngu bỗng nhiên tiến đến gần, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Hà?”

“Thạch Thụ Thần. Cô có thích anh ấy không?”

“...” Thế Vân kinh ngạc, không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Không cần trả lời tôi, việc này không liên quan đến tôi, nhưng mà... nếu cô xác định được tình cảm của chính mình thì nên nói sớm với anh ấy.”

“...”

Sự dừng cảm trên khuôn mặt Lý Nhược Ngu lúc này bị bao phủ bởi một lớp ưu thương nhàn nhạt: “Mấy năm nay, anh ấy luôn lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi vất vả như vậy, nhưng vẫn không từ bỏ. Có lẽ...”

“?”

“Có lẽ, tôi yêu sự chấp nhất âm thầm của anh ấy, cho dù chỉ là ở bên cạnh nhìn anh ấy... cũng là một loại hạnh phúc.” Khi nói xong câu đó, trong mắt cô ta bỗng nhiên tràn đầy nước mắt, khiến người ta đau lòng.

Ra khỏi trường dạy lái xe, Thế Vân ngồi taxi đến thẳng phòng khám của Tưởng Bách Liệt, khi cô đến thì còn cách giờ hẹn 10 phút, không có ai, cô liền chờ ở hành lang. Khuôn viên trường vào tháng tám đặc biệt im lặng, ánh mặt trời xuyên qua hai hàng cây ngô đồng cao lớn trên con đường chiếu vào tòa nhà màu trắng, loang lổ lốm đốm, cô nhìn có chút thất thần.

“Tôi xin lỗi, tôi nên kết thúc sớm hơn, nhưng vừa vào sân muốn đi ra hơi khó chút.” Tưởng Bách Liệt mặc một bộ đồng phục đá bóng, từ cầu thang đi lên, cả người đổ đầy mồ hôi, không tương xứng với hình tượng nhà nhận chín chắn của thường ngày.

Thế Vân cười lắc đầu: “Không sao, anh muốn đi tắm rửa trước không, tôi có thể chờ.”

Tưởng Bách Liệt lấy chìa khóa ra mở cửa, thuận tay mở luôn công tắc điều hòa và đèn huỳnh quang: “Được, nơi này vừa vặn có một nhà tắm, ngay cả xà phòng cũng chuẩn bị tốt lắm.”

Cô bật cười nhìn anh ta mở vòi nước rửa tay, sau đó lấy hai ra hộp sữa ướp lạnh từ tủ lạnh.

“Chỉ đùa một chút thôi, nhưng tôi thật sự muốn đi thay quần áo, phiền cô đợi ở đây một lát.” Nói xong, anh ta mở cửa đi ra ngoài.

Mặc dù điều hòa đã điều chỉnh nhiệt độ và lượng gió ở điểm cao nhất, nhưng bên trong vẫn ngọt ngào đến mức có chút không thở nổi, Thế Vân mở ra hộp sữa ướp lạnh uống ừng ực. Khi dòng sữa mát lạnh tiến vào dạ dày, có một sự sảng khoái tê tê, nhưng sự vui sướng này rất nhanh chuyển thành nỗi đau mơ hồ, cô buông xuống hộp sữa trong tay, cười khổ một chút, dạ dày không khỏe vì sao còn cố tình uống nước ướp lạnh chứ?

Cô đi đến trước giá sách, cẩn thận nhìn một loạt tựa sách nằm trên kệ, phần lớn đều là bộ sách chuyên ngành về tâm lý học, ngoài những quyển đó ra là một số tiểu thuyết, như là “Trăm năm cô đơn”, “The Dogs of Babel”, “Bá tước Monte Cristo” vân vân, có lẽ vào lúc không thể nghiên cứu rõ ràng về con người, thì nhân vật trong sách cũng có thể tạm thời thay thế.

Trên bàn làm việc chỉ có một chiếc đèn bàn cùng một số đồ dùng văn phòng phẩm, sắp xếp rất gọn gàng, cô không nhìn thấy quyển sổ thật dày mà Tưởng Bách Liệt dùng để ghi chép lại, chỉ có tờ giấy nhớ màu vàng ghi lại một ít câu, nhưng cô không xem, bởi vì ánh mắt của cô đã bị một chiếc khung ảnh bên cạnh hấp dẫn.

Đó là một chiếc khung hợp kim thiếc bạc, chế tạo rất tinh xảo, chắc chắn không rẻ. Trong khung có một bức ảnh chụp ba người, bọn họ ngồi bên nhau dưới ánh đèn mờ nhạt, ngồi ở giữa là Tưởng Bách Liệt, ngồi hai bên là hai cô gái khác nhau, bọn họ tươi cười khá ái, phía trên bàn ăn là một ngọn nến nho nhỏ, rọi lên mặt mỗi người ấm áp như vậy.

“Đây là bức ảnh tôi chụp một năm trước ở Malaysia.” Tưởng Bách Liệt không biết đã vào khi nào, anh ta thay một chiếc áo thun và quần jeans, giống như là đang tham dự một bữa tiệc trên bãi biển.

Thế Vân nhìn anh ta, lại nhìn Tưởng Bách Liệt trong ảnh, thật sự hơi khác với “bác sĩ Tưởng” trong ấn tượng của cô.

“Như vậy được chứ,” Tưởng Bách Liệt mở hộp sữa cũng uống ừng ực, sắp uống xong rồi mới dừng lại lau miệng, “Nếu cô để ý, tôi có thể lập tức đi đổi áo blouse trắng.”

Cô vội vàng xua tay, anh ta như vậy ngược lại khiến cô không căng thẳng.

“Một năm trước,” anh ta còn nói, “Mỗi ngày tôi đều ăn mặc thể này để làm việc tại bờ biển đấy.”

“Bờ biển?” Cô tưởng tượng đến hình ảnh của biển khơi, không khỏi có chút muốn đến đó.

“Yeah, I’m a Bartender, nhưng mà tôi cảm thấy...công việc mỗi ngày càng giống như đón tiếp du khách cùng nhau đi chơi ngắm cảnh ở làng du lịch hơn.”

“Thế thì nhất định rất vui rồi.” Thế Vân hâm mộ nói.

“Đúng vậy, có thể quên hết phiền não.”

“Vậy vì sao anh tới nơi này...”

Tưởng Bách Liệt nhìn cô, dịu dàng nói: “Bởi vì tôi phát hiện mình muốn làm việc khác, chẳng hạn như —— bác sĩ tâm lý.”

Cô bỗng nhiên hiểu được, cái mà cô hâm mộ không phải là công việc tại bờ biển quên hết phiền não, mà là loại cuộc sống thoải mái tự mình quyết định của anh ta. Rốt cuộc, là người như thế nào mới có thể sống tự do tự tại, còn phải làm thế nào mới có thể trở thành người như vậy?

Thế Vân cúi đầu, nhìn bức ảnh, có lẽ cô...vĩnh viễn không thể trở thành người như vậy.

“Trong đó có cô gái mà tôi thích,” Tưởng Bách Liệt chỉ bức ảnh trong tay cô, “Cô cảm thấy là người nào?”

Cô cảm đến trước mắt, nhìn kỹ, chỉ vào cô gái tóc ngắn ngắn bên phải: “Là cô ấy ư?”

Tưởng Bách Liệt không trả lời, ngược lại đầy hứng thú hỏi: “Vì sao?”

“Không biết...chỉ là cảm thấy cô ấy rất giống anh.”

“Nhưng người bình thường không phải đều bị hấp dẫn bởi những người hoàn toàn trái ngược với bản thân sao?”

“Đúng vậy,” Cô dừng một chút, nhìn anh ta, “Nhưng anh không phải là người bình thường.”

Tưởng Bách Liệt kinh ngạc bật cười: “Tôi nghĩ, rốt cuộc tôi có một chút lòng tin đối với ‘người bệnh’ là cô đây.”

“?”

“Bởi vì,” Anh ta giơ lên hộp sữa trong tay, cụng vào hộp sữa của cô, “Cô bắt đầu hiểu tôi rồi.”

Sau buổi tối chia tay nhau tại ngã tư đường, đã gần hai ba tuần nay Thế Vân chưa gặp lại Viên Tổ Văn, nghe nói anh đến tổng công ty tại Anh để đào tạo. Có một hôm vào lúc ăn trưa, Carol nói với cô, cô gái bị Viên Tổ Văn vô tình “vứt bỏ” đã từ chức rồi, một tháng sau sẽ lấy chồng tại nước Ý xa xôi.

Cô ngạc nhiên nhìn Carol, nhưng đối phương vẫn điềm tĩnh tươi cười: “Phụ nữ là động vật rất kỳ lạ, có thể chung thủy một lòng đối với đàn ông, nhưng nếu trái tim thật sự chết rồi, đàn ông sẽ giống một cái túi plastic...rách nát dễ dàng bị vứt ra sau đầu.”

Túi plastic...rách nát?

Đây là tính từ gì vậy, Thế Vân cười khổ một chút: “Cô muốn nói là ‘áo mưa’ sao?”

Carol che miệng cười rộ lên: “Tôi xin lỗi, bởi vì bình thường cô luôn trông có vẻ nghiêm túc, cho nên tôi nảy sinh ý xấu mới nói như vậy.”

“Cơ mà... tiến triển của cô ấy cũng quá nhanh đi, kết hôn?”

“Tôi cảm thấy mình có thể hiểu được cô ấy,” Trên mặt Carol có một sự khôn khéo không tương xứng với tuổi tác của cô ấy, “Nếu không thể lấy người đàn ông mình thích, vậy thì lấy ai cũng không quan trọng.”

“ ... ”

“Nhưng mà, nói không chừng bây giờ cô ấy đã yêu thương người chồng hiện tại của mình, quyết định nói tạm biệt với quá khứ. Phải biết rằng, trước khi tìm được hoàng tử chân chính, phụ nữ phải hôn qua không biết bao nhiêu con ếch...”

Thế Vân nhìn cô ấy, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười — như vậy, Viên Tổ Vân cũng là một con ếch trong số đó?

Buổi tối hôm nay, cô lại đến nhà hàng đã từng gặp Viên Tổ Vân hai lần, nhưng cho đến khi cô ăn xong, anh vẫn không xuất hiện.

Cô lắc đầu, rốt cuộc mình đang chờ mong cái gì?

Tính tiền xong, cô vừa muốn đứng dậy, chỗ ngồi đối diện bỗng nhiên xuất hiện thêm một người.

“Có thể mời tôi ăn bữa cơm không, vừa rồi ngồi xe taxi tôi đã dùng hết tiền mặt trên người rồi.” Viên Tổ Vân mặc trên người một chiếc áo khoác màu đen mà rất ít người mặc trong thời tiết tháng tám, mồ hôi rỉ ra trên trán, bên chân là một va li xách tay thật to, quả thực là...mới từ sân bay trở về.

“... Ồ, được.” Trên tay Thế Vân vẫn cầm cái ví dùng để tính tiền trước đó, lúc này có chút trở tay không kịp.

Viên Tổ Vân gọi phục vụ tới, gọi cơm gà và cà phê đá, sau đó cởi áo khoác của mình lau mồ hôi.

“Mùa hè ở Anh mát lạnh hơn Thượng Hải nhiều.” Anh nói.

“Ồ... Tôi còn nhớ có một năm nhiệt độ cao nhất lên tới 25 độ, bạn học của tôi ở Anh luôn nói ‘Nóng chết mất, nóng chết mất’. Nhưng ngược lại mùa đông tương đối lạnh.”

Anh lấy ra hộp thuốc lá, xoay tròn trong tay giống lần trước, nhưng không có gạt tàn, giọng điệu nói chuyện lơ đãng: “Mấy tuần nay công ty có chuyện gì không?”

Thế Vân vốn định trả lời là không có, nhưng chần chờ một chút, cô vẫn là đánh bạo nói: “À thì...cô gái lần trước ăn cơm với anh ở đây...nghe nói sắp lấy chồng tại nước Ý.”

Vẻ mặt của anh nhìn qua có chút bất ngờ, song lập tức bình tĩnh lại nói: “Ồ, vậy thì nên chúc mừng cô ấy.”

Thế Vân nhìn anh, khuôn mặt cao ngạo bình tĩnh trước mắt bỗng nhiên biến thành một con ếch, nhưng mà...là một con ếch cao ngạo bình tĩnh.

Cô nhin không được cười rộ lên.

“Cười cái gì?” Anh nheo mắt, hoài nghi nhìn cô.

“Không có gì.” Cô xua tay.

Anh vẫn còn nhìn cô, một lát sau mới nói: “Cô như vậy...tôi có thể hiểu là, cô ‘lạt mềm buộc chặt’ đối với tôi không?”

Cô vội vàng thu hồi nụ cười, dùng sức lắc đầu: “Không phải, tôi không có...”

Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô và mỉm cười, rất ít khi anh cười như vậy, giống như một cậu thiếu niên cởi mở.

“Cười cái gì?”

Anh lắc đầu, cũng gần từng tiếng giống vậy mà trả lời cô: “Không có gì.”

Thế Vân bất đắc dĩ suy nghĩ, tính cách tình quái của anh vẫn không thay đổi.

Cơm gà đưa lên, anh ăn như hổ đói, thật không giống với Viên Tổ Vân luôn lạnh lùng kia, nhưng có lẽ, đây mới là anh chân chính.

Thanh toán xong rời khỏi nhà hàng, bầu trời lại nổi lên cơn mưa phùn oi ả, Viên Tổ Vân ngẩng đầu nhìn, nói: “Cô đã mời tôi ăn cơm, vậy thì tôi mời cô xem phim nhé.”

“Anh không phải đã nói ngay cả tiền ăn cơm cũng không có sao?” Cô không khỏi nhú mày.

“Đúng vậy,” Anh dừng một chút, vẫn nhìn bầu trời, “Cho nên chỉ có thể mời cô đến nhà của tôi xem.”

Thế Vân kinh ngạc: “Đừng có tự chủ trương, tôi sẽ không đi đâu.”

Viên Tổ Vân cúi đầu nhìn cô: “Cô sợ à?”

“Không phải...” Cô quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh.

“Vậy tại sao ——”

“—— bất cứ người phụ nữ bình thường nào cũng không tùy tiện đến nhà một người đàn ông.” Cô nhin không được ngắt lời anh.

“Hóa ra...” Anh cong khóe miệng, “Cô là ‘phụ nữ bình thường’ à.”

“Anh có ý gì?” Cô cảnh giác nhìn anh.

“Phụ nữ hai mươi chín tuổi chưa bao giờ yêu đương, tính là ‘bình thường’ sao?”

“Tính chứ...” Cô trả lời có chút chần chờ, “Hơn nữa làm sao anh biết tôi chưa từng yêu đương... lúc ở Anh tôi đã từng quen rất nhiều bạn trai...”

Anh cười cười, không trấn an cũng không nói móc cô, chỉ là tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Cô không muốn thử nhìn xem nơi ở của tôi thế nào sao?”

Cái gọi là “lòng hiếu kỳ sẽ hại chết một con mèo”, nhưng phụ nữ lại thường thường có lòng hiếu kỳ của chín con mèo. Vì thế khi Thế Vân bước vào nhà của Viên Tổ Vân, cô không khỏi lo lắng mình có thể bị “hại chết” hay không.

Viên Tổ Vân sống trong một tòa nhà chung cư kiểu cũ ở Thượng Hải, toàn bộ tòa nhà chỉ có năm tầng, anh sống ở tầng cao nhất. Nhìn thấy cầu thang không ngừng lượn vòng, Thế Vân bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu óc, anh đi ở phía trước lại thoải mái xách theo chiếc vali to tướng, bước đi như bay.

“Tôi sống ở tầng năm ngay căn hộ nằm bên tay trái, hiện tại tôi có việc gấp... lên trước nhé.” Nói xong, đã không nhìn thấy bóng dáng của anh đâu.

Thế Vân ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, trên trần của tầng cao nhất treo một chiếc đèn chùm màu đen lỗi thời phủ đầy bụi bặm, những bóng đèn nhỏ lơ mơ sắp xếp phức tạp rối reng, chỉ có bóng đèn thật to ở giữa phát ra ánh sáng màu cam. So với tòa nhà ngăn nắp sáng sủa mà cô thuê, nơi này quả thật chính là...nhà ma.

Cô rốt cục đi hết cầu thang, đi vào căn hộ bên trái đang mở rộng cánh cửa, Viên Tổ Vân từ trong toilet đối diện cửa chính đi ra, vạt áo sơ mi vốn dĩ nhét vào trong quần tây giờ đây nằm bên ngoài mang theo nếp nhăn.

“Mời vào, khỏi cần thay giày.” Anh vẫy tay nói với cô, bản thân thì vào trong phòng.

Thế Vân đứng ở cửa do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đi vào.

So với cầu thang có vẻ hơi khùng bố kia, trong phòng lại rộng rãi mà sáng sủa, hơn nữa thật bất ngờ là căn hộ này rất sạch sẽ, khác với nơi ở của đàn ông nằm trong tưởng tượng của cô.

Phòng khách rất lớn, sát tường đặt một bộ ghế sofa bằng da rất lớn và thoải mái, đối diện là tivi màn hình lớn, phòng bếp cũng theo kiểu mở rộng giống như trong căn hộ của cô, một bàn ăn hình vuông đặt ở góc phòng, bên cạnh chỉ có một chiếc ghế —— đây có phải chứng tỏ... anh độc thân không?

Phía bên kia của phòng khách có hai cửa phòng đóng chặt, cô đoán rằng đó là phòng ngủ, quả nhiên không bao lâu sau Viên Tổ Vân thay một chiếc áo thun và quần thể thao từ phía sau một cánh cửa trong đó đi ra, rồi tiện tay đóng cửa lại.

“Ngồi đi.” Anh chỉ ghế sofa màu nâu sẫm, rồi đến phòng bếp mở cửa tủ lạnh lục lọi bên trong.

Thế Vân gật đầu, đi đến trước sofa đơn trong bộ sofa chậm rãi ngồi xuống. Bên ngoài hơi nóng, không khí có phần ngột ngạt, có lẽ bởi vì hai ba tuần nay anh không ở nhà.

“Tôi quên mất trước khi đi đã ‘xóa sổ’ mọi thứ hết rồi,” anh đóng cửa tủ lạnh, “Bây giờ tôi đi mua, sẽ lập tức quay lại, cô muốn uống cái gì?”

“... Tùy anh.” Trong khoảnh khắc cô không biết nên trả lời anh thế nào.

Viên Tổ Văn gạt đầu, vào phòng cầm ví tiền rồi đi ra ngoài.

Máy điều hòa không khí treo trên vách tường đang phát ra tiếng kêu “vù vù”, từng đợt gió lạnh thổi trên người Thế Vân, cô nhìn không được nổi da gà, vội vàng đứng lên, mang theo một chút bất an bắt đầu quan sát kỹ càng xung quanh.

Tất cả màu sắc đều là màu tối, xám, nâu, đen, xanh đậm, trắng ngà... như là cố ý tỏ ra vẻ bình thường, chỉ trừ tủ bát trong phòng bếp là được sơn màu đỏ tươi.

Trên hành lang dài thông đến cửa chính, hai bên tường dán rất nhiều bức ảnh, cô bước tới nhìn kỹ, một số người trong đó có bộ dạng tương tự với Viên Tổ Văn, cô đoán rằng là người nhà của anh, một số khác có lẽ là bạn bè hoặc bạn học cũ, nhưng mà không có bức ảnh nào anh chụp một mình.

Cửa phòng ngủ của Viên Tổ Văn bỗng nhiên “cạch” một tiếng mở ra, Thế Vân sợ tới mức đứng im tại chỗ không dám động đậy, nơi này chẳng lẽ...thật sự là nhà ma sao?

Tuy nhiên ngoại trừ tiếng tích tắc của đồng hồ vang lên khắp mọi nơi thì không nghe không được âm thanh nào khác, cô đứng cứng ngắc trong chốc lát, ló đầu nhìn vào trong phòng, rất tối, chỉ có một chiếc đèn bàn nhỏ trên bàn làm việc phát sáng. Cô đứng ở cửa, phân vân có nên đi vào hay không, nhưng bước chân không tự chủ được mà bước vào.

So với phòng khách sạch sẽ gọn gàng, phòng ngủ của anh là một mớ hỗn độn, cánh cửa tủ quần áo để mở, bên trong là đủ loại quần áo bị treo xiêu vẹo, đa số là áo sơ mi và áo vest, trên giường, trên ghế có một đồng áo thun nhăn nhúm, góc phòng có mấy đôi tất khiến người ta không dám tới gần, trên tủ đầu giường đặt một cuốn tiểu thuyết trinh thám đang hot hiện nay, góc trang giấy đã uốn cong lên.

Đây mới căn phòng của đàn ông độc thân...trong tưởng tượng của cô.

Trên bàn rải rác mấy quyển sách tiếng Nhật, trong góc cách đèn bàn xa nhất có một khung ảnh bị úp ngược xuống mặt bàn, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng đó cũng là một quyển sách, chân đỡ đằng sau khung ảnh đang vênh lên, chắc là vừa mới bị úp ngược ban nãy.

Cô không khỏi kinh ngạc nhìn chằm chằm khung ảnh kia, từ từ đi qua, vươn tay muốn lật nó lên.

“Tôi đã trở về.” Giọng nói của Viên Tổ Văn bỗng nhiên vang lên sau lưng cô.

Thế Vân vội vàng rút tay về, ngơ ngác đứng tại chỗ, có chút không biết làm sao: “Cửa phòng của anh... bỗng nhiên tự mở, cho nên tôi liền... tôi xin lỗi...”

Anh nhìn cô, lại nhìn khung ảnh trên bàn, khoe miệng miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Qua uống chút gì đi.”

Cô vội vàng ra khỏi phòng giống như chạy trốn, ngoan ngoãn ngồi vào bên phía sofa mà điều hòa không thổi tới.

Viên Tổ Văn nhìn cô một cái, dùng điều khiển từ xa điều chỉnh hướng gió của máy điều hòa quay vào vách tường, sau đó đưa cho cô một chai rượu có ga mùi trái cây.

Cô cười cảm ơn, nhận lấy mở nắp chai ra uống, vẫn là hương vị quen thuộc, mang theo một chút vị táo trộn lẫn với anh đào, khi uống xong, không ngoài dự đoán mùi rượu xông lên đầu.

“Cô muốn xem phim gì?” Anh mở một chai nước khoáng để uống.

“Gì cũng được...” Lúc này cô mới nhớ tới mình đến là để “xem phim”.

“Thật sao,” Anh nhìn cô, “Đại loại như ‘The Ring’, ‘The Grudge’, ‘Final Destination’, ‘The Texas Chainsaw Massacre’ cũng không thành vấn đề chứ?”

“Hả, những cái đó thì không được!” Cô bỗng nhiên cảm thấy, lúc anh nói giọng luôn giống như đang đùa dai.

Viên Tổ Vân sờ cằm, dường như đắm chiêu nói: “Nhưng bình thường lần đầu tiên tới nhà tôi xem phim các cô gái đều yêu cầu xem những cái này đó...”

Cô đỏ khóc đỏ cười: “Lần trước thư ký của anh cũng từng nói, tôi không giống các cô ấy mà...”

Trên khuôn mặt anh ban đầu tràn ngập sự ngỡ ngàng rồi dần dần lộ ra nụ cười xảo quyệt, anh trực tiếp đi đến trước máy DVD, đặt một chiếc đĩa vào trong, ấn nút “Play”: “Được rồi, thế thì chúng ta có thể trực tiếp xem bộ phim mà các cô gái đến nhà tôi lần thứ hai yêu cầu được xem.”

“Là... cái gì?” Cơ thể Thế Vân cứng nhắc, có linh cảm không tốt.

“Kim Bình Mai phần... nô lệ của tình yêu.” Khi Viên Tổ Vân nói lời này, có một loại “quyến rũ” hiếm thấy, nụ cười trên khóe miệng trong tà ác lộ ra sự điềm tĩnh.

“...” Thế Vân mở mắt to, cảm thấy các khớp ngón tay của mình đều cứng đờ, cô muốn nói lại không thể phát ra tiếng, giống như một con sâu bị dính vào mạng nhện thật lớn.

Trên màn hình tivi xuất hiện biểu tượng của công ty điện ảnh, sau đó màn hình tối đen, tiếp theo hiện ra một con quái vật lông xanh tên là Sullivan —— thì ra là “Monsters, Inc.”.

Cô như trút được gánh nặng thở phào một cái, như là cuối cùng được giải cứu khỏi mạng nhện. Viên Tổ Vân ngồi trên sofa đơn quay mặt qua chỗ khác, dùng tay cầm chai nước khoáng che miệng lại, cười đến mức không nhận được mà phát ra âm thanh, anh hiếm khi cười như vậy, hoặc là nói, anh ở trong ký ức của cô ngay cả tươi cười cũng rất ít.

“Bây giờ tôi rất muốn lấy cái lọ đập anh.” Thế Vân tức giận nói.

Anh vẫn cười, cười đến mức bờ vai run run: “Dáng vẻ vừa rồi của cô... thật sự rất căng thẳng...”

“Đó là bởi vì...” Cô không nói được, cảm thấy ngượng ngùng.

Anh thu hồi tiếng cười, nhưng khóe mắt và khóe miệng vẫn mang theo ý cười: “Được rồi, tôi xin lỗi, tôi chỉ là nhện không được muốn phát huy một chút tính cách tinh quái của mình mà thôi.”

Thế Vân “đùng” một cái đứng lên, đặt cái chai trong tay xuống, cô xách túi lên rồi đi qua mở cửa chính bước nhanh ra ngoài, tiếng bước chân của cô là loại âm thanh nặng nề, đại diện cho sự tức giận, bước chân dậm lên cầu thang cũ kỹ phát ra tiếng vang “thump thump thump”.

Viên Tổ Vân có lẽ ngỡ ngàng một lúc rồi mới đứng dậy đuổi theo tới cửa, nhưng lúc này cô đã xuống dưới lầu, anh bèn vịn lan can của cầu thang, hoảng hốt lộ đầu ra: “Này, tôi chỉ đùa một chút thôi!”

Thế Vân phớt lờ anh, cô vẫn bước nhanh xuống.

“Này, Viên Thế Vân!”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, giọng nói anh vang vọng luẩn quẩn quanh cầu thang, âm vang mạnh mẽ. Cô dừng bước, trong mắt mang theo sự hoang mang, giống như nhớ tới một việc. Nhưng ngay sau đó cô vẫn đi tiếp, cho đến khi ra khỏi khu nhà kiểu cũ này.

Cô đoán rằng, lúc này anh có thể hơi chán nản không, hoặc là nghi ngờ trò đùa này đã lỗi thời, cô không quay đầu, tiếp tục bước đi, cho đến khi ra khỏi cổng chính của tiểu khu rồi đi trên con đường trồng đầy ngô đồng, mãi đến khi cô xác định phía sau không có tiếng bước chân đuổi theo.

Khóe miệng Thế Vân nhận không được lộ ra một nụ cười.

Kỳ thật có đôi khi, tính cách tinh quái, không chỉ có mình anh đâu.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Thế Vân cảm thấy nhức đầu, loại đau nhức giống như là sau khi say rượu, chẳng lẽ là bởi vì đã lâu không uống rượu trái cây?

Cô không thể suy nghĩ thêm nữa, chỉ muốn mau chóng rửa mặt rồi ra ngoài, ngồi ngắn người trên taxi.

Tại tiệm cà phê dưới văn phòng, cô mua một cốc cà phê lớn, tuy rằng cảm thấy cốc cà phê trên tay hơi nặng nhưng vừa nghĩ đến uống vào thì đầu óc sẽ tỉnh táo hơn, cô cảm thấy cốc cà phê trong tay cũng không nặng bao nhiêu.

Đi đến thang máy, đã có rất nhiều nhân viên đang đợi thang máy, cô lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông đứng trước cửa thang máy — không phải Viên Tổ Văn thì là ai?

Một ngày trời nắng nóng như vậy, anh vẫn mặc quần tây và áo sơ mi, mang theo một chiếc cặp màu đen, đáng vẻ tiêu chuẩn của một quản lý chuyên nghiệp — so với Viên Tổ Văn trong ký ức của cô thì thật không phù hợp, hồi đó anh không chơi bóng ở trường thì chính là chơi bóng ở trên đường, trên trán luôn lấm tẩm mồ hôi, quần áo thì lúc nào cũng có những vết bẩn.

Anh mặt không biểu cảm cứ như vậy âm thầm nhìn cô, lông mày khẽ nhướng lên.

Thế Vân cười khổ trong lòng, nếu tinh thần tốt thì cô rất sẵn lòng tiếp tục phát huy tính cách tinh quái ngẫu nhiên của mình, nhưng giờ phút này, cô chỉ muốn mau chóng trở lại văn phòng, uống hết cốc cà phê đang cầm trên tay, sau đó nằm bò trên bàn không suy nghĩ gì mà trải qua ngày hôm nay. Cô không còn hơi sức đâu mà làm bộ giận anh.

Cô đi theo phía sau Viên Tổ Văn vào trong thang máy chật chội, sau đó xoay người đứng đưa lưng về phía anh, thang máy đi lên, mọi người cùng công ty bắt đầu trò chuyện với nhau. Cô nhìn qua tấm gương trước mặt trông thấy Viên Tổ Văn đang lặng lẽ nhìn mình, ánh mắt giống như đang hỏi gì đó — quả nhiên, chỉ có hai người bọn họ mới hiểu được biểu cảm của nhau.

Thang máy dừng lại, những người đứng ở phía sau phải vừa hô lên “Cho qua” vừa đi ra, Thế Vân nghiêng người nhường đường, lại bị những người đang tuôn ra đẩy một cái, cô lão đảo đụng vào người Viên Tổ Văn. Anh theo phản xạ vươn tay ra đỡ, cốc cà phê trong tay cô cứ thế mà đổ vào trước ngực Viên Thế Vân, trên chiếc áo sơ mi trắng sọc xanh lập tức hiện lên vết bẩn màu nâu, cô hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Viên Tổ Văn, trên khuôn mặt cao ngạo mà bình tĩnh kia không biết vì sao lại hiện lên một nụ cười.

“Tôi xin lỗi.” Cô thò tay vào túi xách tìm kiếm khăn giấy, nhưng tận đến khi thang máy dừng ở tầng 30, cô vẫn không tìm được.

Bọn họ ra khỏi thang máy, có mấy đồng nghiệp cũng cùng nhau đi ra, sau khi chào hỏi liền khe khẽ nói nhỏ bỏ đi. Thế Vân kéo ra một nụ cười xin lỗi: “Có cần tôi bây giờ mua giúp anh một cái áo mới không?”

Viên Tổ Văn không trả lời, mà bình tĩnh nói: “Đi theo tôi.”

Nói xong, anh đi về phía văn phòng của mình.

Cô do dự vài giây, vẫn đi theo sau. So với Thạch Thụ Thần dịu dàng hoặc là Tưởng Bách Liệt dịu dàng theo một cách khác, Viên Tổ Văn lúc nào cũng tâm tình bất định, khiến cô bất giác sợ hãi.

Viên Tổ Văn bước nhanh vào văn phòng bộ môn, Shelly đang ngồi tại chỗ cắt móng tay, nhìn thấy vết bẩn trước ngực anh, chị ta vừa muốn đặt câu hỏi thì nhìn thấy Thế Vân trông có vẻ không tình nguyện theo vào, trên tay là một cốc cà phê cỡ lớn, vì thế chị ta nhún vai tiếp tục làm chuyện của mình.

Viên Tổ Văn đi vào văn phòng, tiện tay đặt chiếc cặp trên chỗ ngồi, anh bắt đầu cởi áo vét: “Đóng cửa.”

Thế Vân ngăn người, vẫn là đóng cửa lại, cô xoay người kinh ngạc phát hiện Viên Tổ Văn đã tháo caravat, đang cởi khuy áo sơ mi.

“Anh...”

Anh nhìn cô một cái, tiếp tục động tác trên tay, nhanh chóng cởi áo sơ mi, thân trên trần trụi, làm cho cô không khỏi hít một ngụm khí lạnh nói không ra lời.

Anh lấy một chiếc áo sơ mi trắng đã treo sẵn trên mắc áo trong góc phòng mà mặc vào, không nhìn ra biểu tình đến tột cùng là anh đang suy nghĩ cái gì.

Thế Vân xấu hổ xoay người, không nhìn anh, bởi vì tiếp theo anh chắc chắn muốn nhét vạt áo sơ mi vào trong quần tây.

“Ừm...rất vừa người, cô không cần đi mua cái mới.” Anh bỗng nhiên nói.

“... Anh bảo tôi đến là vì điều này?” Cô nhúu mày, vẫn đang đưa lưng về phía anh.

“Ừm.” Anh trả lời một cách dĩ nhiên.

Cô bỗng nhiên có nỗi xung động muốn hất cốc cà phê lên người anh.

“Bây giờ tôi có thể đi rồi chứ?” Cô có chút không kiên nhẫn.

“Có thể, nhưng mà cô còn thiếu tôi một bữa cơm.”

“Này, anh đủ rồi đấy,” Thế Vân nhin không được xoay người, “Tôi chỉ là bất cẩn làm đổ cà phê lên người anh, huống hồ ngày hôm qua anh còn đùa ác với tôi như vậy, nói thế nào chúng ta cũng nên huề nhau.”

Anh nhìn cô, như là muốn nhìn ra cái gì đó từ trên mặt cô: “Cô làm đổ cà phê lên người tôi coi như là huề, nhưng tôi không có bảo cô đền tiền, cho nên cô còn nợ tôi một bữa cơm.”

Thế Vân mở cửa ra, chun mũi “Hừ” một tiếng, rồi đi thẳng không để ý phía sau truyền đến câu “Đừng quên”. Lúc đi ngang qua Shelly, cô cảm thấy đối phương tình bơ ném qua ánh mắt nhiều chuyện, nhưng cô làm bộ như không phát hiện, nếu trên mặt đất không trải tấm thảm dày và mềm mại của Nga, thì nhất định có thể nghe thấy tiếng “cộc cộc cộc” giạng dũ của cô dẫm trên sàn.

Hừ, Viên Tổ Vân kiêu ngạo đáng ghét!

Hôm nay vừa tan ca, Thế Vân liền lao ra khỏi văn phòng, đúng lúc Tử Mặc làm việc ở gần đây, cô gọi điện thoại nói đón Tử Mặc cùng trở về.

Họ đã gần một tháng không gặp nhau, cô nhớ Tử Mặc từng nói qua, có một số điều có thể nói với người xa lạ nhưng không có cách nào nói với người thân thiết nhất, mặc dù bây giờ cô có thể hiểu đôi chút ý nghĩa của câu nói đó, nhưng nghĩ đến Tử Mặc luôn luôn chất phác có lẽ vì chuyện gì đó mà buồn rầu, cô liền cảm thấy lo lắng.

Tử Mặc đổi về chiếc xe cổ nhỏ ban đầu kia, trên ghế sau xếp đầy dụng cụ chụp ảnh và đủ loại tạp chí.

“Chiếc xe lần trước thế nào rồi?” Cài dây an toàn xong, Thế Vân hỏi.

Tử Mặc xấu hổ, cứng ngắc cười cười: “Hạng Phong suýt nữa giết tở.”

“Thì ra là xe của Hạng Phong...” Mặc dù tới giờ chưa từng thấy qua người đó, nhưng trong đầu Thế Vân đã lập tức phác họa ra hình ảnh một phiên bản già dặn của Hạng Tự đeo kính mắt. Anh ấy là anh trai của Hạng Tự, tiểu thuyết trinh thám gia nổi tiếng hiện nay —— nói mới nhớ, quyển sách đặt trên tủ đầu giường của Viên Tổ Vân là do Hạng Phong viết.

Nhưng mà...vì sao lại nghĩ tới Viên Tổ Vân?!

Cô nhú mi nhẹ nhàng lắc đầu, không suy nghĩ nữa.

“Ồ, ngày hôm qua gặp nhau, anh ấy vẫn còn trưng ra bộ mặt khó coi với tở.” Tử Mặc nhếch miệng, có phần bất đắc dĩ.

Thế Vân mỉm cười: “Tở rất tò mò, tiểu thuyết trinh thám gia rốt cuộc có đáng về thế nào, sẽ giống như Sherlock Holmes mặc áo khoác đội mũ ngậm một tẩu thuốc sao?”

Tử Mặc cười ha ha: “Không... chỉ là người bình thường, nhưng so với người bình thường anh ấy càng chú trọng chi tiết hơn.”

Hai cô mua cơm hộp và đồ uống tại cửa hàng tiện lợi đối diện khu chung cư, định trở về dùng lò vi sóng hâm nóng rồi ăn, một ngày oi bức thế này, Thế Vân chẳng có chút khẩu vị.

Lúc mở tủ lạnh, cô lại nhìn thấy chai rượu hoa quả vị táo và anh đào, trước tối hôm qua, cô đã... bao lâu rồi chưa nếm lại hương vị đó? Không nhớ, thật sự không nhớ...

Trong phút chốc, cô không khỏi ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên phát hiện mình giống như tội phạm bị bại lộ chân tướng, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Anh...lại mua thứ này cho cô!

Tử Mặc đi đến bên cạnh cô nói: “Muốn uống bia hả?”

Cô hơi lúng túng lắc đầu, vội vàng bỏ đi.

Cả buổi tối, tâm trạng Thế Vân không ổn định, hộp cơm mua lúc đầu để làm bữa tối lúc này đang lẳng lẳng nằm trên bàn ăn, ngay cả màng bọc bên ngoài cũng không mở ra. Bên cạnh hộp cơm là hai chai nước đã mở nắp, đều chỉ uống một chút, đó là kết quả do cô đang trí.

Từ tầng 31 nhìn xuống, những ánh đèn lấp lánh và không trung xanh thẫm dường như có một đường ngăn cách, vô cùng rõ ràng. Nếu có thể, cô muốn đắm mình trong bóng đêm xanh thẫm, không thể thấy được nữa.

Cô đến trước máy tính, mở trang web, bắt đầu nghe chương trình của Thư Lộ.

“Các vị thính giả, đây là Tào Thư Lộ của đài phát thanh tiếng Trung tại New York mang đến chương trình này cho các bạn, tôi rất vui được gặp lại các bạn, từ mấy tuần trước công bố hộp thư riêng của tôi cho tới nay, tôi chợt phát hiện mình có được một lượng lớn thính giả, tôi thật sự, thật sự, thật sự rất hạnh phúc!!!

Cảm ơn ‘Màu trắng ấm áp’, ‘Phi quân’, ‘Một hai ba bốn’ cùng với ‘Tàu ngầm màu vàng’ đã nói rất nhớ tôi, cảm ơn ‘A Giảo’, ‘Công viên trung tâm’ —— là công viên trung tâm (Central Park) tại New York ư —— ‘Thủy tinh’ và ‘Daisy’ nói rằng sẽ luôn ủng hộ tôi, tôi còn muốn cảm ơn sự cổ vũ của Nhạc Nhạc, lão Triệu cùng với Tiểu Mạn, tôi thật sự rất nhớ mọi người. Bởi vì thời gian có hạn, tôi không thể ở trong chương trình gửi lời cảm ơn tới các bạn bè đã gửi thư, nhưng tâm ý của mọi người tôi đều nhận được, cũng hy vọng mọi người không chê tôi phiền mà tiếp tục lắng nghe tôi lải nhải trên đài phát thanh.

Trong tiết mục của mấy kỳ trước, ‘Vân đàm phong khinh’ từng nói về chủ đề kẹo và giấy gói kẹo, anh ấy đã nói thế này: người không có được kẹo liền quay qua thu thập giấy gói kẹo, rốt cuộc là ngốc nghếch hay là đáng giận? Một vị thính giả kí tên là ‘Tình cầu cô đơn’ đã gửi thư muốn nói với ‘Vân đàm phong khinh’: nếu kẹo đã mất, xin hãy quên kẹo đi, trên thế giới này còn có rất nhiều thứ tốt đẹp, đáng để quý trọng, có lẽ kẹo hoàn toàn không tốt như trong tưởng tượng của bạn, vì cái gì mà phải cố chấp như vậy?”

Thế Vân nheo mắt, nhìn đèn neon xa xa đang lấp lánh, giống như là một tấm biển rất lớn của thiên đường, đang dụ dỗ con người hướng tới cuộc sống tốt đẹp. Đúng vậy, làm người cần gì quá cố chấp.

“Không biết ‘Vân đàm phong khinh’ có đang nghe chương trình hay không, tôi đã truyền đạt trọn vẹn lời nói của ‘Tình cầu cô đơn’ cho bạn, nhưng Thư Lộ cũng có mấy lời muốn nói với bạn. Tôi đã từng nhìn thấy một ví dụ thế này trên internet: nếu dưới lầu nhà bạn có một quán ăn, thức ăn không ngon, giá cả thì đắt đỏ, thái độ phục vụ rất kém, hơn nữa hoàn cảnh không tốt, thế thì bởi vì nhà bạn gần quán ăn này cho nên mỗi ngày bạn đều đến đó sao? Tôi nghĩ phần lớn sẽ không đến, Thư Lộ đương nhiên cũng vậy, nhưng nếu ngược lại, quán ăn này cách nhà bạn vài trăm mét, nhưng thức ăn vừa ngon lại rẻ, thái độ phục vụ của nhân viên cũng tốt, hơn nữa hoàn cảnh giống như nhà hàng năm sao cao cấp, bạn sẽ đi mấy trăm mét chứ? Tôi nghĩ, ngoài những người rất lười biếng thì đa số đều bằng lòng đến đây. Cho nên, có cố chấp hay không, là phải xem con người, sự việc và đồ vật mà bạn cố chấp có đáng giá hay không.

Con người luôn muốn nhận được những thứ tốt nhất, loại cố chấp này có thể nói là có cái tốt cũng có cái xấu, có người cho rằng cố chấp là một loại dục vọng, mà dục vọng là tội nghiệt đứng đầu trong nhân gian, nhưng có người cho rằng ‘chấp niệm mà chết, chấp niệm mà sống, chính là chúng sinh’. Tôi chỉ muốn nói rằng, nếu bản thân thật sự cảm thấy đáng giá, thật sự cho rằng đó là thứ tốt nhất trong cuộc đời, vậy thì tại sao không thể cố chấp chứ?

Nhưng mà... Thư Lộ cũng muốn nói, sự ‘cố chấp’ đó đối với ‘giấy gói kẹo’ cũng không công bằng. Không có lý do gì để bắt cứ ai trở thành vật thay thế của người khác —— lời tôi muốn nói chỉ có vậy thôi, vấn đề này không hề có đáp án, chỉ là... liên tục không ngừng suy nghĩ.”

Thế Vân thần thờ nhìn tia sáng lấp lánh trên bầu trời, đó là máy bay sắp hạ cánh. Con người vì sao không thể cố chấp? Bởi vì cố chấp rất khổ cực, nhất là loại cố chấp...hư vô mờ mịt.

Di động vang lên, cô không khỏi sửng sốt, chần chờ hồi lâu mới tiếp máy.

“A lô...”

“Tớ còn tưởng rằng cậu sẽ không bắt máy.” Giọng nói của Thạch Thụ Thần luôn khiến người ta cảm thấy ấm áp.

“À, vừa này đúng lúc tớ đi ra...”

“Bây giờ tớ đang ở dưới nhà cậu, không mời tớ lên ngồi sao?”

Thế Vân do dự vài giây, nói: “Được, tớ ở tầng 31.”

Tắt điện thoại, cô sửa sang qua loa căn phòng, khép lại laptop, lúc mở cửa, Thạch Thụ Thần đã đứng bên ngoài.

“Vào đi, không cần thay giày.” Cô mỉm cười.

Trên cánh tay Thạch Thụ Thần vắt chiếc áo vét, vừa lau mồ hôi vừa đi vào: “Có đồ uống gì lạnh không?”

“Cậu không phải vì muốn uống một ly nước mới tới tìm tớ chứ,” cô cười hì hì từ trong tủ lạnh lấy ra nước khoáng và bia, đặt ở trên quầy bar, “Tự cậu chọn đi.”

Thạch Thụ Thần nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chọn nước khoáng.

“Gần đây tớ bề bộn nhiều việc, cho nên không rảnh tới tìm cậu.” Anh ta ngồi lên sofa, uống nước ừng ực.

Thế Vân lắc đầu, nói đùa: “Thế nào, cậu cho là không có cậu thì tớ sống không nổi sao?”

Thạch Thụ Thần xoa ngực: “Cậu nói vậy tớ rất đau lòng, thì ra tớ là một nhân vật nhỏ bé như vậy.”

“Cậu có được vai diễn là tốt lắm rồi, nếu không chỉ có thể làm người qua đường mà thôi.”

Thạch Thụ Thần làm bộ như cực kỳ giận dữ nói: “Dầu gì hôm nay tớ vừa xong việc liền tới tìm cậu, hóa ra cậu là người vô tâm như vậy.”

Thế Vân không khỏi cười ha ha, cô vẫn thích Thạch Thụ Thần như vậy, quen với Thạch Thụ Thần như vậy.

Anh ta nheo mắt nhìn cô, ánh mắt rất sắc bén, không dịu dàng như bình thường.

“Sao vậy?” Cô quơ tay trước mặt anh ta.

Anh ta nhún vai, uống thêm ngụm nước, mới nói: “Cậu hình như...thay đổi rồi.”

Cô cười khổ một chút: “Con người đều sẽ thay đổi.”

Anh ta nghĩ nghĩ, nói: “Cũng đúng.”

“Phải rồi, lần trước tớ gặp Lý Nhược Ngu ở trường dạy lái xe.”

“À...” Ánh mắt anh ta nhấp nháy.

“Cô ấy cũng đang học lái xe, còn suýt nữa đụng vào tớ ——”

Thạch Thụ Thần thay đổi sắc mặt: “—— cậu không sao chứ?”

Thế Vân cười lắc đầu: “Đương nhiên không có việc gì, tớ chỉ là cảm thấy...”

“?”

“Kỳ thật cô ấy là một cô gái tốt.”

“...”

Khuôn mặt Thạch Thụ Thần trầm xuống, anh ta không nói nữa, máy điều hòa thổi ra gió lạnh giống như muốn đông băng không khí.

“Sao cậu không nói gì...” Thế Vân dè dặt nhìn anh ta.

Anh ta quay đầu sang chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô, như là đổi thành người khác, ánh mắt âm áp đã biến mất, thay thế bằng vẻ ưu thương và phần nộ: “Viên Thế Vân, cậu muốn đẩy tớ cho người khác sao?”

“...” Cô nói không ra lời.

“Đúng, trên thế giới này có rất nhiều cô gái tốt, nhưng cậu có từng nghĩ tới hay không, đến tận cùng tớ suy nghĩ thế nào, trong lòng tớ rốt cuộc nghĩ cái gì?”

“...” Cô cắn môi, nói không ra lời.

“...”

“...”

“Giả khờ vui lắm sao...” Anh ta bỗng nhiên nói.

“?”

“Viên Thế Vân,” Anh ta nhìn cô, như thể muốn nhìn rõ ánh mắt và trái tim của cô, “Cậu trả lời tớ đi, giả khờ vui lắm sao?”

“...”

“Nhìn tớ như vậy cậu thấy rất vui sao ——”

“—— không có, “ cô rớt cục nhện không được nói, “Thật sự không có.”

“Vậy tại sao...” Thạch Thụ Thần dừng một chút, không nói tiếp.

“...”

“Nhìn tớ bị cậu đùa giỡn quay vòng vòng cậu cảm thấy rất thú vị phải không?”

“Không có,” cô hét to, “Mặc kệ cậu tin hay không, tớ không có! Không có!”

Thạch Thụ Thần nhìn cô, như là bị bộ dạng của cô hù dọa, có lẽ, chính cô cũng bị bản thân mình hù dọa.

Qua một hồi lâu, anh ta cười khỏ một chút: “Thế ư... tớ xin lỗi, tớ có lẽ...không không chế được cảm xúc.”

Nói xong, anh ta đứng dậy đi đến trước cửa, nhẹ giọng nói: “Tạm biệt.”

Sau đó, anh ta biến mất, ngay cả âm thanh đóng cửa cũng rất nhẹ, nếu không phải nhìn thấy chiếc áo vét kia bỏ quên trên ghế sofa, Thế Vân gần như cho rằng, mọi chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“Như vậy sau đó anh ta cứ thế chạy trốn à?” Tưởng Bách Liệt đặt chân lên bàn làm việc, vuốt cằm nói.

“Cái đó không tính là chạy trốn, là... tức giận bỏ đi.” Thế Vân tỏ vẻ băn khoăn.

Tưởng Bách Liệt nhún vai: “Nếu đổi lại là tôi, tôi khẳng định nhân cơ hội này mà nói rõ, sẽ không bỏ đi không rõ ràng như vậy.”

Thế Vân cười khỏ: “À...”

Tưởng Bách Liệt gật đầu: “Nhưng cô thật sự không có cảm giác với anh ta phải không?”

Cô cụp mắt xuống, suy tư trong chốc lát, mới nói: “Ừm, tôi từng nghĩ tới thử chấp nhận anh ấy, nhưng mà hình như không thể nào...”

Tưởng Bách Liệt búng ngón tay một cái: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ nhân cơ hội nói với anh ta.”

“Tôi cũng muốn...nhưng anh ấy đã đi rồi.” Cô bắt đầu dĩ.

“Có lẽ, anh ta đã nhìn thấu suy nghĩ của cô mới bỏ đi.”

“...”

“Hãy nhớ kỹ, đàn ông không phức tạp nhưng cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của các cô.”

Cô đỏ khốc đỏ cười: “Vậy thì đàn ông rốt cuộc là như thế nào?”

Tưởng Bách Liệt nheo mắt, nghiêm túc nói: “Đàn ông à...muốn được phụ nữ dựa vào, nhưng cũng muốn làm nũng; muốn bảo vệ người mình yêu, nhưng sẽ cảm thấy bất lực; muốn trở nên dũng cảm, nhưng trong lòng không thể vượt qua nỗi sợ hãi; thích mang đến sự khoái cảm trong tình dục, lại cố chấp với tình yêu. Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, cũng là con người bình thường trên tinh cầu này, cũng sẽ có lúc yếu đuối, sợ hãi và cô đơn.”

Thế Vân cười khỏ: “Xem ra, tôi thật sự không hiểu đàn ông... không hiểu một chút nào.”

“Không sao cả, cô sẽ gặp được người đàn ông định mệnh của mình, sớm hay muộn mà thôi —— có lẽ, cô đã gặp rồi.” Tưởng Bách Liệt tươi cười khả ái, đôi mắt phượng tràn ngập sức hấp dẫn làm cho người ta cảm thấy ấm áp, là loại ấm áp không giống với Thạch Thụ Thần.

“Người đàn ông...định mệnh...” Thế Vân thì thào, nhìn trần nhà xuất thần.

“Đạo này cô còn mơ thấy giấc mộng kia nữa không?” Anh ta bỗng nhiên chuyển đề tài, tự nhiên như vậy.

“À... không có, “ cô nghĩ nghĩ, “Có lẽ hai tuần rồi không nằm mơ.”

“Thế ư,” anh ta nhìn cô, “Tôi vẫn nói câu kia, nếu mơ thấy thì hãy thử nói ra lời trong lòng mình.”

“Ừm.”

“Thế thì,” anh ta dừng một chút, “Chúng ta lại nói đến chuyện của chị cô được không?”

Thế Vân hít sâu một hơi, nói: “Được.”

“Hai người từ nhỏ đã học cùng lớp sao?”

“Cùng một trường, nhưng bắt đầu từ sơ trung thì không cùng lớp.”

“Là cố ý ư?”

“Cố ý?... Cũng không phải vậy, mặc dù từng nghe ba mẹ nói không muốn chúng tôi học cùng một lớp, nhưng mà tôi nghĩ việc chia lớp vẫn là quyết định của nhà trường.”

“Tại sao ba mẹ không muốn hai người học cùng lớp? Tôi nghĩ rằng hầu hết các bậc cha mẹ đều muốn con cái ở chung, chăm sóc tốt lẫn nhau.”

Thế Vân lắc đầu: “Đối với người ngoài mà nói vốn dĩ đã rất khó khăn phân biệt cặp song sinh, nếu ở cùng một lớp thì sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho người khác, hơn nữa có lẽ ba mẹ... muốn chúng tôi có điều gì đó thuộc về riêng mình.”

“Điều của riêng mình?”

“Tính cách, ý tưởng, nguyên tắc...vân vân, nếu hai người luôn ở chung thì sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, nếu một người ra quyết định sai lầm, nói không chừng người kia cũng sẽ làm như vậy.”

“Nói thế thì, tỷ lệ trở nên tốt và xấu là cao gấp đôi?”

Ban đầu Thế Vân có phần không hiểu ý tứ của Tưởng Bách Liệt, cô nghĩ một lúc mới nói: “Coi là vậy đi...mỗi người vốn đều có được hai cơ hội cho riêng mình, hiện tại trở thành hai người có được hai cơ hội —— ý anh muốn nói là vậy sao?”

Tưởng Bách Liệt gật đầu.

“Tôi không biết ba mẹ lo lắng thế nào, nhưng tôi cảm thấy hình như bọn họ rất muốn nuôi dưỡng chúng tôi thành hai tính cách khác nhau, còn vì thế mà cãi vã to tiếng mấy lần.”

“Vậy hai cô nghĩ như thế nào?”

“Chúng tôi? Trẻ con thì có ý kiến gì chứ, chỉ cần sống vui vẻ mỗi ngày là tốt rồi.”

Tưởng Bách Liệt không khỏi nở nụ cười: “Cũng đúng. Không học chung một lớp, có phải rất khó có bạn bè chung hay không?”

“Ừm, hồi sơ trung còn có một số bạn tiểu học chung cùng lên lớp theo, tới cao trung thì rất ít, bởi vì khác lớp, người quen cũng khác nhau, bạn bè chung rất ít...”

“Bây giờ cô còn liên lạc với bạn bè của Thế Phân không?”

Cô há miệng muốn gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Hiếm khi, hầu như không có.”

Tuần cuối cùng của tháng tám, Thế Vân cuối cùng vượt qua cuộc thi đường nhỏ, huấn luyện viên nói, sau khi vượt qua cuộc thi đường lớn, cô có thể nhận được bằng lái xe. Ba gọi điện nói chúc mừng cô, muốn mua một chiếc xe làm quà tặng, nhưng bị cô từ chối.

Có đôi khi cô cảm thấy hai cha con rất khách khí với nhau, mỗi lần gọi điện thoại hoặc là gặp mặt, ông luôn không ngừng nói muốn tặng đồ đặc cho cô, giống như là mắc nợ cô vậy. Nhưng ở trong lòng cô, việc ba mẹ ly hôn đối với con cái mà nói chưa từng là mắc nợ, bởi vì bọn họ vẫn là ba mẹ cô, điều này chưa bao giờ thay đổi.

Khi đi qua tiệm tiện lợi dưới lầu, cô trông thấy ảnh ngược của mình trên cửa kính của một chiếc xe nào đó đỗ ở ven đường — vì sao gần đây luôn cảm thấy bản thân mình khác với trước kia chứ. Là khác ở chỗ nào? Ngoại hình ư, hay là nội tâm... Cô nhìn mình hiện trên cửa kính xe, có lẽ chính là ánh mắt. Ánh mắt vốn âm trầm, lại có được một tia ánh sáng lần nữa.

“Đẹp lắm đúng không?” Có người đứng sau lưng cô nói.

“?” Cô quay đầu, nhìn thấy là Hạng Tử, anh ta đã thay đổi kiểu tóc. Mái tóc dài phong lưu phóng khoáng ban đầu đã biến mất, đổi thành tóc ngắn tân thời, tóc mai hai bên được cắt rất ngắn, sợi tóc trên đỉnh đầu rất dài, một dúm tóc dựng thẳng — như là cậu thiếu niên lạc quan trong phim hoạt hình.

“Ý tớ nói là xe, không phải tớ.” Hạng Tử tỏ vẻ đắc ý.

“...” Trong khoảng thời gian ngắn, Thế Vân còn có chút ngẩn ngơ.

“Đi thôi, tớ đưa cậu về.” Nói xong, anh ta mở cửa ngồi lên xe.

Thế Vân ngạc nhiên nhìn chiếc xe trước mắt, thì ra chính là chiếc xe việt dã đã bị Tử Mặc tông vào đuôi xe, nhưng nó đã được sửa chữa hoàn toàn, không nhìn ra dấu vết từng bị tông vào. Cô ngồi lên xe, còn chưa kịp cài dây an toàn, Hạng Tử đã chạy vào gara của khu chung cư ở con đường đối diện.

“Sư tử nói cậu đang thi bằng lái xe.”

“Ừm, nếu thuận lợi thì một tháng sau có thể lấy bằng lái xe.”

“Nhưng tớ vẫn cho rằng phụ nữ tốt nhất đừng lái xe.”

“Vì sao?”

“Bởi vì kỹ thuật quá kém.” Anh ta nói như đinh đóng cột.

Thế Vân bật cười nhìn một bên mặt của Hạng Tử, anh ta luôn có khả năng biểu đạt quan điểm của mình mà không cần dẫn chứng, cho dù có đắc tội với người khác hay không, cũng không màng đến liệu quan điểm này có được người khác chấp nhận hay không, điều anh ta muốn làm chỉ là nói ra ý kiến của mình hơn nữa anh ta làm được. Có phải những người giống như anh ta, ngược lại sẽ vui vẻ hơn chăng?

“Cũng có người có kỹ thuật tốt chứ.” Cô nói.

Hạng Tử lắc đầu: “Kỹ thuật tốt càng khiến người ta lo lắng hơn.”

“Chẳng hạn như Tử Mặc?” Cô nhìn anh ta, muốn nhìn ra gì đó trên khuôn mặt anh tuần kia.

“Ồ không, cô ấy vẫn thuộc loại kỹ thuật kém.” Khi anh ta cười rộ lên, vẫn như là một cậu thiếu niên.

“Tại sao ở trong miệng cậu cô ấy chẳng có ưu điểm nào cả?” Thế Vân giữ chặt nắm tay, bởi vì Hạng Tử đang dùng tốc độ 40km/h mà quay xe.

“Có chứ, ưu điểm lớn nhất của cô ấy chính là cho dù tớ nói khuyết điểm của cô ấy ra sao, cô ấy cũng không bao giờ hé răng — so với phụ nữ động một tí đã kêu la ‘Em tốt như vậy, vì sao anh không cần em’, đây xem như là ưu điểm lớn nhất đi.” Hạng Tử nhấn phanh, đổi sang cần P, kéo thắng tay, động tác liền mạch lưu loát.

“Vậy tại sao cậu không cần cô ấy?” Cô cười như không cười.

“Huh?” Hạng Tử trầm mặt, ánh mắt nhấp nháy, bàn tay vốn muốn mở cửa xe cứng đờ trên tay nắm cửa.

“Đối với những người phụ nữ động một tí đã kêu la ‘Em tốt như vậy, vì sao anh không cần em’ — cậu trả lời thế nào?” Cô chớp mắt.

Anh ta tỏ vẻ dễ khóc dễ cười sau khi bị đặt vào tình thế: “Phụ nữ không phải cứ ‘tốt’ là có người muốn, hơn nữa cũng chỉ có bọn họ nghĩ rằng mình ‘tốt’ mà thôi.”

Anh ta xuống xe, mở cốp xe lấy đồ đạc. Thế Vân cũng bước xuống, bên cạnh là chỗ đậu xe của Tử Mặc vẫn bỏ trống.

“Tớ nghĩ những cô gái kia gặp phải cậu nhất định cảm thấy rất nhức đầu nhĩ.”

“Đúng vậy,” Hạng Tự lấy ra một hộp giấy ôm trước ngực, đóng cửa xe rồi khóa lại, “Nhưng kỳ lạ là, các cô ấy hình như rất thích loại đàn ông khiến bọn họ nhức đầu.”

Thế Vân nhấn nút, thang máy vốn dừng ở tầng ngầm thứ hai phát ra tiếng “Đình” trong trẻo, chậm rãi mở cửa ra.

“Cậu thật sự rất tự tin,” Cô cười khổ một chút, “Vậy cậu có từng gặp người phụ nữ khiến cậu mất tự tin chưa?”

Cô ấn nút “31” và “32”, xoay người, có chút bất ngờ phát hiện Hạng Tự đang cười khổ, dường như tại khoảnh khắc đó, đáy mắt anh ta hiện lên một chút bất đắc dĩ.

“Có chứ...cũng phải có —— ý tớ là thỉnh thoảng.”

“Chính là cái gọi là ‘Vỏ quýt dày có móng tay nhọn’?”

“Ừm...” Hạng Tự nhếch khóe miệng.

“Là người như thế nào?” Cô khoanh tay, bỗng nhiên rất có hứng thú.

“Loại người...” Hạng Tự mím môi, như đang hình dung trong đầu, “Chính là loại phụ nữ có dáng người quyến rũ, khuôn mặt luôn tươi cười, rất thông minh rất có đầu óc, lại rất biết ăn nói.”

Dáng người quyến rũ, khuôn mặt luôn tươi cười, rất thông minh rất có đầu óc, lại rất biết ăn nói... Thế thì là loại người hoàn toàn trái ngược với Tử Mặc ư?

Thế Vân không khỏi hoài nghi nhìn Hạng Tự, nhưng anh ta vẫn tươi cười khả ái, như là không có chút sơ hở. Có lẽ giống như Tưởng Bách Liệt nói, đàn ông không phức tạp nhưng cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của cô.

Thế Vân về nhà, mở tủ lạnh phát hiện chỉ còn lại một chai nước khoáng, vì thế cô ở quầy bar viết lên giấy ghi chú: mua nước. Sau đó ngồi trên sofa uống nước, cô vẫn không thay đổi được tật xấu...việc không quan trọng thì sẽ không làm ngay.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến Thạch Thụ Thần, nghĩ đến lá thư kia, nếu mình có thể nói sớm một chút... thế thì đau khổ và phiền não của cậu ấy sẽ ít đi một chút hay không?

Cô ngửa đầu uống nước khoáng, giống như uống rượu giải sầu vậy, dường như thứ chảy vào dạ dày không phải nước, mà là rượu.

Di động bỗng nhiên vang lên, Thế Vân nhận máy, là giọng nói trầm thấp của một người đàn ông: “Còn nhớ đường đến nhà tôi không?”

Cô do dự vài giây, mới nói: “...Viên Tổ Vân?”

“Ừ, mau đến nhà tôi, ngồi taxi đến nhé, rất khẩn cấp.” Giọng nói của anh nghe có vẻ rất nghiêm trọng.

“Chuyện gì?” Cô không khỏi khẩn trương.

“Tóm lại mau tới đây, bây giờ tôi sẽ gửi địa chỉ qua di động của cô.”

Nói xong, anh liền gác máy, qua vài giây quả nhiên có một địa chỉ gửi qua. Cô ngơ ngác nhìn màn hình, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào mới tốt, cô nói với chính mình đừng gặp anh nữa, nhưng anh nói nghiêm túc như vậy, cô do dự, như thể đó là một quyết định rất khó khăn.

Cuối cùng, cô vẫn xách túi chạy ra ngoài.

Lần thứ hai đi vào khu chung cư cũ kỹ của Viên Tổ Vân, nhìn từ xa chỉ có đèn sáng ở tầng một và tầng bốn, Thế Vân đứng ở dưới lầu, hít sâu một hơi, đi mấy bước qua đó. Trên đèn chùm màu đen, những bóng đèn màu cam nhỏ chiếu xuống, cửa phòng bên trái tầng năm chỉ khép hờ, đến gần hơn mới phát hiện đã mở ra hơn phân nửa, trên tấm thảm tại cửa đặt một đôi dép đi trong nhà, kiểu dáng tương tự nhưng màu sắc khác nhau, giống như đang hoan nghênh cô tới nơi.

Cô kéo bước chân có chút nặng nề, thở hổn hển, đẩy cửa phòng ra. Viên Tổ Vân đang từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy cô anh liền giơ tay chào: “Tối rồi, vào ngồi đi.”

Thế Vân cúi đầu nhìn đôi dép bên chân, không biết có nên thay hay không. Nếu thay có ý là phải làm khách, nhưng cô chỉ muốn đến xem anh rốt cuộc có chuyện gì “khẩn cấp”, cô không định ở lâu, nhưng nếu không thay... có lẽ không lịch sự cho lắm?

“Vào đi,” anh mặc áo thun và quần thể thao lần trước, “Không muốn thay thì đừng thay.”

“Ồ...” Cô ngơ ngác gật đầu, đi vào.

Cô nhìn quanh bốn phía, thấy rằng so với lần trước tới nhà anh — thật sự chẳng có chút thay đổi.

“Chuyện khẩn cấp anh nói trong điện thoại...” cô vỗ ngực, có lẽ vì đã lâu rồi không chạy nhanh như vậy nên đã thở gấp dữ dội.

Anh nhìn cô, hơi nhíu mày: “Cô không sao chứ, muốn uống nước trước không?”

Cô lắc đầu.

Viên Tổ Vân lấy ra một ly kem giấy trong tủ lạnh đặt trên bàn ăn: “Chuyện khẩn cấp chính là, tủ lạnh hỏng rồi, có rất nhiều kem nếu không ăn sẽ bị chảy hết.”

Anh nói quả quyết, đương nhiên như vậy, cho nên Thế Vân có chút hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không — rốt cuộc đã không còn mơ thấy giấc mộng về người xa lạ kia? Nhưng mà ngược lại, cô tình nguyện vẫn đắm chìm trong giấc mơ đó...

“Ăn đi.” Từ trong tủ bát anh lấy ra một chiếc thìa bạc, đặt trên ly kem.

Thế Vân cắn môi, trong nháy mắt tức giận bùng phát. Nhưng cô không nói gì, chỉ là xoay người bỏ đi.

Cánh tay cô lập tức bị người khác giữ chặt, cô quay đầu lại, phát hiện anh đang nhìn cô chằm chằm.

“Lại muốn chơi trò đó sao?” Giọng điệu của anh mang theo chút trêu chọc.

“?”

“Giả vờ tức giận.” Anh cúi đầu nhìn ánh mắt cô.

Thế Vân bĩu môi, dùng sức vùng vẫy vài cái, lại phát hiện hoàn toàn không thoát được: “Lần này không phải giả vờ!”

“Vậy tôi càng không thể cho cô đi rồi.” Viên Tổ Vân một tay kéo cô khỏi cạnh cửa, dùng tay kia đóng cửa lại, sau đó kéo cô ngồi vào bàn ăn hình vuông trong góc phòng bếp.

Cô giận dữ quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh, lông mày hoàn toàn dính vào nhau.

“Có ai nói với cô rằng đáng về tức giận của cô giống như cọp mẹ hay không?” Anh bắt chéo chân, lưng dựa vào tường, nắm chặt tay cô không buông.

“Không có.” Cô máy móc trả lời.

“Ăn đi,” anh nhìn ly giấy trước mắt, “Ngon lắm, không lừa cô đâu.”

“Tôi không muốn.” Cô vẫn không nhìn anh.

Anh không nói gì, dùng tay kia mở miếng che trên ly giấy, múc một thìa kem đã bắt đầu tan chảy đưa đến bên miệng cô.

Cô sững sốt liếc xéo nhìn anh, không hiểu vì sao anh muốn làm như vậy.

Viên Tổ Vân lộ ra nụ cười: “Tự cô ăn...hay là muốn tôi đút cho cô?”

Cô ngượng ngùng xấu hổ cụp mắt xuống, không tình nguyện nói: “Tôi tự ăn...”

Anh lại mỉm cười, buông tay cô ra, làm một tư thế mời

Cô xoa nhẹ cánh tay vừa rồi bị anh nắm, sau đó do dự nhận lấy chiếc thìa trong tay anh, đưa đến bên miệng. Cho dù kem đã bắt đầu tan, nhưng mùi vị quen thuộc của sữa hòa lẫn với ca cao thoáng cái đã truyền tới mỗi một vị giác trên đầu lưỡi của cô.

Cô cứ thế ăn từ từ, anh khoanh tay mặt không biểu cảm ngồi đó, không nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh dường như đang nhìn chăm chú vào không khí.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một buổi chiều của rất nhiều năm trước, bọn họ cũng ngồi như vậy, trên áo thun của anh lưu lại vết bẩn bởi trận bóng vừa rồi. Đây, ăn ngon lắm, anh nói, không lừa em đâu.

Cảnh tượng đó cách bây giờ đã bao nhiêu năm rồi? Cô lơ đãng liếm kem trên thìa, không nhớ rõ... Mười năm? Mười một năm? Mười hai năm?

Thời gian lặng lẽ trôi qua như vậy, có một ngày bỗng nhiên nhớ lại, phát hiện chính mình cách thứ gì đó quá xa, thậm chí đã mất đi từ lâu.

Cô trầm mặc ăn xong miếng kem cuối cùng, đặt ly giấy và thìa trên bàn, nhẹ giọng nói: “Tôi ăn xong rồi, cảm ơn.”

Hai mắt anh vốn nhìn chăm chăm không khí liền chuyển sang nhìn cô, anh không nói gì, ánh mắt kia thường thường mang theo một chút lạnh lùng và u buồn giờ phút này lại hàm chứa ý cười, làm cho cô không tự chủ được mà sợ hãi.

Bọn họ cứ như vậy nhìn nhau, cho đến khi anh đột nhiên tiến đến trước mặt cô, vươn đầu lưỡi liếm khoe miệng của.

Nơi đó còn dính vết kem.

Thế Vân ngơ ngác vài giây, tiếp theo cô giống như bị điện giật mà nhảy dựng lên, cái ghế bị cô đẩy ngã trên mặt đất, cô lao đảo một chút, thiếu chút nữa trượt chân.

“Anh...” Đầu óc cô trống rỗng, chỉ vào khuôn mặt không biểu cảm lại mang theo một chút dịu dàng khó hiểu của anh nói, “Tôi ghét anh!”

Nói xong, cô cầm túi xách xông ra ngoài.

Cô chạy đến con đường trồng đủ loại cây ngô đồng cao lớn, đi trên đường không có mục đích. Cô đã chạy suốt đêm, ngay cả chính cô cũng không biết thế nào, đến tột cùng, tất cả là vì sao — chẳng lẽ là bởi sự cố chấp buồn cười kia ư?

Khi Thế Vân về nhà, cô đã kiệt sức, đồng hồ trên tường chỉ vào số mười hai. Cô đóng cửa lại, ngã trên giường, sau đó ngủ thiếp đi.

Tối nay cô lại nằm mơ, mơ thấy Thế Phân. Nhưng cô không nói gì với Thế Phân, ngay cả một câu “tạm biệt” đơn giản cũng không có.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thế Vân ngần ngừ đến công ty, cả buổi sáng đều rầu rĩ không vui, giữa trưa Carol đến thông báo cho cô một giờ có cuộc họp, cô chần chờ hỏi: “Mở cuộc họp gì vậy?”

“Hình như là nội bộ phòng hành chính nhân sự.”

“À...” Thế thì tên kia chắc là không tham dự.

“Sao lại phờ phạc thế?” Carol bỗng nhiên đưa mặt đến gần, cô sợ tới mức hút một ngụm khí lạnh.

“Không... không có gì.”

“Vui lên đi, nói không chừng sắp có chuyện tốt xảy ra.”

“Chuyện tốt?” Cô nhìn khuôn mặt tươi cười thần bí của Carol, cảm thấy có chút bất an.

Quả nhiên, buổi trưa đi vào phòng họp, cô nhìn thấy một người ngồi ở giữa một nhóm đồng nghiệp nữ của phòng nhân sự, không phải Viên Tổ Vân thì là ai?

Anh nhìn cô một cái, vẫn là khuôn mặt không biểu cảm trước sau như một.

Sau khi cuộc họp bắt đầu, phần lớn nội dung là về nội bộ phòng nhân sự, ngay lúc Thế Vân đang nghi hoặc vì sao anh lại tới đây, quản lý phòng nhân sự bỗng nhiên nói: “Mặt khác, bởi vì Shelly đang chờ sinh, cô ấy sẽ nghỉ phép từ hôm nay trở đi, bởi vì chỉ là nghỉ phép tạm thời, cho nên sau khi tổng hợp lại tất cả ý kiến chúng tôi đã ra quyết định, trong thời gian này, Viên Thế Vân tạm thời nhận chức vụ của Shelly.”

“Tôi?...” Cô kinh ngạc nhìn quản lý nhân sự, câu nói kia đối với cô như là sấm sét giữa trời quang.

“Phải, bởi vì thứ sáu tuần trước Shelly bỗng nhiên đưa đơn xin nghỉ phép, cho nên chưa kịp báo cho cô biết, nhưng mà chúng tôi đã thông báo với sếp của cô, ông ấy nghĩ rằng phần lớn thời gian ông ấy cũng không ở công ty, cho nên việc mời cô tạm thời kiêm hai chức vụ cũng không thành vấn đề.”

“...” Cô không khỏi nhìn qua Viên Tổ Vân, khuôn mặt anh vẫn không chút thay đổi, giống như chuyện đó không liên quan tới anh.

Nhưng vì sao, cô cứ cảm thấy khóe miệng hờ hững của anh...có một ý cười đáng ghét?

4. Chương 4: Tháng Chín: Có Lẽ Là Trò Đùa Dai

Viên Thế Vân: “Trong mấy năm qua tôi đều làm như vậy, hẹn người khác đi dạo phố, ăn cơm, uống rượu, trong nhà sẽ không ai nhắc tới ngày này, nếu may mắn, có thể ngủ cả ngày, khi thức dậy thì đã là ngày hôm sau. Tôi đối mình chưa bao giờ trải qua ngày này, đối bản thân một năm chỉ có 364 ngày. Nhưng không biết tại sao, vừa rồi tôi bỗng nhiên ý thức được, dù có giả vờ như thế nào đi chăng nữa, điều mà tôi sợ hãi luôn ở trong lòng tôi.”

Tưởng Bách Liệt: “Tôi nghĩ, có lẽ mỗi người chúng ta không hề biết ngay từ đầu mình muốn gì, nhưng ít nhất chúng ta sẽ không ngừng đặt tay lên ngực tự hỏi, quá trình này thật ra không thể nói là ‘Đau khổ’ —— hoàn toàn không phải. Nhưng có một ngày...có thể có một ngày nào đó khi tôi quay đầu lại nhìn chính mình của trước kia, sẽ kinh ngạc khi thấy bản thân đã dành rất nhiều thời gian để làm một số việc mà hiện tại xem ra là hoàn toàn vô nghĩa, nhưng tôi không hề cảm thấy hối hận, tuyệt đối không có, bởi vì nếu không có bản thân trong quá khứ, thì sẽ không có bản thân của hiện tại, cũng sẽ không có bản thân của tương lai.”

4.1Edit: Song TửBeta: Sam“Nói như vậy.....” Tử Mặc nghiêng đầu, vẻ mặt chất phác như cũ, “Viên Tổ Vân trở thành cấp trên của cậu à?”

“.....” Thế Vân cắn răng, nói không ra lời.

“Vậy thì phiền phức rồi.....” Tử Mặc thở dài.

Thế Vân nhìn ly rượu trong tay, tâm tình bực bội vô cớ, ngay cả Tử Mặc là người chậm chạp cũng hiểu được sự tình phiền phức, vậy thật là.....rất phiền toái rồi.

“Thế thì...” Âm thanh chất phác nói tiếp, “Sau này đánh mặt chược chỉ có thể chia cậu và anh ta ở cùng một tổ..... Nói cách khác, cậu sẽ không tiện ép bài của anh ta..... dù sao cũng là cấp trên.”

“.....” Thì ra, chính là gặp phiền phức khi đánh mặt chược....

Cô cầm chai rượu trên bàn lắc loạn xạ, sau đó uống ừng ực, mới uống được mấy ngụm thì đã bị người khác túm lấy cánh tay.

“Uống ít một chút..... Lần này không phải là rượu do công ty tặng, là tớ tự mua.” Tử Mặc tỏ vẻ nghiêm túc.

“.....” Thi Tử Mặc, cậu tha cho tớ đi.” Cô than vãn.

“Tại sao hai cậu lúc nào cũng muốn nhăm vào Viên Tổ Vân thế,” Hạng Tự từ phòng bếp của Tử Mặc đi tới, anh ta cầm một ly rượu trong tay cùng với một khay nước đá, “Tớ cảm thấy cậu ta có xấu đâu.”

“Tớ không có nhằm vào anh ta.....” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chất phác có một đôi mắt chất phác.

“Tớ cũng không có.....” Thế Vân vội vàng hòa theo.

Hạng Tự đổ hết đá vào trong thùng inox, anh ta nhướng mày nhìn hai cô, bỗng nhiên lắc đầu: “Bản lĩnh đứng đầu của phụ nữ chính là ‘vịt chết còn mạnh miệng’.”

“Nhưng Viên Tổ Vân con người này..... thật sự thực rất xấu xa.....” Thế Vân nói thầm, nhớ tới cảnh tượng anh tiến đến gần, vươn đầu lưỡi liếm cô, cô không khỏi rùng mình một cái.

Lúc lấy lại tinh thần, Tử Mặc và Hạng Tự cùng cầm ly rượu nhìn cô chăm chú, cô cười tươi, làm bộ như không có việc gì tiếp tục uống rượu.

Có lẽ bởi vì uống nhiều quá, sáng sớm hôm sau khi Thế Vân mở mắt, chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường lẳng lặng nằm đó, kim đồng hồ chỉ vị trí số “8”, cô cố gắng mở to hai mắt, kim phút thật dài từ mờ hồ trở nên rõ ràng, cô không thể tin vào hai mắt của mình —— nó thật sự đang chỉ “45” sao?

Vì thế thứ hai này, lần đầu tiên Thế Vân đến muộn, hơn nữa thật sự rất muộn, khoảng chừng bốn mươi phút.

Cô uể oải bước vào văn phòng, vừa ngồi xuống vị trí của mình, cô bỗng nhiên nhớ tới gì đó liền bật dậy: có phải cô nên xuất hiện tại chiếc bàn nằm bên ngoài văn phòng của Viên Tổ Vân hay không?!

Cô vội vàng lao đi, từ rất xa đã trông thấy Viên Tổ Vân lạnh nhạt đứng trước cửa văn phòng, hình như đang tức giận vì chuyện gì đó.

Vì cái gì chứ? Sẽ không phải là vì cô chứ....

“Em đến muộn.....” Độ nóng của tháng chín không có giảm bớt, anh vẫn mặc áo sơ mi quần tây, khoanh tay trước ngực.

“À, tôi xin lỗi.” Thế Vân cúi đầu đi đến chỗ ngồi xuống.

“Mười giờ họp, tôi đã gửi thông báo hết rồi, tài liệu cần sao chép ở trong bì hồ sơ màu vàng nằm trên bàn em, in ra rồi bấm lại thành mười phần. Trước mười phút phải đến phòng họp điều chỉnh máy chiếu, PPT ở trong máy tính của tôi, em cầm qua đó luôn.” Anh nói rất nhanh, sau khi nói xong bắt giắc bữu môi.

“Ồ.” Làm thư ký của anh cũng thật vất vả, cô bỗng nhiên có một nỗi xung động xin một cái bút ghi âm, thu lại toàn bộ lời căn dặn của anh. Nhưng mà, cái bữu môi kia có ý gì đây...

Viên Tổ Vân xoay người trở về văn phòng, sau đó quay ngược trở lại ném mấy gói cà phê hòa tan lên bàn cô.

“?” Cô không hiểu, chớp chớp mắt.

“Mặt em nhìn qua giống như là 8 giờ 45 mới thức dậy.” Nói xong, anh trở về, rồi cuộc không đi ra nữa.

“.....” Thế Vân nhẹ nhàng hít một hơi sâu, cô sờ mặt mình, trên mặt thật sự có khắc “Tôi 8 giờ 45 mới thức dậy” sao.

Không thể nào!

Vì thế, cả buổi sáng, cô bị vấn đề này quấy nhiễu, luôn bắt giắc nhìn vào mọi vật có thể phản chiếu để xem xét mặt mình, như là bức tường bằng kính, mặt bàn lau chùi sáng choang, trên mặt tường đá cẩm thạch khắc hoa văn...vân vân. Nhưng trên khuôn mặt 29 tuổi này, ngoại trừ đôi mắt thâm quầng và vẻ mệt mỏi thì không nhìn ra được gì khác.

Một chồng tài liệu ném “phịch” trước mặt cô, cô đang thất thần liền giật mình mở to mắt.

“Cuộc họp đã kết thúc rồi.” Âm thanh lạnh như băng của Viên Tổ Vân vang lên.

Anh đang thu dọn đủ loại dây điện của máy chiếu, có lẽ bởi vì hơi lạnh trong phòng họp không đủ, cổ tay áo sơ mi của anh đã xắn lên, lộ ra một đoạn cánh tay ngăm đen vì phơi nắng, nhưng kỳ lạ là, khuôn mặt anh không có đen như vậy...

“Em thật là biết mất tập trung, tôi rất nghi ngờ khi tôi nói đến kho hàng mới xây dựng tại Thái Lan thì em đã bắt đầu đi vào cõi tiên rồi.”

Thế Vân bắt giác tìm tòi nội dung của cuộc họp ban nãy — hình như thật sự bị anh nói trúng rồi.

“Có đôi khi tôi không biết nên bắt đắc dĩ hay là khâm phục —”

“?”

“— đối với ‘bản lĩnh’ bất cứ lúc nào tại đâu đều có thể thoải mái của em.”

Thế Vân mở miệng muốn nói gì đó, nhưng anh đã cầm tài liệu xoay người rời khỏi.

Người không biết nên bắt đắc dĩ hay là khâm phục là cô mới đứng — đối với tính cách xấu xa có thể bắt đầu bất cứ lúc nào tại đâu của anh!

Giờ tan sở, Viên Tổ Vân đứng lúc đi rồi, Thế Vân vội vàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi, mới đứng lên thì điện thoại trên bàn vang lên. Tiếng chuông kia dường như đã được đặt riêng, dồn dập mà vang dội, đồng nghiệp còn chưa đi không khỏi liếc mắt nhìn cô.

Cô chần chờ bắt máy, đầu dây bên kia là âm thanh của Viên Tổ Vân: “Tôi đã đặt chỗ rồi.”

“...Hả?” Cô thầm nghĩ, anh không phải gọi nhầm số rồi chứ.

“Em còn nợ tôi một bữa cơm.” Giọng nói của anh điềm tĩnh mà tràn ngập ý đùa cợt.

“Đó là tự anh nói, tôi chưa từng đồng ý.” Nói xong, cô định cúp máy.

“Vậy hôm nay em ở lại tăng ca đi, tôi có rất nhiều tài liệu cần đánh máy.” Sự uy hiếp của anh nghe ra đơn giản như vậy.

“...” Cô không nói lời nào, khê khàng nghiến răng.

“Tôi đặt chỗ lúc bảy giờ, em đến trước đi — chỗ cũ.” Anh nói tỉnh bơ sau khi đạt được mục đích.

Thế Vân đặt mạnh điện thoại xuống, ai chỗ cũ với anh!

Cô đeo túi xách, cùng đồng nghiệp đang lần lượt tan tằm vào thang máy xuống lầu, sau khi tạm biệt nhau, cô quẹo vào con đường nhỏ đằng sau cao ốc văn phòng, đi dọc theo con đường này hai mươi phút, rồi đi đến ngã ba ở phía nam, từ xa trông thấy một bảng hiệu màu vàng.

Đó chính là bảng hiệu của “chỗ cũ” theo như lời Viên Tổ Vân.

Lúc trước không biết tại sao Tử Mặc giới thiệu nhà hàng này, cô không khỏi suy nghĩ, nếu cô chưa từng tới nơi này thì sẽ không gặp Viên Tổ Vân tại đây, thế thì giữa bọn họ có thể vẫn là bạn học cũ bình thường, gặp mặt thì gật đầu chào hay không? Chắc là vậy...

Nhưng có lẽ, có một số việc đã định trước rồi.

Cô bỗng nhiên bừng tỉnh nhìn thấy thực đơn trước mặt, không hiểu vì sao mình lại nghĩ như vậy. Hai người họ — cô và Viên Tổ Vân — không phải từ lâu đã không nên có bất cứ quan hệ gì rồi sao?

Viên Tổ Vân âm thầm xuất hiện trước mặt cô, lặng lẽ như vậy, tự nhiên như vậy, thật giống như ngay từ đầu anh đã ở đây.

“Em gọi món chưa?” Anh đặt chiếc cặp xuống, nhìn cô.

Cô ngớ ngàng lắc đầu.

Anh không tỏ vẻ bất ngờ: “Em thật là dễ dàng lơ đãng.”

Nói xong, anh gọi người phục vụ, chọn vài món ăn. Anh không lật qua lật lại thực đơn, mà lật thẳng đến một trang nào đó, chỉ vào món ăn, như là rất quen thuộc với nơi này.

“Anh thường xuyên tới đây ăn cơm hả?” Sau khi người phục vụ rời khỏi, Thế Vân nhin không được hỏi.

“Lúc không nghĩ ra ăn gì thì sẽ tới đây.” Anh trả lời.

“Trong trường hợp thế nào mà anh không nghĩ ra ăn gì?” Cô nhìn anh, nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh ở đây.

Anh nheo mắt nhìn cô, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Trong trường hợp...tôi không thể khẳng định.”

“Thế thì hôm nay anh cũng không khẳng định ư?” Cô vừa hỏi vừa nhớ tới cô gái sắp lấy chồng ở Ý xa xôi.

Anh cười cười, sắc mặt có phần lạnh lùng: “Đương nhiên rồi, tôi không khẳng định em có đến hay không.”

Thế nhưng, vừa rồi lúc anh “uy hiếp” cô, giọng điệu chắc chắn như vậy.

“Tại sao anh muốn tôi làm thư ký của anh?” Cô nhìn thẳng anh, muốn từ trong ánh mắt giỏi che giấu kia nhìn ra gì đó.

“Mặc kệ em tin hay không, không phải do tôi đề nghị.” Anh lấy gói thuốc ra, chơi đùa trong tay.

Thế Vân không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ chờ đồ ăn bưng lên, cô càng ngày càng không hiểu anh suy nghĩ cái gì — nhưng có lẽ, từ trước đến nay cô chưa từng hiểu.

“Em còn giận à?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô quay đầu đi chỗ khác, vẫn không nói gì.

“Tại sao em tức giận? Bởi vì làm thư ký của tôi? Hay là...” Anh không nói tiếp, nhưng âm cuối lại kéo dài, mang theo chút mập mờ.

Cô vẫn không nói gì, quật cường không nhìn anh, sắc mặt tỏ vẻ khó chịu.

“Được rồi...coi như tôi đầu hàng, bữa này tôi mời, được chứ?” Anh giơ tay lên ra hiệu, sắc mặt thật sự giống như cậu thiếu niên đã chọc giận bạn cùng bàn.

Thế Vân bắt giác hừ lạnh một tiếng. Khi âm thanh kia từ trong xoang mũi cô vọng lại, cô có chút hối hận, bởi vì âm thanh đó như là một người đang làm nũng.

“Em như vậy tôi coi như em hết giận rồi đấy?” Anh tựa lưng vào ghế, cười như không cười nhìn cô, như là một người đàn ông...dễ dàng tha thứ cho cô bất cứ chuyện gì.

Cô vẫn không nói năng, nhưng sắc mặt không còn khó chịu như trước.

“Haiz, sớm biết vậy tôi đã không gọi nhiều đồ ăn như vậy.”

Thế Vân rất muốn cười, nhưng cô ngại bầu không khí như vậy nên chỉ đành nhin xuống. Cô ép mình nhìn hộp tẩm trên bàn, đó là một cái hộp hình con thỏ bằng sứ trắng, trên đầu con thỏ có một cái lỗ nhỏ, cây tẩm được lấy ra từ nơi đó. Cô bỗng nhiên cảm thấy như vậy là rất tàn nhẫn, cây tẩm...vì sao phải từ đó mà ra chứ.

“Cười một cái nào.” Anh nói.

Cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh.

Anh vươn tay véo mặt cô, ngón tay anh rất sắc sảo, có lẽ do hồi trước chơi bóng, nhưng véo trên mặt cô lại hơi ngứa ngứa — loại ngứa ngứa khác thường. Giống như không đang véo mặt cô, mà là trái tim của cô.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một buổi hoàng hôn nào đó của nhiều năm trước, bầu trời cũng như thế này nữa tối không sáng sủa, dưới đèn đường có người vỗ vai cô, cứng nhắc nói: “Này, em như vậy anh coi như em hết giận rồi đấy...”

Giọng nói của anh như là không xác định, đó là giọng nói của một cậu thiếu niên ngông cuồng tự phụ nhưng cũng nghi hoặc bất an, giọng nói này từng câu từng chữ vang lên trong đầu cô, cô chợt cảm thấy một loại hạnh phúc — hạnh phúc khó mà diễn tả.

Ánh sáng trắng của đèn đường rọi vào mặt anh, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng đường nét lại quen thuộc, còn có thói quen bĩu môi của anh cho dù làm sao cũng không sửa được.

Không biết là bởi vì nhớ lại chuyện kia, hay là vì bị Viên Tổ Vân véo ngứa ngứa, cô không khỏi nhếch miệng.

Anh thả tay ra, nhìn cô, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Quên đi, sau này em cứ tức giận đi, lúc tức giận em đẹp hơn đấy.”

Buổi tối cuối tuần, lần đầu tiên Tử Mặc hẹn Thế Vân đến quán bar. Cô theo địa chỉ mà Tử Mặc gửi qua tìm tới nơi, đó là một con đường vắng vẻ gần đường Hành Sơn, bảng hiệu tại cửa quán bar không có đèn neon lấp lờ nhưng cũng chẳng mờ ám, mà lặng lẽ tỏa ra ánh đèn màu vàng, như là một căn nhà người dân nào đó bên cạnh con đường.

Thế Vân đẩy cửa đi vào, trên đầu phát ra tiếng chuông trong trẻo, trong nháy mắt, cô dường như trở về những quán bar kiểu truyền thống trên Wardour Street tại London, nhưng...lại có điểm bất đồng. Nơi đối diện cửa chính là một quầy bar rất dài, dọc theo vách tường bày đầy bàn tròn và ghế cao, trên tường là một chiếc TV LCD cực lớn — rốt cuộc cô biết được khác biệt chỗ nào, chính là chiếc tivi đắt đỏ này.

Trong những quán bar kiểu truyền thống tại Wardour Street rất hiếm khi có tivi, cho dù là có cũng chỉ là đặt tại góc tường trơ trọi không ai thấy được, bình thường mọi người sẽ không xem, không giống nơi này, mọi người đều nhìn về một hướng — như là những quán bar thể thao tụ tập người hâm mộ bóng đá gần Piccadilly Circus*.

(*) Piccadilly Circus là nơi giao nhau của những cung đường nổi tiếng ở London.

Tử Mặc mặc áo sơ mi kẻ sọc và quần bò từ xa nhìn qua chẳng khác gì con trai, cô bắt chéo chân, ngồi cùng một người đàn ông đang tươi cười thân thiết, nhìn thấy cô đến Tử Mặc liền vẫy tay, quay đầu nói với người đàn ông kia gì đó. Thế Vân đi qua, không khỏi cảm thấy đường nét của người đàn ông kia rất quen thuộc.

“Cậu đã đến rồi,” giọng nói của Tử Mặc vẫn chất phác như vậy, “Đây là Hạng Phong — anh trai của Hạng Tự.”

Thế Vân bình tĩnh hiểu ra, cô nhìn anh, gật đầu chào.

“Chào em,” anh không niềm nở vươn tay, cũng không mang theo ánh mắt dò xét, mà là thân thiết nhấc tay đang cầm cốc bia lên, giống như hỏi thăm bạn cũ, “Em muốn uống một ly không?”

Cô suy nghĩ vài giây, hào phóng gật đầu: “Được ạ.”

“Bọn tớ thường xuyên tới đây xem bóng đá.” Tử Mặc nhìn chăm chăm tivi, vừa bỏ hạt đậu phộng vào trong miệng.

Trong tivi là một đám đàn ông Thế Vân không nhận ra, chạy nhanh đến nỗi mồ hôi như mưa, giành giật ngăn chặn, xô đẩy, la hét — à, có lẽ la hét là những người đang xem xung quanh.

Cô ngồi trên một ghế cao trước quầy bar, một cốc bia gần giống như của Hạng Phong lập tức đẩy đến trước mặt cô, cô cầm lên muốn uống, có một âm thanh cách Tử Mặc ân cần nói: “Đừng uống nhanh quá, thứ này mặc dù hàm lượng cồn không cao, nhưng uống nhiều sẽ nhức đầu.”

Cô nâng cốc bia, giương miệng cười xấu hổ, sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

Anh làm sao biết được cô khát nước muốn uống một hơi chứ? Là trực giác của nhà văn tiểu thuyết trinh thám sao?

Hạng Phong nói vài câu với người pha rượu, người kia hiểu ý gật đầu, cầm một ly nước lạnh đặt tới trước mặt Thế Vân.

Cô mỉm cười xấu hổ lần nữa, không khách khí uống hết ly nước vào trong dạ dày, loại cảm giác cuối hạ đầu thu đặc biệt khát khô rốt cuộc được giảm bớt một tí.

“Cảm ơn.” Uống xong rồi cô mới nhớ tới cảm ơn, cô hơi ngượng ngùng.

Anh không để tâm nhún vai, quay đầu xem bóng đá với Tử Mặc, lúc hứng khởi hai người còn cùng những người khác trong quán gào thét lớn tiếng. Thế Vân đối diện với quầy bar, uống từng ngụm bia trước mặt, cô mỉm cười suy nghĩ, đây mới là Tử Mặc vui vẻ không có tâm sự mà cô thích nhìn thấy.

Các cầu thủ trên màn hình đều có vẻ mặt nghiêm túc, mọi người trước tivi cũng không kém, bởi vì sắp đá phạt đền.

Tử Mặc lẩm bẩm: “Anh nói xem có ghi bàn được không?”

Hạng Phong nghĩ nghĩ, nói: “Có khả năng thất bại.”

Vừa mới nói xong, trái banh bay lên chạm vào xà ngang rơi xuống chỗ rất xa.

“A...” Tử Mặc chán nản kêu lên, cô nắm cánh tay Hạng Phong giật mạnh, “Anh, cái miệng quạ đen ——”

Tay Tử Mặc bỗng nhiên bị người khác túm lấy, cô thảng thốt nói không ra lời.

Thế Vân ngẩng đầu nhìn, không biết khi nào Hạng Tự đã đến bên cạnh bọn họ, đương nhiên khuôn mặt anh ta không biểu cảm nói: “Đừng động tay động chân.”

Nói xong, anh ta chen vào giữa Tử Mặc và Hạng Phong, kêu người pha rượu muốn một cốc bia giống bọn họ.

Hạng Phong không để bụng nhích sang chỗ khác, anh nói: “Sao muốn thế?”

“Đối thủ hôm nay rất lợi hại...” Hạng Tự vừa nói vừa châm điều thuốc.

“Đừng hút.” Tử Mặc nhú mày, tỏ ý Thế Vân đang ở đây.

Hạng Tự nhún vai, vút thuốc vào gạt tàn, anh ta vẫy tay với Thế Vân: “Cậu cũng thích xem bóng đá à?”

Thế Vân lắc đầu: “Không có, là Tử Mặc hẹn tớ đến, tớ vốn tưởng rằng đây là loại quán bar có ban nhạc đấy.”

“Nhưng mà tớ không hiểu vì sao bọn họ thích tới nơi này xem bóng đá, ở nhà xem không phải cũng giống nhau sao.” Nói xong anh ta liếc mắt nhìn Tử Mặc.

“Không giống,” âm thanh chất phác quật cường nói, “Bầu không khí hoàn toàn khác biệt.”

Thế Vân uống một ngụm bia, vẫn không hiểu được tại sao Tử Mặc hẹn mình tới đây.

“À, đúng rồi,” Tử Mặc bỗng nhiên nhớ tới gì đó, cô xuống ghế, đi đến trước mặt Hạng Phong, kéo anh ngồi vào chỗ ban đầu của cô bên cạnh Thế Vân, “Hai người vừa mới quen biết mà, người vừa quen nhau nên giao lưu nhiều chút...ha ha.”

Mặc dù tiếng cười cuối cùng rất thật thà chất phác, nhưng ba người còn lại như là bị sét đánh mà há mồm nhìn Tử Mặc, không biết nên nói gì mới được.

Hạng Tự là người đầu tiên cười rộ lên, nhưng anh ta vừa liếc nhìn qua Hạng Phong một cái liền rất biết điều ngậm miệng, quay đầu sang chỗ khác.

Hạng Phong quay đầu nhìn Thế Vân, anh nâng cốc bia trong tay, ân cần mà bắt đầu nói: “Anh nghĩ chúng ta không phải là tuýp người của đối phương đâu nhì.”

Thế Vân cũng nhìn anh, cười cười: “Các nhà văn tiểu thuyết trinh thám đều sắc bén như vậy sao?”

“Ừm...” Anh gạt đầu, “Vậy thì phải xem ngồi bút trinh thám của bọn họ có sắc bén hay không.”

“Ồ...” Cô bật cười, bắt chước anh gạt đầu, nâng lên cốc bia trong tay mình, “Em rất vui được quen biết anh, nếu anh không phiền, tặng em mấy quyển sách anh viết nhé —— tốt nhất là loại sắc bén ấy.”

“Không thành vấn đề.” Anh hiểu ý mỉm cười, sau đó chạm cốc với cô.

“Trò chuyện cũng không tệ nhỉ...” Tử Mặc hiếm khi phát ra tiếng cười mừng thầm trong giọng điệu chất phác, giống như vừa làm xong một việc tốt to lớn.

Ba người còn lại trao đổi ánh mắt bắt đầu dễ dàng với nhau, quyết định từ giờ xem nhẹ sự tồn tại của cô.

Tuần thứ hai của tháng chín, Thế Vân trở nên bực dọc bất an, cô từ chỗ ngồi lặng lẽ liếc nhìn Viên Tổ Vân, anh đang tập trung tinh thần nhìn máy tính, một bên mặt không có biểu cảm giống như tràn đầy tâm sự.

Cô chợt cảm thấy hai người họ giống như hai con cá dưới mặt hồ đang bắt đầu đóng băng, vùng vẫy lại chẳng có sức sống.

Cô không biết tại sao anh muốn dẫn cô về nhà, cô cũng chẳng biết tại sao mình muốn đi cùng anh, mặc dù trên cơ bản...không xảy ra chuyện gì, chỉ là mối quan hệ của bọn họ trở nên rất kỳ lạ — vô cùng kỳ lạ.

Ở trước mặt đồng nghiệp, bọn họ chẳng tỏ vẻ gì cả, không như cấp trên và cấp dưới bình thường. Nhưng về mặt riêng tư, có lẽ không ai biết được bọn họ từng cùng nhau xem phim, ăn cơm, giống như là bạn thân nhiều năm. Nhưng trên thực tế, Thế Vân nghĩ rằng, bọn họ không phải bạn thân, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không phải. Bọn họ nên là hai người quen nhau, trước đây chưa từng thân thiết, sau này cũng không có khả năng — thế thì bọn họ như bây giờ coi là cái gì đây?

Chơi trò mập mờ ư?

Cô cảm thấy nhức đầu, đau đến mức như sắp nổ tung.

Một hộp thuốc bông chốc ném trên bàn cô, cô kinh ngạc nhìn hộp thuốc kia, trên đó viết “Aspirin”.

Viên Tổ Vân không nhìn cô, anh vẫn nhìn màn hình máy tính, nhưng bàn tay trái vốn đặt trên chuột lúc này lại cầm tách trà trong tay.

Thế Vân thở dài dưới đáy lòng, cô nuốt viên thuốc, Viên Tổ Vân như vậy, rốt cuộc cô nên cảm ơn anh, hay là ghét anh chứ?

Hôm thi lái xe đường lớn, Thế Vân đặc biệt xin nghỉ một ngày, cuối cùng thuận lợi thông qua.

Buổi tối cô đứng hẹn lại đến chỗ của Tưởng Bách Liệt, từ phía dưới giá sách anh ta lấy ra một hộp sữa đặt trên bàn trà, tươi cười khả ái nói: “Thời tiết tuy rằng vẫn rất nóng, nhưng con gái không thích hợp uống đồ lạnh đâu.”

Thế Vân thở dài, nhìn vách tường đã hơi ố vàng: “Làm bạn gái của anh nhất định rất hạnh phúc nhỉ.”

Tưởng Bách Liệt nhún vai: “Nhưng các cô bạn gái trước của tôi lại không nghĩ vậy.”

Thế Vân nghiêng đầu suy nghĩ, cô bật cười nói: “Cũng đúng. Cái này gọi là tạm thời. Đó chỉ là một trường hợp, bác sĩ quan tâm hòa nhã đối với bệnh nhân cũng không nhất định dùng thái độ giống vậy đối xử với bạn gái.”

Tưởng Bách Liệt mím môi, từ chối cho ý kiến, có lẽ chính anh ta cũng không biết đáp án. Anh ta ngồi trước bàn làm việc, mở ra quyển sổ dày nặng bắt đầu viết lên đó, lịch bàn ở bên cạnh bị đặt dưới một chồng sách giáo khoa. Hôm nay dường như anh ta nghiêm túc khác thường, không nói chuyện dư thừa, mà là bình tĩnh nhìn cô, chờ đợi mọi thứ bắt đầu.

“Sau này có một lần, tôi lại mơ thấy Thế Phân,” lần đầu tiên Thế Vân chủ động kể ra tâm sự của mình, “Nhưng còn chưa kịp nói chuyện với chị ấy thì giấc mơ đã bắt đầu thay đổi, tôi bị kéo đến một chỗ khác...sau đó, quên mất rồi.”

“Cô nhớ cô ấy không?” Anh ta đột nhiên hỏi, giọng điệu bình tĩnh tự nhiên như thường, nhưng ánh mắt lại sắc bén.

“Nhớ...” Cô dừng một chút mới nói, “Mấy năm đầu, chỉ cần rảnh rỗi là sẽ nhớ chị ấy. Mấy năm nay, hình như đã quen dần, nhưng đôi khi nhắm mắt lại, khuôn mặt kia vẫn xuất hiện trước mắt tôi.”

“Cô ấy có thay đổi không?”

“?”

“Ý tôi là, cô ấy xuất hiện trong đầu cô, bộ dạng có thay đổi không?”

“...” Thế Vân ép chính mình nhớ lại, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi, “Không biết nữa.”

“Không biết?”

“Tôi thấy...thường thường chỉ là một hình dáng, hoặc là khuôn mặt, chưa từng để ý những cái khác.”

“À...” Anh ta một tay chống cằm, ánh mắt rời rạc, chẳng biết có phải đang suy nghĩ lời nói của cô hay không.

“Bác sĩ Tưởng,” lần đầu tiên cô gọi anh ta như vậy, “Anh nói xem tôi còn cứu chữa được không?”

Tướng Bách Liệt vốn đang thất thần bỗng nhiên nhìn mắt cô, nói: “Không, cô chưa từng yếu đuối như trong tưởng tượng của mình, thà nói là muốn tôi tới cứu cô, không bằng bản thân cô đến cứu chính mình còn nhanh hơn.”

“...” Thế Vân kinh ngạc, nói không ra lời.

Tướng Bách Liệt mỉm cười: “Lần đầu gặp mặt tôi đã muốn nói những lời này với cô rồi.”

“...”

“Khi nhìn thấy cô, bản thân tôi cũng hơi kinh ngạc, bởi vì tính cách của cô rất kiên cường, tuyệt đối không phải là người sẽ cảm thấy hoang mang. Nhưng sau khi nghe xong một số chuyện của cô, tôi cho rằng cô cần giúp đỡ, nhưng bất cứ sự trợ giúp nào cũng không có ích bằng nội tâm kiên cường của cô — bởi vậy cô nên tin tưởng chính mình, tôi có lẽ chỉ là một nhân vật không quan trọng mà thôi.”

Thế Vân nhìn anh ta, rất lâu không nói gì, khuôn mặt phía sau bàn làm việc kia luôn luôn hòa nhã, lúc này vẫn lộ ra vẻ nghiêm túc, cô không khỏi mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

“...”

“Cảm ơn anh đặc biệt hẹn gặp tôi hôm nay.”

“...”

“Cảm ơn anh đặc biệt nói những lời này với tôi hôm nay.”

“...” Tướng Bách Liệt mỉm cười, có chút không biết làm sao.

“Thật ra ban đầu tôi đã nghĩ xong rồi, muốn quên đi ngày hôm nay.” Cô nhìn lịch bàn đặt dưới sách giáo khoa, cô biết là do anh ta cố ý, cố ý không cho cô xem thấy ngày hôm nay — ngày 11 tháng 9.

“Ừm...”

“Trong mấy năm qua tôi đều làm như vậy, hẹn người khác đi dạo phố, ăn cơm, uống rượu, trong nhà sẽ không ai nhắc tới ngày này, nếu may mắn, có thể ngủ cả ngày, khi thức dậy thì đã là ngày hôm sau. Tôi dối mình chưa bao giờ trải qua ngày này, dối bản thân một năm chỉ có 364 ngày.”

“...”

“Nhưng không biết tại sao,” cô cúi đầu nhìn tay mình, “Vừa rồi tôi bỗng nhiên ý thức được, dù có giả vờ như thế nào đi chăng nữa, điều mà tôi sợ hãi luôn ở trong lòng tôi. Giống như anh đã nói, tính cách của tôi rất kiên cường, bởi thế tôi không muốn nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình, lúc nào cũng không tự chủ được mà cựa mạnh, muốn khiến bản thân cảm thấy mình sống rất tốt, tất cả mọi việc chẳng có gì đáng ngại...”

“Thế Vân...” Tướng Bách Liệt nhìn mắt cô, như là mang theo sự đau lòng, có lẽ bất cứ ai nhìn thấy cô vào lúc này cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

“Nhưng đó chỉ là lừa mình dối người,” giọng nói của cô bình tĩnh như vậy, thật giống như không phải nói về chính cô, “Lần đầu tiên khi tôi tới tìm anh, tôi cũng không mong đợi anh có thể giúp tôi, hoặc là như lời Tử Mặc nói, tôi chỉ muốn tìm một người xa lạ kể ra chuyện của mình. Tôi như vậy...không biết anh có nhìn ra không? Có lẽ đã nhìn ra từ lâu, nhưng anh không hề nói — không phải sao?”

Anh ta không trả lời, chỉ dùng nụ cười dịu dàng để đáp lại.

“Anh biết được tôi không thật lòng muốn nhận sự giúp đỡ của anh, nhưng anh vẫn vươn tay ra giúp tôi — đối với anh, tôi thật sự muốn nói...cảm ơn.” Cô ghen ngào, đây là người xa lạ mà cô từng muốn thử nói hết khổ tâm của mình, trong lúc vô tình anh ta đã trở thành một người bạn.

“Đừng khách sáo.” Anh ta vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nếu có thể,” cô còn nói, “Anh có thể tiếp tục giúp đỡ tôi không — tuy rằng tôi kiên cường, nhưng có đôi khi cũng rất yếu đuối.”

“Được.” Sắc mặt anh ta không hề nghiêm túc, không phải là một bác sĩ lo lắng cho bệnh nhân, mà là một người bạn thân thiết.

Kể từ tám năm trước, hôm nay là lần đầu tiên Thế Vân không sợ hãi ngày này — không, có lẽ vẫn mang theo chút sợ hãi, nhưng ít nhất cô có dũng khí đi đối mặt với sợ hãi của chính mình, cũng đối mặt với con người thật của mình.

Tối chủ nhật, Thế Vân về nhà ăn bữa cơm với mẹ.

Mẹ vừa gấp rau cho cô, vừa bình thản nói mấy hôm trước bà đi bái tế trước mộ Thế Phân, người quản lý nghĩa trang rất cẩn thận, khắp nơi đều đốt nhang, ngoài cỏ xanh trồng ở vòng ngoài thì bên cạnh nghĩa trang không hề có cỏ dại.

Cô lắng nghe, gật đầu, cô thậm chí nghi ngờ, ba mẹ có thể cảm thấy cô lạnh lùng không, bởi vì cô chưa từng đến thăm mộ Thế Phân — có lẽ cô cho rằng đó không phải là mộ của Thế Phân.

Khuôn mặt của người này tương tự với Thế Phân, biến mất trong vụ nổ, lúc ba mẹ đi làm thủ tục, hoàn toàn không phân biệt thi thể nào là con gái của bọn họ, cho nên cô đã có một ý nghĩ kỳ quái: nắm tro cốt này, có lẽ nào không phải của Thế Phân chăng?

Nhưng cho dù thế nào, Thế Phân ra đi là sự thật không thể chối cãi, cô không muốn thừa nhận tro cốt này, nhưng không thể nào không chấp nhận sự thật này. Nhưng cô chưa từng đến thăm mộ Thế Phân, một lần cũng không có, lẽ nào ở trong tiềm thức còn có một số điều ngăn trở cô?

“Đúng rồi,” mẹ nói, “Lúc mẹ đi, gặp được bạn học của Thế Phân hồi trước, hai cô ấy nhìn một cái là nhận ra mẹ, nhưng mẹ chỉ nhớ một người tên là Lương Kiến Phi, còn có một cô gái họ Lâm không biết gọi là gì?”

“Lâm Bảo Thục.” Thế Vân vừa ăn đồ ăn trong bát, vừa nói. Hai cô là bạn rất thân của Thế Phân hồi cao trung, sau khi cô đi Anh thì đã mất liên lạc với hai người.

“Ồ, đúng rồi.” mẹ bừng tỉnh hiểu ra, “Hình như cô ấy không tới lễ truy điệu, cho nên mẹ không nhớ tên.”

“Bởi vì khi đó cô ấy du học ở nước ngoài, không trở về.”

“Con biết không, Lương Kiến Phi ly hôn rồi.” Mẹ đặt đũa xuống, không biết là đang thở dài hay là thật sự ăn xong rồi.

“...” Thế Vân không tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng cô không nói, không nói gì cả. Thời gian tám năm, có lẽ có thể thay đổi rất nhiều người, rất nhiều chuyện. Mấy năm trước khi gián tiếp nghe được tin Lương Kiến Phi kết hôn, cô còn tưởng rằng bạn thân của chị sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc — chẳng qua con người đều nghĩ như vậy, ai cũng muốn nhìn thấy một sự kết hợp hạnh phúc, chẳng ai muốn nhìn thấy chia tay đau khổ.

“Cho nên có đôi khi ngẫm lại, không giục con kết hôn là đúng, nếu trở thành không tốt...kết hôn vội vàng lại ly hôn, ngược lại chẳng hề đáng giá.” Mẹ lại bắt đầu lẩm nhẩm.

Thế Vân cười khổ, thật sự không hiểu thúc sao? Hôn nhân thật sự có thể cân nhắc có đáng hay không sao?

Cô không nói nữa, nghiêm túc thận trọng lắng nghe lời mẹ nói, cô rất hiểu cảm giác không có ai để dốc bầu tâm sự, bởi vậy mỗi lần gặp mặt ba mẹ cô đặc biệt ngoan ngoãn, điều cô có thể làm...e rằng cũng chỉ có những điều này thôi.

Ăn xong rồi rửa chén bát, Thế Vân cùng mẹ xem tivi một lúc, sau đó mới rời đi. Lúc đi, mẹ tiễn cô tới cửa, trong ánh mắt bà có một chút lo lắng, giống như hồi trước mỗi lần khi đưa cô ra sân bay.

Nếu lúc trước cô có thể nhìn ra ánh mắt này, cô có còn tranh cãi muốn dọn ra khỏi nhà không?

Không biết, cô thật sự không biết...

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầu thu, thỉnh thoảng cô cũng hoang mang, cũng muốn hỏi chính mình: rốt cuộc làm như vậy là đúng hay sai?

Nhưng cô không tìm thấy đáp án, hoặc là căn bản không có đáp án. Có lẽ như lời Tưởng Bách Liệt nói, điều cô có thể làm chính là tin tưởng bản thân mà thôi.

Di động bỗng nhiên vang lên, cô nhìn màn hình phát sáng, trên đó có một dãy số, nhưng cô biết đó là ai.

“A lô?” Giọng nói của Viên Tổ Vân trong điện thoại không giống chính bản thân anh.

“Ừm.” Cô nhấp máy môi, vẫn không biết nên nhận điện thoại của anh thế nào.

“Em ở đâu?” Anh lúc nào cũng trực tiếp, giống như rất hiểu rõ cô.

“Trên đường.”

“Tôi đã mua vé 40 phút sau, hạn em trong nửa tiếng chạy tới.” Anh thậm chí không nói cho cô biết rốt cuộc là rạp chiếu phim nào thì đã cúp máy.

Thế Vân nhìn màn hình di động, bỗng nhiên có nỗi xung động muốn mắng người. Nhưng cô không có, cô chỉ đến ven đường đón một chiếc taxi, điểm đến là rạp chiếu phim mà bọn họ từng đi. Cô không hiểu vì sao mình muốn đi, có lẽ cô chỉ là không đành lòng từ chối mà thôi.

“Em đến muộn hai phút so với thời gian quy định.” Viên Tổ Vân vừa nhìn đồng hồ trên cổ tay, vừa nhét bông ngô vào trong tay cô.

“Tôi nghĩ bây giờ anh không phải là cấp trên của tôi, chúng ta cũng không phải đi họp.” Cô trừng anh.

“Không tranh cãi thì em sẽ chết sao?” Anh cười khổ.

Thế Vân nhận lấy bông ngô, lại trừng mắt nhìn anh lần nữa: “Nói không chừng thật sự sẽ ——”

Nói chưa xong cô đã sững sốt, bởi vì Viên Tổ Vân bỗng nhiên giận tái mặt, nỗi bi thương lướt qua trong ánh mắt anh: “Đừng nói vớ vẩn!”

Thế Vân mất tự nhiên kéo tóc, cô tươi tắn nói: “Vào đi, sắp chiếu rồi...”

Anh gật đầu không nói gì nữa, xoay người đi trước cô, toàn thân như là mỗi một dây thần kinh đều căng thẳng, bàn tay cầm vé cũng nắm chặt. Thế Vân cúi đầu theo sau, cô chợt có nỗi xung động muốn vươn tay giữ chặt anh.

Nhưng tại sao chứ? Cô không ngừng suy nghĩ, có lẽ là bởi vì muốn xua đuổi nỗi bi thương trong mắt anh...

Bọn họ vừa tiến vào rạp chiếu phim thì đèn đã tắt, trong bóng tối Viên Tổ Vân dừng bước, anh vươn tay vỗ vai cô, bảo cô đi ở phía trước.

Anh nói: “Hàng thứ ba ngay phía trước...không phải chỗ này, là hàng trước nữa, em đếm mới có hai thôi.”

Khán giả ngồi chỗ hai bên cười thầm, Thế Vân hơi lúng túng, không phát hiện tay anh vẫn còn đặt trên vai mình: “Tôi làm sao biết hàng thứ ba anh nói là bắt đầu tính từ đâu chứ, sớm biết vậy anh dẫn đường là được rồi, bảo tôi đi trước làm gì...”

“Không được...” bọn họ tìm được chỗ ngồi, Viên Tổ Vân bắt chéo chân, nhìn màn hình không hề nhìn cô, “Không thấy em thì làm sao đây.”

Nhờ ánh sáng phát ra từ màn hình lớn cô ngạc nhiên nhìn một bên mặt anh, bỗng nhiên cô rất muốn khóc.

Thậm chí nước mắt đã lớn vồn tại hốc mắt, chỉ cần nháy mắt một cái là chảy xuống ngay.

Cô xoay đầu qua, cố gắng chịu đựng, cho đến khi ẩm ướt nơi khóe mắt dần biến mất.

Anh vô tình liếc nhìn cô: “Em sao thế?”

Cô lắc đầu, khiến bản thân nhìn có vẻ rất bình tĩnh.

Phim bắt đầu chiếu, không phải là phim hài, mọi người đều ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, trên mặt không có biểu cảm.

Cô suy nghĩ: thật may mắn, bằng không cô thật không biết phải làm sao trưng ra khuôn mặt tươi tắn...vui vẻ mà sáng sủa.

Tối nay về nhà, Thế Vân trần trọc không thể đi vào giấc ngủ, cô đến tủ lạnh lấy một hộp sữa, đổ vào ly thủy tinh, rồi bỏ vào lò vi sóng. Một phút sau, “đỉnh” một tiếng, cô lấy ra ly sữa hơi nóng, từ từ uống vào.

Tưởng Bách Liệt nói, trước khi ngủ uống một ly sữa nóng, có tác dụng định thần — nhưng tại sao cô đã uống hết ba ly, ngoài không ngừng đi vào toilet thì không còn công hiệu nào khác.

Cô nhìn đồng hồ trên tường, hai giờ, nếu cô không ngủ, thứ hai sẽ mang theo hai mắt đen thui đi làm. Cô không muốn như vậy, ít nhất không muốn để Viên Tổ Vân trông thấy cô như vậy.

Cô lơ đãng uống hết ly sữa, sau đó bồn chồn đến trước máy tính, vươn tay gõ vài cái, màn hình liền sáng lên. Cô lên mạng, đăng nhập vào trang web du học sinh thường đến, nơi đó có lẽ có thứ cô cần.

“Xin chào các thính giả trước radio, đây là Thư Lộ của đài phát thanh tiếng Trung tại New York mang đến tiết mục này cho các bạn. Tuần này nhiệt độ tại New York vẫn tăng cao không giảm thấp, chúng tôi có hai vị đồng nghiệp — ừm...vóc dáng to lớn hơn người bình thường mấy số, dạo này bọn họ bắt đầu trở nên ỉu xiu, bầu không khí này lan ra cả văn phòng, thậm chí có một vài vị đồng nghiệp không có lương tâm đã cùng nhau bay đến đảo Greenland nghỉ phép, vì thế từ hôm nay trở đi Thư Lộ sẽ bận rộn hơn bình thường, phải làm thêm giờ. Nhưng xét thấy tình hình thất nghiệp tại Mỹ không giảm, bởi vậy Thư Lộ nghĩ trước nghĩ sau không dám tùy tiện đình công.”

Hậu trường phòng phát sóng trực tiếp phát ra tiếng huýt sáo, đánh trống đồng cùng tiếng loa vang dội, không thể phân biệt rõ ràng đó là “diễn tấu” trực tiếp, hay là đã thu âm trước đó, nhưng tóm lại có chút hài hước.

“À, được rồi, một tuần bận rộn sắp bắt đầu, tiết mục tuần này có thể sẽ khiến mọi người thương cảm, bởi vì ngày hôm qua New York nghênh đón một ngày buồn nhất năm nay — ngày 11 tháng 9. Ngày này có lẽ là ngày mà toàn bộ thế giới lâm vào bi thương, trong ngày này rất nhiều người mất đi ba mẹ, con cái, người yêu, bạn bè, đồng nghiệp... Bọn họ mất đi những con người và tình cảm quan trọng nhất, nhưng tôi hy vọng, bọn họ sẽ không mất đi nhiệt tình và khát vọng đối với cuộc sống.

Thật ra...Thư Lộ coi như đã tự mình trải qua ngày bi thương này, tôi rất may mắn không mất đi người mình yêu, ngược lại trải qua ngày đó, chúng tôi càng kiên định cùng nhau sống tiếp. Nhưng trong 24 giờ chờ đợi tin tức, tôi đã trải qua tất cả lo lắng và khổ sở, sau đó mỗi khi tham gia hoạt động kỷ niệm ngày này, nó đã nhắc nhở tôi phải quý trọng mọi thứ mà tôi có được. Cho nên, những bạn ở phía bên kia của sóng điện từ có từng trải qua ngày này hay không, nếu đã đau khổ bi thương thì cũng không sao, nhưng hãy ghi nhớ rằng sau khi trải qua ngày này, bạn hãy mang theo tất cả hoài niệm và tươi cười mà tiếp tục bước đi.

Trong ngày đặc biệt này, Thư Lộ muốn phát bài hát ‘Close to you’ do Karen Anne Carpenter biểu diễn, tưởng niệm một số người mà chúng ta nhớ nhung...”

Loa máy tính truyền đến tiếng hát và giai điệu quen thuộc, đó là ca khúc...Thế Phân thích nhất.

Di động đặt bên cạnh gối đầu truyền đến từng hồi giai điệu, cho biết có tin nhắn gửi vào, Thế Vân đi qua cầm lên, thường ngày trước khi ngủ cô sẽ tắt máy, nhưng tối nay quên mất.

“02: 12: 49: em ngủ chưa?”

Cô nhìn chằm chằm màn hình, hiển thị người gửi là một dãy số, nhưng cô biết là số của ai.

Cô ở trước cửa sổ đi qua đi lại, do dự một lúc rồi mới trả lời: “02: 20: 32: không ngủ thì còn có thể làm gì.”

“02: 21: 01: em đang ngủ?”

“02: 21: 58: ừ!” Dấu chấm than này cô tìm rất lâu.

“02: 22: 45: vậy hát một bài cho tôi nghe đi.”

“02: 23: 32: đang ngủ thì hát thể nào?”

“02: 25: 05: vừa nằm mơ vừa hát đi.”

“02: 28: 44: lúc tôi nằm mơ sẽ không hát...”

Thế Vân đi đến trước máy tính, đóng thư mục âm thanh, rồi quay về nằm trên giường. Mặc dù không ngủ được, nhưng cô dường như bỗng nhiên an lòng, nếu lại biến thành “Gấu mèo”, thế thì không chỉ có một mình cô đau nhĩ?

“02: 29: 11: thế khi nào thì em hát? Lúc nằm mơ thì làm những gì?”

Thế Vân thở dài, dẹt môi bất đắc dĩ nhìn lên trần nhà.

“02: 31: 04: anh thật nhàm chán, sáng mai còn phải họp, đi ngủ sớm chút đi.”

“02: 32: 20: nhưng mà tôi không ngủ được —— em cũng không ngủ được đó sao?”

“02: 35: 03: ban này tôi đã nói —— tôi đang ngủ!”

Cách năm phút đồng hồ anh không trả lời, anh đang làm gì, cười sao? Hay là quyết định không quấy rầy cô “đã ngủ rồi”?

Nhưng lập tức, điện thoại cô lại vang lên: “02: 42: 00: được rồi, em đã ngủ rồi, em làm sao ngủ được vậy? Đếm số hả? Nhưng tôi nhớ em chỉ có thể đếm tới hai thôi...”

“02: 44: 10: không biết tại sao, mỗi lần nói chuyện với anh nhiều hơn năm phút thì tôi lại có kích động muốn giết người.”

“02: 44: 50: thì ra em có kích động đối với tôi à?”

“02: 45: 00:”

Anh lại cách rất lâu không trả lời, cho đến khi Thế Vân nghĩ rằng anh đã nói xong những lời vô nghĩa định đi ngủ, thì anh bỗng nhiên gửi đến một tin nhắn: “03: 01: 23: tôi có thể hỏi em một câu không, tại sao em muốn quay trở về?”

Cô bình tĩnh nhìn màn hình di động, ấn nút tắt máy, sau đó nhét di động vào vị trí dưới gối đầu mà nó vốn nên ở đó, tiếp theo cô trùm chăn kín mít đi ngủ.

Sáng hôm sau, Thế Vân nhìn qua tấm kính của thang máy trông thấy Viên Tổ Vân đứng phía sau mình mặt không biểu cảm đang trừng mắt nhìn cô, cô bỗng nhiên rất muốn cười to, sau đó giống như nam chính giàu có trong phim truyền hình quát to đầy kịch tính —— Yeah! Panda!

“Ồ, Thế Vân,” Carol bị đoàn người chen chúc sau khi nhìn thấy cô liền vui sướng nói, “Đã lâu không gặp cô, từ khi cô đến chỗ của người đàn ông đáng sợ kia...”

Thế Vân ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại: Carol không nhìn thấy Viên Tổ Vân đứng ở phía sau.

Cô nhìn sắc mặt anh phản chiếu trong kính, lông mày ở một bên đã dựng thẳng lên.

“À,” cô nảy sinh ý tưởng đùa giỡn, “Hết cách rồi...”

“Nghe nói cô thường xuyên phải tăng ca?” Carol tỏ vẻ thông cảm.

“Ừm...” Thế Vân gật đầu.

“Nghe nói thường xuyên không có thời gian ăn trưa?”

“Ừm...” Cô càng tỏ vẻ bất đắc dĩ gật đầu.

“Nghe nói anh ta động một tí là nổi giận?”

“Ừm!” Cô dùng sức gật đầu.

“Haiz...anh ta quả thật không phải con người.” Carol tổng kết.

Thế Vân nhìn qua tấm kính, trông thấy khuôn mặt gấu mèo dần dần trở nên tái mét, cô nhin cười, trong lòng dâng lên vui sướng không biết từ đâu tới.

Thang máy vừa đến tầng 30, cô vội vàng kéo Carol không biết gì chạy như điên vào văn phòng, mới vừa cất túi vào ngăn tủ thì Viên Tổ Vân đã thông thả tiến vào.

“Đi pha giúp tôi một tách cà phê.” Anh đá vào chân cô đang duỗi ở ngoài bàn, có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Thế Vân vội vàng thu chân lại, cau mày trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó cô đứng dậy giúp anh pha cà phê — đây hình như là lần đầu tiên anh sai cô, thói hư tật xấu của “sếp” rốt cuộc đã lòi ra rồi.

Cô dùng thìa khuấy tách cà phê đã đổ đầy nước sôi, chất lỏng trong suốt lập tức trở nên vẩn đục, cô không khuấy nữa, bỗng nhiên phát hiện mình cũng có một tật xấu — đó chính là cố hết sức làm một thư ký khiến người ta không hài lòng.

Thế Vân đặt tách lên bàn Viên Tổ Vân, anh nhìn cái tách rồi lại nhìn cô, trong ánh mắt chứa đầy ngờ vực.

Cô ra vẻ vô tội bĩu môi, nghĩ thầm biểu tình lúc này của mình nhất định rất đáng đánh, cô xoay người muốn rời khỏi, bỗng nhiên có người giống như cơn gió chạy ào vào văn phòng.

“Viên Tổ Vân...”

Thế Vân nhìn kỹ, hóa ra là cô gái sắp lấy chồng Ý mà Carol nói, trên khuôn mặt xinh xắn mà trắng nõn của cô ta lúc này có loại phần nộ khó mà diễn tả, có lẽ biểu cảm đó chỉ có phụ nữ đối với đàn ông mới có.

Thế Vân theo trực giác muốn rời khỏi, nhưng cô gái không để ý chút nào, ánh mắt cô ta nhìn thẳng vào Viên Tổ Vân.

“Lời anh nói là thật sao?”

Viên Tổ Vân nhú mày: “Lời gì?”

Cô gái lấy ra di động, quơ trước mặt anh: “Anh nói ‘chúc cô hạnh phúc’.”

Nam chính ngơ ngác gật đầu, giống như không biết mình mắc lỗi ở đâu, chẳng lẽ gửi lời chúc phúc cũng khiến người ta oán hận sao?

Thế Vân cười khổ, cô đã quên mất mình vốn muốn rời khỏi, rốt cuộc là anh giả khờ hay là thật sự không biết, trên thế giới này có một số lời chúc phúc sẽ khiến người khác oán hận. Đó chính là, lời chúc phúc gửi cho người yêu mình nhưng mình lại không yêu người ta. Bởi vì cho dù bạn chúc người ấy tìm được hạnh phúc thế nào đi nữa, nhưng đối với người ấy, đó là chuyện không có khả năng.

Cô gái cắn môi, nhìn ra được sự đau khổ, Thế Vân nhìn một bên mặt cô ta, cũng cảm thấy đau lòng theo. Bỗng nhiên cô nhớ tới một câu: làm người vì sao phải quá cố chấp?

Cô gái bình tĩnh nhìn sắc mặt khó hiểu của nam chính, có lẽ cô ta đang quyết định gì đó. Cô ta gật đầu, nhẹ nhàng nói một câu: “Được thôi, tạm biệt...”

Ngay lúc Thế Vân tưởng rằng cô ta sắp xoay người bỏ đi, cô ta đột nhiên cầm lấy cái tách trên bàn, hất về phía Viên Tổ Vân.

Sau khi sự việc xảy ra, Thế Vân suy nghĩ, đó là tâm trạng thế nào nhỉ? Là yêu sao? Hay là pha lẫn với oán hận? Tình yêu và oán hận của phụ nữ có thể rất đơn giản, cũng có thể rất phức tạp, có thể bùng nổ trong nháy mắt, cũng có thể tan biến trong nháy mắt. Phụ nữ thật sự là một loại sinh vật kỳ lạ, có lẽ trên thế giới này, ngoại trừ bản thân phụ nữ thì sẽ không có những sinh vật khác hiểu được các cô. Nhưng trong khoảnh khắc tách cà phê nóng hổi này hất ra, Thế Vân không nghĩ ngợi nhiều như vậy, cô gần như không suy nghĩ, chẳng hề do dự mà xông lên che chắn trước người Viên Tổ Vân.

Tại sao chứ?

Có lẽ, trong lòng cô cười khổ, tách cà phê nóng hổi là báo ứng của trò đùa dai. Cô quả nhiên là một người không thích hợp với trò đùa dai.

Nỗi đau mãnh liệt thiêu đốt trên làn da cô, trên lưng, trên đùi, trên trán, nhất là cả cánh tay trái của cô, chỉ cảm thấy đau đến nỗi muốn khóc. Nhưng cô không khóc, mặc dù cô gái kia khóc, mặc dù ánh mắt hoảng hốt của Viên Tổ Vân như là đau đến nỗi muốn khóc, nhưng cô không khóc. Trong giây phút ấy, cô nghĩ tới cô gái kia sắp lên máy bay đi đến nơi khác, nỗi đau mà cô ta phải trải qua không biết đau khổ hơn vết bỏng này bao nhiêu lần?

Cô chợt cảm thấy mình bay lên, đi qua sự ngạc nhiên của các đồng nghiệp, đi qua thang máy, lên taxi, cho đến khi tới một thế giới sáng choang, cô nghĩ, đó là bệnh viện.

“Cởi áo ra.” Y tá cầm thuốc thoa cùng một số dụng cụ đi vào, kéo màn qua.

Viên Tổ Vân vươn tay cởi khuy áo len cô đang mặc bên ngoài, thật cẩn thận rút cánh tay cô ra, cô bàng hoàng suy nghĩ, may mà bên trong cô mặc áo cộc tay, nếu có tay áo, có lẽ sẽ yêu cầu cô cắt tay áo hay không?

Y tá thừa dịp Viên Tổ Vân cởi khuy áo cho cô, thoa thuốc trên trán cô trước, khiến cô cắn răng chịu đựng.

“Em cảm thấy mình rất anh dũng sao?” Anh nhíu mày, trầm giọng nói.

Cô chưa từng thấy Viên Tổ Vân như vậy, như là đang tức giận, đang phát cáu, nhưng mà —— người nên tức giận hẳn là cô mới phải?

“Anh báo đáp ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?” Cô trừng anh.

“...” Anh nhìn cô, thật lâu không lên tiếng, trong ánh mắt có một loại cảm xúc gọi là đau đớn, “Về sau đừng làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa...”

Cô gần như nghĩ rằng, trong khoảnh khắc đó Viên Tổ Vân không thể kiềm chế mà vươn tay ôm cô, nhưng cuối cùng, loại “suy nghĩ” kỳ quái này của cô rốt cuộc không biến thành sự thật.

“Anh cho rằng tôi muốn —— á...” Âm cuối cùng thét lên phát ra từ miệng cô, bởi vì y tá bỗng nhiên bắt đầu thoa thuốc lên cánh tay bị bỏng đỏ rần của cô.

Viên Tổ Vân ngồi phía sau cô, bàn tay vịn eo cô nắm thật chặt, cô tựa vào lòng anh, thậm chí có thể ngửi được mùi mồ hôi trên người anh pha lẫn với mùi cà phê và thuốc lá. Nhưng có lẽ, mùi cà phê không phải của anh mà là của cô.

Thế Vân rốt cuộc không nhịn được nữa mà khóc ra, đây là cảm xúc hơi phức tạp. Một mặt là vì nỗi đau trên da thịt, mặt khác là bởi vì...có một người đang ở bên cạnh nhìn thấy bạn đau đớn thì cũng sẽ đau đớn theo, tựa như khóc lóc buồn thương cho chính mình.

“Thật mất mặt...” Anh thấp giọng quát, nhưng ánh mắt hoàn toàn không phải vậy.

Cô muốn lau đi nước mắt trên khuôn mặt, nhưng đã có người giúp cô gạt đi, đó là ngón tay của Viên Tổ Vân, sắc sảo nhưng mang theo sự dịu dàng, hoàn toàn không hợp với sắc mặt hung dữ của anh.

Cô yên lặng nhìn anh, quên đi tất cả niềm vui, cũng quên đi tất cả đau đớn, cô chỉ có thể nhớ lại khi anh vẫn là thiếu niên của nhiều năm về trước, khuôn mặt quật cường lại ảm áp.

Âm thanh bình tĩnh của y tá vang lên: “Còn chỗ nào bị phỏng không?”

Viên Tổ Vân chỉ vòng eo và chân của Thế Vân: “Chỗ này, còn chỗ kia nữa.”

“Ồ,” Y tá không chớp mắt, “Vậy cởi quần áo ra đi.”

Hả?.....

Thế Vân lập tức lấy lại tinh thần, cô nhìn Viên Tổ Vân, lần đầu tiên khuôn mặt anh ửng đỏ đáng ngờ.

“Tôi đi ra ngoài.” Anh không tình nguyện nhưng vẫn đứng dậy, rồi đi ra ngoài. Tuy nhiên từ phía dưới bức màn cô nhìn thấy được quần tây và giày da màu đen của anh, bởi vì anh đứng bên ngoài, như là đang...trông chừng.

Y tá bĩu môi, vừa chờ Thế Vân cởi quần áo vừa nói: “Bạn trai cô rụt rè thật đấy...”

Thế Vân khựng lại động tác trên tay, kinh ngạc nhìn y tá: “Anh ấy...không phải bạn trai tôi...”

“Thế thì là đang theo đuổi cô?” Y tá không biết Viên Tổ Vân vẫn còn ở cửa, cho nên bắt đầu nhiều chuyện.

“Không có không có,” Thế Vân xua tay, “Tuyệt đối không có...”

“À...” Y tá bắt đầu giúp cô thoa thuốc, “Thế thì, là cô đang theo đuổi anh ta?”

“A...” Cô muốn phủ nhận, nhưng cảm giác đau đớn truyền tới, khiến cô hít một hơi lạnh.

Cô cụp mắt xuống nhìn thấy đôi giày da màu đen trên chân Viên Tổ Vân nhúc nhích, mặc dù không thấy mặt anh, nhưng cô có thể khẳng định tên kia đang cười đấy.

“Cô...” Tuần cuối cùng của tháng chín, khi Tưởng Bách Liệt nhìn thấy Thế Vân băng bó cả cánh tay, anh ta kinh ngạc không nói ra lời.

Thế Vân mỉm cười bất đắc dĩ, cô không muốn coi mình giống như bệnh nhân mắc bệnh nặng, nhưng cấp trên của cô kiên trì như vậy, cuối cùng y tá chỉ có thể mang theo sắc mặt ghét bỏ lẫn nhiều chuyện mà băng bó cho cô, nhưng may mà, không ngờ cấp trên xấu xa kia lại cho phép cô nghỉ một tuần, hơn nữa theo sau đó là lễ Quốc Khánh, thoảng cái cô được nghỉ ngơi hai tuần.

“Chỉ là vết thương nhỏ.”

“À...” Tưởng Bách Liệt do dự gật đầu, từ trong tủ lạnh lấy bia ra, “Trong thời gian chấn thương, được ưu đãi đặc biệt.”

Nói xong, anh ta rất lịch sự giúp cô lau khô vành lon rồi khui nắp đưa cho cô.

Thế Vân nhận lấy, mỉm cười nói cảm ơn, cô uống một ngụm nhỏ, cảm thấy trong vị đắng chát không biết tại sao có một chút vị ngọt.

“Tại sao tôi cảm thấy hình như tâm tình của cô tốt lắm?” Tưởng Bách Liệt ngồi vào vị trí cũ, mở sổ ra, bắt đầu viết xuống.

“Bởi vì tôi được nghỉ dài hạn, tuy rằng chỉ có nửa tháng.”

“Cô có định ra ngoài chơi không?”

“Bị thế này làm sao đi chứ.” Cô nâng lên cái tay bị thương.

Tưởng Bách Liệt gật đầu: “Cô thích đi du lịch không?”

Cô nhìn anh ta, cảm thấy cuộc trò chuyện của bọn họ càng ngày càng không giống bác sĩ và bệnh nhân, mà có một chút giống như bạn trên mạng tình cờ gặp trên phòng chat.

“Coi như thế đi, nhưng cơ hội ra ngoài không nhiều lắm.”

“Hồi trước tôi là một người rất thích đi du lịch,” anh ta tự nói, “Có lẽ gần như...bắt đầu từ năm 18 tuổi, hàng năm nghỉ hè tôi sẽ đi chơi khắp nơi, một mình đeo ba lô to xuất phát, ở trên đường gặp được đủ loại người, có một số có thể trở thành bạn bè, còn có số khác thì coi như là một cơn ác mộng, nhưng tôi rất thích cảm giác này, giống như vĩnh viễn không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn không biết ngày mai mình sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.”

Thế Vân mỉm cười, cô không nói với anh ta, mình cũng từng rất hâm mộ cuộc sống như vậy, giống như mỗi ngày, mỗi sự việc, mỗi người đều tràn ngập hy vọng, tất cả những điều tốt đẹp đều xảy ra sau này.

“Nhưng mà khi tuổi tác lớn dần, loại cảm giác này càng trở nên không chân thật, tôi dần dần phát hiện, cuộc sống phiêu bạt bất định chẳng những không cho tôi nhìn thấy hy vọng, ngược lại khiến lòng tôi nảy sinh nỗi sợ hãi. Những khuôn mặt quen biết trên con đường này dần dần trở nên mơ hồ, khi màn đêm buông xuống con người tĩnh lặng, tôi bắt đầu nhớ lại hồi bé, nhớ lại cuộc sống tại trấn nhỏ mộc mạc bình dân mà tôi đã từng trải qua, cuối cùng tôi dường như hiểu được một chút... Mọi người tại trấn nhỏ kia vì sao bằng lòng trải qua cuộc sống bình thản như thế.”

Thế Vân nhìn khuôn mặt Tưởng Bách Liệt nhớ lại chuyện cũ, cô không khỏi cảm động, ánh mắt anh ta thường chứa đầy sức hấp dẫn, đó hẳn là một sự hấp dẫn...của trí tuệ.

“Tôi nghĩ, có lẽ mỗi người chúng ta không hề biết ngay từ đầu mình muốn gì, nhưng ít nhất chúng ta sẽ không ngừng đặt tay lên ngực tự hỏi, quá trình này thật ra không thể nói là ‘Đau khổ’ —— hoàn toàn không phải,” anh ta tươi cười khả ái, “Nhưng có thể có một ngày nào đó khi tôi quay đầu lại nhìn chính mình của trước kia, tôi sẽ kinh ngạc khi thấy bản thân đã dành rất nhiều thời gian để làm một số việc mà hiện tại xem ra là hoàn toàn vô nghĩa, nhưng tôi không hề cảm thấy hối hận, tuyệt đối không có, bởi vì nếu không có bản thân trong quá khứ, thì sẽ không có bản thân của hiện tại, cũng sẽ không có bản thân của tương lai.”

“ ... ”

“Cho nên Thế Vân,” anh ta nói tiếp, “Tôi rất muốn biết, cô ở bên ngoài phiêu bạt lâu như vậy, rốt cuộc là vì sao cô mới hạ quyết tâm trở về?”

Thế Vân cười khổ một cái, cô không trả lời ngay. Đây là lần thứ hai trong vòng vài ngày ngắn ngủi, cô bị hỏi vấn đề này, nhưng có lẽ, còn có người thứ ba cũng sẽ hỏi cùng vấn đề.

Đó chính là bản thân cô, là con người bị che giấu dưới đáy lòng kia.

5. Chương 5: Tháng Mười: Kẹo Hay Là Giấy Gói Kẹo

Tưởng Bách Liệt: “Chẳng lẽ cô không cảm thấy sao, cô và tất cả mọi người quan tâm yêu thương Thế Phân, bắt đầu từ giây phút cô ấy ra đi, đối với các người mà nói, thời gian đã ngừng lại.

Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, cô từ chối trưởng thành, cơ thể cô phát triển nhưng nội tâm vẫn trì trệ, cô vẫn là một cô gái mới đầu hai mươi, vĩnh viễn dừng tại thời khắc Thế Phân còn sống. Có lẽ đối với những người khác mà nói, như là những người bạn của Thế Phân mà cô đã kể, bọn họ cũng như thế. Mỗi ngày trái đất đều đang chuyển động, nhưng thời gian của các người, vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc đau đớn đó, làm thế nào cũng không chịu đuổi kịp bước chân của những người khác.

Nhưng mà, bạn của Thế Phân nói đúng, cho dù cô ấy không còn, cô ấy cũng hy vọng mọi người sẽ sống tốt, nhất là cô. Tôi nghĩ, nói không chừng chính cô ấy hy vọng như vậy, hy vọng các người có thể thay cô ấy cười, thay cô ấy khóc, thay cô ấy yêu thương, quan trọng nhất là, thay cô ấy trưởng thành. Vì vậy cô phát hiện chính mình thay đổi, hoặc là nói, cô cảm thấy mình khao khát sự thay đổi, điều đó rất tốt, vô cùng tốt.”

5.1Edit: Song TửBeta: SamĐó là chuyện của lễ Giáng Sinh năm ngoái, mặc dù đã ở London bảy năm, nhưng nhiệt độ của tháng mười hai vẫn còn hơi lạnh đối với Viên Thế Vân. Áo lông cô đang mặc trên người là của mẹ nhờ bạn mang qua, ban đầu cô nói không cần, nhưng mẹ cứ khẳng khái muốn mua, hiện tại cái áo này là thứ không thể thiếu trong mùa đông của cô

Cô học đại học tại Bloomsbury, coi như là khu vực trung tâm thành phố, sau khi tốt nghiệp cô may mắn tìm được một công việc tại thư viện lân cận, cô dọn ra ký túc xá, thuê một căn hộ nhỏ.

Công việc tại thư viện đơn giản mà nhàm chán, nhưng lại có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, cô thường tranh thủ chuẩn bị tài liệu nghiên cứu, nghe thầy cô giảng bài, xem sinh viên tập luyện tiết mục, giống như hồi trước khi đến trường. Cô nghĩ rằng, cô sẽ bình tĩnh sống tiếp như vậy, không cần suy nghĩ gì.

Dưới lầu căn hộ cô thuê có một nhà hàng Trung Quốc không lớn lắm, ông chủ là người Quảng Đông, thường xuyên tươi cười nghênh đón khách, bản thân cô rất ít khi vào đó, một là khẩu vị không hợp, hai là giá cả không rẻ, nhưng dân bản xứ cùng với khách du lịch tại London thì ngồi đầy cả nhà hàng, nếu không phải thời tiết tháng mười hai quá lạnh, nói không chừng ông chủ còn có thể đặt thêm vài cái bàn ngoài vỉa hè.

Hôm nay là đêm bình an, vốn có bạn đồng hương hẹn cô ra ngoài, nhưng cô khéo léo từ chối, bởi vì cô nhận lời trực ban giúp cho một đồng nghiệp người Anh. Nếu ngày này không đặc biệt gì đối với cô thì tại sao không giúp người khác muốn nghỉ lễ chứ, hơn nữa so với đêm bình an, cô ngược lại cảm thấy đêm giao thừa đêm ngược bên bờ sông Thames còn có không khí hơn.

London năm nay, bắt đầu từ tuần trước đã có tuyết rơi, đi trên lớp bông tuyết rất dày trên mặt đất cảm thấy hơi trơn trượt, một số khách sạn cao cấp làm như trước đây dựng lên tượng băng chào đón năm mới tại cửa chính, nhưng những tượng băng này không biết tại sao luôn cảm thấy ngày càng thiếu sinh động. Tủ kính của các trung tâm mua sắm từ sớm đã trang hoàng mừng năm mới, dùng rất nhiều màu đỏ, trắng và xanh lá làm màu chính, nhưng cô vẫn thích nhất là trung tâm mua sắm Fortnum & Mason nổi tiếng từ xưa nằm gần Piccadilly, mỗi lần đi ngang qua tủ kính nơi đó luôn sẽ có sự ngạc nhiên bất ngờ, khiến người ta rất muốn cứ lảng lảng đứng đó thưởng thức hoặc là mơ màng.

Vào đêm bình an, thư viện đóng cửa lúc năm giờ chiều, đến tám giờ rưỡi Thế Vân từ thư viện đi ra, hướng thẳng về phía nhà mình. Trên đường đi, ngoài nhà hàng ra thì các tiệm nhỏ khác hầu như đều đóng cửa, cô

suy nghĩ một chút, quyết định trở về ăn mì ăn liền, ngày hôm qua còn thừa nửa con gà nướng, giải quyết cho xong luôn.

Đi ngang nhà hàng Trung Quốc dưới lầu, cô theo thường lệ nhìn vào trong, cô kinh ngạc phát hiện, ngoài gương mặt người Châu Á ra, thế mà còn có hai bàn người phương Tây, thời điểm này bọn họ không phải nên dùng bữa tại nhà sao?

Lúc cô đi qua cửa nhà hàng thì chợt dừng bước, cô ngơ ngác nhìn thấy một người ở bên cửa sổ, trong lòng trào dâng cảm xúc vui sướng đã lâu không gặp.

Lương Kiến Phi kinh ngạc đứng lên, cũng ngơ ngác nhìn cô, một lúc sau Lương Kiến Phi bỗng nhiên mỉm cười, cười đến mức viền mắt đỏ lên.

Hai cô ôm chặt nhau ở cửa nhà hàng, dường như không thể tin nổi đối phương đang cùng ở đây.

“Thế Vân,” Lương Kiến Phi ghen ngào nói, “Tớ không ngờ...thật sự có thể gặp cậu ở đây, vừa rồi tớ còn nói với đồng nghiệp của tớ, bạn thân của tớ có cô em gái sống gần đây.”

“Cậu tới sao không gọi điện cho tớ, cậu có thể hỏi mẹ tớ số điện thoại của tớ mà.” Cô nắm lấy cánh tay Lương Kiến Phi, đáy lòng có nỗi vui mừng khó mà diễn tả.

“Tớ vội vàng sang đây, sau khi tới London rồi mới sực nhớ cậu ở đây, nhưng tớ lại không mang theo số điện thoại của nhà cậu, nhưng cũng may đồng nghiệp tớ nói hôm nay mời mọi người tới nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng này ăn cơm, bằng không...”

“Tớ ở ngay trên lầu đấy, cậu ăn xong có thể tới tìm tớ.” Thế Vân nhìn người trong nhà hàng, bọn họ đang khó hiểu nhìn về phía hai cô.

“Không, tớ không ăn, bây giờ theo cậu luôn, cậu chờ tớ một chút.” Nói xong Lương Kiến Phi quay về chỗ ngồi của mình cầm lấy túi xách, nói vài câu với người ngồi cùng bàn rồi đi ra.

Thế Vân trông thấy Lương Kiến Phi vẫn cao gầy như xưa, cô bất giác mỉm cười, đây có tính là quà Giáng Sinh không nhỉ?

Lúc mở cửa ra, Thế Vân thoáng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì căn phòng không quá lộn xộn, ít nhất có thể ứng phó để tiếp khách đến thăm. Cô đem khăn tắm hơi sáng tiện tay đặt trên sofa treo vào phòng tắm, bắt đầu bật bếp đun nước.

“Cậu biết không,” Lương Kiến Phi nhìn xung quanh, “Hiện tại tớ đang làm việc ở Thailand.”

“À,” Thế Vân dừng một chút, “Dạo này tình hình bên đó rất nguy hiểm.”

“Hồi tháng tám tháng chín thì có một chút, bây giờ ổn rồi, nhưng chỗ tớ làm việc không phải ở Bangkok, dường như ngoài thủ đô ra thì Thailand vẫn là một quốc gia nhàn nhã, không khác trước chút nào.”

“Đúng rồi,” cô vừa pha trà vừa nhớ tới điều muốn hỏi, “Nếu cậu làm việc ở Thailand thì Trì Thiếu Vũ tính sao?”

Lương Kiến Phi cười dịu dàng: “Bọn tớ ly hôn rồi.”

Thế Vân kinh ngạc nhìn cô bạn cũ, trong khoảng thời gian ngắn có chút ngơ ngác, không biết nên nói gì mới tốt.

“Rất giật mình phải không,” Lương Kiến Phi nhún vai, “Lúc đầu chính tớ cũng thấy sốc một chút, nhưng bây giờ hình như cảm thấy...đó nên là sự lựa chọn của tớ.”

Thế Vân bưng trà đã pha xong đến trước mặt Lương Kiến Phi, cô rất muốn hỏi tại sao ly hôn, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở về, bởi vì đối với chuyện chia tay, ai cũng có đủ loại lý do, người khác hoàn toàn không hiểu được, cũng không cần thiết phải hiểu.

“Là bởi vì,” Lương Kiến Phi tỏ vẻ bình tĩnh, như là kể chuyện của người khác, “Anh ta rất lẳng nhăng, luôn chu toàn giữa tớ và những người phụ nữ khác...tớ rốt cuộc không thể nào chịu đựng được nữa.”

Thế Vân mỉm cười bất đắc dĩ, nụ cười này không phải châm biếm, cũng không phải thương hại, chỉ là bất đắc dĩ thuần túy, Lương Kiến Phi nhất định có thể hiểu được nụ cười này, bởi vì trên mặt cô cũng mang theo một chút bất đắc dĩ. Mặc dù sau khi trải qua đau khổ thì chính là sự tê dại bình thản, nhưng dù sao đó cũng là nỗi đau đớn sâu sắc trong lòng một người phụ nữ, cho dù tương lai có một ngày cô ấy tìm được hạnh phúc khác, những nỗi đau này vẫn sẽ khắc vào một ngõ ngách nào đó.

“Thôi, nói chuyện của cậu đi.” Lương Kiến Phi nói.

“Tớ? Hiện tại tớ làm việc tại một thư viện gần đây, nhàn chán nhưng nhàn nhả, trải qua cuộc sống đơn giản.” Thế Vân ngồi trên sofa, một tay đặt trên chỗ tựa lưng, nhìn kỹ cô gái trước mắt — hoặc là nói, phụ nữ.

Đúng vậy, các cô đã hai mươi tám tuổi rồi, không thể gọi là cô gái được nữa.

“Cậu có bạn trai không?” Lương Kiến Phi luôn rất trực tiếp.

“Không có.” Cô mỉm cười phủ nhận.

“Sao lại thế chứ!” Đối phương như là không tin.

“Thật mà.” Cô gật đầu.

“Không ai theo đuổi cậu ư?”

Thế Vân nghiêng đầu suy nghĩ: “Có lẽ có, nhưng mà tớ chẳng nhớ nữa.”

“Ồ...nói mới nhớ, theo tớ được biết, Thạch Thụ Thần cũng còn độc thân đấy.” Lúc Lương Kiến Phi cười rộ lên, trên khuôn mặt có hai đường lõm xuống dài mảnh, Thế Vân không biết nên gọi là gì, chẳng lẽ cùng loại với má lúm đồng tiền sao?

Cô lập tức xua tay: “Làm ơn, bọn tớ chỉ là bạn thân mà thôi.”

“Ồ? Nhưng hình như tớ nhớ Thế Phân từng nói với tớ anh ta có ý với cậu...”

Nói xong câu đó hai người đều ngẩn ngơ, cái người mà các cô kiêng dè ngay từ đầu không nhắc tới, rốt cuộc xuất hiện một cách tự nhiên như vậy, không hề dự đoán trước.

Đúng vậy, Thế Phân...đã lâu rồi cô ấy không xuất hiện trong cuộc sống của các cô. Trong khi cô ấy ra đi, có lẽ nào cũng mang theo thứ gì không?

Lương Kiến Phi mím môi: “Tớ xin lỗi, tớ không cố ý...”

“Không sao.” Thế Vân mỉm cười ngăn Kiến Phi xin lỗi, trên thực tế, cô hoàn toàn không cần lời xin lỗi.

“Vừa rồi lúc nhìn thấy cậu, tớ thậm chí tưởng nhầm coi cậu là cậu ấy, lúc đó tớ mới biết, mình nhớ cậu ấy bao nhiêu.” Lương Kiến Phi đùa nghịch ngón tay mình, tựa như một cô gái mới mười mấy tuổi.

“Đúng vậy,” Thế Vân hít sâu một hơi, “Có đôi khi xoay người lại, hình như chị ấy đứng ở đằng sau tớ...”

Cô không nhớ đã bao lâu rồi chưa kể về chị với người khác, có lẽ, rất lâu rất lâu rồi. Bấy năm ở London, chỉ khi tốt nghiệp cô mới trở về một lần, sau đó đều là mẹ sang thăm cô, mẹ luôn cố ý vô tình nhắc tới Thế Phân, giống như là cô con gái lớn vẫn chưa mất, chỉ là tạm thời đi xa thôi.

“Hồi tết tớ về nhà có đi thăm mộ cậu ấy.” Lương Kiến Phi uống một ngụm trà, thản nhiên nói.

“Thế à, cảm ơn.”

“Nếu cậu ấy chưa qua đời, cậu đoán xem trong hai cậu ai là người kết hôn trước?”

Thế Vân giật mình mở to mắt, cô nghĩ nghĩ: “Chắc là chị ấy rồi... Chị ấy chủ động, tích cực như vậy.”

“Cậu biết không,” Lương Kiến Phi dùng giọng điệu bình thản nói, “Tớ và Lâm Bảo Thục từng nghi ngờ cậu ấy đang yêu, nhưng cuối cùng nghi vấn này trở thành ẩn số vĩnh viễn không giải được...”

Thế Vân cười một cái, không nói gì, mỗi một ẩn số được sinh ra khi mọi người ra đi, cô cũng thường thường suy nghĩ, nếu Thế Phân còn sống, chị ấy sẽ thế nào, các cô sẽ ra sao...

Nhưng đây là một ẩn số, một ẩn số vĩnh viễn không giải được. Bởi vì Thế Phân đã chết, rốt cuộc không thể quay lại nữa mà cách xa cô.

Buổi tối đêm bình an đó là buổi tối vui vẻ nhất kể từ khi Thế Vân đến London, cô và Lương Kiến Phi tán gẫu rất chuyện của trước kia, về cuộc sống trường học, về bạn học, về mấy năm nay, đương nhiên còn có Thế Phân. Cô không hiểu chính mình, nhưng có thể bình thần nói chuyện về Thế Phân, mặc dù ban đầu mỗi lần nói tới đề tài này cô luôn không kiềm chế được mà run rẩy.

Bắt đầu từ khi nào, cô đã thay đổi, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy có chút...xa lạ?

Trước khi đi, Thế Vân tiễn Lương Kiến Phi xuống dưới lầu đón xe taxi, đứng dưới đèn đường ở góc tường, Lương Kiến Phi nhìn cô, nụ cười trên mặt thân thiết như vậy.

“Thế Vân, hôm nay gặp được cậu thật sự tốt quá...”

“...”

Lương Kiến Phi nghẹn ngào, nhưng vẫn tươi cười: “Hôm nay tớ bỗng nhiên cảm thấy, mặc dù Thế Phân đi rồi, nhưng cậu vẫn ở đây là tốt rồi. Bọn tớ đều phải chấp nhận sự thật này, sau đó vui vẻ sống tiếp, bởi vì cậu ấy là người có tính cách cởi mở, nhiệt tình... Cậu ấy nhất định cũng hy vọng bọn mình có thể sống tốt.”

Mắt Thế Vân ngấn lệ, cô không nói thêm lời nào, chỉ mỉm cười gật đầu, vẫy tay, nhìn Lương Kiến Phi ngồi trên xe taxi, trông thấy bóng dáng màu vàng rời khỏi tầm mắt cô.

Đợi cho mọi thứ khôi phục lại về yên bình của trước kia, cô mới phát hiện, ngay cả câu “tạm biệt” mình cũng chưa kịp nói.

Nhưng cô mỉm cười suy nghĩ, có quan hệ gì chứ, các cô nhất định sẽ gặp lại nhau thôi.

Không phải sao?

“Cho nên, gặp lại bạn cũ của chị gái là nguyên nhân khiến cô hạ quyết tâm trở về sao?” Tưởng Bách Liệt hai tay ôm đầu tựa trên lưng ghế, sắc mặt thả lỏng nhìn Thế Vân.

Thế Vân nghiêng đầu suy nghĩ: “Coi như là vậy đi, tôi chỉ là...từ sau khi nhìn thấy cô ấy, bỗng nhiên rất muốn gặp lại những người khác. Rất mong muốn...làm như vậy.”

Tưởng Bách Liệt cười rộ lên, không biết là cười cô ngây thơ, hay là cười cô tính tình thay đổi thất thường.

“Có lẽ trước khi gặp cô ấy, tôi gần như ngăn cách với cuộc sống trước kia, tôi chỉ muốn quên đi chính mình lúc đầu, trải qua một cuộc sống... đơn giản khác, cho nên tôi yên lòng trải qua cuộc sống như vậy.” Cô nói, giống như nhân vật chính trong câu này không phải là cô, mà là những người khác.

“Nhưng sau khi gặp cô ấy, bỗng nhiên gợi lại những hoài niệm về tình thân, tình bạn, và quá khứ của cô, những hoài niệm mà cô muốn che giấu cứ thế thành linh bị đào bới lên.” Tưởng Bách Liệt tiếp lời cô, phân tích.

“Có lẽ vậy,” Thế Vân cười khổ, “Có lẽ tôi bỗng nhiên ý thức được chính mình thay đổi, hoặc là nói...tôi muốn thay đổi.”

“Điều này rất tốt.” Anh ta chột nói.

“...” Cô nhìn anh ta, nói không ra lời.

“Sự thay đổi này rất tốt.”

“?”

“Chẳng lẽ cô không cảm thấy sao, cô và tất cả mọi người quan tâm yêu thương Thế Phân, bắt đầu từ giây phút cô ấy ra đi, đối với các người mà nói, thời gian đã ngừng lại.” Biểu tình trên mặt anh ta ảm áp như vậy, vô tình khiến người ta cảm thấy yên bình.

“...”

“Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, cô từ chối trưởng thành, cơ thể cô phát triển nhưng nội tâm vẫn trì trệ, cô vẫn là một cô gái mới đầu hai mươi, vĩnh viễn dừng tại thời khắc Thế Phân còn sống. Có lẽ đối với những người khác mà nói, như là những người bạn của Thế Phân mà cô đã kể, bọn họ cũng như thế. Mỗi ngày trái đất đều đang chuyển động, nhưng thời gian của các người, vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc đau đớn đó, làm thế nào cũng không chịu đuổi kịp bước chân của những người khác.”

Cô nói không ra lời, có lẽ Tưởng Bách Liệt nói đúng. Có lẽ, khi gặp phải đau khổ và đả kích, cô đã đóng lại cánh cửa trái tim, không bao giờ muốn mở rộng ra nữa.

“Nhưng mà, bạn của Thế Phân nói đúng, cho dù cô ấy không còn, cô ấy cũng hy vọng mọi người sẽ sống tốt, nhất là cô. Tôi nghĩ, nói không chừng chính cô ấy hy vọng như vậy, hy vọng các người có thể thay cô ấy cười, thay cô ấy khóc, thay cô ấy yêu thương, quan trọng nhất là, thay cô ấy trưởng thành. Vì vậy cô phát hiện chính mình thay đổi, hoặc là nói, cô cảm thấy mình khao khát sự thay đổi, điều đó rất tốt, vô cùng tốt.” Tưởng Bách Liệt không ngồi lười nhác như trước nữa, mà là hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, như là cổ vũ cho Thế Vân.

“Thật sao?” Cô cười khổ, nhưng nụ cười này cũng không đau khổ như vậy.

“Thật mà.” Anh ta gật đầu, khẳng định.

“Thế thì...” Cô lộ ra nụ cười đơn thuần, “Tôi yên tâm rồi.”

Lễ Quốc Khánh năm nay vẫn long trọng như trước, tại những ngã tư đường chủ yếu trong thành phố đều giăng đèn kết hoa hai bên, không khí vui mừng không thua gì năm mới. Thế Vân nhớ tới lễ kỷ niệm 50 năm Quốc Khánh, cũng long trọng như vậy, nhưng nhaoáng cái đã qua rất nhiều năm, cảnh tượng lúc ấy trở nên mơ hồ, cô chỉ còn nhớ năm ấy 19 tuổi tâm tình nhảy nhót mà ngây thơ.

Sáng sớm ngày 1 tháng 10, Thế Vân còn đắm chìm trong giấc ngủ, tiếng chuông cửa chói tai bỗng nhiên vang vọng trong phòng, cô hơi mở mắt ra, không muốn để ý, nhưng cuối cùng vẫn nén giận đi mở cửa.

“Ai đó...” Cô còn buồn ngủ, tiến đến mắt mèo trước cửa.

“Tôi đây.” Không đợi cô nhìn rõ ràng, âm thanh trầm thấp của Viên Tổ Vân từ ngoài cửa truyền đến.

Thế Vân lập tức tỉnh táo lại, mở to hai mắt, khi cô quan sát từ trên xuống dưới một lần thì mới dám xác định, người đứng ngoài cửa thật là “sếp mới” tính tình xấu xa của cô.

“Sao anh lại tới đây...” Cơ thể đang bọc chăn của cô chợt cứng ngắc.

“Mở cửa trước đi.” Người ngoài cửa hình như không có kiên nhẫn.

Cô chần chờ chốc lát, rốt cuộc mở ra một khe hở, từ bên trong nhìn ra xung quanh bên ngoài.

Viên Tổ Vân không chút khách khí đẩy vào, cô lẩn cửa đều bị người ta đẩy đi, cánh cửa mở ra nằm trên tường, còn cô thì ngã xuống đất, nghe răng trợn mắt xoa cánh tay bị bồng.

Viên Tổ Vân vội vàng buông đồ trong tay, ngồi xổm bên cạnh cô, nâng cô đứng dậy: “Này, em không sao chứ...”

“Anh nói đi!” Thế Vân tức giận trừng anh.

“Biết trùng tôi có nghĩa là không sao.” Viên Tổ Vân thấy cô đứng vững vàng, anh quay trở lại đóng cửa, rồi cầm tất cả đồ đạc trên mặt đất vào phòng bếp, thứ nên rửa đông thì rửa đông, thứ nên đặt trong tủ lạnh thì đặt vào đấy.

“Ồ...” Cô bỗng nhiên kinh ngạc nhìn anh, “Anh quen tay nhỉ, tôi còn nghi ngờ anh không phải thừa dịp tôi vắng nhà mà lén qua đây chứ.”

Viên Tổ Vân không để bụng nhún vai, tiếp tục động tác trên tay: “Bố trí của phòng em giống y như căn hộ của Hạng Tự ở tầng trên...”

Thấy cô ngớ ra không phản bác lại được, anh bổ sung một câu: “Không phải sao.”

Cô cào tóc không biết nên nói gì, anh và Hạng Tự tuy rằng không cùng lớp, nhưng trước kia họ đều ở trong đội bóng rổ, cho nên tình cảm cũng tốt lắm... Nhưng điều này không phải là trọng điểm mà cô muốn nói, trọng điểm là: “Anh tới nhà tôi làm gì?”

Anh lộ ra nụ cười xấu xa: “Tôi tới báo ân.”

“...”

Mấy tiếng sau, Thế Vân mới biết được, báo ân mà anh nói chỉ là nấu một bữa cơm.

“Đồ ăn thế này...anh muốn lừa bịp qua cửa sao?” Cô nhìn thức ăn trên bàn, nhìn thế nào cũng thấy có vẻ suy dinh dưỡng, cô nhún mày tỏ vẻ hoạnh hợ.

“Mời em ăn trước rồi hãy bình luận sau.” Anh ngồi đối diện, ung dung thản nhiên.

Được rồi, hình như đây là sự lựa chọn duy nhất của cô, vì thế cô cầm đũa gấp một miếng cà ri gà đưa đến bên miệng, thật bất ngờ tất cả mùi vị cà ri đều nằm trong thịt gà, cô vừa nhai, vừa tính nên bắt bẻ ra sao, nhưng cuối cùng vẫn bỏ cuộc.

“Cũng không tệ nhỉ.” Tiên sinh tính cách xấu xa hình như rất có tự tin.

Thế Vân nuốt xuống miếng thịt gà, cô dẫu môi không trả lời, sau đó chuyển sang tấn công đĩa thịt xé sợi hương cá bên cạnh. Đáng sợ là, mùi vị cũng ngon lắm...thậm chí là, rất ngon.

“Như vậy...” Nửa tiếng sau, khi Thế Vân thấy bụng mình no căng, cô cắn răng không tình nguyện nói, “Anh báo ân thành công rồi.”

Viên Tổ Vân ở đối diện lại phản đối nhún vai: “Không ngờ em dễ dàng thỏa mãn như vậy, trên thực tế...hành động báo ân của tôi còn chưa bắt đầu.”

Thế Vân kinh ngạc nhìn anh, trong lòng nảy sinh hoảng sợ: “Ặc không...thế này được rồi...”

Anh đứng dậy bắt đầu thu dọn chén bát, đồ còn ăn được bỏ vào tủ lạnh, những thứ khác thì đặt trong bồn rửa ngâm nước, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp.

Thế Vân bĩu môi: “Không ngờ...anh còn rất giỏi giang.”

Anh nghe cô nói vậy, bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt lại mang theo chút ý sắc dục.

“Anh đừng hiểu lầm...” Cô bối rối vội vàng xua tay, “Tôi không có ý gì khác...”

Anh đi về phía cô, kéo cánh tay phải không bị thương của cô, đi thẳng về phía phòng ngủ.

“Này! Anh...” Sau khi bị ném lên giường, Thế Vân hoảng sợ trợn to hai mắt, nhìn thấy anh cởi áo khoác bên ngoài, đi ra rồi xách một túi đồ quay trở về.

Anh ngồi xổm trước mặt cô, kéo qua cánh tay bị thương của cô, bắt đầu tháo băng gạc.

Thật ra băng gạc này cô đã thay tối qua trước khi ngủ, nhưng nhìn anh tháo ra nhanh nhẹn như vậy, cô không lên tiếng.

Từ trong túi anh lấy ra thuốc mỡ, nghiêm túc mà cẩn thận thoa lên chỗ cô bị bỏng, kỳ thật đã đỡ hơn nhiều rồi, chỉ còn nhìn thấy một mảng màu đỏ thôi. Lúc thoa thuốc, mặt mày anh nhăn nhó căng thẳng, tựa như lần trước cô nhớ nhầm giờ họp, làm hại anh bị ông chủ mắng mỏ một trận.

“Được, được rồi...” Thế Vân không được tự nhiên nói, “Tôi tự làm được.”

Viên Tổ Vân cúi đầu, tiếp tục động tác, không nói gì cả.

“Này, anh có nghe tôi nói không hả —— ah...” Cô di chuyển cánh tay, kết quả dẫn tới đau đớn, không khỏi hít một hơi.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt có một chút bất đắc dĩ: “Em nhất định phải đối nghịch với tôi sao.”

“...” Cô nhìn anh thoa thuốc xong, quần băng gạc, không biết nên nói gì.

“Được rồi,” anh nhẹ giọng, “Báo ân chấm dứt.”

Thế Vân thở dài, nghĩ thầm cũng may anh không làm ra chuyện gì “kỳ quái”.

“Vì sao tôi cảm thấy tiếng thở dài này của em giống như rất mất mát,” tính tình xấu xa của anh lại bắt đầu phát tác, “Chẳng lẽ, em muốn thứ khác...”

“Tuyệt đối không có.” Cô trả lời như đinh đóng cột.

Anh ngồi xổm trước mặt cô, hơi dậm chiêu nhìn cô, là ánh mắt hư vô mờ mịt, không giống như anh lúc bình thường, như là muốn xuyên qua cô nhìn thấy một thứ gì đó.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, hai người vốn ngỡ ngác đối diện nhau đều cùng hoảng sợ, Viên Tổ Vân hơi mất tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, anh đứng lên ra hiệu cô đi mở cửa.

Thế Vân đoán là Tử Mặc, cô liền chạy tới mở cửa, nhưng người đứng trước cửa không phải Tử Mặc mà là một người cô không ngờ tới.

“Hi...” Sắc mặt Thạch Thụ Thần cũng rất mất tự nhiên, từ sau buổi tối của mấy tuần trước, bọn họ chưa từng gặp lại, cũng không liên lạc với nhau.

Thế Vân suy nghĩ lạc quan, qua một thời gian thì sẽ ổn, nhưng lúc này bỗng nhiên trông thấy anh ta, cô lại không biết làm sao.

“Gần đây cậu...khỏe không...” Thấy cô không nói gì, Thạch Thụ Thần định phá vỡ sự trầm lặng.

“À, ừ...” Cô nở nụ cười trừ cứng ngắc, không được tự nhiên động cánh tay một chút.

“Cậu sao thế?” Anh ta hoảng hốt nhìn thấy cánh tay cô quấn băng gạc.

“Không có việc gì, chỉ là bị bỏng chút thôi...” Cô càng mất tự nhiên hơn.

“Sao lại thành như vậy?” Trên mặt Thạch Thụ Thần lướt qua một tia đau đớn.

“...” Thế Vân do dự không biết nên trả lời ra sao, giữa cô và Thạch Thụ Thần, Viên Tổ Vân như là một đề tài cấm kỵ, mỗi lần nhắc tới tên anh, Thạch Thụ Thần luôn muốn nói lại thôi.

Nhưng ngay lúc cô đang nghĩ nên lấy cớ gì thì âm thanh trầm thấp của Viên Tổ Vân chợt vang lên từ phía sau lưng cô: “Là vì muốn cứu tôi.”

Khi Thạch Thụ Thần trông thấy Viên Tổ Vân, sắc mặt anh ta chỉ có thể dùng kinh ngạc để hình dung, nhưng qua vài giây ngắn ngủi, anh ta bỗng trở nên bình tĩnh, bình tĩnh một cách lạ thường, giống như bất cứ chuyện gì cũng không thể nào dao động anh ta.

“Tớ...đi trước.” Sau thời gian dài im lặng gượng gạo, Thạch Thụ Thần nói trước, “Cậu có rảnh thì gọi cho tớ, tớ có lời muốn nói với cậu.”

Nói xong, anh ta lộ ra nụ cười dịu dàng của thường ngày, nhưng bên trong nụ cười ấy mang theo chút lạnh lùng mà Thế Vân cảm thấy xa lạ. Như thể người đàn ông trước mắt chỉ có khuôn mặt giống Thạch Thụ Thần, nhưng trên thực tế anh ta không phải Thạch Thụ Thần.

Anh ta xoay người đi vào thang máy, khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Thế Vân có nỗi xung động muốn gọi anh ta lại. Nhưng cô chỉ hơi hé miệng, chẳng thốt ra được tiếng nào — sau khi gọi anh ta lại thì cô nên làm những gì?

Không biết, cô thật sự không biết, có lẽ cô chỉ muốn thành khẩn nói một tiếng xin lỗi với anh ta.

Đó là lời xin lỗi mà cô đã nợ anh ta từ rất lâu rất lâu trước kia.

“Nhất thiết đừng nói xin lỗi với anh ta.” Âm thanh của Viên Tổ Vân bỗng nhiên lạnh lùng truyền đến từ trên đỉnh đầu cô.

“?”

“Anh ta là một người có lòng tự trọng rất cao, từ chối anh ta tốt nhất là không làm gì cả, chỉ cần lắc đầu là được. Người như thế thứ ghét nhất không phải là bị từ chối, mà là sự thương hại của người khác.”

Thế Vân đóng cửa lại, vừa định thoát khỏi phạm vi hơi thở của anh, vừa nói: “Tôi từ chối anh ấy hay không chẳng có liên quan gì đến anh.”

“Sao lại không liên quan đến tôi?” Anh giữ chặt cô, ép cô đến góc tường phía sau cửa.

“...” Cô sợ hãi mở to mắt, không dám lên tiếng.

“Em không phải đang theo đuổi tôi sao?” Lúc anh nói chuyện, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh.

“?”

“Lúc ở trong bệnh viện, em đã thừa nhận với y tá rồi mà, tưởng rằng tôi không nghe được ư?” Anh mỉm cười, nháy mắt.

Thế Vân trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Viên Tổ Vân, tôi thật hối hận, tại sao lại giúp anh tránh tai họa này, tôi nên cho anh bị bỏng chết!”

Anh vẫn mỉm cười, nhún vai: “Cái này gọi là ‘độc nhất là lòng dạ đàn bà’ sao?”

Nói xong, không đợi cô phản bác, anh đã xoay người đi vào phòng bếp rửa chén.

Cả kỳ nghỉ Quốc Khánh, Thế Vân đều ở trong nhà, Tử Mặc mấy hôm trước đã cùng Hạng Tự ra ngoài du lịch, mẹ cùng bà ngoại về quê, ngay cả Tưởng Bách Liệt cũng lùi lại cuộc hẹn trước với cô, nói là có bạn từ Đài Loan đến Thượng Hải chơi, về phần Thạch Thụ Thần... Cô vẫn không thể lấy dũng khí đi tìm anh ta.

Vì thế kỳ nghỉ dài hạn vốn vui vẻ, nhưng Thế Vân lại rầu rĩ không vui. Hơn nữa, sau ngày hôm kia ngay cả tên Viên Tổ Vân xấu xa cũng biến mất.

Oh! Cô gõ đầu mình, vì sao lại nhớ tới Viên Tổ Vân chứ?!

Ngày nghỉ cuối cùng, cô một mình đến bệnh viện tái khám, bác sĩ nói trên cơ bản đã không có gì đáng ngại, nhưng vẫn phải thoa thuốc mỡ hàng ngày.

Trở về dưới lầu khu chung cư, Thế Vân quyết định đến cửa hàng tiện lợi mua chút mì ăn liền và đồ ăn vặt, ngày tháng ở một mình, e rằng đây là những thứ cần thiết.

Vừa vào trong cửa hàng, có người chào hỏi cô, cô nhìn kỹ, lại là Hạng Phong.

“Chào anh.” Cô mỉm cười, đoán rằng anh tới tìm Hạng Tự.

“Em...sao vậy.” Hạng Phong chỉ cánh tay cô quần băng gạc hơi mỏng.

“Bị phỏng thôi ạ.” Cô cười xấu hổ.

Anh không hỏi nguyên nhân, chỉ là gạt đầu, rồi xách hai túi cà phê và bia đã trả tiền xong: “Vừa lúc, có đồ cho em.”

“?”

Thế Vân đi theo anh đến bên cạnh một chiếc xe việt dã đậu trước cửa hàng, cô nhớ tới vụ tai nạn xe cộ vào hai tháng trước, bèn hỏi: “Xe sửa xong rồi ư?”

Hạng Phong cười khổ gạt đầu: “Em cũng biết chuyện điên rồ của hai đứa kia sao?”

“E là lúc ấy em cũng điên rồ với bọn họ, mặc dù là do em bị ép buộc.”

Hạng Phong mở cốp xe, đem đồ vừa mua bỏ vào trong, sau đó cầm mấy quyển sách đưa tới trước mặt cô: “Loại sách ‘sắc bén’ mà em cần đây.”

“À...” Thế Vân ngơ ngác nhìn anh, không ngờ anh vẫn còn nhớ, bỗng nhiên cô có chút xấu hổ ngượng ngùng.

“Anh chuẩn bị trong xe rất nhiều,” âm thanh nói chuyện của anh trong thân thiết mang theo chút trêu chọc, “Là để ứng phó với fan như em.”

Cô bật cười, anh thường xuyên có thể làm tiêu tan xấu hổ của người khác dễ vậy ư?

“Hạng đại ca,” cô gọi anh như thế, là bởi vì anh thật sự giống một người anh cả cơ trí, “Em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Nếu em thích, có thể. Nhưng anh luôn có ảo giác mình là nam chính trong loại sách võ thuật.”

Thế Vân không để tâm hỏi tiếp: “Tại sao lần đầu tiên khi anh nhìn thấy em, anh đủ khẳng định chúng ta không phải là tuýp người của đối phương chứ?”

Cô chỉ là...muốn biết đáp án thôi.

“Bởi vì, có lẽ chúng ta tán thưởng tính cách của đối phương, nhưng không thể nào hấp dẫn lẫn nhau,” anh dừng một chút, không chờ cô hỏi tiếp, “Hấp dẫn là một vấn đề rất phức tạp, nhưng nói đơn giản, chính là chúng ta không có loại khát vọng bức thiết muốn biết đối phương là loại người thế nào, hoặc nói thông thường một chút, đó là một loại hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ của một người đối với một người khác — nhưng anh cảm thấy giữa chúng ta không có loại hiếu kỳ này, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Thế Vân có cảm giác dở khóc dở cười bại trận: “Nhưng em cũng có lòng hiếu kỳ đối với anh mà...”

“Thế ư,” anh cười rộ lên, vẫn rất thân thiết, “Lòng hiếu kỳ của em dựa vào anh là nhà văn tiểu thuyết trinh thám, nói cách khác, em cảm thấy tò mò về cuộc sống của nhà văn tiểu thuyết trinh thám thôi, nếu anh không phải thì sao, anh chỉ là một viên chức bình thường, em còn cảm thấy tò mò về anh không?”

Thế Vân nghĩ nghĩ, rốt cuộc đầu hàng lắc đầu.

“Em gái à, anh là một người đàn ông đáng sợ, tốt nhất đừng nảy sinh lòng hiếu kỳ đối với anh.” Anh ra vẻ là một người đàn ông tốt, nhưng lời nói lại là của người đàn ông xấu xa.

Cô chỉ đành bật cười đồng ý: “Vậy được rồi.”

Có lẽ đôi khi tựa như lời Hạng Phong, có phải là tuýp người của nhau hay không, liếc mắt một cái có thể định thắng bại ngay.

“Anh đến tìm Hạng Tự sao?” Cô hỏi.

Hạng Phong gật đầu, nhìn đồng hồ: “Xem như là thế, nhưng hai đứa muộn quá, bây giờ anh có việc phải đi.”

“Vây...tạm biệt.”

Thế Vân nhìn người đàn ông thú vị này lên xe, anh hạ cửa kính xe, vẫy tay mỉm cười nói tạm biệt.

Nếu, chỉ là nếu, trái tim cô trống rỗng, thế thì có thể cảm thấy hứng thú với Hạng Phong không? Không phải là loại hứng thú của độc giả đối với tác giả, mà là một người phụ nữ đối với một người đàn ông.

Có lẽ vậy, biết đâu đều có thể, chẳng qua đôi khi trên thế giới này, không hề có có lẽ.

Ngày đầu tiên làm việc sau kỳ nghỉ dài hạn, Thế Vân dậy sớm hơn bình thường 15 phút, nhưng vì kẹt xe suýt nữa là đến muộn. Trên đường từ bàn tiếp tân đi vào văn phòng, cô cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn cô đều mang theo chút kính nể, Carol từ xa nhìn thấy cô liền kêu to: “Sự tích anh dũng cứu chủ của cô đã truyền khắp nơi, vết thương lành rồi chứ, tôi đã hỏi phòng nhân sự, có thể được tính tai nạn lao động.”

Thế Vân cười khổ một chút, cô đã trở thành nhân vật anh hùng, nhưng mọi người không biết, cô không phải thật sự có lòng tốt đi cứu Viên Tổ Vân, chỉ là không muốn bởi vì trò đùa dai của mình mà hại anh thôi.

Các đồng nghiệp trong bộ môn dù có quen hay không đều chủ động chào hỏi cô, có lẽ đây là đãi ngộ dành cho nhân vật trọng tâm chủ đề, nhưng cô không phân biệt rõ ràng việc trở thành nhân vật trọng tâm chủ đề là may mắn...hay là bất hạnh?

Nhưng sáng hôm nay Viên Tổ Vân không vào công ty, cũng không gọi điện bàn giao với cô, như là bốc hơi khỏi nhân gian rồi, vì thế đến giờ ăn trưa, Thế Vân hẹn đi ăn cùng Carol.

“Này,” Carol vừa gặm đùi gà vừa nói, “Thật không ngờ bình thường cô im hơi lặng tiếng, ngược lại rất dũng cảm.”

Thế Vân cười hai tiếng gượng gạo, không muốn giải thích nhiều.

“Chỗ bị thương còn đau không?”

“Không nghiêm trọng như mọi người tưởng tượng đâu.” Thế Vân mặc áo sơ mi tay trắng, áo khoác choàng lên vai, băng gạc gì đó đã được cô tháo ra rồi, chỉ là chỗ bị bỏng phải thoa thuốc mỗi ngày.

“Haiz...nhưng thật đúng là không thể tưởng tượng đó...” Carol vô cùng cảm khái nói.

“?” Thế Vân nhú mày, không biết vì sao Carol muốn nói vậy, không phải là giúp Viên Tổ Vân chần tách nước thôi sao, đâu đến nỗi như vậy.

“Này,” Carol chợt sáp lại gần, sắc mặt thần bí, “Cô rất cuộc thích quản lý Viên điểm nào nhất, lần trước gặp cô trong thang máy, cô còn nói anh ta rất hung dữ mà.”

“Hả?” Cô mở to mắt, cảm thấy hình như mình và Carol không ở cùng một thế giới.

“Hả cái gì, tất cả mọi người đều biết hết rồi.”

“Biết, biết cái gì...” Cô có dự cảm chẳng lành.

“Chuyện cô đang theo đuổi quản lý Viên.” Carol nói xong, cười ngượng ngùng, giống như hiện tại người đang theo đuổi là cô ta.

“Cô, cô nói cái gì? Tôi theo đuổi tên kia lúc nào...” Thế Vân thấy mình hết đường chối cãi.

“Cô đừng mắc cỡ mà,” Carol hươ tay cười hi hi, vẻ mặt hào phóng nói, “Lần trước khi kết thúc cuộc họp, mấy quản lý cấp cao đang thảo luận chuyện này, sếp tôi hỏi quản lý Viên ‘thư ký của anh tốt với anh như vậy, không phải đang theo đuổi anh chứ’, quản lý Viên lại cười rất mập mờ, tuy rằng anh ta không nói gì, nhưng chúng tôi đều đoán được ý tứ trong đó...”

“Huh...” Trong đầu cô tự bay ra cảnh này, hình dung biểu tình cười như không cười của Viên Tổ Vân, nếu đổi lại là cô thì cũng sẽ giống như người khác hiểu câu trả lời của anh là như vậy —— nhưng mà, cái tên Viên Tổ Vân khó ưa kia tại sao phải làm như vậy, anh biết rõ cô không phải đang theo đuổi anh!

Như vậy...đây nhất định là trò đùa dai xấu xa nhất của anh?

Thế Vân bỗng đứng dừng lên, dùng âm thanh trầm thấp mà rất khẳng định nói: “Mặc kệ mọi người tin hay không, tôi tuyệt đối không có theo đuổi anh ta.”

Nói xong, cô cầm lon trà sữa lạnh còn chưa uống hết, chỉ để lại Carol đang kinh ngạc, chẳng biết có nên nghiêm túc suy nghĩ thực hư về lời nói của cô hay không.

Cô vừa đi vừa lấy ra di động, sau đó bấm vào một dãy số, ấn nút gọi. Một lát sau, âm thanh mệt mỏi của Viên Tổ Vân vang lên ở đầu dây bên kia: “A lô?”

“Viên Tổ Vân, sau này anh tốt nhất bớt gây chuyện đi, bằng không tôi không bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện xấu xa như anh đâu!”

Thế Vân nói hết một hơi, sau đó khép mạnh di động lại, bực dọc trong lồng ngực dường như vơi đi rất nhiều.

Cùng lúc đó, Viên Tổ Vân ở đầu dây bên kia đang bị ốm đau tra tấn chỉ có thể ngơ ngác nhìn di động của mình, trong thời gian ngắn nói không ra lời...

Chiều nay, Thế Vân được đồng nghiệp cùng bộ môn cho biết, Viên Tổ Vân bị bệnh, bệnh thật sự nghiêm trọng.

“Bệnh gì?” Cô cảm thấy trái tim như lỡ một nhịp.

“Cảm cúm.”

“...”

Hóa ra chỉ là cảm cúm thôi à.

Thế Vân cười khổ một chút, cho dù là người xấu xa cỡ nào cũng sẽ bị cảm cúm nho nhỏ đánh ngã.

Thời gian làm việc không có Viên Tổ Vân bỗng nhiên trở nên thoải mái, cô đến phòng trà nước pha một tách cà phê, lúc uống mới nhớ tới cánh tay mình là do thứ này làm phỏng, vì thế cô không khỏi tự giễu mà bĩu môi.

Vừa đến giờ tan sở, các đồng nghiệp đúng giờ rời khỏi, Thế Vân thu dọn đồ đạc xong, trước khi đi cô nhìn văn phòng trống trơn của Viên Tổ Vân, cô đi qua đó tắt đèn đóng cửa, trong lòng chợt dâng lên cảm giác đấu tranh vô cớ.

Có cần...đi thăm anh ta không?

Là người cũng sống một mình, cô có thể hiểu được khi ngã bệnh, rất hy vọng có người đến thăm mình, nấu một bữa cơm nóng hổi, không cần sơn hào hải vị, cho dù chỉ là một chén cháo trắng hoặc là mì Dương Xuân, cũng sẽ sinh ra cảm xúc hạnh phúc thỏa mãn từ đáy lòng.

Cô ra khỏi cao ốc văn phòng, lưỡng lự lấy ra di động, tìm dãy số cô không đặt tên, rốt cuộc vẫn ấn xuống.

“A lô?”

Âm thanh của anh vẫn mệt mỏi, nhưng hồi trưa khi cô tức giận thì nghe ra có vẻ làm bộ, bây giờ nghe lại thì cảm thấy bệnh thật sự rất nặng.

“Anh...bị cảm hả?” Cô cắn môi.

“Ừm...” Anh mang theo giọng mũi, âm thanh có phần trống rỗng.

“Bây giờ sao rồi...”

“...” Anh im lặng, không trả lời, qua hồi lâu sau mới nói, “Em có tới thăm tôi không?”

Thế Vân đấu tranh một chút, cuối cùng mím môi nói: “Tới chứ...anh muốn ăn gì?”

Âm thanh bị ồm ở đầu dây bên kia khẽ cười một tiếng: “Em biết làm cái gì thì ăn cái nấy.”

“Ồ...”

Cô cúp máy, tưởng tượng bộ dạng ngã bệnh của ác ma Viên Tổ Vân, cô không nhận ra khóe miệng mình đang mỉm cười.

Thế Vân đi siêu thị mua đồ, khi đến cửa nhà Viên Tổ Vân thì đã là bảy rưỡi tối, cô bấm chuông cửa, hồi lâu sau mới có tiếng bước chân nặng nề chậm rãi đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô không khỏi hoảng sợ.

Viên Tổ Vân bọc kín trong chăn, mái tóc vốn gọn gàng lúc này đã rối bù, râu lúng phúng đầy cằm, ánh mắt vốn kiêu ngạo bình tĩnh đã trở nên mê mang, chỉ có nụ cười khổ nơi khóe miệng là không thay đổi.

“Cuối cùng em đến rồi,” anh mở cửa, không chào hỏi cô, đi sang sofa phòng khách rồi nằm lên đó, “Tôi chết đói rồi, mau làm chút gì cho tôi ăn đi.”

“Ồ...” Nếu đã mang tâm trạng hỏi thăm sức khỏe bệnh nhân mà đến, thế thì bị coi là bảo mẫu cũng không phải là chuyện quá đáng.

Thế Vân đi vào trong, đóng cửa lại, cầm đồ đạc vào phòng bếp rồi mở từng cái ra, bày lên bàn, sau đó cô bắt đầu nấu nước, rửa rau, xào thịt.

Đợi khi làm xong tất cả, cô quay người lại, trông thấy Viên Tổ Vân đang ngồi đó châm điếu thuốc. Cô đi qua đoạt lấy điếu thuốc trong miệng anh, ném vào gạt tàn: “Người bị ốm tốt nhất an phận một chút.”

“Nhưng thỉnh thoảng hút một điếu cũng không sao mà...” Anh ngã vào sofa, ánh mắt và mũi nhăn nhúm lại, giống như rất đau khổ, lại giống như đang không nhéo.

Thế Vân nhìn gạt tàn trên bàn, bên trong nhét đầy tàn thuốc, vì thế cô tức giận trừng mắt nhìn anh: “Đây là thỉnh thoảng hút một điếu sao?”

Bệnh nhân cười ngượng ngùng, nói không ra lời.

Cô cầm gạt tàn vào phòng bếp đổ ra, rửa sạch sẽ, rồi đặt trên cái giá hong khô.

Nước sôi, cô bỏ mì sợi vào, lúc này cô hơi mơ màng, vì sao mình phải ở đây làm việc này. Nhưng cô biết, không phải mọi vấn đề đều có đáp án.

Bỗng nhiên, cô như là cảm nhận được gì đó, cô quay đầu nhìn Viên Tổ Vân đang nằm trên sofa trong phòng khách — anh đang nhìn cô, ngay cả đôi mắt cũng không chớp cái nào, khuôn mặt không có biểu cảm, nhưng khóe miệng lại mang theo nụ cười — đó là một nụ cười thỏa mãn.

Cô vội vàng quay đầu lại, làm như không thấy gì, tiếp tục nấu nướng, cho rau, thịt và gia vị vào nồi. Không qua bao lâu, hai bát mì nấu xong, cô cẩn thận bưng lên bàn trà nằm trước sofa phòng khách, cô bĩu môi với bệnh nhân.

“Ăn nhanh đi, nhưng tôi không biết mùi vị thế nào đâu.”

“Ồ...” Anh nhận lấy đĩa trong tay cô, bưng bát mì lên, rồi ăn như hổ đói.

Thế Vân nhìn anh trước mắt, không khỏi mỉm cười: “Đã bao lâu rồi anh chưa ăn cơm?”

Viên Tổ Vân thừa dịp húp nước lèo nói: “Khoảng hai ngày rồi.”

Cô ngạc nhiên, vốn chỉ là một câu nói đùa, không ngờ anh thật sự đói bụng hai ngày, trong lòng cô rầu rĩ vô cớ.

“Bệnh rồi không còn hơi sức, lười đi xuống mua đồ.” Anh nói không rõ ràng.

Cô chỉ đành cười khổ, bưng bát mì trước mặt mình lên ăn.

Viên Tổ Vân ăn rất nhanh, mì trong bát anh và mì còn thừa trong nồi chỉ chốc lát sau anh liền ăn sạch, sau đó anh tỏ vẻ mong chờ nhìn cô, tựa như một cậu bé còn chưa ăn no.

“Ừm...” Cô lúng túng đặt xuống cái bát trong tay, cô chỉ mới ăn được một phần năm, “Tôi không đói, anh ăn đi.”

Cô đẩy bát đến trước mặt anh, anh nhìn cô, rồi nhìn cái bát trên bàn, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Chúng ta cùng nhau ăn nhé.”

Anh đẩy bát ra giữa, sau đó tới gần ăn mấy đĩa, thấy Thế Vân không nhúc nhích, anh ngậm mì ngược mắt nhìn cô: “Sao vậy, đừng ngượng ngừng.”

Nhưng mà...đương nhiên sẽ ngượng ngừng rồi...

Thế Vân khó xử ho nhẹ một tiếng: “Tôi thật sự không đói bụng...”

Trong phút chốc ánh mắt anh trở nên sắc bén: “Thế thì...em muốn tôi dứt em ăn hả?”

Thế Vân há miệng muốn nói, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cô tiến đến gần, không được tự nhiên gắp một miếng rau bỏ vào miệng.

Viên Tổ Vân miệng ngậm mì, cười như không cười nhìn cô, sau đó lại ăn ngón nghiền.

“Cuối cùng...có chút cảm giác ăn no...” Năm phút sau, bệnh nhân nằm trên sofa, vẻ mặt thỏa mãn.

Thế Vân hừ một tiếng trong lòng, dọn tất cả chén bát vào trong bồn rửa, rồi bắt đầu rửa sạch.

Sau khi rửa xong, cô lau tay, suy nghĩ nên lấy có gì để tạm biệt, âm thanh tiếng nhạc của Viên Tổ Vân từ sofa truyền tới: “Tôi muốn ăn táo.”

Thế Vân trừng mắt liếc nhìn anh, cô lấy quả táo trên khay trái cây trên bàn, rửa một trái rồi đưa cho anh.

Anh ra vẻ vô tội, ánh mắt có phần gian xảo: “Tôi thích ăn táo gọt vỏ.”

Thế Vân hít sâu một hơi, đến phòng bếp lấy dao, bắt đầu gọt vỏ. Viên Tổ Vân này, thật đúng là...chẳng khách khí chút nào!

Cô đưa trái táo đã gọt vỏ đến trước mặt anh, nghĩ thầm bây giờ anh không còn phản đối nữa chứ, nhưng tên bệnh nhân này, nam chính hôm nay lại nhũn mỳ, nói: “Tôi chỉ ăn táo cắt thành từng miếng...”

“Này!” Cô bảo mẫu rót cuộc không nhịn được nữa mà lên tiếng, “Anh đừng có quá đáng!”

“Tôi rất thương...” Anh nhăn nhó mặt mày, như là bị uất ức dữ lắm, “Đói bụng hai ngày trời, cả người không sức lực, bây giờ chỉ muốn ăn táo cắt thành từng miếng thôi...như vậy rất quá đáng sao?”

Nói xong, anh trưng ra bộ mặt đáng thương, có lẽ chỉ thiếu điều lăn lộn trên mặt đất thôi.

Thế Vân cam chịu gạt đầu, giơ tay đầu hàng, cô cắt táo ra thành từng miếng nhỏ, rồi đưa tới tay anh.

Nhưng đôi bàn tay kia lại không động đậy. Cô ngược mắt lên, anh hơi hé miệng, đôi mắt biếng nhác mà bình tĩnh nhìn cô.

Cô bảo mẫu kiên trì giơ tay lên, cắn miếng táo vào mũi dao đưa đến bên miệng ông chủ, anh cắn vào miệng, nhai rất tự nhiên, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Thế Vân kiềm chế nỗi xung động muốn nhào qua bóp cổ Viên Tổ Vân, cô không ngừng gọt táo đưa tới miệng anh, cho đến khi trái táo trong tay chỉ còn lại một cái hạt ở giữa.

“Tôi phải uống thuốc rồi.” Bệnh nhân lại nằm xuống sofa, cuộn người trong chăn.

“Thuốc ở đâu...” Cô bắt đầu hỏi.

“Ở đầu giường trong phòng tôi.”

Cô rót một ly nước ấm đặt trên bàn, sau đó lấy thuốc đặt trên bộ tiểu thuyết trinh thám ở đầu giường sang đây, dựa vào chỉ dẫn cô đưa viên thuốc màu xanh cho anh, bệnh nhân bị quen chiều hờ này vẫn hé miệng, cô chỉ đành vừa hờ lạnh trong lòng vừa dứt anh uống thuốc, uống nước xong, sau đó cô dự tính nên rời đi thế nào.

“Em có thể chờ tôi ngủ rồi hẵng đi không.” Tuy rằng đây là câu hỏi, nhưng mang theo giọng điệu ra lệnh.

“Tôi làm sao biết chừng nào anh ngủ, nếu anh tới mười hai giờ đêm mới ngủ, chẳng lẽ tôi phải ở tới lúc đó mới được về nhà sao.” Cô lườm anh, chợt nhớ tới hai giờ sáng vào một đêm nào đó không lâu trước kia, hai người họ không hiểu sao chẳng ngủ được, cuối cùng lại gửi tin nhắn cho nhau...tất cả đều rất kỳ lạ.

Cô đứng lên muốn đi, nhưng bị anh nằm trên sofa túm lấy cổ tay: “Tôi uống thuốc rồi, lập tức sẽ ngủ ngay...”

Cô nhìn anh, cân nhắc mọi khả năng, nhưng cuối cùng vẫn bắt đầu ngồi trên tấm thảm trước sofa, trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, như là đang nói: xin mau một chút, tôi đang chờ anh ngủ đấy.

Khóe miệng Viên Tổ Vân kéo ra một nụ cười: “Em có thể tắt đèn không, nếu không tôi sẽ không ngủ được.”

Thế Vân bắt đầu đứng dậy nhấn công tắc trên tường, cả phòng khách chìm trong bóng tối, chỉ còn lại ngọn đèn bàn lơ mờ trong góc.

“Lát nữa nếu em thấy tôi sắp ngủ thì kêu tôi vào phòng ngủ.”

“Thế sao bây giờ anh không vào đó ngủ?” Cô trừng anh.

“Bởi vì chỉ khi nằm trên sofa tôi mới buồn ngủ.”

“Vậy anh ngủ trên sofa là được rồi.”

“Nhưng chỉ khi nằm trên giường tôi mới ngủ được.” Nhờ ánh đèn lơ mờ, cô thấy được nụ cười tại khóe miệng anh.

“Anh...thật đúng là phiền toái!”

Anh thấy cô không phản đối liền yên tâm nhắm mắt lại, tựa như một cậu bé nhận được sự đồng ý của người lớn.

Thế Vân nhớ tới lời của Tưởng Bách Liệt, bắt đầu từ thời khắc Thế Vân qua đời, thời gian của cô đã ngừng lại, mặc dù bề ngoài không ngừng thay đổi, nhưng nội tâm vẫn là một cô gái chưa trưởng thành, thời khắc dừng lại không xảy ra bất cứ gì, không chẳng muốn tiếp nhận gì cả.

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt, đáng vẻ nhắm mắt của anh dường như rất mệt mỏi. Có lẽ nào, thời gian của anh cũng ngừng lại, tại một thời khắc nào đó, cho nên anh vẫn trẻ con như thế, khiến người ta không thể đoán ra.

Nhưng...nhưng vào thời khắc nào đây?

Tiếng thở đều đặn của Viên Tổ Vân truyền đến, Thế Vân lấy lại tinh thần, cô vươn tay quơ quơ trước mặt anh, chắc hẳn anh ngủ rồi.

Cô đứng dậy muốn đi, nhưng nhớ lại lời anh ban nãy, do dự chốc lát, cuối cùng cô khom lưng vỗ nhẹ vào người anh: “Viên Tổ Vân, vào phòng ngủ đi...”

Anh hơi mở mắt ra, một tay quàng cổ cô: “Em dìu tôi vào đi...”

Thế Vân bị quàng cổ rất khó chịu, cô giãy dụa, anh đã lão đảo đứng dậy, toàn thân dựa vào người cô, rồi đi về phòng ngủ của mình.

Thế Vân đá cửa phòng ngủ, cô không tìm thấy công tắc bật đèn, chỉ có ánh đèn màu vàng lờ mờ ở đầu giường. Cô dìu anh đến mép giường, muốn buông anh ra, nhưng lại cùng anh ngã lên giường.

“Này!” Thế Vân ngọ nguậy muốn đứng lên, Viên Tổ Vân trở mình, đặt cô dưới thân, dè cô không thở nổi.

Khuôn mặt anh gần kề, mũi chạm vào mũi cô, đôi môi khê khàng cọ vào môi cô, cảm giác hơi ngứa ngáy.

Cô sợ tới mức không dám hô hấp, sợ rằng mình hé miệng anh sẽ hôn lên ngay.

Bỗng nhiên, anh thè lưỡi liếm môi cô, sau đó thì thào: “Ừm...thịt hơi mặn...”

Nói xong, khuôn mặt anh vùi trên gối đầu nằm bên cạnh cô, giống như ngủ thật rồi.

Qua hồi lâu Thế Vân mới lấy lại tinh thần, cô vội vàng dùng sức đẩy cơ thể nặng nề trên người mình ra, trong mơ tối, cô đứng ở mép giường nhìn anh, hình như ngủ thật rồi, vì thế cô đắp chăn cho anh, sau đó ra phòng khách cầm túi xách của mình rồi rời khỏi.

Trong phòng lại trở về yên tĩnh, thấp thoáng có thể nghe được tiếng đồng hồ treo tường trong phòng khách. Viên Tổ Vân trở mình, nằm ngửa lên trên, anh mở mắt, lộ ra nụ cười như trẻ con.

Thế Vân chạy trên đường, giống như chỉ có thể làm thế này mới quên được cảnh tượng đỏ mặt tim đập nhanh ban nãy.

Viên Tổ Vân rốt cuộc có biết anh đang làm gì hay không?!

Thế Vân không biết mình đi bao lâu mới về tới nhà, cô ngẩn ngơ tra chìa khóa vào ổ khóa, đi vào rồi đóng cửa lại.

Cô bật đèn, vào phòng tắm mở vòi nước, máy tính còn chưa tắt, cô đi qua theo bản năng mở trang web.

“Chào mọi người, đây là Thư Lộ của đài phát thanh tiếng Trung tại New York mang đến tiết mục này cho các bạn, tuần này thời tiết tại New York hơi kỳ lạ, vừa nóng vừa lạnh, các bạn ở Australia có phải đã được thoát khỏi mùa đông giá lạnh rồi không? Sau khi trải qua hai tuần bận rộn, các bạn đồng nghiệp thân ái của tôi đều đi nghỉ về, vì thế rốt cuộc Thư Lộ có thể thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên tiết mục tuần sau là thu âm trước, phần nhắn tin trực tiếp sẽ không hoạt động, các bạn có lời muốn nói thì hãy gửi đến hộp thư riêng của Thư Lộ, bởi vì tôi còn nhật ký du lịch Tây Tạng cần phải hoàn thành, đã hứa với biên tập viên của tạp chí lâu rồi nhưng vẫn chưa thực hiện, thật là có lỗi với người ta, cho nên lần này nhân dịp các bạn đồng nghiệp đi nghỉ trở về, tôi quyết định bắt đầu chuyến du lịch này, hành trình tổng cộng 12 ngày, có phải các bạn rất hâm mộ hay không? Ha ha, thật ra không cần hâm mộ đâu, tuy rằng đi du lịch nhưng vẫn là công việc, khi bạn luôn nhắc nhở chính mình phải dùng ống kính ghi lại phong cảnh thì lạc thú của chuyến du lịch sẽ giảm bớt rất nhiều, bởi vì cảnh sắc xinh đẹp thực sự không phải dùng ống kính để ghi lại, mà là đôi mắt của chúng ta.”

Âm thanh của Thư Lộ vang vọng trong căn hộ của Thế Vân, thân thiết mà ấm áp. Thế Vân hồi tưởng lần đầu tiên nghe được âm thanh này, khi đó cô vừa học đại học năm hai, tính ra thế mà cũng 10 năm rồi.

Khi ấy cô là một cô gái ngây thơ đơn thuần, giống như Tưởng Bách Liệt đã nói, rất mong chờ đối với tương lai vĩnh viễn không biết mình sẽ biến thành bộ dạng gì nữa. Quan điểm sống của cô, là một hộp kẹo không tháo giấy gói, cách chiếc hộp trong suốt, có thể nhìn thấy giấy gói đủ màu sắc bao bọc viên kẹo, nhưng cho dù là màu sắc nào cũng đều đại diện cho sự ngọt ngào, không có một tí chua chát.

Nhưng bỗng nhiên có một ngày, hộp kẹo bị mở ra, cô phát hiện không thấy giấy gói kẹo đầy màu sắc đâu cả, mà thay vào đó là một mảng đen tối và chua chát. Cô đau khổ, rơi lệ, nản lòng, nhưng bất luận làm cái gì, mọi thứ không thể xảy ra đã xảy ra. Vì thế cô sống lặng lẽ, điều duy nhất có thể làm chính là làm tốt bản thân.

Cô rất nhớ, nhớ chính mình của trước kia, nhớ âm thanh của Thư Lộ, cũng nhớ nhưng cái người đã rời xa cô.

Cô xoay người, nhìn máy tính trên bàn, dường như trông thấy một cô gái giống mình như đúc đang ngồi trước mặt mình, cô gái vui vẻ lắng nghe tiết mục, sau đó xoay người cười tủm tỉm nói với cô: “Nghe đến đây, chị cũng muốn đi du lịch đấy...”

Nụ cười của cô gái sáng ngời cởi mở như vậy, cô không khỏi suy nghĩ, đây có thể là nụ cười hạnh phúc nhất thế giới không?

Thế Vân đến ban công lấy khăn tắm đã hong khô xuống, rồi đặt trên cái giá trong phòng tắm, cô luôn thích mọi thứ đều phải gọn gàng ngăn nắp, còn Thế Phân thì hoàn toàn tương phản.

Thế Phân là một người tùy ý, phòng cô lúc nào cũng lộn xộn, dùng xong thứ nào thì tiện tay đặt ở một góc, quần áo sạch và dơ xen lẫn vào nhau không phân chia rõ ràng, mẹ cau mày nói: “Con lớn rồi thì phải làm sao, kết hôn rồi thì sao đây?”

Nhưng Thế Phân lại cười hì hì, vẻ mặt không chút phiền não: “Đến lúc đó mẹ tới thu dọn giúp con là được rồi.”

Cô nói như lẽ dĩ nhiên, mẹ hết cách chỉ đành mỉm cười.

Thế Vân đến trước cửa sổ, khuôn mặt cô phản chiếu trên cửa kính, nhưng không nhìn ra biểu cảm.

“Sau khi nghe xong ca khúc này, tôi muốn đọc một bức thư của ‘Vân đàm phong khinh’...” Âm thanh dịu dàng đầy uyển chuyển của Thư Lộ vang lên sau khi âm nhạc chấm dứt.

Thế Vân ngẩn ngơ nhìn đèn neon ở phía xa xa.

“Anh ấy nói, rất cảm ơn Thư Lộ và ‘Tình cầu cô đơn’ đã cho tôi lời khuyên, hy vọng ở trong tiết mục này tôi có thể hỏi ‘Tình cầu cô đơn’ một câu: nếu là bạn, bạn sẽ chọn kẹo hay là giấy gói kẹo?... Ha ha, thật ra Thư Lộ đã làm tiết mục này rất nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được thánh giả như vậy. ‘Tình cầu cô đơn’, nếu bạn lắng nghe tiết mục, hơn nữa nếu bạn bằng lòng trả lời câu hỏi này, xin hãy dùng mọi cách có thể để nói đáp án cho ‘Vân đàm phong khinh’ nhé. Mặc dù đạo diễn cứ nói với tôi, tiết mục của chúng ta không phải mở ra vì mục đích làm quen bạn bè, nhưng không biết tại sao, Thư Lộ lại tuyệt đối không để ý việc hai vị này giao lưu trong tiết mục của chúng ta.

Được rồi, tiếp theo Thư Lộ sẽ kể một câu chuyện kỳ lạ xảy ra trong tuần này, còn nhớ hồi tháng tư tại nơi nào đó có người đã hít phải hạt giống của cây linh sam vào trong phổi, kết quả hạt giống đó cao gần 8 cm, thế thì tuần này tại Mexico cũng xảy ra sự kiện giống vậy, lần này không phải cây linh sam mà là cây bạch dương...”

Thế Vân vẫn ngơ ngác nhìn đèn neon phía xa xăm, trên khuôn mặt thần thờ vẫn không có biểu cảm gì.

Bỗng nhiên, cô cười khổ một chút, kẹo hay là giấy gói kẹo ư...

Thật sự phải chọn sao? Chọn thế nào đây?

Cô đứng thẳng trước cửa sổ, rất lâu không nhúc nhích, trong máy tính tiếp tục phát ra tiết mục radio do Thư Lộ chủ trì, nhưng cô lại để ngoài tai. Cô chỉ cảm thấy, đề tài này cho dù chọn lựa ra sao cũng sẽ đau khổ...

“Vân đàm phong khinh” này, rốt cuộc muốn nói gì đây?

6. Chương 6: Tháng Mười Một: Đến Từ Tinh Cầu Cô Đơn

Tưởng Bách Liệt: “Dường như cô cho rằng trên thế giới này không có ai hiểu được cô, hoặc là nói cô hoàn toàn không muốn người khác hiểu, cô như là...nhốt mình trong một căn phòng, chỉ cho chính mình đi ra, không cho phép người nào tiến vào — cũng không cho phép bản thân đi vào căn phòng của người khác.

Nhưng cuộc sống không phải như thế, hoặc là nói nó không nên như vậy. Cuộc sống là dòng chảy sinh động, mỗi ngày cô sẽ được gặp rất nhiều người, các người nói chuyện với nhau, đùa giỡn, biểu đạt ý kiến của mình với nhau, mỗi người đều bằng lòng đi vào căn phòng của người khác, cũng bằng lòng để người khác tiến vào căn phòng của mình — đây mới là cuộc sống, cô cảm thấy hiểu người khác đồng thời được người khác hiểu. Cô hãy thử xem, thử tin tưởng, trên thế giới này có người có thể hiểu cô — hơn nữa không chỉ một người — ví dụ như tôi, ba mẹ và bạn bè của cô, có lẽ cô sẽ phát hiện hiểu người khác và được người khác hiểu thật ra không khó, tuyệt đối không khó chút nào.”

6.1Edit: Spring13Beta: SamTheo thời gian trôi qua, vết thương của Thế Vân đã lành hẳn, sự tích “anh dũng cứu chủ” của cô chẳng bao lâu sau liền mất hẳn vị trí trọng tâm trong đề tài nói chuyện trong công ty, cô không khỏi suy nghĩ, có một số việc ngay lúc phát sinh liền nhận được sự chú ý mà trước đây chưa từng có, nhưng sau đó, một tháng, thậm chí là mấy tuần sau, mọi người sẽ quên sạch chuyện này, như là nó chưa từng xảy ra.

Cô cảm thấy rất may mắn, ít nhất hiện tại có thể trở về làm người không tiếng tăm, trải qua cuộc sống yên bình mà cô mong muốn.

Sau hôm Thế Vân đến thăm Viên Tổ Vân, anh đã đi làm trở lại, trận cảm cúm này giày vò hơn một tuần, theo Thế Vân thấy, anh hoàn toàn không nhớ trong lúc mình nửa tỉnh nửa mê đã làm cái gì, chỉ là kín đáo nói mấy câu cảm ơn với cô thôi.

Như vậy cũng tốt, cô nghĩ đỡ phải xấu hổ.

Nhưng mỗi lần nhớ tới chuyện này, cô luôn bất giác liếm môi, ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra.

Cô thử tìm Thạch Thụ Thần vài lần, nhưng điện thoại của anh ta luôn chuyển sang hộp thư nhả lại, sau đó khi cô đến trường dạy lái xe lấy bằng lái thì tình cờ gặp được Lý Nhược Ngu, cô mới biết anh ta nghỉ phép ra nước ngoài, nhưng không biết đi đâu, liên lạc thế nào.

Thế cũng tốt, cô muốn chờ anh ta trở về rồi tự đi tìm cô.

Ngày tháng của cô cứ thế mà chảy qua những kẽ tay, sau khi trở về — hoặc là nói chính xác hơn, kể từ khi Thế Phân đi rồi — lần đầu tiên cô cảm nhận được sự bình thản trong lòng. Sự bình thản này không giống như lúc cô sống ở Anh, khi ấy cô ép buộc bản thân quên hết cuộc sống ban đầu, làm lại chính mình lần nữa, một người không ai quen biết. Nhưng hiện tại, cô chợt hiểu được phần nào lời nói của Tưởng Bách Liệt: có thể có một ngày nào đó khi tôi quay đầu lại nhìn chính mình của trước kia, sẽ kinh ngạc khi thấy bản thân đã dành rất nhiều thời gian để làm một số việc mà hiện tại xem ra là hoàn toàn vô nghĩa, nhưng tôi không hề cảm thấy hối hận, tuyệt đối không có, bởi vì nếu không có bản thân trong quá khứ, thì sẽ không có bản thân của hiện tại, cũng sẽ không có bản thân của tương lai.

Cô hy vọng có một ngày, cô có thể hiểu được ý nghĩa thực sự của những lời này, hơn nữa làm được điểm này giống như Tưởng Bách Liệt đã làm.

Vào tháng mười một, thời tiết tại Thượng Hải lạnh dần, Thế Vân tìm được chiếc áo khoác ngoài mua ở Anh, cô soi gương, còn làm mấy động tác tay, bỗng nhiên cô buồn cười suy nghĩ, trong sách trình thám của Hạng Phong có loại trang phục và đạo cụ như thế này không?

Cô còn chưa đọc những quyển sách đó, chúng đang lẳng lẳng nằm trên giá sách, cô rất sợ ngày nào đó gặp lại Hạng Phong, nếu anh hỏi chuyện sách, cô không biết nên trả lời ra sao. Nhưng cô chưa từng gặp lại anh, cô suy nghĩ lạc quan, đợi đến ngày gặp lại rồi hăng lo lắng.

Mỗi cuối tuần cô đều đến chỗ Tưởng Bách Liệt tái khám, anh ta vẫn mời cô uống sữa, nhưng dùng lò vi sóng hâm nóng sữa, cô nghĩ muốn nát óc cũng không nghĩ ra trong phòng khám của anh ta ở đâu biến ra

một cái lò vi sóng, nhưng mỗi lần cô ngồi vào chiếc ghế da màu đen, anh ta luôn đặt ly sữa ấm trên bàn kế bên tay cô, hình như đây là chuyện rất dĩ nhiên.

“Gần đây cô còn mơ thấy về người xa lạ không?” Cuốn sổ thật dày của Tưởng Bách Liệt thấm thoát đã lật đến một nửa.

Thế Vân lắc đầu: “Có lẽ...hai ba tháng nay chưa mơ thấy. Việc này tốt hay xấu thế?”

Anh ta nhìn cô, lộ ra nụ cười ảm áp: “Tạm thời chưa thể kết luận. Nhưng ít nhất cô đang thay đổi, hơn nữa theo tôi thấy, là thay đổi theo hướng tốt.”

Thế Vân cười vui vẻ, cô tựa vào lưng ghế, trước tầm mắt là trần nhà màu trắng ngà.

“Dạo này công việc thuận lợi chứ?”

“Ừm.” Cô gật đầu, không biết vì sao, cô chưa từng nhắc tới công việc của mình ở trước mặt anh ta, bởi vì một khi nói tới công việc, ắt hẳn không thể thiếu người đàn ông xấu xa kia.

Tưởng Bách Liệt nhìn cô, trong xoang mũi phát ra âm kéo thật dài: “À...”

“?”

“Phạm vi cuộc sống của cô cũng nhỏ quá đi.”

“...Tại sao anh nói vậy?”

“Cho tới giờ, dựa vào sự hiểu biết của tôi về tình hình của cô: cô sống một mình, mặc dù thường xuyên nghĩ đến ba mẹ nhưng không hay đến thăm bọn họ, bạn bè thì chỉ có Tử Mặc, cùng với một số người đã mất liên lạc sau khi đi du học, có một người đàn ông là bạn thân nhiều năm đang theo đuổi cô, nhưng cô lại không muốn tiếp nhận anh ta, về công việc...ít khi nghe cô nói tới, cho nên tôi không biết tình huống cụ thể, nhưng dựa vào đó mà quan sát, số người mà cô tiếp xúc chỉ đếm được trên hai bàn tay. Như vậy có bình thường không?”

Thế Vân ngạc nhiên lắng nghe anh ta phân tích, cuối cùng cô cào tóc nói: “Không...không bình thường ư?”

“Số người cô tiếp xúc quá ít.”

“...”

“Cô không cảm thấy cuộc sống như vậy quá đơn điệu sao?”

Cô cố gắng suy nghĩ nên trả lời vấn đề này thế nào, nhưng làm sao cũng không đáp lại được.

“Tôi có một đề nghị.” Anh ta nói thêm.

“?”

“Cô hãy thử liên lạc với bạn bè của Thế Phân hồi đó.”

“...” Cô nhìn anh ta, giống như đang phỏng đoán lý do khiến anh ta nói vậy.

“Tôi hy vọng cô nỗ lực quen biết thêm một số người, cuộc sống như vậy mới có thể giúp được cô.”

“Ừm.” Thế Vân gật đầu, không biết bắt đầu từ khi nào, cô thừa nhận với bản thân mình thân phận của Tưởng Bách Liệt — một bác sĩ tâm lý, đồng thời cũng thừa nhận cô là một bệnh nhân. Có lẽ cũng không có gì là xấu, cô biết mình cần giúp đỡ, vì thế đối với mỗi một đề nghị của anh ta, cô sẽ cân nhắc hẳn hoi.

“Cô biết không,” trước khi Thế Vân đi, Tưởng Bách Liệt nói, “Tôi luôn cảm thấy cô có việc giấu tôi.”

Cô mím môi, vẫy tay tạm biệt, không trả lời câu nào.

Tại học viện y khoa, vào mùa thu lá cây ngô đồng nửa xanh nửa vàng bay xuống lề đường, bàn chân đạp lên đó phát ra tiếng giòn tan, giống như đang nhai khoai tây chiên.

Cô nhớ tới một buổi hoàng hôn nào đó, cũng đi trên con đường phủ đầy lá ngô đồng, đằng trước là bóng lưng của một nam sinh cao lớn, anh mặc áo thể thao màu trắng, toàn thân đổ mồ hôi, bóng lưng kia cứng nhắc như vậy, giống như đang che dấu sự bất an trong lòng.

“Này...cậu...cuối tuần sẽ đến xem trận đấu chứ?” Anh bỗng nhiên xoay người, khuôn mặt hơi ửng đỏ.

Cô không biết đó là vì nóng nực...hay là e thẹn?

Nhưng có phải thế không? Ác ma Viên Tổ Vân hình như...cũng biết e thẹn ư?

“Cậu phải tới đó.” Thấy cô không trả lời, anh bỗng nhiên thay đổi sắc mặt “hung tợn” dần dần, sau đó biến đi nhanh như chớp.

Thế Vân nhìn lá ngô đồng dưới chân, chợt cảm thấy mọi thứ vừa rồi đều như là cảnh trong mơ ở trong ký ức cô. Nhưng cô thường xuyên nhớ lại cảnh trong mơ đó, đến nỗi cô bắt đầu tin rằng, đó đều là hiện thực...

Đề nghị của Tưởng Bách Liệt không bao lâu sau liền thực hiện được.

Một buổi tối nọ vào tuần sau, Thế Vân nhận được điện thoại của Lương Kiến Phi, đây là lần thứ hai các cô liên lạc sau hôm Giáng Sinh năm ngoái. Lương Kiến Phi hẹn cô cùng ăn cơm, cô vui vẻ nhận lời, cho dù tên sếp xấu xa kia yêu cầu cô tăng ca lần nữa, cô cũng không hề do dự xách túi bỏ đi.

“Cậu về Thượng Hải khi nào?” Ngồi trong nhà hàng, Thế Vân và Lương Kiến Phi đồng thanh hỏi.

Sau đó, không hẹn mà cùng cười rộ lên.

“Sau lễ Giáng Sinh năm ngoái tớ quay về Thượng Hải,” Lương Kiến Phi nói, “Hóa ra văn phòng của nhà xuất bản tại Thailand xảy ra vấn đề vì cục diện tại đó, cho nên quyết định hủy bỏ, vì thế tớ trở về, sau đó tìm một nhà xuất bản mới, đã hơn nửa năm rồi.”

Thế Vân mỉm cười nhìn Lương Kiến Phi, đợi cô ấy nói xong, cô mới thông thả nói: “Tớ về hồi tháng năm, tìm được công việc thư ký...vẫn còn trong quá trình thích ứng.”

“Ồ,” Lương Kiến Phi búng ngón tay, “Tớ thấy rất hợp với cậu, cậu làm việc rất có trật tự, tính tình cũng nhẫn nại.”

Thế Vân uống một ngụm nước chanh trong ly, rồi mới nói tiếp: “Kỳ thật, tớ đang nghĩ tới liên lạc với cậu, không ngờ cậu lại gọi cho tớ.”

“Ừm, lần trước đi thăm...Thế Phân, gặp được mẹ cậu, dì nói cậu đã trở về, tớ và Bảo Thực đã nói với nhau có thời gian hẹn cậu ra ngoài, lần này đúng lúc có một cơ hội.” Nói xong, từ trong túi xách Lương Kiến Phi lấy ra một bì thư màu đỏ đặt trước mặt Thế Vân.

“?”

“Là của Bảo Thực.”

“À...” Thế Vân mở bì thư, là thiệp mời đám cưới, trên đó kẹp một tấm ảnh, nhất thời cô hơi kinh ngạc, nhưng dường như cũng không ngoài dự đoán, “Quả nhiên...vẫn là Dư Chính.”

Lương Kiến Phi không khỏi nở nụ cười: “Sắc mặt của cậu là sao đây? Rốt cuộc là bất ngờ hay là đương nhiên?”

Thế Vân nghiêng đầu, khẽ cười nói: “Cả hai đi.”

“Hôn lễ tổ chức vào cuối tháng này, nhưng cô nhóc Bảo Thực kia đã bắt đầu đi làm từ tuần trước, phải tới một ngày trước hôn lễ mới trở về, cho nên nhờ tớ đưa thiệp mời cho cậu.”

Thế Vân cười nhận lấy: “Cậu giúp tớ chuyển lời cho cậu ấy, tớ nhất định đi.”

“Thật ra Bảo Thực đã do dự rất lâu có nên mời cậu hay không.”

“Tại sao?”

“Đã lâu rồi không liên lạc, vừa liên lạc thì phát thiệp cưới cho cậu, cậu ấy cảm thấy ngượng ngùng.”

“...”

“Nhưng tớ nói không sao, coi như là cậu giúp Thế Phân trả nhân tình này.” Lương Kiến Phi mỉm cười, hốc mắt dần đỏ lên.

“?”

“Bởi vì bọn tớ đã từng nói, ai kết hôn trước thì hai người kia sẽ làm phù dâu cho người đó, nhưng Thế Phân...”

“À...” Thế Vân thất thần nhìn ly nước trước mắt, chuyện này đối với Lương Kiến Phi và Lâm Bảo Thực có lẽ là một sự tiếc nuối lớn lao hay không?

“Tớ xin lỗi, đột ngột nói những điều này với cậu... Nhưng tớ chỉ muốn nói với cậu, có lẽ cũng là lời Bảo Thực muốn nói với cậu, rất hy vọng cậu tới tham dự hôn lễ này.”

“Được,” Thế Vân lộ ra nụ cười dịu dàng, “Tớ sẽ tới...tớ sẽ thay Thế Phân chúc phúc cậu ấy.”

Buổi tối về nhà, Thế Vân tựa trên sofa, nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia. Cô lấy ra thiệp mời của Lâm Bảo Thực, nhìn tỉ mỉ hai người trên tấm ảnh, cô nhớ tới câu nói kia của Lương Kiến Phi: Rốt cuộc là bất ngờ hay là đương nhiên?

Nếu bọn họ không gặp nhau tại khoảnh khắc đó, thế thì mọi chuyện sau này, có lẽ nào là cảnh còn người mất từ lâu hay không? Có lẽ vậy...

Nhưng cô nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Lâm Bảo Thực, cô không khỏi mỉm cười. Bởi vì số phận cuối cùng vẫn để bọn họ gặp nhau, hơn nữa trở thành một đôi nam nữ quyết định sống chung cả đời, có lẽ đây là định mệnh, tất cả mọi thứ đều là số phận.

Di động của cô bỗng nhiên vang lên, trên đó lấp lóe một dãy số không đặt tên, nhưng cô biết đó là ai.

“A lô?” Giọng nói nhận máy của cô nghe ra hơi máy móc.

“Về nhà rồi?” Viên Tổ Vân nói năng không rõ ràng, hình như đang nhai gì đó.

“Ồ.”

“Tôi lại muốn ăn mì em nấu, làm giúp tôi một bát đi, cho nhiều thịt chút, bớt muối lại, đựng trong cặp lồng mang sang đây, chắc là sẽ không bỏ đâu nhỉ?”

“Tôi không phải cửa hàng giao thức ăn!” Thế Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ồ...” Âm cuối của anh kéo thật dài, âm thanh trầm thấp mà chứa từ tính, như là đang suy tư gì đó, “Như vậy...”

“?”

“Em có nhận ăn tại nhà không?”

“...Không nhận!” Cô gầm nhẹ, rất muốn dùng cái đũa đập vỡ đầu anh, nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì.

“Em đối xử với cấp trên của mình như vậy sao?” Giọng điệu anh như là nghiêm khắc, cũng giống như làm nũng.

“...”

“Vứt bỏ cấp trên tăng ca một mình, bản thân thì ra ngoài ăn uống no say, còn không có chút thông cảm với nỗi khổ của cấp trên —— thật sự quá lắm rồi.”

“...Thỉnh thoảng tăng ca một lần cũng có sao đâu.” Giọng điệu cô mềm xuống.

“Thế thì thỉnh thoảng nấu bát mì cho tôi cũng có sao đâu nhỉ?”

“Anh ——” cô rất muốn bảo anh đừng có nằm mơ, sau đó đập máy rồi tắt nguồn luôn, để anh kinh ngạc mở to ánh mắt thất bại kia.

Nhưng chuông cửa bỗng vang lên, cô gào lên một câu với điện thoại: “Anh chờ một chút!”

Sau đó cô đi đến trước cửa, ánh mắt tiến gần mắt mèo, cô kinh ngạc mở to mắt nhìn người tới —— bởi vì người đàn ông ở đầu dãy bên kia đang đứng ngoài cửa nhà cô.

“Tôi đã ngủ rồi, mời anh trở về.” Cô nhăn nhin hét lên, bình tĩnh nói.

“Mở cửa,” anh mỉm cười, giống như nụ cười của đứa trẻ vô tội, “Nếu không tôi vừa gọi tên em vừa đá cửa, em cũng không muốn cư dân của tòa nhà này sẽ nhớ kỹ tên em chứ?”

“...” Thế Vân thất bại sụp bả vai, suy nghĩ vài giây, cuối cùng bất đắc dĩ cúp máy, rồi mở cửa ra.

“Chào buổi tối.” Viên Tổ Vân chèn chân vào khe cửa mở ra một chút, anh ngang nhiên lách người đi vào, trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi.

“Bây giờ đã khuya rồi.” Cô thấy anh tự động ngồi lên sofa mở tivi, giống như là ở trong nhà mình, vì thế cô bắt giắc cao giọng.

“Ừ, cho nên em làm nhanh đi, tôi rất đói bụng.” Anh tìm được kênh mình muốn xem, sau đó kéo cà vạt, ngồi thư giãn trên sofa xem tivi.

Thế Vân cắn răng đóng cửa lại, hung hăng nhìn chằm chằm ót anh, sau một lúc thâm mắng trong lòng, cô rút cuộc bất đắc dĩ đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh bắt đầu lục lọi.

Mì và thịt đều có, nhưng không có cải xanh, thế là cô tùy tiện lấy nguyên liệu khác, đun nước, bắt đầu nấu.

Cô xắt thịt, nhớ lại cảnh anh bị ốm cách đây không lâu, cô bèn quay đầu, phát hiện anh đang nhìn cô —— giống như đêm đó, không chớp mắt, không biểu cảm, chỉ có khóe miệng mỉm cười.

Cô vội vàng quay đầu lại, tâm trạng hơi hoảng hốt, cảm giác đau đớn trên tay truyền đến, cô không khỏi hít một hơi.

Viên Tổ Vân đứng lên đi đến trước mặt cô, anh nắm tay cô, rất tự nhiên ngậm ngón trỏ bị thương vào trong miệng.

Thế Vân cảm thấy tê dại, ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy, chỉ là lặng lẽ ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mắt, cô muốn rút tay về nhưng làm sao cũng không được.

“Băng keo cá nhân đâu?” Qua vài giây, anh buông ngón tay cô ra, hỏi.

“Ồ...trên tủ lạnh.” Cô nghĩ mặt mình nhất định đỏ rần.

Anh vẫn còn nắm tay cô, đến tủ lạnh lấy băng keo cá nhân, giúp cô băng bó bên ngoài vết thương, sau đó anh nâng tay cô lên, nửa thật nửa đùa nói: “Ngón trỏ của em dài hơn ngón áp út, điều này thường chứng tỏ...em là người sống theo tình cảm hơn là lý trí.”

Thế Vân bối rối muốn rút tay về, nhưng lại bất đắc dĩ phát hiện, tay cô vẫn bị anh nắm chặt, ngón tay cái sần sùi của anh nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay cô, dường như không muốn buông ra.

“Anh có thể...buông ra không?” Cô nhin không được nữa hỏi.

Viên Tổ Vân nhìn cô, như là muốn nhìn rõ gì đó, chốc lát sau, anh chậm chậm thả tay ra, nhướn lông mày nói: “Xem ra tôi chỉ đành tự làm thôi.”

“?”

Anh xắn tay áo sơ mi lên, bắt đầu xắt miếng thịt cô vẫn chưa làm xong, tay nghề rất thông thạo, cô chỉ ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, không biết nên nói gì.

Không bao lâu, anh bỏ mì vào luộc, sau đó ăn ngẫu nhiên ngay tại phòng bếp, như là rất đói bụng.

Thế Vân nhìn Viên Tổ Vân, nhin không được cười rộ lên.

“?” Anh ngậm mì, vẽ mặt vô tội.

“Không có gì...” Cô cười xua tay, xoay người sang chỗ khác bỏ thớt gỗ và dao vào trong bồn rửa.

Sau khi ăn xong, Viên Tổ Vân tự giác rửa bát, rồi lấy khăn lau tay nói: “Tiễn tôi đi xuống nhé.”

“Tại sao...” Cô nheo mắt nhìn anh.

“Tiễn khách cũng phải hỏi lý do ư?” Anh kéo xuống tay áo xắn lên, cầm áo vét và cặp da đứng ở cửa chờ cô.

Cô nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ cầm chìa khóa cùng anh ra ngoài.

Lúc chờ thang máy, hai người không nói gì, đều nghĩ về tâm sự của riêng mình, nhưng không cảm thấy gượng gạo. Thế Vân lên nhìn ngón trỏ của mình đã dán băng keo cá nhân, trong lòng chợt có cảm giác khác thường.

Khi đến chỗ quản lý dưới lầu, Viên Tổ Vân mỉm cười gật đầu với người quản lý, ông ta nhìn bọn họ, cũng gật đầu.

Thế Vân giật mình, nói: “Sao anh lên được chứ?”

Khu chung cư cô đang sống được quản lý rất nghiêm khắc, người bên ngoài muốn tiến vào, chỉ có căn hộ bên trong ấn nút bộ đàm hoặc là do người quản lý mở cửa thì mới vào được.

“Tôi nói với ông ta em đang tắm, không nghe được tiếng chuông của tôi, sau đó ông ta cho tôi vào.” Anh trả lời một cách đương nhiên.

Thế Vân nghi ngờ nhìn anh, luôn cảm thấy anh giấu điều gì đó.

“Tiễn đến đây thôi,” Viên Tổ Vân đứng bên đường, “Tôi ở đây đón xe.”

“Ồ...”

Cô xoay người muốn đi, nhưng bị anh giữ lại.

“Này...” Anh nhìn cô nhưng không nói tiếp.

“?”

Anh lắc đầu, buông tay: “Tạm biệt.”

Thế Vân cứ vậy mang theo nghi hoặc xoay người trở về, rất nhanh có taxi dừng lại, Viên Tổ Vân ngồi lên xe, xe mau chóng biến mất. Trong lòng cô bỗng nhiên nảy sinh nỗi thê lương, dường như trong mấy giây ngắn ngủi lúc này anh nắm tay cô, cô có thể cảm nhận được sự cô đơn dưới đáy lòng anh, sự cô đơn mà anh chưa từng thể hiện ra.

Nhưng cô không khỏi cười khổ, ai mà không cô đơn chứ? Đây là một tình cầu cô đơn.

Cô đi ngang qua phòng quản lý, bác quản lý lộ đầu ra, hiền hậu nói: “Cô à, bạn trai cô rất quan tâm săn sóc.”

“Bạn trai...” Cô sửng sốt một chút mới phản ứng lại, biết “bạn trai” này là ai.

“Cậu ấy nói cô đang tắm, không muốn gọi cô từ phòng tắm chạy ra mở cửa cho cậu ấy, ban đầu tôi cũng hơi nghi ngờ, nhưng nhìn bộ dạng của cậu ấy, chắc là một thằng bé thật thà, cho nên tôi cho cậu ấy vào.”

Thế Vân cười ngượng ngùng, tạm biệt với bác quản lý, thang máy nhanh chóng tới, phát ra âm thanh “đỉnh” trong trẻo, cô đi vào, ấn nút, chợt ngơ ngác nhìn ngón trỏ của mình.

Người có ngón trỏ dài hơn ngón út thực sự sống theo tình cảm hơn là lý trí ư?

Sáng hôm sau, Thế Vân gặp được Viên Tổ Vân ở thang máy công ty, anh lặng lẽ liếc nhìn cô, không nói gì.

Cô đã gỡ ra miếng băng keo cá nhân kia, miệng vết thương kết một lớp mảy hơi mỏng, còn chút sưng đỏ.

Thang máy nhanh chóng tới nơi, cô theo phía sau anh đi vào, xoay người, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh phản chiếu trên tấm kính. Đó thật sự có thể gọi là lạnh lùng, không có biểu tình gì, ngay cả ánh mắt giấu sau gọng kính đen cũng tỏ ra lạnh lùng — rất khác biệt với Viên Tổ Vân thích trò đùa dai.

Cô bỗng nhiên nhú mảy, kinh ngạc phát hiện hôm nay anh lại đeo mắt kính, vì thế cô đối diện tấm kính đồng thời thấy anh đang nhướn mày nhìn mình, cô giống như đang nói: sao lại đeo kính, làm ra vẻ lịch sự ư?

Lông mày Viên Tổ Vân dựng thẳng, con ngươi dạo một vòng, khuôn mặt vốn lạnh lùng chợt sinh ra biểu cảm gọi là “ngã ngớn”, giống như đang nói: không được sao, ai cần em lo.

Thế Vân trừng mắt liếc anh, lén vươn chân trái ra, dùng gót giày giẫm mạnh lên chân anh ở phía sau, khuôn mặt cô tươi cười khả ái.

Viên Tổ Vân trợn mắt, cắn răng, không phát ra âm thanh, mày nhăn nhú lại, như là hơi đau đớn.

Thế Vân cố gắng mím môi im lặng, không để mình cười ra tiếng, vừa đến tầng 30, cô lập tức lao ra ngoài.

Đến khi Viên Tổ Vân thông thả tiến vào văn phòng, cô đã nghiêm trang ngồi trước máy tính, như làm ra vẻ bắt đầu làm việc.

“Viên Thế Vân,” anh gọi cả tên lẫn họ của cô, sắc mặt giận dữ nói, “Đi pha cho tôi tách cà phê, đừng nóng quá, cảm ơn.”

Cô đành đứng dậy, đến phòng trà nước hoàn thành căn dặn của sếp, kể từ lần trước bị phỏng, cô không dám đùa dai pha cà phê nóng hổi cho anh, nhưng đôi khi anh vẫn cố ý nhắc nhở cô.

“Cà phê của anh.” Cô đặt tách lên bàn làm việc của anh, định ra ngoài.

“Khoan đã,” anh nói, “Đóng cửa.”

“?” Cô chần chừ nhìn anh.

“Tôi nói đóng cửa.” Anh ngồi sau bàn làm việc, mặt không biểu cảm.

Thế Vân nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng đẩy cửa khép hờ.

Anh cười lạnh một cái, bỗng dưng đặt một đôi giày da màu đen kiểu nam lên bàn.

Thế Vân cảm thấy đôi giày này tốt lắm, đường vân tinh tế cũng rất bóng loáng, nhưng đáng tiếc là, trên một chiếc giày có vết lõm xuống bằng cỡ đồng xu, hình dạng của vết lõm hình như ăn khớp với gót giày của cô.

Thế nhưng, cô mở to hai mắt, phát hiện xung quanh vết lõm lại có một vòng vết bẩn, mặc dù bề mặt màu đen nhìn không rõ lắm, nhưng cô vẫn nhận ra đó là màu đỏ thẫm ——

“Anh chảy máu?”

Cô kinh ngạc, niềm vui sau trò đùa dai ban đầu bỗng nhiên không còn sót lại gì, mà đổi thành một cảm giác...khó mà diễn tả, hình như mình làm ra chuyện quá đáng, ít nhất là rất quá đáng đối với anh.

Viên Tổ Vân vẫn nhìn cô, mặt không chút thay đổi.

Thế Vân nẩy sinh ý này, cúi đầu nói: “Tôi xin lỗi, tôi không biết sẽ làm anh bị thương...có muốn đến bệnh viện không?”

Cô cười khổ trong lòng: xem ra, cô thật sự là người không thích hợp với trò đùa dai...

Anh không nói gì, chỉ là xuyên qua mắt kính gọng đen mà nhìn cô, thấy da đầu cô run lên.

Bỗng nhiên anh mỉm cười, là nụ cười vui vẻ của cậu thiếu niên sau khi thực hiện được trò đùa dai, sáng lạn và hồn nhiên như vậy, dường như tất cả lạnh lùng trước đó hoàn toàn không tồn tại.

Thế Vân còn chưa phục hồi tinh thần, anh đã gác hai chân lên bàn, trên đó mang một đôi giày da tốt, mặc dù không nhìn thấy rõ kiểu giày, nhưng Thế Vân gần như khẳng định đôi giày này chính là đôi đã bị cô giẫm lên sáng nay —— nói cách khác, chiếc giày mang theo vết đỏ chỉ là trò đùa dai của Viên Tổ Vân mà thôi.

“Tôi chưa nói chữ nào cả.” Anh vừa cười, vừa trưng ra vẻ mặt vô tội.

Thế Vân nheo mắt, cắn môi: “Viên Tổ Vân...”

“Nói mới nhớ, chỗ kia bị em giẫm trúng thật sự rất đau, buổi trưa em mời tôi bữa cơm coi như bồi thường.” Anh cười nâng kính mắt trên mũi.

Thế Vân trừng anh một lúc rồi xoay người đẩy cửa ra ngoài.

Cô có phần tức giận, tức tối nhưng không biết làm sao. Người đàn ông tính tình xấu xa kia, lần nào cũng có cách khiến cô mắc mưu, nhưng tức nhất là, lần nào cô cũng ngây ngốc mắc mưu của anh.

A...Viên Tổ Vân, rốt cuộc anh muốn sao đây?!

Tối thứ sáu, Tử Mặc vốn hẹn tới đón Thế Vân tan tầm, nhưng Tử Mặc gọi điện đến báo công việc còn chưa hoàn thành, nhờ Thế Vân đến studio chờ cô. Thế Vân theo địa chỉ mà Tử Mặc nhắn qua tìm được chỗ đó, trong hành lang có rất nhiều người qua lại, đa số đều cầm quần áo giày dép hoặc là túi xách trang sức, cô đoán lần này Tử Mặc làm việc cho một tạp chí thời thượng.

Đi vào studio chân chính, Thế Vân phát hiện nó nhỏ hơn trong tưởng tượng của cô, người đứng đằng sau máy ảnh ấn nút chụp liên tiếp chính là Tử Mặc. Từ trước tới nay cô chưa từng thấy Tử Mặc như vậy, cô ấy không chút do dự chỉ thị người mẫu dưới đèn pha tạo dáng đủ kiểu, trò chuyện với người mẫu, thậm chí nói đùa chút ít — Tử Mặc thế này, như là có được vàng sáng quanh người.

Cô đứng ở một góc lảng lạng nhìn Tử Mặc, cho đến khi buổi chụp ảnh kết thúc.

“Ồ,” Tử Mặc vừa dọn dẹp vừa chào hỏi, “Cậu tới khi nào vậy?”

“Mới đây thôi.” Thế Vân mỉm cười đi qua.

“Ồ, tớ sắp xong rồi.” Lúc này Tử Mặc trở về cô gái chất phác kia, tựa như vàng sáng vừa rồi đã tan biến mất.

Thế Vân gật đầu, không khỏi hâm mộ một Tử Mặc như vậy, có phải chỉ khi một người làm chuyện mình thích thì mới có thể phát ra ánh sáng như vậy không?

Các cô đến một nhà hàng buffet gần đó rất đông người, tối thứ sáu khách khứa rất nhiều, Thế Vân nghĩ đến phải đợi chỗ, không ngờ Tử Mặc nói Hạng Tự và Hạng Phong đã tới rồi.

“Cậu không phải lại muốn làm mối cho tớ với anh ấy nữa chứ...” Thế Vân ngại ngùng, do dự không biết nên vào hay không.

Tử Mặc vội vàng lắc đầu, cười nói: “Hạng Phong đã nói với tớ, hai người không có khả năng...”

“Thế tại sao cậu còn gọi anh ấy đến...”

“À,” trên khuôn mặt tươi tắn chất phác kia có biểu cảm gian xảo, “Là bởi vì bữa này là do Hạng Phong mời khách, không đến thì uống.”

“...” Thế Vân cười khổ, đôi khi cô không hiểu trong đầu óc Tử Mặc rốt cuộc chứa đựng gì. Nhưng cô không cảm thấy ngại, coi mình là một em gái hoặc là độc giả đi ăn cơm chùa thôi.

Nhưng khi nghĩ đến độc giả, cô lại do dự nữa, ngộ nhờ Hạng Phong hỏi chuyện sách, cô nên trả lời thế nào đây? Nếu nói thẳng còn chưa đọc thì hình như rất có lỗi với anh, nhưng cô không thể nói dối là đã đọc rồi, dù trả lời thế nào cũng sẽ xấu hổ.

“Đi thôi.” Tử Mặc không nói gì kéo cô vào, hơn nữa nhanh chóng tìm được hai anh em Hạng Tự và Hạng Phong trong đám đông.

“May quá,” Hạng Phong tỏ vẻ gặp may nói với Tử Mặc, “Em chỉ dẫn một người tới, nếu không anh đoán chừng cuối tháng này anh không còn tiền ăn cơm.”

“Sao lại thế được,” Tử Mặc ngồi xuống bên cạnh Hạng Tự, ra hiệu Thế Vân ngồi đối diện, “Lần này chúng ta chúc mừng sách anh bán chạy, thế thì chắc là nhận được nhiều tiền nhuận bút rồi.”

Hạng Phong cười khổ, Thế Vân ngồi đối diện bên cạnh nói: “Cậu đó lần nào biết tớ mời khách cũng sẽ không khách sáo mà ‘công phu sư tử ngoạn*’.”

(*) chặt giá, đưa ra giá cắt cổ.

“Bởi vì cậu ấy vốn gọi là ‘sư tử’ mà.” Hạng Tự mỉm cười nhắc nhở.

“Ồ,” Hạng Phong bĩu môi bất đắc dĩ, nhìn Tử Mặc, “Em thật là không phụ danh tiếng.”

Trên khuôn mặt chất phác của Tử Mặc lộ ra nụ cười thật thà, Hạng Tự trông thấy nhin không được mà vươn tay véo hai má cô, nói: “Khuôn mặt tươi cười của cậu nhìn qua rất đáng ghét.”

Sau khi bốn người thay phiên nhau lấy món ăn xong thì cùng nâng lên ly rượu ở trên bàn đầy thức ăn.

“Chúc mừng sách mới của Hạng Phong tiên sinh bán chạy!” Tử Mặc hưng phấn nói.

“Đó không phải sách mới...” Hạng Phong sờ mũi, sửa lại.

“Không sao, trọng điểm em muốn nói là, hy vọng sau này có càng nhiều cơ hội chúc mừng sách bán chạy, xin hết.”

Ba người còn lại bật cười nhìn Tử Mặc, sau đó mọi người bắt đầu cụng ly, tất cả đều uống cạn, bắt đầu chuyển sang tấn công thức ăn ngon trước mặt.

“Nhưng anh à,” Hạng Tự nói, “Em đã sớm biết quyển sách này của anh sẽ bán chạy.”

“?”

“Bởi vì chỉ có quyển này em đọc từ đầu đến cuối mà không buồn ngủ, lúc ấy em nghĩ rằng ‘quyển này thế nào cũng bán chạy cho xem’”

Thế Vân và Tử Mặc cùng cười ha ha, chỉ có Hạng Phong như là bị đả kích mà nhìn cậu em trai: “Chẳng lẽ mấy quyển khác của anh đều khiến em buồn ngủ lắm sao, anh viết tiểu thuyết trinh thám chứ không phải sách triết học!”

“Không gạt anh đâu, mỗi lần em ra ngoài thi đấu đều phải mang theo sách của anh.” Hạng Tự tỏ vẻ thành khẩn.

“?”

“Bình thường tới khách sạn rồi, chuyện đầu tiên là lấy sách ra đặt ở đầu giường.”

Hạng Phong neho mắt nhìn em trai, như là hoàn toàn không tin lời anh ta.

“Bởi vì lúc không ngủ được, lấy ra lật một trang là lập tức ngủ ngay.”

Nói xong, Hạng Tự cười ha hả, khiến cho Hạng Phong hung hăng ném cái bánh Roti prata lên mặt anh ta.

(*) Roti prata bắt nguồn từ cách làm bánh kẹp từ xa xưa của người Pakistan và Ấn Độ, là một món ăn rất được ưa chuộng ở Singapore. Roti có nghĩa là “bánh mì” và prata có nghĩa là “phẳng, bẹt”, nhưng thực ra nó giống bánh kẹp hơn vì bột có vị thơm nhẹ và ngọt khi ăn sẽ làm bạn hài lòng, đặc biệt là vào các buổi sáng.

Thế Vân mỉm cười nhìn hai anh em, giống như bọn họ không phải ba mươi tuổi, mà là thiếu niên mới mười sáu mười bảy thôi, cho dù cười nhạo chế giễu lẫn nhau, nhưng cả hai đều biết đối phương không hề có ác ý. Cô nhớ đến Thế Phân, nếu chị ấy còn sống, hai cô...nói không chừng cũng sẽ vậy. Người chị tình nghịch của cô cũng thường xuyên giống Hạng Tự vậy, bày ra trò đùa không ác ý, cô sẽ làm bộ tức giận, sau đó chị ấy sẽ cười hì hì “xin lỗi”. Cô không khỏi cười khổ suy nghĩ, có lẽ thật ra cũng không thể gọi là “xin lỗi”, chỉ là dỗ dành cô thôi, thậm chí...còn là một loại làm nũng, đến cuối cùng người phải nhượng bộ chính là cô.

Song, cô hoài niệm, rất tưởng nhớ những trò đùa không ác ý này, cho dù người cuối cùng nhượng bộ là cô, cô cũng vui vẻ chịu đựng. Nhưng cô đã không còn nhìn thấy khuôn mặt kia, lắng nghe âm thanh kia được nữa.

Lúc ăn xong đi ra thì đã mười giờ, Hạng Tự không lái xe, vì thế anh ta cùng Thế Vân miễn cưỡng chen chúc trong chiếc xe nhỏ của Tử Mặc, chìm ngập trong dòng xe cộ của buổi tối cuối tuần, bọn họ chạy về phía khu chung cư.

Thế Vân nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, cô vui mừng suy nghĩ, may mà Hạng Phong không hỏi chuyện về tiểu thuyết, nếu không cô thật chẳng biết trả lời ra sao.

Hạng Tự uống hơi nhiều, dọc đường đi anh ta nhắm mắt lại, không biết có ngủ không.

“Cậu biết không,” Thế Vân bỗng nhiên nói với Tử Mặc, “Lúc ở cùng với cậu, lúc nào tớ cũng cảm thấy thời gian không trôi qua.”

“?”

“Giống như là...năm đó tớ chưa từng rời khỏi, bọn mình vẫn còn mười mấy hai mươi tuổi, mọi thứ đều đơn giản như vậy.”

Tử Mặc nhìn cô trong kính hậu, sắc mặt nghi vấn, hình như không hiểu cô muốn nói gì.

Thế Vân cười khỏ, có lẽ bản thân cô cũng chẳng biết mình muốn nói gì.

“Trường Bách Liệt nói với tớ ——” cô vừa muốn nói tiếp, Tử Mặc chợt quay đầu ra hiệu dừng lên tiếng, sắc mặt khẩn trương nhìn Hạng Tự ngồi ở ghế lái phụ, Tử Mặc trông thấy anh ta vẫn nhắm mắt, hình như có vẻ ngủ rồi cô mới nhẹ nhàng thở ra.

“Bề ngoài chúng ta thay đổi theo tuổi tác, nhưng trong lòng vẫn đình trệ,” Thế Vân nói tiếp, “Cậu có cảm thấy thế không?”

Tử Mặc nghĩ nghĩ, rồi nói: “Có lẽ vậy...”

“...”

“Nhưng không sao.”

“?”

“Bởi vì tớ nghĩ rằng một ngày nào đó bọn mình sẽ phải trưởng thành.”

Khi Tử Mặc nói câu này, Thế Vân ngồi ghế sau không nhìn thấy biểu tình của cô, nhưng có thể cảm nhận được một Tử Mặc kiên nhẫn lạc quan.

“Hồi bé, bọn mình không phải luôn suy nghĩ mau chóng lớn lên, lớn lên thì tốt rồi.” Âm thanh chất phác nói tiếp.

“Ừm...các bạn nhỏ đều có ý tưởng buồn cười này.”

“Nhưng lúc ấy tớ không hề thấy buồn cười đâu.”

“...”

“Lúc ấy tớ rất hâm mộ chị gái lâu trên có bộ ngực rất to.”

Thế Vân cười rộ lên, hình như chính mình cũng từng nghĩ thế.

“Nhưng giờ tớ cảm thấy, có bộ ngực to cũng chẳng hay ho gì.”

“...”

“Cho nên chúng ta vĩnh viễn không có cách nào biết được, sau này chính mình sẽ biến thành bộ dạng gì nữa, thế thì không cần thiết làm phức tạp vấn đề.”

Thế Vân ngơ ngác nhìn một bên mặt Tử Mặc, cô chợt phát hiện, sự chất phác của Tử Mặc không như mọi người nghĩ, hoặc là...các cô nghĩ rằng nội tâm không thay đổi, thật ra nó đã thay đổi rồi, chỉ là bản thân các cô không nhận ra mà thôi.

Hai người không nói gì nữa, Tử Mặc nghiêm túc lái xe, Hạng Tự vẫn nhắm mắt, nhất thời trong xe rất im lặng, chỉ nghe được một ca khúc tiếng Anh trong sóng điện từ, Thế Vân thất thần lắng nghe.

I've made up my mind,

No need to think it over,

If I'm wrong I aint right,

No need to look no further,

This ain't lust,

I know this is love
But, if I tell the world,
I'll never say enough,
Cause it was not said to you,
And thats exactly what i need to do,
If I'm in love with you,
Should I give up,
Or should I just keep chasing pavements?
Even if it leads nowhere,
Or would it be a waste?
Even If I knew my place should I leave it there?
Should i give up,
Or should I just keep chasing pavements?
Even if it leads nowhere

.....

Thế Vân và Tử Mặc không khỏi ngâm nga theo, hai cô không biết là ai đang hát, nhưng không hẹn mà cùng nhau ngâm nga, có lẽ, Thế Vân suy nghĩ, hai cô đã cảm động bởi lời bài hát này.

Giọng hát nữ nhẹ nhàng mà đầy từ tính cứ thế trầm thấp ngân nga cho đến khi bài hát kết thúc. Sau đó trong xe tĩnh lặng, đến khi bài hát khác vang lên.

Thế Vân không thể xác định, nhưng cô thật sự cảm thấy mình nghe được một tiếng thở dài khe khẽ.

Đó là tiếng thở dài của Tử Mặc.

Thế Vân vẫn thỉnh thoảng gọi điện cho Thạch Thụ Thần, nhưng trả lời cô luôn là tắt máy, cô có phần bất an, rốt cuộc anh ta đi đâu rồi, còn nữa...rốt cuộc anh ta muốn nói gì với cô?

Điều cô có thể làm chỉ là chờ đợi.

Tuần cuối cùng của tháng mười một, Thế Vân đến phòng khám của Tưởng Bách Liệt, điều khiến cô sửng sốt chính là anh ta bị thương.

“Anh không phải...cũng bị phỏng chứ.” Cô nghĩ đến bộ dạng của mình một tháng trước, còn cảm nhận được nỗi đau loáng thoáng vẫn ở trên làn da.

“Không phải,” anh ta nâng lên bàn tay trái bị băng bó, không ngại nói, “Là đánh nhau với người ta.”

“Đánh nhau?” Thế Vân ngạc nhiên.

Tưởng Bách Liệt lịch sự tao nhã cũng sẽ đánh nhau với người khác ư?

“Ừm,” anh ta đặt ly sữa ấm trên bàn trà kế bên tay cô, “Hôm nay chỉ có thể làm phiền cô tự mình rửa ly.”

“Ồ, được.” Cô ngơ ngẩn gật đầu, chờ anh ta nói tiếp.

“Kỳ lạ lắm sao,” anh ta lại quơ quơ bàn tay, “Miễn là đàn ông thì sẽ đánh nhau nhỉ?”

“...Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mấy hôm trước tôi đến quán bar, có một người đàn ông xa lạ đi qua gây hấn với tôi, sau đó thì đánh nhau.”

“...Anh có uống rượu không?”

“Mới vừa ngồi xuống, đang định uống đây,” anh ta nhớ lại chuyện xảy ra hôm đó, sắc mặt ngờ vực, “Có một người đàn ông đi tới, hỏi tôi có phải tên là ‘Tưởng Bách Liệt’ không, tôi nói ‘Phải’, anh ta rất không thân thiện bắt đầu vặn hỏi chuyện của tôi, sau đó tôi mặc kệ anh ta, rồi cả hai đánh nhau.”

Thế Vân cào tóc, theo tường thuật ngắn gọn của Tưởng Bách Liệt thì thật sự rất khó đoán được rốt cuộc vì sao anh ta đắc tội người khác —— nếu lời anh ta nói là thật. Nhưng không loại trừ khả năng sau khi anh ta say, làm ra bất cứ hành động khiếm nhã, khiến người ta tới khiêu khích.

“Tôi tuyệt đối không say.” Tưởng Bách Liệt không đợi cô hỏi, trả lời như đinh đóng cột.

“Thế thì,” cô có kết luận, “Tôi chỉ có thể nói rằng, anh rất xui xẻo.”

“Không biết nữa,” sắc mặt anh ta như là bất đắc dĩ, “Hình như tôi rất dễ dàng bị người cùng giới xa lánh.”
“?”

“Chẳng lẽ,” anh ta khựng lại, nhìn thấy ánh mắt Thế Vân mang theo vẻ mù tịt, “Là bởi vì tôi rất được lòng phụ nữ sao?”

“...” Thế Vân cười gượng hai tiếng, “Có lẽ vậy...nhưng anh cũng đừng nghĩ nhiều quá...”

Bởi vì nói không chừng, người đàn ông xa lạ kia chỉ là tâm trạng không tốt, hoặc là nhìn anh ta không vừa mắt mà thôi.

Tưởng Bách Liệt mỉm cười, nụ cười của anh ta rất dịu dàng, khiến người ta khó mà tưởng tượng khi anh ta ẩu đả có bộ dạng gì nữa.

“Ngại quá, dạo này cô đối khách thành chủ lắng nghe chuyện của tôi.”

“Ồ, không sao, tôi cảm thấy tốt lắm,” cô vội xua tay, “Tôi thấy khoảng cách giữa chúng ta đã được kéo gần lại, không phải mối quan hệ cứng nhắc giữa bác sĩ và bệnh nhân, thế này...tôi sẽ không cảm thấy căng thẳng.”

“Lúc nói chuyện với tôi, cô rất căng thẳng ư?” Tưởng Bách Liệt đột nhiên hỏi.

“Ừm...” Cô không khỏi khấn trương nói, “Thỉnh thoảng có một chút.”

Anh ta vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt lại sắc bén nói: “Đó là bởi vì cô đang sợ hãi, sợ cho tôi biết một chuyện, hoặc là sợ tôi hỏi cô một số vấn đề mà cô không thể thản nhiên trả lời —— không phải sao?”

“...” Cô không nói nên lời.

“Tôi nghĩ, có lẽ là thời gian làm cho mối quan hệ giữa chúng ta tiến thêm một bước.”

“?”

“Bắt đầu từ lúc này, tôi sẽ bỏ đi cảm xúc của cô, không ngần ngại hỏi cô một số vấn đề mà tôi luôn muốn biết...được chứ?” Khóe miệng anh ta kéo ra nụ cười, khiến người ta cảm thấy chói mắt, như là một bé mèo con dịu dàng bỗng nhiên biến thành con cọp hung ác.

Thế Vân ngơ ngác gật đầu, quên đi tại sao mình không phản bác anh ta, có lẽ là vì không thể làm được.

“Được rồi,” Tưởng Bách Liệt biến trở lại con mèo dịu dàng, “Thế thì lần này chúng ta nói đến chuyện thoải mái trước, chẳng hạn như gần đây cô còn mơ thấy người đẹp tóc vàng không?”

Thế Vân rửa ly xong, lúc từ phòng khám đi ra, cô có chút ngẩn ngơ. Cô một mực nghĩ tới lời nói của Tưởng Bách Liệt, trong lòng vô cớ dâng lên căng thẳng, rốt cuộc anh ta sẽ hỏi những gì, vấn đề anh ta luôn muốn hỏi lại là cái gì?

Cô theo trực giác muốn trốn tránh, có lẽ tùy tiện nói lấy lệ là được, nhưng cô biết mình không thể —— hoặc là nói, như vậy không được. Bởi vì Tưởng Bách Liệt là một bác sĩ thông minh có thể phát hiện ra cô đang nói dối, và lại cô cũng không muốn nói dối, bởi vì cô là người tìm kiếm sự giúp đỡ, nếu bệnh nhân giấu diếm với bác sĩ của mình, có lẽ vĩnh viễn không còn cách để giúp đỡ.

Gió thu dần nổi lên, hai bên con đường tại học viện y khoa trải đầy lá cây khô vàng, giẫm lên liền phát ra âm thanh lanh lảnh, cô rất thích âm thanh này, có chút đau lòng.

Di động vang lên, cô phục hồi tinh thần, dãy số hiện trên màn hình khiến cô không khỏi thở dài một hơi.

“A lô?”

“Em ở đâu?” Anh luôn không khách khí như vậy, ngay cả một câu chào hỏi lịch sự cũng chẳng có.

“Chuyện gì?” Cô trả lời cứng ngắc.

“Xem phim không,” anh dừng một chút, không cho cô cơ hội trả lời, “Tôi mua vé rồi.”

Cô bắt đầu hơi nghi ngờ, anh không phải sắp xếp tai mắt xung quanh cô chứ, nếu không thì tại sao mỗi lần cô có thời gian rảnh, anh sẽ đúng lúc gọi điện rủ cô đi xem phim...

“Nội trong nửa tiếng phải đến đó.” Anh tự động căn dặn một câu rồi cúp máy.

Thế Vân bắt đầu dĩ nhiên, ghét bản thân mình vì sao không từ chối — trên thực tế, cô nên từ chối chứ?

Cô bỏ di động vào túi xách, nâng tay xem đồng hồ, cô nhanh chân ra khỏi cổng học viện. Cô bước đi bước đi, sau đó chạy nhanh như bay, nửa tiếng...có kịp không nhỉ, nhưng tại sao cô vừa oán hận gã xấu xa kia, vừa lại có chút vui mừng chứ?

Lúc Thế Vân từ taxi bước xuống, vừa vặn nửa tiếng, cô thở phào nhẹ nhõm, đi vào rạp chiếu phim, từ xa đã trông thấy Viên Tổ Vân đang tựa ở một góc ngáy người.

Hôm nay anh có chút không giống ngày thường, vạt áo sơ mi trắng nằm ngoài quần bò, đôi chân mang giày đá bóng màu trắng cổ ý làm cũ, trên cánh tay vắt chiếc áo khoác dài màu đen, trên mũi vẫn là mắt kính gọng đen kia, ánh mắt lộ ra một chút u buồn.

U buồn?

Cô nhìn anh, người luôn thích đùa dai cũng sẽ u buồn sao?

“Này!” Anh bỗng nhiên nhìn thấy cô, bèn đứng thẳng người, chờ cô đi qua.

“Tại sao lần nào anh cũng tự tin tôi sẽ đến kịp trong thời gian quy định?” Cô cầm lấy bông ngô mà anh nhét vào tay cô, hậm hực nói.

“Không có,” anh mù tịt lắc đầu, “Tôi chỉ là quên khi nào mới nên vào, vì thế nói thời gian với em, nếu em không đến kịp cũng hết cách, cùng lắm mua vé lượt sau.”

“...” Nhưng cô luôn bắt kịp thời gian anh định, chạy đến hết hơi.

“Vào thôi, sắp chiếu rồi.” Anh rất tự nhiên đẩy cô đi soát vé.

Lúc bọn họ vào rạp đèn còn chưa tắt, hai người tìm được chỗ ngồi, Thế Vân nhìn cuống vé hỏi: “Là phim gì thế?”

“Xem thì biết.” Một tay anh chống cằm, thừa nước đục thả câu nói.

Cô không hỏi lại, chỉ là mím môi, cầm bông ngô bỏ vào miệng ăn. Khuôn mặt đeo mắt kính của anh khiến cô có phần không quen: “Sao dạo này anh hay đeo mắt kính vậy?”

Anh hơi nghiêng đầu, nhìn cô: “Bởi vì giác mạc của tôi nhiễm trùng, bác sĩ nói tạm thời không thể đeo kính sát trùng.”

“Ồ,” cô ngạc nhiên, “Hóa ra anh đeo kính sát trùng à...”

“Kỳ lắm sao?” Anh nhếch khóe miệng.

“Không có...” Thế Vân quay đầu lại, ập a ập ứng trả lời, giả vờ nghiêm túc ăn bông ngô.

“Như vậy,” anh còn nói, khóe miệng mang theo nụ cười, “Em thấy tôi đeo mắt kính đẹp, hay là không đeo đẹp hơn?”

“Có khác nhau sao?” Cô cười giả dối, nhớ tới một câu Tử Mặc từng nói, lúc ấy khi cô nghe được quả thật sống sót một hồi, vì thế hôm nay cô cũng rất muốn vị “tiên sinh tính cách xấu xa” này sống sót.

“Đàn ông trong mắt tôi, bộ dạng đều như nhau.”

Nhưng Viên Tổ Vân không có phản ứng như cô mong muốn, mà là thoáng nheo mắt nhìn cô, anh dùng ngữ khí rất chân thành hỏi: “Em chỉ...bộ phận nào?”

“...” Thế Vân há hốc mồm, không nói nên lời. May mà lúc này đèn bỗng nhiên tắt đi, trên màn ảnh bắt đầu phát quảng cáo, nếu không cô thật chẳng biết nên tiếp lời anh thế nào.

Đợi đến khi cảnh đầu tiên của phim xuất hiện, Thế Vân ngỡ ngàng nhận ra, hình như là bộ phim về luân lý, một đôi vợ chồng trải qua cuộc sống bình thường, không có con cái, không có mâu thuẫn, không có cãi vã, cho đến một ngày gặp chút chuyện quái lạ.

Cô quay đầu nhìn Viên Tổ Vân, anh đầy hứng thú nhìn màn ảnh, trên mắt kính của anh phản chiếu tia sáng trắng. Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy khóe miệng anh đang giấu trong bóng đêm mang theo một nụ cười, một nụ cười gian ác.

Thế Vân không thể không quay đầu xem tiếp, thế nhưng sắc thái của bộ phim ngày càng âm u, cô ngỡ ngàng xem, suy nghĩ, cho đến khi đột nhiên ý thức được đây là một...bộ phim ma?

Cô bắt giác nuốt bống ngô nghen ngay cổ họng, toàn thân co lại, trong lòng bắt đầu khẩn trương.

“Này...”

Cô lấy khuỷu tay chọc chọc Viên Tổ Vân ở bên cạnh, anh sáp lại gần, ánh mắt vẫn nhìn màn ảnh, cô phải kề sát tai anh nhỏ giọng hỏi: “Đây là phim ma...”

“Tôi biết...” Anh cũng kề sát tai cô nói nhỏ, ánh mắt vẫn không nhìn cô.

“Tại sao dẫn tôi xem loại phim này?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp tục “kề tai nói nhỏ” với anh.

“Bởi vì nghe nói hay lắm.” Đối với vấn đề mà cô nêu ra, anh luôn luôn ung dung trả lời.

Thế Vân nhú mày, ôm chặt bống ngô trong lòng, rốt cuộc hiểu được mình đã ngồi lên thuyền trộm.

“Em sợ à?” Một lát sau, Viên Tổ Vân kề sát nhỏ giọng hỏi.

“...Có, có một chút.” Cô trả lời không được tự nhiên.

Anh quay sang nhìn cô, như là muốn xem cô sợ hãi bao nhiêu, “có một chút” theo lời cô nói là sao, hay là cực kỳ sợ hãi.

Thế Vân không biết biểu cảm trên mặt mình là gì, nhưng tóm lại nhất định là rất xấu hổ, lúc con người muốn che giấu gì đó, tất nhiên là rất xấu hổ rồi.

Anh bỗng nhiên vươn cánh tay quàng qua cổ cô, Thế Vân sửng sốt nói không nên lời, bởi vì động tác này của anh như là rất thân mật, nhưng cũng giống như chỉ muốn đùa với cô, trái tim cô đập loạn, thậm chí quên mất giãy dụa.

Trên màn ảnh xuất hiện một con ma, cô theo bản năng nhắm mắt co người hướng về phía anh, tiếng kêu sợ hãi của người xung quanh càng khiến bầu không khí thêm kinh khủng.

Viên Tổ Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay to vòng qua cổ cô rồi che trước mắt cô, lòng bàn tay ấm áp mà thô ráp, nhưng khiến cô cảm giác an toàn.

Một lát sau, anh buông tay xuống, thấp giọng nói trên đỉnh đầu cô: “Đoạn sau chắc là không có gì đáng sợ.”

Thế Vân ngo nguẩy một chút, muốn ngồi thẳng người, nhưng bị cánh tay anh kẹp không thể nhúc nhích.

Cô quay đầu trừng anh, sắc mặt phẫn nộ, anh lại vỗ đầu cô: “Được rồi đừng quậy nữa, đoạn đáng sợ sắp tới rồi.”

Cô nhìn màn ảnh, lòng bàn tay to lớn chột che trước mắt cô, đợi đến khi buông ra, đại chiến giữa nam nữ chính và yêu ma quỷ quái đã kết thúc.

Thế Vân nghi hoặc nhíu mày, trong phút chốc bừng tỉnh hiểu ra: chẳng lẽ, anh đã xem bộ phim này rồi?!

Khi cảnh mặt trời mọc xuất hiện, Viên Tổ Vân rút cánh tay về, đèn sáng lên, bộ phim kết thúc.

Đi ra rạp chiếu phim, cô rất muốn hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng cuối cùng cô vẫn gục đầu, không nói gì.

Có lẽ có một số câu hỏi, không biết đáp án thì sẽ tốt hơn.

Lúc ăn bữa tối, lòng cô ngổn ngang tâm sự, luôn cảm thấy trái tim mình có gì đó, nhưng không biết cảm xúc khó hiểu này rốt cuộc là như thế nào.

Viên Tổ Vân vẫn đang bàn về tình tiết của bộ phim ban nãy, cô càng tin rằng anh đã xem rồi, nếu không sao lại phân tích rõ ràng từng chi tiết một. Cô chợt cảm thấy anh rất đáng sợ, còn đáng sợ hơn ma quỷ!

Ăn xong, Thế Vân vẫn không thể từ chối sự kiên trì của anh muốn đưa cô về nhà. Ngồi trên taxi cô nhìn bầu trời dần u tối, nhớ tới bàn tay ấm áp mà thô ráp của anh, không khỏi có chút thần thờ.

“Mùa đông sắp đến rồi...” Anh bỗng nhiên nói.

Cô nhìn một bên mặt anh, còn có chiếc mắt kính gọng đen kia, cô thỉnh thoảng cảm thấy, nỗi u buồn mà anh thỉnh thoảng biểu lộ ra...có phải là vì cô đơn không?

Bọn họ vậy mà có một điểm giống nhau: đó chính là cam chịu với nỗi cô đơn này, có lẽ có oán hận nhưng cũng có chút hưởng thụ.

Nói không chừng, bọn họ chính là hai tình cầu cô đơn bé nhỏ nằm trong hệ ngân hà khổng lồ này.

Thế Vân khẳng khái đưa tới trước cổng là được rồi, cô gật đầu với Viên Tổ Vân ngồi trong taxi, coi như tạm biệt, chiếc xe màu da cam nhanh chóng biến mất tại góc ngã tư đường.

Cô xoay người cúi đầu đi vào khu chung cư, trong lòng cô có cảm giác khó mà diễn tả, giống như lén làm một số việc mình không nên làm, cảm thấy vui vẻ lại có chút tự trách.

Cô đến dưới lầu, ngẩng đầu lên cô kinh ngạc dừng bước.

“Thế Vân...” Thạch Thụ Thần từ trong xe bước ra, khóa cửa, hai tay đút túi.

“...” Cô nhìn anh ta, cắn môi, không nói ra lời.

Anh ta hình như cũng hơi lúng túng, mím môi mất tự nhiên: “Lý Nhược Ngu nói...lúc tớ không ở đây, cậu đi tìm tớ.”

“Ừm,” cô gật đầu, “Nhưng cô ấy nói cậu đi nghỉ phép.”

“Ừm,” anh ta cũng gật đầu, trải qua hai lần tan rã chẳng vui gì, bọn họ dường như có chút xa lạ, “Tớ vừa về hôm qua.”

“À.”

“Chúng ta nhất định phải đứng đây nói chuyện sao?” Thạch Thụ Thần rút bả vai, cô mới để ý nhiệt độ đã giảm xuống.

Cô vội vàng mời anh ta đi lên, trên tủ giấy tại lối vào có áo vét đặt bên trong túi giấy, đó là bởi lần trước anh ta bỏ quên, cô vẫn đặt ở đó, nhắc nhở mình phải trả lại cho anh ta.

“Tùy tiện ngồi đi.” Cô đi vào phòng bếp đun nước, muốn pha trà cho anh ta uống.

“Vừa rồi người đưa cậu về...” Anh ta chợt nói, “Là Viên Tổ Vân à?”

Thế Vân giật mình, gật đầu.

“Tớ có thể biết hiện tại quan hệ của hai người là gì không?” Thạch Thụ Thần mím môi, ánh mắt như là mang theo tức giận và lo lắng.

“Chỉ là đồng nghiệp bình thường,” cô xoay người sang chỗ khác, làm bộ nhìn ẩm nước trên bếp, không cho anh ta nhìn thấy biểu cảm của mình, “Thậm chí ngay cả gọi là bạn bè cũng không hơn...”

Có ai bằng lòng làm bạn với một người có tính cách xấu xa chứ?

“Thế tại sao anh ta đưa cậu về?” Thạch Thụ Thần thẳng thắn.

“...”

“Còn lần trước, tại sao anh ta ở trong nhà cậu?”

Thế Vân theo bản năng vươn tay mở nắp ấm ra, muốn tận mắt thấy nước sôi lên: “Trùng hợp mà thôi...”

“Trùng hợp?” Anh ta hừ lạnh một tiếng, như là không chấp nhận đáp án của cô.

“...”

“...”

Hai người cứ trầm lặng mà căng thẳng như vậy, dường như không ai muốn nhượng bộ.

Cuối cùng, Thế Vân thấy nước sôi lên, cô ấp úng nói: “Tớ và anh ta...không có gì cả.”

“Thế Vân,” Âm thanh của Thạch Thụ Thần bình tĩnh khác thường, thậm chí còn có thể gọi là lạnh lùng, “Cậu đừng ngốc nghếch nữa.”

“...”

“Người anh ta thích không phải là cậu.”

7. Chương 7: Tháng Mười Hai: Khoảng Cách Giữa Cá Và Chim

Tào Thư Lộ: “Lần trước ‘Vân đạm phong khinh’ đưa ra một chủ đề cho ‘Tình cầu cô đơn’ lựa chọn, chủ đề là ‘kẹo và giấy gói kẹo nên lựa chọn thế nào’, ‘Tình cầu cô đơn’ gửi thư nói rằng muốn nhờ tôi chuyển lời cho ‘Vân đạm phong khinh’ —— hình như hơi khó đọc, nhưng không sao —— điều muốn nói chính là, ‘cho dù là kẹo hay giấy gói kẹo, cũng không cần thiết cố chấp nữa, hà tất phải lựa chọn chứ, vì sao không quên chúng nó đi?’”

Viên Thế Vân: có phải giữa nam và nữ trên thế giới này, luôn có chuyện xưa của chính mình hay không, từ lúc quen biết, hiểu nhau đến yêu nhau —— thậm chí còn ghét nhau... Tất cả mọi việc, cuối cùng chỉ có thể dùng hai chữ “chuyện xưa” này để khái quát. Đúng vậy, ngoại trừ bản thân họ, đối với người khác chỉ là một câu chuyện xưa, chỉ có chính người trong cuộc mới biết được, đó là cuộc sống hiện thực mà tàn khốc.

7.1Edit: Spring13Beta: SamNước sôi trên bếp, có lẽ đây nắp lại thì sẽ nghe được tiếng hú nhắc nhở, nhưng Thế Vân không hề nhận ra. Cô chỉ ngơ ngác nhìn Thạch Thụ Thần, phỏng đoán rốt cuộc anh ta mang theo tâm trạng nào mà đến đây, nói như vậy với cô.

Người Viên Tổ Vân thích không phải là cô?

Cô cười khổ một chút, anh thích ai, đâu có liên quan tới cô chứ?

Nhưng cô không muốn giải thích với Thạch Thụ Thần, chẳng muốn chút nào, mặc dù cô nghĩ rằng mình có nghĩa vụ nói rõ với anh ta.

Cuối cùng cô hơi dỗi hờn nói: “Tớ và anh ta không bằng nhau như cậu tưởng tượng đâu.”

“Viên Thế Vân,” Thạch Thụ Thần đi tới, trong mắt mang theo giận dữ, “Cậu đừng xuyên tạc ý tớ.”

“...”

“Tớ chỉ là...” Anh ta nhìn cô, có phần nản chí, “Không muốn nhìn thấy cậu bị tổn thương.”

Thế Vân nhìn người đàn ông trước mắt, bỗng nhiên trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cô nên cảm ơn anh ta chăng? Bởi vì lời nhắc nhở của anh ta. Còn phải cảm thấy áy náy nữa ư? Bởi vì anh ta chờ đợi nhiều năm như vậy. Nhưng trong lòng ngực của cô, chỉ có tràn đầy ưu thương, cô muốn cất tiếng lại không thể thốt ra.

Thạch Thụ Thần bỗng nhiên vươn tay, xoa nhẹ khóe mắt cô, nhìn cô kỹ càng, anh ta cười ảm đạm: “Đồ ngốc...cậu thật sự rất ngốc.”

“...” Cô mím môi, chỉ cảm thấy khóe mắt mà anh ta xoa nhẹ có chút cay xè.

“Tớ sắp đi Mỹ,” anh ta nói, “Mấy tuần trước là đi phỏng vấn, xem thử hoàn cảnh.”

“A...” Cô kinh ngạc nhìn anh ta, có cảm giác không thể đoán được anh ta suy nghĩ gì. Thậm chí cô còn cảm thấy Thạch Thụ Thần khó đoán hơn là Viên Tổ Vân.

“Thời gian nhập học còn dài, nhưng tớ nghĩ qua năm mới rồi sang đó trước.”

“...”

“Cậu bằng lòng đi cùng tớ không?” Anh ta dừng một chút, nói, “Cậu không cần trả lời ngay, nhưng nếu được xin cậu hãy suy nghĩ một chút.”

Tối nay, Thế Vân tiễn Thạch Thụ Thần rồi một mình ngồi trên sofa phòng khách ngầy người. Cô cảm thấy tay chân mình lạnh lẽo, nhưng lại không muốn đi lấy ly nước ấm cầm trong tay, cô chẳng muốn làm gì hết, chỉ muốn ngầy người.

Qua thật lâu, cô đứng dậy mở máy tính trên bàn, tìm danh sách trên mạng, mở ra thư mục cô muốn, một âm thanh ầm ập lập tức phát ra, căn phòng vốn quanh quẽ cũng trở nên ầm ập.

“Chào các bạn thánh giả ‘trước radio’, mặc dù có rất nhiều người nhắc nhở tôi, hiện tại lắng nghe tiết mục không nhất định dùng đến radio, như là tiết mục này của chúng ta còn phát sóng trực tiếp thông qua mạng internet truyền đến từng góc xó trên thế giới, nhưng có lẽ bởi vì làm công việc chủ trì đã nhiều năm, khi tôi ngồi trước micro của phòng thu âm, tôi sẽ tự động tưởng tượng các bạn đang ngồi trước radio nghe đài, mặc dù phòng thu âm bây giờ khác với hồi trước rất nhiều, chẳng hạn như trước mặt người chủ trì đều đặt máy tính mà không phải là bản thảo, nhưng tôi vẫn còn thói quen vừa cầm bản thảo đã được in ra, vừa đọc, vừa chủ trì tiết mục. Có lẽ hết thấy đều là thói quen thành tự nhiên rồi.

Được rồi, bắt đầu tiết mục mà cứ lảm nhảm nhiều như vậy, ngay cả đạo diễn cũng mất kiên nhẫn mà dùng tay ra hiệu với tôi, thế thì tiết mục hôm nay xin chính thức bắt đầu. Tuần này thời tiết tại New York rất là tệ, đầu tiên là mưa tầm tã ba ngày trời, sau đó trời lại đầy mây, ngay cả một chút sắc xanh cũng chẳng thấy, không biết một tuần của các bạn trải qua thế nào?

Đáng lẽ nên đọc thư của thánh giả trước, nhưng bởi vì ‘câu chuyện kỳ lạ’ của tuần trước thật sự rất được yêu thích, vì thế Thư Lộ muốn nói về chủ đề này trước. Khụ khụ, là như vậy, tuần trước cảnh sát New York truy nã một tên phạm tội cướp bóc, không ai biết được khuôn mặt thật của hắn, cảnh sát tạm thời đặt tên cho hắn là ‘Ninja’, vì sao chứ? Bởi vì vào một buổi sáng sớm, tên cướp này đeo mặt nạ ninja, trên eo thắt một con dao ninja to lớn, tùy tiện đi vào một cửa hàng tiện lợi. Nhân viên cửa hàng vừa thấy hắn liền bấm chuông báo cảnh sát, thế là hắn rất buồn bực hỏi nhân viên cửa hàng: ‘xin hỏi anh báo cảnh sát là vì nhìn thấy tôi vào sao?’, nhân viên cửa hàng gật đầu quả quyết — đương nhiên rồi, ai nhìn thấy cách ăn mặc của hắn cũng sẽ báo cảnh sát thôi. Cho nên tên cướp này bỏ chạy, đi vào một tiệm giặt quần áo cách đó hai con phố, lần này khi hắn đi vào nhân viên tiệm không báo cảnh sát — không phải không cảnh giác, mà bởi vì hệ thống báo cảnh sát của tiệm này đã bị hỏng — vì thế nhân viên tiệm run rẩy trong lòng, giả vờ có kiên nhẫn hỏi hắn cần gì, hắn rút ra con dao ninja, đe dọa nói muốn ăn cướp, nhân viên tiệm vội vàng mở radio — tôi xin lỗi, là máy thu ngân — nhưng bên trong trống không, bởi vì tiệm giặt quần áo mới mở vào sáng sớm còn chưa có thu nhập. Thế là tên cướp lại buồn bực chạy đi, đến giờ không ai biết hắn ở đâu, cho nên các bạn thánh giả nghe được tiết mục này, nếu có manh mối gì thì hãy báo cho chúng tôi biết — nhân tiện thông báo cho cảnh sát New York, cảm ơn.

Như vậy, tiếp theo tôi sẽ đọc một bức thư do thánh giả gửi đến, là về ... ‘Văn đàm phong khinh’ và ‘Tình cầu cô đơn’. Được rồi, tôi thừa nhận hiện tại mình rất tò mò về hai vị thánh giả này. Lần trước ‘Văn đàm phong khinh’ đưa ra một chủ đề cho ‘Tình cầu cô đơn’ lựa chọn, chủ đề là ‘kẹo và giấy gói kẹo nên lựa chọn thế nào’, ‘Tình cầu cô đơn’ gửi thư nói rằng muốn nhờ tôi chuyển lời cho ‘Văn đàm phong khinh’ — hình như hơi khó đọc, nhưng không sao — điều muốn nói chính là, ‘cho dù là kẹo hay giấy gói kẹo, cũng không cần thiết cố chấp nữa, hà tất phải lựa chọn chứ, vì sao không quên chúng nó đi?’. Như vậy, ‘Văn đàm phong khinh’, bạn có hài lòng với câu trả lời trên của ‘Tình cầu cô đơn’ không? Nếu còn lời muốn nói, xin gửi vào

hộp thư riêng của Thư Lộ nhé, sau đây chúng ta hãy lắng nghe một ca khúc nằm trong album của Madonna được phát hành vào năm ngoái...”

Thế Vân co chân lên, cuộn mình trên ghế xoay tròn trước mặt máy tính, từ từ quay quanh theo trọng lực.

“Vân đậm phong khinh” chắc là nghe được câu trả lời của “Tình cầu cô đơn” nhỉ...

Câu trả lời này, anh ta hài lòng chứ?

Tháng mười hai, Thượng Hải dần dần lạnh hơn, những ngày mưa là khó chịu nhất, có loại rét lạnh ngấm vào xương cốt, hình như mặc bao nhiêu quần áo đi chẳng nữa cũng không thấy ấm. Nhưng Thế Vân không để tâm, bảy tám năm qua cô trải qua mùa đông còn rét lạnh hơn lúc này, cho nên trong lòng cô cảm thấy vui sướng, loại vui sướng khó mà diễn tả.

Buổi sáng cuối tuần, Thế Vân hẹn Tử Mặc đi xem xe, tài khoản ngân hàng của cô không biết khi nào thì có thêm một khoản tiền, nhưng cô biết đó là do ba gửi, mặc dù trước đó cô đã từng từ chối ý tốt của ông. Cô lặng lẽ nhìn con số trên màn hình máy tính dư ra mấy số không, trong lòng chẳng gọn sóng gì.

Nếu có thể khiến ba mẹ vui mừng, thế thì cô bằng lòng nhận những thứ bọn họ cho cô. Tiền cũng được, tình thương cũng được, quan tâm cũng được, nếu là do ba mẹ đưa cho thì cô sẽ nhận lấy, sau đó đợi đến một ngày, vào một thời cơ thích hợp mà trả lại cho bọn họ.

Đi dạo lung tung một buổi chiều, cô đã đặt hàng, ngay cả Tử Mặc chất phác cũng cảm thấy cô quyết định quá nhanh, cô cười cười không để ý, không có phản bác. Lúc ăn tối, Hạng Tự cũng đến, khoe miệng và các đốt ngón tay của anh ta dán đầy băng keo cá nhân, không phải loại lớn, mà là loại nhỏ trong suốt, cô thấy chúng làm cho Hạng Tự thoát nhìn có phần đáng yêu, giống như bọn họ trở về năm mười sáu mười bảy tuổi.

“Đàn ông đến bao nhiêu tuổi mới hết đánh nhau hả?” Thế Vân bất đắc dĩ hỏi.

“Đến...” Hạng Tự dường như nghiêm túc suy nghĩ vài giây, “Lúc mất đi chức năng tình dục.”

“...” Thế Vân và Tử Mặc không khỏi ngạc nhiên nhìn anh ta, nói không nên lời.

“Một người đàn ông sau khi mất đi chức năng tình dục, thì không còn ham muốn đối với thế giới, đàn ông không có ham muốn thì sẽ không đánh nhau, bởi vì cuộc sống như sóng tràn bờ đã kết thúc rồi.” Anh ta vừa cúi đầu xem thực đơn, vừa nói rõ ràng đầu ra đuôi.

“...Thật khó hiểu ý nghĩ của đàn ông các người.” Thế Vân đưa ra một kết luận.

Hạng Tự mỉm môi cười cười, âm thầm liếc nhìn Tử Mặc một cái, rồi tiếp tục xem thực đơn.

Bữa cơm này hơi nặng nề một chút, bởi vì Thế Vân phát hiện ngoài chính cô ra thì hai người kia rất ít khi nói chuyện với nhau, hoặc là hầu như không nói gì, cô không khỏi hoài nghi, giữa bọn họ có phải xảy ra chuyện gì không.

Có phải giữa nam và nữ trên thế giới này, luôn có chuyện xưa của chính mình hay không, từ lúc quen biết, hiểu nhau đến yêu nhau — thậm chí còn ghét nhau... Tất cả mọi việc, cuối cùng chỉ có thể dùng hai chữ “chuyện xưa” này để khái quát. Đúng vậy, ngoại trừ bản thân họ, đối với người khác chỉ là một câu chuyện xưa, chỉ có chính người trong cuộc mới biết được, đó là cuộc sống hiện thực mà tàn khốc.

Ăn xong, Thế Vân đi trước, cô hẹn tám giờ đến phòng khám của Tưởng Bách Liệt. Đây là lần đầu tiên cô hẹn vào buổi tối, ngọn đèn trong phòng khám sáng choang, sáng đến mức hơi lóa mắt, cô tựa vào ghế da không mở mắt ra được.

“Hôm nay đối với chúng ta là một khởi đầu mới,” Tưởng Bách Liệt lấy ra một hộp sữa và một lon bia đặt trước mặt cô, “Cô muốn uống gì?”

Thế Vân nghĩ nghĩ, vẫn chọn sữa.

“Ừm...cũng tốt.” Anh ta hơi dầm chiêu gạt đầu, đi hâm nóng sữa cho cô. Băng vải trên tay anh ta mới toanh, hình như vừa thay xong, cũng sáng choang, có chút lóa mắt.

“Hôm nay tôi sẽ đi hẹn cô vào buổi tối, là bởi vì muốn thử một cách thức trò chuyện mới, đương nhiên điều kiện trước tiên là cô đồng ý.”

Cô cười khổ nghe anh ta nói tiếp, nếu đã đến rồi thì sẽ không định từ chối yêu cầu của anh ta.

“Tôi có thể tắt đèn không,” anh ta nhìn cô, sắc mặt ôn hòa, “Như thế, có khiến cô lo lắng không? Hoặc là chúng ta có thể thử mở một cái đèn nhỏ trước.”

Thế Vân nghĩ nghĩ, gật đầu: “Mở đèn nhỏ trước có vẻ tốt hơn.”

“Được.” Tưởng Bách Liệt đặt sữa đã hâm nóng lên bàn trà, sau đó tắt ngọn đèn lớn chói mắt, chỉ để lại ánh sáng lờ mờ của một chiếc đèn nhỏ trên bàn làm việc.

Đôi mắt Thế Vân lập tức thả lỏng, cảm thấy mình như là đang ở nhà một mình vào buổi tối, lén lút trốn trong bóng đêm.

“Như vậy được chứ?” Chẳng qua, còn có một người khác ẩn trốn trong bóng đêm.

“Được.”

Cô tựa vào ghế da, lờ mờ thấy được hình dáng của Tưởng Bách Liệt, cuốn sổ trước mặt anh ta vốn không mở ra, anh ta cũng không có ý định muốn viết xuống, mà là cầm một thứ gì đó giống như cây bút ở trên bàn, anh ta nói với cô: “Nếu tôi ghi âm cuộc đối thoại, cô có để ý không —— tất nhiên là dùng để điều trị.”

Cô lắc đầu, không xác định anh ta có thấy không, nhưng chắc là anh ta thấy được, bằng không anh ta sẽ không gật đầu ngay sau đó, hơn nữa bấm vào cái nút: “Thế thì chúng ta bắt đầu nhé, thả lỏng một tí, giống như mọi lần chúng ta trò chuyện vậy —— thậm chí tôi hy vọng cô thả lỏng hơn bình thường.”

“Được...” Cô cứng ngắc nhếch khóe miệng, cảm thấy mình ngược lại rất khẩn trương.

“Đầu tiên hãy nói với tôi về giấc mộng của cô, gần đây còn mơ thấy người xa lạ không?”

“Không có,” cô cố gắng hồi tưởng, “Không còn.”

“Có thể nói cho tôi biết lúc đầu vì sao cô muốn tìm tôi không, tôi nghĩ có liên quan đến giấc mộng kia, nó rất quái nhiều đến cô sao, lần đầu tiên cô tới thì đã đi thẳng vào vấn đề này?”

“Ừm...” Cô trầm ngâm trong chốc lát, “Thật ra lúc vừa mới mơ thấy giấc mộng đó, tôi không hề để ý, chỉ là luôn nhớ kỹ những cái tên xuất hiện trong mộng —— đương nhiên có một số tên tôi không nhớ, chỉ cảm thấy mỗi lần mơ là sẽ thấy một người có tên khác...hơi kỳ lạ.”

Tưởng Bách Liệt cũng thả lỏng tựa vào lưng ghế, toàn thân rời khỏi phạm vi ánh đèn, không nhìn thấy biểu tình trên mặt.

“Nhưng dần dần, nó hình như biến thành một thói quen —— tôi rất khó nói rõ ràng, rốt cuộc là ghi nhớ tên người trong mộng hay là cứ mơ như thế là một thói quen —— cho đến một ngày, tôi chợt phát hiện mình mơ cùng một loại giấc mộng nhiều như vậy, tên của những người đó ngày càng nhiều, rất nhiều rất nhiều... Vì thế tôi bắt đầu cảm thấy căng thẳng, hoặc nói chính xác hơn là sốt ruột.” Cô cầm ly sữa trong tay, uống vào một ngụm.

“Tôi hình như...không thể kiềm chế bản thân, đôi khi vô thức làm một việc, đợi khi lấy lại tinh thần thì mới nhận ra ‘trời ơi, vừa rồi mình lại làm việc này’, nhưng trong đầu tôi suy nghĩ một việc hoàn toàn khác.”

“Có thể đưa ra một ví dụ không, bất cứ gì cô có thể nghĩ đến.” Âm thanh của Tưởng Bách Liệt sau ngọn đèn vang lên.

“Ví dụ như...tôi nghĩ một chuyện, suy nghĩ rất lâu, đợi khi phục hồi tinh thần thì chợt phát hiện mình đã dừng xe —— nói cách khác, tôi từ nhà lái xe chạy đến siêu thị cách đó mấy dặm, giữa đường chạy qua mấy giao lộ, gặp đèn xanh đèn đỏ, thấy người qua đường, thế nhưng tôi hoàn toàn không tập trung tinh thần, chỉ là lái xe theo bản năng —— giống như tôi đột nhiên phân chia thành hai người, một người đang lái xe, một người đang lơ đãng. Tôi sợ hãi, bởi vì cái người đang lái xe một khi không cẩn thận thì sẽ tạo ra hậu quả không thể cứu vãn, vì thế bắt đầu hai năm trước, tôi không dám lái xe một mình.”

“Thế lúc đó cô có nghĩ tới đi tìm bác sĩ không?”

Cô lắc đầu: “Chưa từng có, lúc ấy tôi cảm thấy bác sĩ tâm lý hình như là... Anh cũng biết, loại vai diễn xuất hiện trong phim truyền hình, tôi chưa bao giờ coi mình là bệnh nhân.”

“Tôi thấy cô có chút hiểu lầm về chức trách của bác sĩ tâm lý cùng với định nghĩa về ‘bệnh nhân.’” Anh ta không chút khách khí chỉ ra.

“Đúng vậy,” Thế Vân gật đầu, “Tôi nghĩ lúc ấy tôi thật sự...có chút hiểu lầm.”

“Thế thì cuối cùng cô làm sao hạ quyết tâm đến tìm tôi?” Một tay anh ta chống lên tay vịn của ghế dựa, giọng điệu nghe ra đầy hứng thú.

“Bởi vì...” Cô bỗng nhiên tỉnh quái, “Tử Mặc nói anh rất đẹp trai.”

“...” Tưởng Bách Liệt nhích về phía trước, có thể nhìn thấy sắc mặt khó tin của anh ta.

“Đùa thôi, thật ra là vì...”

“?”

“Tử Mặc nói với tôi, có một số chuyện không thể nào kể ra với người gần gũi nhất, nhưng lại nói được với người xa lạ.”

“...”

“Tuy rằng tôi không biết tình huống của Tử Mặc, nhưng lại cảm động bởi những lời này của cô ấy —— à, cũng không thể nói là cảm động, mà có lẽ là trong đầu cứ suy nghĩ mãi, cảm giác như chính mình đang ở trong một mê cung, bỗng nhiên có người nói với tôi ‘thật ra còn có một con đường’ —— anh hiểu được không?”

Sắc mặt Tưởng Bách Liệt rất thú vị, nhú mày suy nghĩ một giây, sau đó mỉm cười nói: “Tôi hiểu.”

Thế Vân cũng cười: “Nhưng hình như hồi trước tôi đã nói rồi, lúc ấy tôi không thật sự muốn nhận bất cứ giúp đỡ gì từ chỗ anh, nhưng bỗng nhiên tôi rất muốn biết ‘con đường mới’ này rốt cuộc thế nào, tôi muốn thử xem...”

“Bây giờ cô có hối hận không?” Âm thanh của anh ta rất dịu dàng, khiến người ta không có cách từ chối.

“Đương nhiên không có, ngược lại tôi thấy rất may mắn.” Cô nhìn anh ta, tuy rằng nhìn không rõ, nhưng cảm thấy trong lòng rất bình tĩnh.

“Thật ra tôi luôn có một nghi vấn, cô đã nói, tình cảm giữa hai chị em cô tốt lắm, không có gì giấu nhau, hai người rất hiểu nhau phải không?”

“Đúng vậy, rất hiểu nhau.”

“Hai người sẽ yêu cùng một người đàn ông chứ?”

Thế Vân ngẩn người, theo trực giác nói: “Không có khả năng.”

“Nhưng thường thường song sinh sẽ thích thứ giống nhau, trước đó cô cũng đã nói, sau khi mình mua đồ về nhà thì phát hiện cô ấy cũng mua thứ đó, nếu thích cùng thứ, chẳng lẽ sẽ không cùng thích một người đàn ông sao?”

Cô lắc đầu: “Không đâu, tính cách của tôi và chị ấy...hoàn toàn tương phản, về phương diện đàn ông, cũng có quan điểm hoàn toàn khác nhau.”

“Hoàn toàn khác nhau?” Tưởng Bách Liệt nhướng mày, tỏ vẻ hoài nghi.

“Ừm,” cô cụp mắt, tưởng tượng nhìn thấy người có khuôn mặt giống y như cô, “Cảm giác về cùng một người đàn ông, chúng tôi thường thường —— không, có thể nói là từ trước đến giờ —— hoàn toàn tương phản. Tôi cho là đẹp thì chị ấy cảm thấy xấu; tôi cho là dịu dàng thì chị ấy cho rằng hung dữ; tôi thích thì chị ấy nói chẳng hề có cảm giác. Ngược lại, người đàn ông mà chị ấy thích, tôi chẳng có chút hứng thú.”

“Nhưng nếu thích cùng thứ, chứng tỏ rằng mắt thẩm mỹ của các cô tương tự, tại sao về phương diện đàn ông lại xảy ra khác biệt lớn như vậy chứ —— có lẽ nào hai người cố ý không?”

“Cố ý?” Thế Vân kinh ngạc, “Tại sao?”

“Bởi vì, song sinh thường muốn bản thân mình được phân biệt với đối phương, lúc trước cô cũng nói tới, ba mẹ hình như rất khuyến khích hai cô có ý tưởng và đặc điểm của riêng mình, có lẽ hồi bé cảm thấy còn có người giống mình là rất tốt, nhưng tuổi tác tăng dần, có thể nào cảm thấy phiền chán không?”

“...” Phiền chán? Cô cần môi, ai phiền chán ai?

“Có thể nào rất ghét đối phương và mình giống nhau hay không, cho nên hai người tận sức biểu hiện ra phương diện hoàn toàn khác với đối phương, tính cách cũng được, quan điểm cũng được, yêu thích cũng được, tóm lại muốn biểu hiện sự khác biệt.”

“Nhưng...chúng tôi vốn không giống nhau mà, cho dù bề ngoài có tương tự đi chăng nữa, nội tâm sẽ khác nhau, trên thế giới này không có hai người có cùng nội tâm đâu.” Cô cảm thấy nhức đầu lâm lâm.

Tưởng Bách Liệt một tay chống cằm, hình như đang suy nghĩ lời cô, sau đó anh ta bỗng nhiên ấn cái nút trên bút ghi âm trong tay, tỏ vẻ anh ta đã ghi âm xong rồi: “Cô biết không, tôi luôn cảm thấy người mà cô nhớ nhưng không phải Thế Phân. Mà là...người nào khác.”

Lúc anh ta nói lời này, trên mặt bị chụp đèn bao phủ có vẻ nghiêm túc khác thường.

Một tuần sau, nhân viên cửa hàng xe gọi điện báo có thể đến lấy xe, Thế Văn tìm một buổi chiều Viên Tổ Văn ra ngoài họp, cô thanh toán tiền, cẩn thận lái xe vào gara dưới lầu công ty.

Cô vốn muốn một chiếc xe màu đỏ, nhưng cuối cùng vẫn mua màu bạc. Kỳ thật, màu bạc thích hợp với cô hơn, kín đáo, bình thản.

Cô giẫm lên thắng xe, gạt qua cần P, kéo thắng tay, cô thở phào nhẹ nhõm — thật ra cô không biết dừng khí lái xe của mình từ đâu ra, nhưng cô rất muốn thử xem, lần đầu tiên tùy ý muốn thử nghiệm, bởi vì cô thích cảm giác ngồi một mình trong xe chạy qua nông thôn yên tĩnh, cô rất yêu cảm giác này — nhưng cô thật sự không biết dừng khí của mình từ đâu ra.

Đến khi trở lại văn phòng, Viên Tổ Văn ngoài dự đoán ngồi trong văn phòng, đang mở hộp qua điện thoại. Anh nhìn thấy cô trở về, chỉ chỉ cái tách trên bàn mình, không biết bắt đầu từ khi nào, pha cà phê đã trở thành một phần trong công việc của cô.

Thế Văn cầm tách vào phòng trà nước, rót cà phê, thêm nước, khuấy đều, rồi lại thêm nước, bỏ đường vào... Tất cả động tác đều theo bản năng, cô lại bắt đầu mất tập trung, nghĩ đến vừa rồi chạy xe về, chạy trong dòng người và dòng xe cộ, cô khẩn trương đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi. Chờ cô lấy lại tinh thần thì phát hiện Viên Tổ Văn đang đứng bên cạnh cô, anh khoanh tay nhìn cô.

“?” Cô chỉ là lãng phí một tí thời gian thôi, anh chờ tách cà phê này đến độ gấp gáp vậy sao, thế thì tại sao anh không tự mình pha chứ?

“Tôi rất nghi ngờ, trong những tách cà phê mà tôi uống trước đây có trộn lẫn với nước miếng của em không.” Anh nhìn cô, khóe miệng hơi vểnh lên.

Thế Văn nhú mày, cup mất xuống, cô mới phát hiện ra mình đang tựa vào tủ lạnh, một tay đỡ khuỷu tay còn lại, bất giác uống cà phê trong tay.

“A...” Cô ngẩn người, không biết làm sao giải thích hành vi của mình.

“Có thể pha một tách khác cho tôi không, là loại thật đậm, bây giờ tôi rất buồn ngủ, cảm ơn.” Nói xong, anh mỉm cười quay về văn phòng mình.

“...” Thế Văn giơ lên cái tách trong tay, ngơ ngác nhìn một lúc, bất đắc dĩ đồ đi, rồi rửa sạch cái tách, sau đó cô pha cà phê lần nữa, sau khi tự mình an ủi vài câu mới đi đưa cho Viên Tổ Văn.

Tách cà phê đặt mạnh lên bàn, không phải vì người đặt nó xuống rất phẫn nộ, mà là vì xấu hổ và bất an.

“Tôi thề, trước kia tôi chưa từng thất thần như vậy khi pha cà phê cho anh.” Cô thề thốt.

Viên Tổ Văn lại đưa ra khuôn mặt không tỏ rõ ý kiến, chỉ là cầm tách lên uống, có lẽ như anh nói, anh thật sự rất buồn ngủ.

“VẬY...tôi ra ngoài đây...” Cô chần chừ xoay người, nhưng bị anh gọi lại.

“Ngày mai em rảnh không?” Hai tay anh đan vào nhau đặt trên bàn, ngón tay bắt giắc chỉnh lại mắt kính gọng đen trên mũi — à, nói mới nhớ, giắc mạc của anh còn chưa lành ư?

“Làm gì...” Thế Vân thận trọng quay lại, nhìn anh.

“Cùng tôi đi công tác.”

Khi Viên Tổ Vân nói câu này, cả khuôn mặt bị bàn tay che chắn, chỉ nhìn thấy ánh mắt phía sau mắt kính tỏa ra tia sáng khác lạ.

“Không đi.” Thế Vân theo bản năng từ chối, giống như cô bé quàng khăn đỏ từ chối lời mời của bà ngoại sói.

“Tôi nghĩ em cần phải rõ ràng, hiện tại tôi không phải trưng cầu ý kiến của em,” anh mở ra cặp hồ sơ trong tay, bắt đầu sắp xếp lại, “Mà là thông báo với em — hiểu không?”

“...”

Tối nay, Thế Vân về nhà vừa thu xếp hành lý vừa nghĩ đủ có thể chạy trốn, chẳng hạn như —

Bỗng nhiên phát sốt?

Cô vươn tay sờ trán mình, nếu tối nay chỉ đắp một tấm chăn mỏng, sáng dậy có thể phát sốt không...

Trong nhà có việc gấp thì sao?

Cô nhìn xung quanh, trong nhà này ngoài cô ra chỉ có đồng hồ quả lắc treo trên tường là hoạt động, nếu cô nói dối trong nhà có vật nuôi bị bệnh, không biết anh có đồng ý không...

Hoặc là — cô nảy sinh ý nghĩ — bị đụng xe, nếu cô bị đụng xe thì chắc là đủ lý do phải không?

Nhưng mà...trời ơi, chẳng phải là chỉ đi chung thôi sao, có đáng vất hết óc vậy không?

Thế là cô thu xếp hành lý xong xuôi, mang theo tâm trạng lo sợ bất an đi vào giấc ngủ, nếu được, sau khi cô thức dậy vào sáng hôm sau hãy khiến cho mọi việc đều là giấc mộng.

Nhưng sáng sớm hôm sau, khi Thế Vân vẫn còn nằm mơ thì tiếng chuông di động chói tai vang lên.

“A lô...” Cô lần mò ấn nút nghe.

“Tôi ở dưới lầu, hạn em mười lăm phút xuống đây.” Âm thanh như ác ma vang lên ở đầu dây bên kia.

Cô không mở mắt ra được, trong đầu trống rỗng, nhưng bắt giắc từ trong ổ chăn chui ra, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần thì đã kéo va ly đứng ở dưới lầu.

Viên Tổ Vân ngồi trên ghế lái của chiếc xe công ty, anh ló đầu ra nhìn cô, kinh ngạc nói: “Tiểu thư, cô định đi đâu đấy?”

“Anh...hôm qua không phải nói đi công tác sao?” Cô nhìn va ly bên chân, nghi hoặc nhíu mày.

Bàn tay thật to của Viên Tổ Vân bỗng nhiên che mặt, không biết là đang cười hay đang khóc — nhưng có lẽ là cười, bờ vai cũng hơi run lên.

“Tôi chỉ nói là đi công tác, đâu có nói phải ngủ qua đêm.” Anh thả tay xuống đặt trên khung cửa, tỏ vẻ chế giễu nhìn cô.

“...” Trong đầu Thế Vân bỗng nhiên lại có lỗ hổng, rốt cuộc là anh quá thông minh, hay là mình quá ngốc?

“Được rồi, lên xe đi.” Viên Tổ Vân vẫy tay với cô, không có ý xuống xe giúp cô xách hành lý, chỉ là tươi cười nhìn cô, đường cong khóe miệng rất sâu.

Cô thở dài dưới đáy lòng, cam chịu số phận ném va ly ra ghế sau, sau đó ngồi vào ghế lái phụ, đeo dây an toàn. Cô tin sắc mặt mình nhất định không tốt, hoặc là nói, sắc mặt của người sinh hờn dỗi chẳng đẹp chỗ nào.

Viên Tổ Vân không để ý tới cô, tâm tình rất tốt huyết sáo bắt đầu chạy xe.

Sau khi tiến vào đường cao tốc, anh bỗng nhiên nói: “Chúng ta đến một huyện dưới Hàng Châu, nếu thuận lợi hai tiếng là tới.”

Thế Vân trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ, không có trả lời.

“Giận rồi?” Anh nhẹ giọng nói.

Cô giả vờ như rất thoải mái lắc đầu. Tại sao cô phải giận? Giận ai chứ?

“Thật sao?” Giọng điệu của anh như là không tin tưởng, vì thế anh vươn tay xoay cầm cô qua, muốn xem biểu tình trên mặt cô.

“Gi hử...” Cô rầu rĩ dùng sức giãy ra, vẫn không nhìn anh.

“Tôi nói này,” anh cười nói, “Đêm qua em không phải vì chuyện này mà khẩn trương nửa ngày chứ?”

“Đâu có...” Cô chột dạ phản bác.

“Không phải...cảm nội y mà do dự chứ,” anh nhếch khóe miệng, giọng the thé như phụ nữ, “ ‘Rốt cuộc nên mặc cái nào, cái nào anh ấy mới có cảm giác nhỉ’...”

“Này,” Thế Vân quay đầu trừng anh, “Con người anh...thật háo sắc!”

Anh vẫn tươi cười, như là không giận: “Rốt cuộc em chịu nói chuyện với tôi rồi.”

Cô nghe anh nói vậy, vội vàng quay đầu qua chỗ khác không nhìn anh.

Một bên mặt anh phản chiếu trên kính là tươi cười, nhưng kỳ lạ là: cô lại nhìn thấy chính mình cũng cười.

Bảy giờ tối, khi Thế Vân tới dưới lầu khu chung cư, cô bỗng nhiên nhớ tới đủ loại tưởng tượng và do dự tới qua, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Viên Tổ Văn dừng xe dưới lầu, rồi đi xuống giúp cô xách hành lý ra, cô rất muốn cắn anh, bởi vì chiếc va ly kia rất nặng, nhưng cô vẫn chậm một bước, Viên Tổ Văn đã cau mày xách va ly xuống, hơn nữa tỏ ra bất ngờ nói: “Em định đi đâu công tác thế, Bắc cực hả?”

“Anh chưa từng nghe nói sao,” cô muốn xách va ly, nhưng bị anh cự tuyệt, “Phụ nữ ra ngoài một ngày và ra ngoài một tuần đều mang theo hành lý nhiều như nhau.”

Viên Tổ Văn bĩu môi, không phản bác, kéo va ly của cô đi vào cổng chung cư, bác quản lý nhìn anh, rồi nhìn cô đi theo phía sau mang theo vẻ mặt xấu hổ, ông ta yên tâm tiếp tục xem tivi.

“Này! Tôi tự xách được rồi.” Mặc dù đã vào thang máy, cô vẫn định đấu tranh đến cùng.

“Em thỉnh thoảng hãy để tôi phát huy một chút tác phong quý ông lịch thiệp đi.” Anh nhún xuống “31”.

“Tôi xin miễn...”

“Cho nên tôi nói là ‘thỉnh thoảng’.”

Thang máy nhanh chóng phát ra tiếng “đỉnh”, lúc cửa thang máy mở ra đèn tự động trong hành lang cũng sáng lên, Thế Vân đi ra ngoài trước, lục lọi lấy chìa khóa mở cửa, cô xoay người muốn tạm biệt vị tiên sinh thỉnh thoảng phát huy tác phong quý ông lịch thiệp kia, không ngờ anh đã nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi vào nhà cô.

Cô chun mũi, nghe răng trợn mắt bất mãn trong lòng, vẫn cam chịu lấy ra đôi dép, rồi đóng cửa lại.

“Tôi đói bụng.” Anh thay dép, rất tự nhiên nằm lên sofa, còn nói lỏng cà vạt.

“Khách hàng,” Thế Vân lạnh lùng nói, “Tiệm chúng tôi đã đóng cửa, phiền anh đến tiệm khác đi.”

“Không muốn.” Anh rất quả quyết từ chối, nằm trên sofa ánh mắt nhìn cô có chút ý chơi xấu.

“Vậy anh muốn thế nào?” Cô trừng anh.

“Làm chút gì cho tôi ăn đi, cái gì cũng được — nhưng đừng dùng dao cắt gì cả.”

Cô vẫn trừng anh, ngoại trừ làm thế cô chẳng còn cách nào với anh. Cô nghĩ nghĩ, chống nạnh nói: “Đi xuống dưới lầu ăn đi, tôi mời.”

“Không muốn.” Anh vẫn quả quyết từ chối, mím môi, ánh mắt lại chứa ý cười.

Hừ! Muốn trêu chọc tôi à...

Thế Vân neho mắt lại, như là nghĩ đến điểm quan trọng, vì thế cô vào phòng bếp mở tủ lạnh, lấy ra mấy quả trứng và mì sợi, bắt đầu nấu nước.

Cô không nhìn anh, chỉ tự mình nấu nướng, đáy lòng có một hạnh phúc nho nhỏ, đó là khi cô “thỉnh thoảng” phát huy tính cách xấu xa tiềm ẩn nên mới có loại hạnh phúc ấy.

Mì mau chóng nấu chín, trên đó bỏ thêm hai miếng trứng luộc, sau đó cô cung kính đưa tới trước mặt Viên Tổ Vân.

Anh ngồi dậy, nhìn cô, hình như đang lo lắng trong hồ lô của cô rốt cuộc có bán những gì, nhưng anh vẫn quyết đoán bưng lên bắt đầu ăn.

Khóe miệng vốn tươi cười của Thế Vân dần dần hơi run rẩy, anh lại ăn ngấu nghiến không nhả nhó mặt mày chút nào.

“Này...” Cô dè dặt cổ tay anh, không biết nên nói gì.

“?” Anh ngẩng đầu, miệng nhét đầy mì và trứng luộc, ăn rất thỏa mãn.

“Anh...không thấy mặn sao?”

Anh nhìn cô, sắc mặt tự nhiên, sau đó rất vô tư mỉm cười: “Không có...”

Không cảm thấy mới tin đó! Cô gần như đổ nửa hộp muối vào, nếu không phải không tìm thấy ớt thì cô còn tàn nhẫn hơn...

Nhưng mà, giờ phút này, đối diện với khuôn mặt tươi cười của anh, tại sao sự dắc ý trong lòng cô đã tan biến, thay vào đó là cảm giác áy náy? Vì sao sau mỗi trò đùa dai anh đều có thể tươi cười dắc ý như vậy, còn cô không bao giờ nhận thức được cái gọi là “hạnh phúc sau khi thực hiện thành công” chứ?

Có phải cô thật sự không thích hợp đùa dai hay không...

“Đừng ăn nữa...” Cô muốn lấy qua cái bát của anh, nhưng làm sao cũng không được.

“Không được,” anh mỉm cười nhìn cô, trong mắt có chút ưu thương lướt qua, “Đây là do em đặc biệt làm cho tôi mà...”

“...” Cô không nói nên lời, trầm mặc chốc lát, cô mới nói, “Tôi nấu một bát khác ngon hơn cho anh ăn.”

Cô không biết sức lực của mình từ đâu ra, dám giành lấy cái bát của anh, xoay người vào phòng bếp, đổ mọi thứ trong bát ra hết, sau đó nấu nước lại.

Cô không nhìn anh, hoặc là nói không dám nhìn anh, cô sợ nhìn thấy sắc mặt anh, cũng sợ anh nhìn thấy sắc mặt của mình.

Bỗng nhiên, một bàn tay lướt qua vai cô chạm vào cửa tủ bát nằm trên đầu cô, tay kia thì từ dưới thắt lưng cô chìa ra, cầm lấy ngón tay cô bởi vì xất thịt mà bị thương, anh nhìn tỉ mỉ kỹ càng.

“Tôi nghĩ sau này tốt nhất em đừng động vào dao nữa, bởi vì người bị cắt trúng ngón tay một lần, từ đó sẽ có chướng ngại tâm lý.” Hơi thở anh từ phía sau tai cô truyền tới, giọng điệu bình tĩnh khác thường.

“Tôi không thấy vậy...” Cô không được tự nhiên rút ngón tay về, nhưng phát hiện mình đang ở trong vòng tay của anh, không thể nhúc nhích.

“Tại sao em vẫn quật cường như vậy hả.” Anh khê khàng nói bên tai cô, dường như là một câu nghi vấn nhưng cũng là một câu khẳng định.

“...” Cô không trả lời, cũng không biết nên trả lời ra sao.

“Em nói cho tôi biết đi,” anh nói, “Em không phải là do ông trời phái tới, chuyên môn đối nghịch với tôi chứ...”

Lúc này đây, giọng điệu của anh như là thật sự mang theo nghi vấn.

“Phải thì thế nào, không phải thì sao...” Cô không biết dừng khí từ đâu ra để trả lời anh, nhưng vẫn không dám xoay người nhìn anh.

Anh khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên thả ra hai cánh tay đang bao vây cô, nói: “Dù nói thế nào, tôi cũng nên cảm ơn ông trời ‘quan tâm’ đến tôi, em nói phải không?”

Anh không chờ cô trả lời, lập tức trở về phòng khách nằm xuống sofa, mệt mỏi nói: “Tôi chớp mắt một lúc trước, nấu xong rồi thì gọi tôi.”

Thế Vân không quay đầu lại nhìn anh, chỉ tự mình nấu nướng, luộc trứng.

Thật ra cô cũng rất muốn biết, anh có phải là do ông trời phái tới chuyên môn đối nghịch với cô không, hoặc là nói, người thật sự được “quan tâm” rốt cuộc là ai?

Hôm nay là đêm bình an, thời tiết rất lạnh, Thế Vân lấy ra chiếc áo lông treo ở trong tủ quần áo mà mẹ mua cho cô, bỗng nhiên cô hơi phiền muộn nhớ tới cuộc sống ở London, chiếc áo lông này rất dày tựa như mẹ đang ôm chặt cô vào lòng, cho cô rất nhiều ấm áp, cũng cùng cô đi trên con đường gian nan.

Bầu không khí của lễ Giáng Sinh tại Thượng Hải đương nhiên không nồng nhiệt như tại London, nhưng vẫn khiến cô có phần ngạc nhiên, đại sảnh của khu chung cư, hai bên ngã tư đường của những con phố sầm uất, cùng với đủ loại trung tâm mua sắm, trước cửa các tòa cao ốc, tất cả đều trang hoàng sắc sỡ cho lễ Giáng Sinh, rất nhiều cây thông Noel được dựng lên, khi cô đang chờ đèn đỏ cũng không nhận được mà ngắm nghía kỹ càng, chiếc xe đằng sau bấm mấy tiếng còi cô mới nhận ra mấy chiếc xe đằng trước đã chạy hết rồi.

Vào văn phòng, các đồng nghiệp đều nhàn nhã như đang nghỉ ngơi — bởi vì các sếp đều về nước ăn mừng năm mới.

Lúc ăn trưa, Carol vừa gặm đùi gà vừa nói năng không rõ: “Cô biết không, sang năm Shelly sẽ trở về làm việc đây.”

“...Ồ, thật sao...” Cô ngẩng đầu nhìn Carol, không biết còn có thể nói gì. Cô nên vui mừng chứ, sắp “thoát khỏi bể khổ” rồi, nhưng tại sao trong lòng như là có chút ——

“Chắc là cô tiếc lắm nhỉ, sắp rời khỏi quản lý Viên của cô,” kể từ khi Thế Vân chần cả phê cho Viên Tổ Vân, ở trong đầu Carol tự động cho rằng cô là người theo đuổi Viên Tổ Vân.

“Về điểm này, tôi không muốn giải thích nhiều nữa, nhưng tôi vẫn phải nhắc lại,” mặc dù cô vẫn ngờ rằng, mặc kệ mình nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần Carol cũng không đặt trong lòng, “Tôi tuyệt đối, chưa từng theo đuổi tên Viên Tổ Vân kia!”

“À.” Nhưng mà Carol lại rất sáng khoái tiếp nhận lời “nhắc lại” của cô.

“...”

“Giữa nam nữ thỉnh thoảng tán tỉnh ve vãn cũng tốt lắm, sẽ không cảm thấy buồn tẻ.”

“...” Thế Vân chán nản lấy tay che mặt, cảm thấy mình rất bất lực.

Buổi chiều, sau khi ném ra một câu “Buổi tối chờ tôi cùng tan tầm”, Viên Tổ Vân liền biến mất.

Thế Vân nhìn những đồng nghiệp khác trong văn phòng, những người còn trẻ hình như buổi tối đã có tiết mục, còn những người lớn tuổi hơn một chút thì không để ý lắm đến ngày lễ phương Tây này, họ chỉ muốn về nhà sớm chút mua đồ ăn nấu nướng. Cô không biết, mấy năm sau, có phải những người trẻ tuổi kia cũng sẽ biến thành những người lớn tuổi hơn không, toàn bộ đam mê vui chơi chuyển sang trách nhiệm bình thân?

Cô nhớ lại đêm bình an năm ngoái, nếu không gặp được Lương Kiến Phi, cô có trở về hay không, hay là tiếp tục làm thủ thư bình thường tại thư viện, mỗi ngày khi đi ngang qua nhà hàng dưới lầu đều nhìn vào bên trong, sau đó trở về căn hộ, lặng lẽ đun nước, chờ đợi một đêm hiu quạnh bắt đầu?

Hồi trước cô không sống tại căn hộ bên trên nhà hàng Trung Quốc kia, lúc tốt nghiệp cô vốn tìm một căn hộ ở đằng sau trường học, bởi vì nó nằm gần thư viện hơn. Cô rất thích đến một quán bar nằm kế bên con đường của nhà hàng Trung Quốc, các bạn cô quen biết tại học viện nghệ thuật thường tụ tập ở quán bar này, tại đây cô lại quen biết rất nhiều bạn mới, những người học biểu diễn đa số đều rất thân thiện, còn thường thường mời cô đến xem bọn họ biểu diễn. Nơi đậu xe của quán bar này không tiện lắm, hơn nữa cách chỗ cô ở cũng không tính là xa, vì thế cô hay đi bộ đến. Cô nhất định phải đi qua con đường của nhà hàng Trung Quốc kia, gần đó lúc nào cũng có xe buýt hai tầng*, đều là du khách Trung Quốc đến ngắm cảnh, thậm chí rất nhiều lần cô nghe được giọng nói của quê hương, cô mỉm cười đi ngang qua bọn họ, tưởng tượng mình đang ở ngã tư đường tại cố hương, cảm giác nhớ nhà từ từ trào dâng.

(*) xe buýt hai tầng

Có một ngày, cô giống như mọi ngày tan ca rồi là đi về phía quán bar kia, lúc đi ngang qua nhà hàng Trung Quốc, cô theo thói quen lướt nhìn mấy lần, nhưng bỗng nhiên cô ngây người.

Cô nhìn thấy trước một bàn hai người tại một góc có một người đàn ông đang ngồi đó, trong tay đang cầm một quyển tiểu thuyết, đọc rất chăm chú, người phục vụ bưng canh và cơm lên, anh ngừng đầu mỉm cười nói cảm ơn.

Cô suy nghĩ, cho dù ai nhìn thấy nụ cười tươi như vậy cũng sẽ không tin rằng anh là người có tính cách xấu xa nhỉ?

Anh dường như cảm nhận được gì đó, nhìn sang về phía cô, cô vội vàng trốn vào một góc anh không nhìn thấy, trong lòng như có người đang gõ mạnh lên trái tim, ngay cả hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Cô đi vòng con đường xa hơn tiếp tục đi về phía quán bar, lúc tới nơi, mọi người đang thân thiện trò chuyện, có người bạn hỏi cô sao thế, cô cười khổ lắc đầu, nói không có việc gì.

Một tuần sau, cô dọn đến căn hộ nằm phía trên nhà hàng Trung Quốc kia, nhưng mà từ đó về sau cô chưa từng gặp lại người đàn ông có tính cách xấu xa ấy, mặc dù mỗi lần đi ngang qua cô đều mang tâm trạng khẩn trương lắng lẽ nhìn lướt qua, cho đến khi...cô gặp Kiến Phi tại đó.

Có lẽ, khi người ta đang cô đơn sẽ làm ra một số chuyện nhằm chán, tựa như việc lần đó cô chuyển nhà, bởi thế cô phải bồi thường một tháng tiền thuê cho chủ thuê của căn hộ trước, mà chỗ ở mới thì cách thư viện xa hơn.

“Bọn họ đi hết rồi sao?” Viên Tổ Vân cầm laptop đi vào, kinh ngạc nhìn văn phòng trống trơn cùng với đồng hồ treo tường.

“...Có lẽ vậy.” Cô không khẳng định lắm, bởi vì cô vừa mới từ còi tiên trở về.

Anh nhìn cô, chợt mỉm cười nói: “Được rồi, để thưởng em vì đã nghe lời, buổi tối tôi đưa em đi ăn đồ ngon.”

“...” Cô đành chịu nhìn bóng dáng của anh trở về văn phòng dọn dẹp tài liệu, xin thương xót cô, không đi được không.

“Đi thôi.” Năm phút sau, anh đi ra, như là sợ cô sẽ chạy mất.

“Ồ...” Thế Vân ỉu xiu cầm lấy túi xách, đi theo anh ra ngoài.

Hôm nay cô không lái xe, kể từ lúc suýt nữa đụng người tại lối vào gara dưới lầu ở công ty, cô hiếm khi lái xe đi làm.

Bọn họ may mắn đón được một chiếc taxi ở dưới lầu, Viên Tổ Vân để cô vào ngồi trước, sau đó ngồi bên cạnh cô, đóng mạnh cửa lại, đợi đến khi tài xế chạy ra khỏi tòa cao ốc anh mới đọc địa chỉ — đó là địa chỉ nhà anh.

“Tại sao đến nhà anh...” Cô mở to mắt nhìn anh.

“Về mặt của em bây giờ thật rất giống cô bé quàng khăn đỏ nhận rõ mặt thật của bà ngoại sói.”

Dáng vẻ cười rộ lên của anh rất đẹp trai, cô bỗng phát hiện anh đã không còn đeo mắt kính nữa, là bởi vì giác mạc đã ổn rồi ư?

Cô nhúu mày, quay đầu sang chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thứ anh nói ăn ngon là cái gì...”

“Thì là đích thân tôi xuống bếp nấu một bữa tiệc lớn đấy.”

Trù nghệ của anh cô đã lĩnh giáo một lần...cũng không tệ. Nhưng nếu đến nhà anh ăn, không phải sẽ rất mất tự nhiên sao?

Trên đường đông nghịt, taxi chạy khoảng 40 phút mới tới dưới lầu nhà Viên Tổ Văn, lúc anh xuống xe thuận tiện túm lấy cánh tay cô cùng nhau đi xuống.

“Anh sợ tôi chạy ư?” Cô cười khở.

“Tôi sợ em bị lừa đi.” Anh mỉm cười.

Lại một lần nữa vào nhà anh, Thế Văn có chút ngỡ ngàng, bởi vì trong một góc tại phòng khách có thêm một hồ cá, bàn ăn phòng bếp cũng rộng rãi hơn một chút.

Anh hình như đã chuẩn bị trước nguyên liệu, trở về liền rửa tay bắt đầu xào rau, Thế Văn đến trước hồ cá, ngắm cá vàng đủ màu sắc bơi qua bơi lại, cô chợt nghĩ rằng: chủ nhân của chúng nó là một người rất trẻ con.

Mười phút sau, anh quát to một tiếng: “Xong rồi, qua ăn đi.”

“Xong rồi?...” Cô không dám tin nhìn anh, trông anh đeo tạp dề rất...đáng yêu.

“Đúng vậy.”

“Nhanh thế...”

Anh cười tươi, đặt đĩa cơm lên bàn, rồi lấy ra hai lon bia: “Em tưởng rằng tôi mời em ăn bữa tiệc lớn tại Pháp sao, xin lỗi, khiến em thất vọng rồi, tôi chỉ có thể cung cấp bữa cơm phần mà thôi, không cần đợi lâu.”

Thế Văn sờ bụng xẹp lép vì đói, cô đành phải ngồi vào bàn. Hai đĩa cơm giống nhau, thịt xé sợi hương cá và rau xào —— quả nhiên thật là cơm phần...

“Uống không?” Anh khui lon bia đưa tới trước mặt cô, lập tức dẫn tới cái nhìn chăm chăm cảnh giác của cô.

“Tôi chưa bao giờ uống bia một mình với đàn ông vào buổi tối.”

“Không phải một mình.” Anh mỉm cười nhìn cô.

“?”

Anh đứng dậy đến bên cửa sổ cầm một con gấu nhồi bông nhỏ màu nâu đặt lên bàn: “Còn có nó ở đây, cho nên là ba người chúng ta.”

“...” Thế Văn đảo mắt khinh thường, lạnh lùng nói, “Tôi không muốn.”

“Vậy được rồi,” anh khui lon bia tự mình uống, “Em không đói sao, mau ăn đi.”

Cô chần chừ vài giây, cuối cùng vẫn cầm đũa lên ăn, không biết có phải vì đói hay không, cô cảm thấy mùi vị ngon lắm, ít nhất so với quán ăn nhỏ đối diện khu chung cư của cô thì ngon hơn nhiều.

“Người đã ném qua đồ ăn tôi làm đều sẽ yêu...”

“?”

“...Trù nghệ của tôi.”

“...”

Anh uống bia, ánh mắt lặng lẽ liếc nhìn cô, như là không muốn bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của cô.

“Có ai từng nói cho anh biết, anh rất đáng ghét không?” Bị anh nhìn chăm chăm, cô rất khó chịu nên cất tiếng.

“Có chứ,” anh trưng ra vẻ mặt vô tội và bất đắc dĩ, “Rất nhiều bạn gái hỏi trước của tôi nói vậy, nhưng sau khi các cô ấy nói thế đều cố chấp yêu tôi.”

“...Coi như tôi chưa hỏi đi.” Cô cụp mắt xuống nghiêm túc lùa cơm.

Bọn họ không nói chuyện nữa, một người ăn cơm một người uống bia, giống như đây là một buổi tối bình thường, bọn họ ở trong phòng làm chuyện như mọi ngày.

“Này,” Viên Tổ Vân bỗng nhiên nói, “Nếu tôi uống say, em sẽ ở lại cùng tôi chứ?”

“Không.” Có nghĩ cũng đừng nghĩ đến!

“À,” anh vẫn uống bia, “Vậy đưa tôi đến nhà em đi.”

“...” Cô phớt lờ anh, tiếp tục ăn cơm trong đĩa, cái bàn hơi thấp, còn ghế thì hơi cao, cô phải cúi cổ xuống, vì thế chợt cảm thấy mình rất giống chó mèo.

“Bởi vì, tôi uống say rồi thì sẽ rất cô đơn, cũng rất...khó chịu.”

Khi anh nói lời này, đôi mắt nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hơi mơ hồ bất định.

Thế Vân cố gắng ăn xong miếng cơm cuối cùng, rất muốn xách túi bước đi.

Anh nói thế...làm đang ám chỉ điều gì sao?!

Hôn lễ của Lâm Bảo Thục được tổ chức vào ngày cuối cùng của tháng mười hai, lúc Thế Vân mở thiệp mời ra, cô tươi cười suy nghĩ, rất ít người sẽ chọn ngày cuối năm nhĩ. Nhưng tới ngày này rồi, thời tiết cũng rất tốt, mưa rơi cả tuần đột nhiên ngừng lại.

Buổi tối đêm bình an, Viên Tổ Vân không có dấu hiệu uống say, chỉ là đáng vẻ có chút thương cảm, cô bắt đầu thấy rằng, càng tiếp cận anh càng không hiểu anh —— không phải là do tính cách xấu xa của anh tạo thành chứ?

Cô thức dậy rất sớm, bắt đầu thu dọn căn phòng, cô có một thói quen, chỉ cần cảm thấy khẩn trương thì muốn thu dọn phòng ở, nhưng lúc này, thà nói khẩn trương chi bằng nói là hưng phấn. Cô không biết vì sao mình hưng phấn như vậy, tựa như người lấy chồng là cô vậy, đã rất nhiều năm cô không gặp Lâm Bảo Thục, cô ấy ở trên tấm ảnh thiệp mời vẫn không thay đổi, vẻ mặt như trẻ con.

Bốn giờ chiều, cô cầm quà kết hôn đã mua trước xuất phát từ sớm, cô hình như không kiềm chế được nỗi xúc động muốn mau chóng nhìn thấy bạn học cũ của Thế Phân. Đi vào hội trường, từ xa cô đã trông thấy Lương Kiến Phi đang bận rộn, cùng với cô dâu chú rể đang trò chuyện tại chỗ đón khách như là chẳng có ai bên cạnh, cô bật cười đồng thời cũng cảm động.

Cô nhớ Lương Kiến Phi từng nói, nếu Thế Phân vẫn còn sống, tại đây có thể có thêm một bóng dáng bận rộn hay không, chị ấy nhất định sẽ bận túi bụi, nói không chừng còn phải nhín ra chút thời gian giáo huấn cô dâu chú rể không thêm quan tâm đến hôn lễ của chính mình, sau đó chị ấy mang giày cao gót mà đuổi theo cậu bé nghịch với bó hoa cô dâu.

“Thế Vân!...” Lâm Bảo Thục nhìn thấy cô, mừng rỡ vẫy tay đi về phía cô, chẳng có chút vẻ rụt rè của cô dâu.

Thế Vân đi qua, mỉm cười vươn cánh tay ôm cô dâu một cái. À, đúng rồi, đây là Lâm Bảo Thục mà cô quen biết.

Hai cô nắm cánh tay nhau, lộ ra nụ cười vui vẻ, trong phút chốc hai mắt Lâm Bảo Thục đổ ngầu, hơi ghen ngào nói: “Thật tốt quá...lúc đầu tớ còn ngại mời cậu, nhưng Kiến Phi nói không sao, cho nên tớ...nhưng bây giờ tớ mới biết được, thật là tốt quá...cậu đến được là tốt rồi!”

Thế Vân cầm nước mắt, nhìn thấy Lâm Bảo Thục trước mắt kích động đến nỗi nói năng đứt quãng, cô không khỏi mỉm cười. Không phải cô không kích động, chỉ là không biết bày tỏ ra sao.

“Được rồi, bây giờ còn chưa đến lúc phải khóc.” Lương Kiến Phi đi sang đây, dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau khóe mắt của cô dâu, nhưng chính hốc mắt của cô cũng đỏ theo.

Các cô cùng nhau chụp ảnh chung, nói chuyện phiếm, nếu không phải khách khứa lần lượt tới nơi, Thế Vân nghĩ rằng, có lẽ Lâm Bảo Thục đã quên mất người hôm nay kết hôn chính là mình nhĩ?

Một mình cô đi vào bên trong, quay đầu lại nhìn hai cô bạn, cô cũng muốn nói như vậy: thật tốt quá, cô đến được thật là tốt.

Cô không được sắp xếp tại bàn của bạn học kia, bởi vì Lương Kiến Phi nói, thế thì mọi người sẽ rất bất tiện, cô nhất định phải giải thích mình không phải là Thế Phân, mà là em gái song sinh của Thế Phân. Cô tìm được tên mình, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, trên bàn đó còn có một cái tên khiến cô trợn mắt há mồm: Viên Tổ Vân.

Anh...cũng tới tham dự hôn lễ ư?

Thế Vân mang tâm tình buồn bực ngồi xuống, trông thấy khách khứa lần lượt tiến vào trong hội trường, cái gọi là nhân sinh hà xử bất tương phùng*, chính là nói tới bọn họ sao?

(*) nhân sinh hà xử bất tương phùng: ý nói con người đi đâu cũng có thể gặp lại người quen cũ.

Cô cười khổ, cảm thấy như là bị trêu chọc, không phải bởi anh, mà là bởi số phận.

“Không ngờ em cũng đến đây.” Một âm thanh nằm trong dự đoán vang lên sau lưng cô.

“...” Những lời này nên để cô nói mới phải?

Viên Tổ Vân ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, hôm nay anh mặc một bộ âu phục đen xám, áo sơ mi đen, còn đeo mắt kính gọng đen kia, trông có vẻ rất chín chắn.

“Có thể chứ?” Anh lấy gói thuốc, rút một điếu ra, ngậm trong miệng, làm bộ muốn châm lửa.

Thế Vân bất đắc dĩ gạt đầu, cô nghĩ nghĩ, nói thêm: “Gần đây anh nghiện thuốc lá quá đi.”

“Ừm...” Anh đã châm lửa, hút một hơi, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng khẩy một cái, “Khi tôi cần suy tư, thuốc lá chính là chất xúc tác tốt nhất.”

“Suy tư?” Cô nhìn anh, mặc dù ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt, nhưng cô không xoay đầu sang chỗ khác.

Viên Tổ Vân nhếch khóe miệng mỉm cười: “Em...có hứng thú biết không?”

Thế Vân cắn môi, dời tầm mắt: “Không nói thì thôi.”

Anh bật cười, mặc dù cô đã dời tầm mắt, không nhìn thấy sắc mặt anh, nhưng cô biết anh đang cười.

“Suy tư một số chuyện...không hiểu được.” Anh như là đang thừa nước đục thả câu.

“?” Cô nhin không được chuyển tầm mắt trở về, những mày nhìn anh.

“Em chưa từng gặp phải chuyện mình không hiểu được sao?” Ngón tay kẹp thuốc lá của anh rất thon dài, trên các đốt ngón tay có lớp chai hơi gồ lên.

“Hình như bây giờ không phải là lúc để chúng ta thảo luận vấn đề.” Cô nhắc nhở anh.

“Em thật sự không thích để người khác biết được mình nghĩ gì phải không,” anh bỗng nhiên nói, “Cho dù tôi hỏi em thế nào, em chỉ trả lời chuyện chẳng liên quan, nhưng chưa bao giờ để lộ ra suy nghĩ của mình.”

“...”

“Tôi đang nghĩ,” anh nhìn cô, dừng một chút, “Em hoặc là rất ghét tôi, hoặc là...”

“?”

“Rất sợ tôi.” Đầu ngón tay anh run run, tàn thuốc lắt nhắt không ngoài dự liệu rơi vào gạt tàn, đó là nơi chúng nó nên xuất hiện.

“Không có,” Thế Vân rất quyết đoán phủ nhận, “Anh có nghĩ tới, khả năng đầu tiên là chính xác hay không?”

Viên Tổ Vân phản đối nhún vai, tiếp tục hút thuốc: “Không, tôi nghĩ em không có lý do gì để ghét tôi.”

“?”

Anh tỏ vẻ vô tội tươi cười khả ái, là loại nụ cười cố ý bày ra cho người khác xem: “Bởi vì con người tôi...rất được lòng phụ nữ.”

Thế Vân nhìn anh, nhìn nụ cười của anh, còn có đôi mắt nhìn không thấy đáy kia, cô bỗng nhiên mỉm cười, cười đến vui vẻ, như là nhớ tới truyện hài nào đó — ha, anh thật là hài hước.

Cô nhớ tới khuôn mặt tươi cười của một cậu thiếu niên, mặc dù bây giờ nhớ lại, có một chút ngốc, nhưng thời điểm ấy lại cảm thấy hết sức nhẹ dạ — một loại nhẹ dạ bẩm sinh, không có lý do, nhưng cũng mang theo ngượng ngùng. Trên trán cậu thiếu niên có vết thương, hai má rất bần, anh lau sơ qua, nói: “Này, nghe nói tớ rất được lòng con gái, cậu nói xem?”

Cô đã quên mất mình trả lời thế nào, hoặc là mình có trả lời hay không. Cô chỉ nhớ rõ sự nhẹ dạ kia, cùng với...một chút ngượng ngùng trong đó, đây là biểu tình đáng yêu nhất của một cậu thiếu niên nhỉ?

“Cười gì đó?” Anh nhìn cô, nhưng đôi mắt của cô tiết lộ cho anh rằng anh không cần phải biết.

“Không có gì.”

Thế Vân thu lại khuôn mặt tươi cười, chỉ là khoé mắt và đuôi lông mày có chứa ý cười thần nhiên, Viên Tổ Vân thất thần nhìn ánh mắt cô.

Khách cùng bàn lần lượt tới chỗ, mọi người gần như không biết nhau, Thế Vân không khỏi suy nghĩ, có lẽ người ngồi bàn này chính là những người không biết nên sắp xếp ngồi ở bàn nào. Cô thấy Viên Tổ Vân ở bên cạnh hút một điếu thuốc khác, cô càng khẳng định ý nghĩ của mình, thế thì có lẽ nào họ là người không hợp với người khác không?

Không bao lâu nghi thức hôn lễ được bắt đầu, ánh đèn mờ dần, một ngọn đèn chùm chiếu trên người chú rể Dư Chính, anh đi đến trước micro, hắng giọng một chút, giọng điệu mang theo vẻ tự giễu: “Có người nói cho tôi biết, hôm nay đến tham dự hôn lễ của tôi có rất nhiều cô gái trước kia đã từng sùng bái tôi.”

Phía dưới vang lên tiếng xuyt và tiếng cười.

“Như vậy đầu tiên tôi muốn nói một câu ‘Vô cùng xin lỗi’ — bởi vì từ trước đến nay trong trái tim tôi chỉ có Lâm Bảo Thực.”

Tất cả mọi người hiểu ý mỉm cười, trên con đường tình yêu này, sẽ có bao nhiêu người có thể kiên trì đi đến cuối cùng.

“Rất nhiều năm qua, mỗi lần khi đối mặt với cô ấy, tôi luôn nhớ tới một bài thơ của Tagore.” Về mặt của anh dần ôn hoà mà nghiêm túc, “Khoảng cách xa nhất trên thế giới, không phải giữa sự sống và cái chết, mà là, khi anh đứng trước mặt em nhưng em không biết anh yêu em.”

Cả hội trường lâm vào trầm mặc, cô dâu rơi nước mắt.

Thế Vân nghĩ rằng mình sẽ không rơi nước mắt, nhưng cô phát hiện khoé mắt mình đã ươn ướt. Rất nhiều người trong thành phố lớn này cũng có lúc không tin tưởng vào tình yêu nữa, Dư Chính và Lâm Bảo Thực lại diễn ra một câu chuyện tình hài kịch, khiến cho một số người tin vào tình yêu lần nữa, tình yêu vẫn là thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này. Trong những người đó có thể bao gồm cả cô không?

“Nhưng hôm nay,” âm thanh trầm thấp của Dư Chính lại vang lên, “Giữa chúng tôi không còn khoảng cách nữa, bởi vì chúng tôi yêu thương lẫn nhau. Cảm ơn các vị đã tới tham dự hôn lễ của chúng tôi, tặng tiền mừng cưới, hơn nữa chứng kiến tình yêu của chúng tôi. Rất cảm ơn.”

Phía dưới vang lên tiếng cười và tiếng vỗ tay, không chỉ vì hôn nhân hạnh phúc của bọn họ, cũng là vì bản thân mình còn có thể cảm động bởi tình yêu.

Thế Vân lau khoé mắt, trong bóng tối, một chiếc khăn tay màu trắng đưa tới trước mặt cô, cô ngạc nhiên nhìn chiếc khăn tay kia, rồi lại nhìn sang Viên Tổ Vân, cuối cùng cô vẫn chần chừ mà cầm lấy, lặng lẽ lau nước mắt.

Nghi thức vẫn còn tiếp tục, Thế Vân ngơ ngác bàng hoàng nhìn lên sân khấu.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới, không phải giữa sự sống và cái chết, mà là, khi anh đứng trước mặt em nhưng em không biết anh yêu em.

Rốt cuộc, là ai sinh ly tử biệt với ai, là ai đứng trước mặt ai, nhưng không thể nào nói được lời yêu...

8. Chương 8: Tháng Một: Khung Ảnh

Viên Thế Vân: “Chỉ là đang chờ đợi biết đâu có một ngày sáng sớm thức dậy, có thể thuyết phục chính mình, không suy nghĩ đến một thứ đã từng cố chấp, sau đó làm một người phụ nữ hạnh phúc bình thường, tựa như vừa rồi cô đã nói, tìm một người đàn ông yêu mình kết hôn, sinh con, nuôi nấng đứa con trưởng thành, trải qua cuộc sống bình thường.

Có lẽ mọi người đều đang chờ đợi ngày này... nhưng trước đó, chúng ta vẫn vô tình kiên trì với một số cố chấp trong lòng mình, cho đến ngày nào đó tới rồi mới thôi.”

Tưởng Bách Liệt: “Cô đã nói hai người là Michael và Lucifer. Có lẽ hai người không phải vậy. Có lẽ hai người đều là Michael. Chẳng qua là hai mặt của Michael.”

8.1Edit: Spring13Beta: SamMột loạt đèn chùm xếp ngay ngắn phát ra ánh sáng vàng, Thế Vân hơi chóng mặt, cô không khỏi suy nghĩ, thủy tinh chẳng phải nên chiết xạ ra tia sáng trắng hay sao, tại sao là màu vàng...

Cô nhìn Viên Tổ Vân ở bên cạnh, từ khi buổi tiệc bắt đầu anh đã uống rất nhiều rượu, người không biết còn tưởng rằng anh đang trình diễn vở kịch “Cô dâu kết hôn, chú rể không phải là tôi”. Xem ra, anh không chỉ nghiện thuốc lá mà còn nghiện uống rượu.

“Đừng uống nữa.” Cô ngăn lại.

Nhưng anh chỉ lẳng lặng nhìn cô một cái, ánh mắt hơi trống rỗng, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng bàn tay vẫn nâng ly uống vào bụng.

Đèn bỗng nhiên mờ dần, cô dâu chú rể lại lên sân khấu, người điều khiển chương trình nói nghi thức thấp nền sắp bắt đầu. Trong bóng tối, Thế Vân vươn tay ra, lặng lẽ đoạt lấy ly rượu của Viên Tổ Vân, cô thấp giọng kể sát tai anh nói: “Uống nữa anh sẽ say đấy.”

Anh thả tay xuống, không giành lại ly rượu, trong bóng tối không biết anh suy nghĩ gì. Một lát sau, anh đến gần tai cô, nói: “Có lẽ tôi chỉ muốn uống rượu...”

Thế Vân ngửi được mùi rượu, cô bất giác nhíu mày: “Anh say rồi tôi không thêm để ý tới anh đâu.”

Anh trầm mặc, trầm mặc thật lâu, cho đến khi cô nghi hoặc quay đầu nhìn anh. Vô tình tia sáng lướt qua bọn họ, chỉ có hai giây ngắn ngủi, nhưng cô thấy được khuôn mặt lướt qua của anh — khiến người ta kinh ngạc là, khuôn mặt đó mang theo nụ cười, như là trầm mê bên trong con người hoặc sự vật nào đó, khác hẳn với Viên Tổ Vân của ngày thường, giờ phút này anh giống như một cậu thiếu niên mười mấy tuổi, thỏa mãn với hạnh phúc nho nhỏ của mình, cho dù so sánh với hạnh phúc trăm năm của cô dâu chú rể trước mắt, cũng không dao động nụ cười trên mặt anh.

Thế Vân giơ lên ly rượu của anh, không khỏi nghi ngờ bên trong là gì, nhưng cô có thể khẳng định một điểm — Viên Tổ Vân say rồi, anh thật sự say rồi.

“Tôi đi toilet.” Viên Tổ Vân bỗng nhiên đứng lên, trong bóng tối, bước chân anh hơi lảo đảo. Thế Vân do dự vài giây, vẫn là đi theo anh.

Anh rất lịch sự hỏi người phục vụ vị trí của toilet, rồi bước nhanh vào đó. Thế Vân đi theo anh tới cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nôn mửa rất rõ rệt, cô không khỏi nhíu mày.

Một lát sau, bên trong tĩnh lặng, cô lưỡng lự, rốt cuộc nhìn không được mà hô lên: “Này, anh không sao chứ?”

Anh không trả lời, như là vô cơ biến mất, nhưng cô nghi ngờ rằng anh đang ngủ.

“Viên Tổ Vân?” Cô lúng túng đứng tại cửa, không biết có nên vào hay không.

“Tôi vẫn còn sống...” Anh mở vòi nước bồn rửa tay, tẩy rửa cái thành bồn cùng với bàn tay và khuôn mặt của mình.

“Ồ...” Cô không biết vì sao mình trả lời vụng về như vậy, nhưng ngoài chữ “ồ” cô không biết nên nói gì khác.

“Tôi say rồi.” Anh đóng vòi nước, dùng khăn giấy lau tay và mặt, bình tĩnh nói.

“Ừm...”

“Còn nhớ lần trước tôi đã nói với em không?” Anh quay đầu, nhìn bóng lưng của cô.

“...” Cô cứng nhắc di chuyển bước chân, “Không nhớ, đi thôi, tôi đưa anh về nhà.”

Bước chân của Viên Tổ Văn vẫn hơi lảo đảo, nhưng khuôn mặt lại mỉm cười.

Thế Văn tìm được Lương Kiến Phi, nhờ cô ấy chào cô dâu một tiếng, hàn huyên mấy câu rồi ra khỏi hội trường.

Viên Tổ Văn đang dựa vào lan can bằng kim loại nằm cạnh thang cuốn tự động, anh nghiêng đầu, không biết nhìn chỗ nào, mắt kính đã tháo xuống đặt trong túi áo, anh lấy ra gói thuốc, ngậm một điếu trong miệng, tay kia thì chuẩn bị ấn bật lửa.

“Đừng hút.” Thế Văn đi qua giành lấy điếu thuốc, ném vào trong thùng rác.

Bật lửa trong tay anh đã nhóm lửa lên, miệng còn kinh ngạc mang theo hình dạng ngậm thuốc, có lẽ anh say thật rồi, cho nên cả người trông hơi chậm chạp.

“Đi thôi.” Cô đút hai tay vào túi, đi lên thang cuốn tự động. Cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình đi theo tới, cô không quay đầu nhìn, cô rất sợ nhìn thấy ánh mắt anh, loại ánh mắt trần trụi sau khi không còn mắt kính che lấp.

“Này,” Viên Tổ Văn ở đằng sau nói, “Tôi là người uống say, em có thể...đừng đi nhanh như thế không.”

Thế Văn dừng bước nghiêng người nhìn anh, muốn chờ anh đi lên, anh vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, khóe miệng cong lên nụ cười như có như không.

“Này, em có thể qua đây dìu tôi không?”

“...” Cô cắn môi, nheo mắt nhìn anh chằm chằm, không thể phân biệt anh có thật sự cần cô dìu đi không. Cuối cùng, cô đành chịu thở dài, đi qua túm lấy cánh tay anh, cố gắng coi anh như ông cụ muốn băng qua đường.

Nhưng anh lại giẫy tay cô ra, sau đó rất tự nhiên đặt cánh tay lên vai cô, trọng tâm dựa về phía cô: “Thế này tốt hơn.”

Thế Văn nhú mày, bị trọng lượng của anh ép đến lảo đảo một bước, cô không dám ngẩng đầu, bởi vì khuôn mặt anh ở ngay trên đầu cô, cô cảm nhận được từng hơi thở của anh, tựa như là sóng biển.

Bọn họ từ từ đi đến cổng khách sạn, anh chàng giữ xe đã kêu một chiếc taxi từ trước, hơn nữa rất chuyên nghiệp mở cửa xe ra, Thế Văn nhét sức nặng trên người vào trong xe, rồi ngồi theo vào trong. Viên Tổ Văn tỉnh táo nói địa chỉ nhà mình cho tài xế, sau đó nhắm mắt lại, như là đang dùng hết sức áp chế men say kia.

Hai người không nói gì, giống như cả hai đều không tồn tại, nhưng lại bắt giác tự phỏng đoán ý nghĩ của đối phương. Thế Văn lặng lẽ quay đầu, nhìn người đàn ông say sưa bên cạnh, cô chợt dâng lên nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi vô cớ, hình như thứ mình luôn bảo vệ sẽ bị phá tan thành từng mảnh.

Ngón tay cô đặt trên ghế ngồi khê run rẩy, anh nắm bàn tay đó, dùng bàn tay ấm áp mà dày rộng của anh bao lấy tay cô, hai mắt anh vẫn nhắm chặt, khóe miệng có vẻ dịu dàng nhàn nhạt: “Sao lạnh như thế...”

Cô muốn giẫy khỏi tay anh, nhưng lại bị nắm thật chặt, cô nghiêng người vươn bàn tay còn lại ra đẩy anh, anh chỉ mở mắt, thấp giọng nói: “Đừng quậy nữa, bây giờ tôi đang như thế...”

Lần đầu tiên Thế Văn phát hiện, ở trước mặt anh cô nhỏ bé như vậy, cho dù dùng hết sức cũng không thể nào thoát khỏi ngón tay anh, vì thế cô hờn dỗi thôi không giẫy dựa nữa, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh không để ý tới cô, càng không lo tới cô đang hờn dỗi, anh tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tới dưới lầu nhà Viên Tổ Văn, Thế Văn nhân lúc anh trả tiền mau chóng rút tay về, đút vào trong túi, xuống xe không được tự nhiên cho lắm. Nhưng cảm giác ấm áp này làm thế nào cũng không đuổi đi được, đến nỗi khi cô bắt giác nắm tay kia, quả thật là lạnh cóng.

Viên Tổ Vân từ trong xe đi ra, lại tựa vào cô một cách dĩ nhiên, âm thanh quả thật mang theo men say: “Đi thôi...”

Cầu thang xoắn ốc vốn đã khiến người ta chóng mặt, lúc này đối với Thế Vân quả là một loại cực hình, cô chợt có phần hối hận đã nói muốn đưa anh về nhà, bởi vì cô bắt đầu nghi ngờ anh không có say thật.

“Em công tôi lên đi...” Anh nói.

“Đừng có nằm mơ...” Cô trả lời.

“Không thể nằm mơ sao...”

“Giấc mơ không thể thành hiện thực thì tốt nhất đừng mơ...”

“À, vậy được rồi...”

Bọn họ dùng 15 phút đi từ tầng một đến tầng năm, Thế Vân mệt đến thở hổn hển, bàn tay lúc đầu lạnh cóng giờ đã nóng đến đỏ mồn.

Động tác tìm chìa khóa của Viên Tổ Vân rõ ràng nhanh nhẹn, Thế Vân không thay giày, trước hết đỡ anh tới sofa, sau đó lau mồ hôi trên trán mình, cô cảm thấy miệng lưỡi khô khan.

“Bên cạnh tủ lạnh có nước khoáng...” Anh mở nửa mắt nói.

Cô đi qua, cầm nước khoáng mở nắp ra, vừa mới uống vào miệng, chợt nghe tiếng anh từ sofa truyền tới: “Tôi nói là bảo em mang sang đây cho tôi uống...”

“...” Cô cứng ngắc đứng hình, sau đó hậm hực đặt chai xuống, lấy một chai mới đi qua đưa cho anh.

Anh không nói cảm ơn, trực tiếp uống cạn chai nước trước mặt cô, sau đó gác chân lên tay vịn của sofa, lười biếng nói: “Giày...”

Cô cắn môi, vươn tay cởi giày của anh, đôi giày da màu đen thật lớn mau chóng nằm im lặng trên sàn nhà bên cạnh sofa.

“Khăn nóng...” Anh kéo cổ áo sơ mi ra, như là không thoải mái cho lắm, áo vét không biết đã chạy đi đâu.

Cô cắn răng đi vào phòng tắm, mở vòi nước ấm, sau đó tùy tiện rút một chiếc khăn treo trên giá tương đối sạch sẽ, bắt đầu dội rửa trong nước ấm, vì sợ chiếc khăn không kịp nóng, cô chỉnh nước ấm chạy đến mức gần như có thể gọi là nóng, chẳng để ý hai tay mình đã đỏ lên.

Cô ném khăn lên mặt anh, thấy anh không phản ứng, cô chỉ đành cắn răng chịu đựng ra tay lau giúp anh.

Cô gào thét dưới đáy lòng: Viên Thế Vân, rốt cuộc mày làm sao vậy, mày không phải là bảo mẫu của anh ta!

Nhưng hai tay cô lại không dừng được, hoặc là nói, cô không thể nhìn thấy bộ dạng khó chịu của anh mà không đi giúp anh — đây là một Viên Thế Vân gần như xa lạ đối với cô, ngay cả chính cô cũng không nhận ra bản thân mình.

“Này...” Anh mở nửa mắt, cười như không cười nhìn cô, “Tôi muốn đi tắm...”

“Xin cứ tự nhiên.” Cô nghiêm mặt, đứng dậy muốn đi, nhưng lại bị anh giữ lấy cổ tay.

“Tôi...” Anh vẫn nhìn cô như vậy, hình như đang chuẩn bị làm gì đó.

“Tôi phải về nhà.” Cô muốn giãy khỏi tay anh, nhưng phát hiện làm sao cũng không thể thoát thân.

Bỗng dưng, anh mau chóng đứng dậy, kéo cô đi qua phòng tắm, sau đó nhào người trước bồn rửa tay, nôn tất cả nước khoáng vừa uống vào bụng ra hết.

Thế Vân không giãy dụa nữa, mà nhẹ nhàng vỗ lưng anh, trong mắt tản ra một tia đau lòng.

Anh lại nôn thêm lúc nữa, rồi mới mở vòi nước, dùng một bàn tay khảy nước lên mặt, nhưng bàn tay đang nắm tay cô vẫn không buông ra.

Một tay anh chống trên bồn rửa, nước theo hai má chảy xuống cằm, rồi nhỏ giọt lên áo sơ mi của anh. Bọn họ không nhìn thẳng nhau, mà là thông qua chiếc gương trên tường để nhìn mắt đối phương.

“Em biết không...” Anh dùng âm thanh từ tính mang theo men say nói, “Bây giờ tôi rất muốn hôn em...”

“...” Cô mở to hai mắt nhìn anh, nói không ra lời.

Bọn họ cứ nhìn đối phương trong gương, giống như trở về rất lâu rất lâu trước kia, hai cô cậu thiếu niên ngây ngô, tay nắm tay, mỉm cười quan sát đối phương trong gương, cổ máy thời gian xoay quanh thần tốc, thế nhưng bọn họ thẫn thờ không phát giác, giống như bị hạ thần chú, không biết làm thế nào để thu hồi tầm mắt.

“Nhưng tôi biết,” âm thanh của anh phá tan thần chú này, “Không có cô gái nào thích được một người đàn ông vừa mới nôn mửa hôn môi, cho nên...”

“?”

“Hay là thôi đi...” Anh cười rộ lên, mang theo chút ý tứ đùa dai, hoặc như là để che giấu gì đó.

Thế Vân cảm thấy khuôn mặt mình nóng lắm, cô không dám nhìn gương nữa, chỉ nhú chặt mày, cô muốn mắng anh, nhưng cảm thấy nếu lúc này mắng anh thì sẽ khiến anh nghĩ rằng cô đang làm nũng, vì thế cô cắn môi, không nói gì, bộ dạng trông rất tức giận.

Anh bỗng khoác cánh tay trên vai cô, âm thanh dịu dàng nói, “Tôi chóng mặt...”

“Chóng mặt thì đi ngủ đi...” Cô trả lời máy móc.

“Em có thể dìu tôi lên giường không?” Anh vừa hỏi, vừa sải bước đi về phía phòng ngủ.

Thế Vân nghiêng ngả lão đảo, ném thân hình nặng nề của anh lên giường, trông thấy vẻ mặt mê man của anh nhìn mình, cô thậm chí có nỗi xung động muốn nhào tới bóp cổ anh.

“Tôi đi đây!” Cô giẫy khỏi tay anh, thông báo có phần giận dữ.

“Không được...không phải tôi đã nói rồi à, nếu tôi say, tốt nhất em nên ở lại cùng tôi...” Anh còn muốn với lấy tay cô, nhưng không còn mạnh mẽ như lúc đầu, hình như say thật, cũng rất mệt mỏi.

“Tôi đã đưa anh về nhà.” Cô nhắc nhở.

“Đợi tôi ngủ rồi đi,” anh như là đang thật sự năn nỉ cô, ánh mắt bắt giác rã rời, “Được không...”

Thế Vân cắn môi, đã không đếm được hôm nay là lần thứ mấy cô mềm lòng, quên đi, cô nghĩ, hứa với anh lần nữa đi... Nhưng lần sau không thể lặp lại nữa.

Cô lấy tất cả chăn chõng chất lộn xộn trên giường đắp lên người anh, sau đó khoanh tay tựa vào khung cửa sổ: “Anh ngủ đi, tôi sẽ chờ anh ngủ rồi mới về.”

Viên Tổ Vân rút cuộc lộ ra nụ cười yên tâm, sau đó nhắm hai mắt, không quá vài giây, tiếng hít thở đều đặn của anh truyền tới, cùng với một số lời lẩm nhẩm chẳng thể nghe ra.

Đầu giường anh đặt một quyển sách, mặt sau hướng lên trên, cô nhận ra đó là sách của Hạng Phong, bởi vì hình như Hạng Phong cũng đã cho cô quyển này, nhưng cô chưa từng đọc qua.

Thế Vân thở dài trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi — bất cứ ai bị anh giẫy vò cũng sẽ mệt mỏi thôi nhỉ?

Nhưng cô cười khổ, vì sao là mình chứ?

Sau khi xác định anh đã ngủ say, cô rón ra rón rén muốn đi ra ngoài, lúc đi ngang qua cái bàn, cô vô tình trông thấy khung ảnh kia vẫn bị úp ngược, trong lúc ngẩn ngơ, cô ma xui quỷ khiến dừng bước.

Cô nhớ lần trước lúc mình muốn lật nó lên thì Viên Tổ Vân chợt xuất hiện, lúc ấy cô không biết xấu hổ bao nhiêu, giống như kẻ trộm bị chủ nhà bắt tại trận. Nhưng lúc này, cô cảm thấy trong lòng mình dường như có tiếng cổ vũ, sau đó có một âm thanh nói: Thế Vân, hay là thôi đi...

Cô lật khung ảnh lên, nhìn người trên tấm ảnh, cô ngơ ngẩn không thốt nên lời.

Bỗng nhiên cô đặt khung ảnh xuống, vẫn là mặt sau hướng lên trên. Cô đi thẳng tới phòng khách, mặc áo khoác đeo túi xách, rồi lặng lẽ rời đi.

Thật giống như cô chưa từng lật khung ảnh kia lên.

Khi về tới nhà, cô loáng thoáng nghe được tiếng hoan hô của tầng trên và tầng dưới, cùng với tiếng pháo nổ từ đằng xa, cô nhìn đồng hồ trên tường, mười hai giờ năm phút, hóa ra...một năm mới đã tới rồi.

Cô treo áo khoác lên móc áo, sau đó đun nước, nước sôi rồi mới nhớ trong nhà có máy nước uống.

Cô cười khỏ, bưng cốc nước ấm ngồi trước máy tính, mở ra trang web cô thường vào, tìm ra thư mục ghi âm, sau đó lắng nghe.

“Các bạn thánh giả trước radio —— Giáng Sinh vui vẻ!” Thư Lộ dùng giọng điệu vui mừng và hân hoan nói.

Bài hát nền chính là ca khúc được trung tâm mua sắm mở đi mở lại nhiều lần: “We wish you a Merry Christmas, we wish you a Merry Christmas, we wish you a Merry Christmas. . . . and Happy New Year!”

“Đây là Thư Lộ của đài phát thanh tiếng Trung tại New York mang đến tiết mục này cho các bạn, chúng ta sắp phải chào đón một năm mới, không biết đối với một năm qua các bạn có tiếc nuối gì không, và có những mong đợi gì cho một năm mới? Hồi bé, ba mẹ thường nói với chúng ta, tại ngưỡng cửa sắp bắt đầu một năm mới, nếu thành kính ước nguyện với thần linh, nói không chừng có thể thực hiện được, cho nên mỗi khi sắp sang năm mới, chúng ta khi còn là những đứa trẻ luôn cung kính phác họa ra hình dáng của thần linh trong tâm trí, sau đó ước nguyện một mong muốn to lớn —— có lẽ điều này cũng giống như khi các bạn nhỏ ở phương Tây xin điều ước với ông già Noel nhỉ? Nhưng buồn cười là, đợi đến hôm sau thức dậy, chúng ta liền quên mất lời ước nguyện này, bởi vì dù sao nó cũng là hư vô, xa xăm không thể thành hiện thực, nắm chặt tiền lì xì trong tay mới là cảm xúc hạnh phúc chân thật nhất có thể chạm tới.

Được rồi, đầu tiên hãy đọc thư của một số thánh giả, là về hồi đáp của kẹo và giấy gói kẹo —— không biết các bạn trước radio có tràn đầy tò mò đối với hai vị thánh giả kia giống như tôi không? Lần này ‘Vân đàm phong khinh’ gửi thư nói, muốn nhờ tôi chuyển lời cho ‘Tình cầu cô đơn’ —— nói thật, việc chuyển lời này không biết tại sao thật sự khiến tôi rất đã nghiền ngẫm —— anh ấy muốn tôi chuyển lời nói rằng, ‘thật ra kẹo và giấy gói kẹo, điều này căn bản không phải là một sự lựa chọn’... Ừm, chỉ một câu vậy thôi. ‘Tình cầu cô đơn’, bạn có nghe được không, câu trên là ‘Vân đàm phong khinh’ muốn nói với bạn.

Ừm... Tuy rằng Thư Lộ không hiểu cho lắm, nhưng những lời này muốn được nhắn gửi cho người có thể hiểu được, không phải sao? Nhưng nói trở lại, ‘Vân đàm phong khinh’ bạn cũng nói ít quá đi, thật vất vả mới gửi cho tôi một bức thư, không thể viết thêm một chút nữa sao, bạn thế này thật sự khiến mọi người chúng tôi không hiểu được ý nghĩ, ngay cả đạo diễn cũng chần vẩn tôi vì sao phải ở trong tiết mục thêm vào nội dung trò chuyện không đầu vào đầu như vậy... Ha ha, nhưng tôi nghĩ, nếu tiết mục của tôi có thể giúp đỡ hai bạn một chút, thì coi như là một vinh hạnh —— vì thế, tôi sẽ dốc hết sức mình chuyển lời cho hai bạn trên sóng điện từ nhé. Tiếp theo hãy cùng lắng nghe một ca khúc...”

Kẹo và giấy gói kẹo...căn bản không phải là một sự lựa chọn?

Đó là cái gì? Chỉ là một cái cố, hoặc là một trò đùa vớ vẩn?

Thế Vân muốn suy nghĩ, nhưng đầu óc lại trống rỗng; cô muốn thuyết phục bản thân đừng nhớ đến khuôn mặt của Viên Tổ Vân nữa, tuy nhiên cô vẫn bắt gặp phác họa ra hình dáng kia trong lòng. Trong cơ thể cô dường như luôn có hai nguồn lực lượng đang giao chiến, khiến cô càng ngày càng muốn tìm được con người chân thật của mình.

Cô ngơ ngác ngồi trên sofa phòng khách, không biết qua bao lâu, di động chợt vang lên, tiếng đàn dương cầm du dương kia giống như cây kim đâm vào trái tim cô.

Cô nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, nhất thời có phần lưỡng lự có nên tiếp máy hay không.

“A lô...” Cô đặt di động bên tai, qua vài giây mới ngập ngừng nói.

“Cậu...ngủ chưa?” Âm thanh Thạch Thụ Thần nghe ra có chút mệt mỏi, nhưng rất dịu dàng.

“À, chưa...”

“Vừa rồi tôi nghĩ...có nên gọi điện cho cậu không, tớ nhớ nếu cậu ngủ rồi thì sẽ tắt nguồn, cho nên gọi thử...”

“Ồ...tớ còn chưa ngủ.” Cô mím môi, không biết từ khi nào giữa bọn họ trở nên dè dặt, không có gì để nói.

“Thật ra cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ là...đang thu xếp một vài thứ, sau đó tớ tìm được một số ảnh của chúng ta hồi cao trung, còn có những thứ khác... bỗng nhiên tớ rất buồn ngủ, vì thế gọi điện cho cậu.”

“Ừm...” Cô đứng lên, thông thả đi đến bên cửa sổ, “Là gì thế? Kể tớ nghe với.”

Thạch Thụ Thần như nhận được sự cổ vũ, giọng nói không còn khản trương như lúc đầu: “À, có tấm ảnh của chúng ta chụp hồi lớp 11, không phải chụp chúng ta, mà là khi chúng ta tham gia nhóm nhiếp ảnh đã chụp để hoàn thành bài tập ấy.”

“À...” Trong đầu Thế Vân tìm kiếm hình ảnh kia, “Sau đó còn tự mình in ra...”

“Ừ,” âm thanh Thạch Thụ Thần như là mang theo ý cười, “Cậu còn nhớ chụp gì không?”

“Không nhớ lắm...chuyện lâu như vậy...”

“...”

Đầu dây bên kia trầm lặng, bỗng dừng lại truyền đến một —— nói thế nào nhỉ —— trận cười nuông chiều, dường như có phần bất đắc dĩ, nhưng lại khoan dung. Khiến cô chợt cảm thấy, cho dù mình nói gì, làm gì, anh ta ở đầu dây bên kia cũng sẽ không tức giận, chỉ là lắc đầu, khẽ thở dài mà thôi, hơn nữa trên khuôn mặt luôn nở nụ cười dịu dàng.

“Cậu đó,” anh ta nói tiếp, “Có lúc tớ rất nghi ngờ không biết có phải cậu rất ghét tớ hay không...”

“Không có,” cô vội vàng phủ nhận, nhưng lại chần chừ, “...Tại sao cậu nói vậy?”

Anh ta cười, cô thậm chí có thể tưởng tượng, giờ phút này khuôn mặt tươi cười của anh ta là vui vẻ cỡ nào —— nhưng mà anh ta thật sự vui sướng sao?

“Không có gì,” Thạch Thụ Thần dừng một chút, “Trên tấm ảnh là chim bồ câu tại Quảng trường Nhân Dân, tớ còn nhớ khi ấy cậu nói với tớ, bồ câu nơi đó vốn rất cởi mở.”

“?”

“....Nếu không chúng sẽ không thoải mái qua lại như con thoi trong đám người.”

“À...” Thế Vân cũng cười, cảm thấy ý nghĩ này rất đáng yêu.

“Sau đó cậu còn nói, hiện tại chúng nó trở nên kiêu ngạo, bởi vì con người đút cho chúng ăn ngày càng nhiều, bị chiều hư rồi.”

“Thế à...”

“Sau đó cậu thật sự nộp tấm ảnh chim bồ câu coi như bài tập, thầy còn hỏi cậu ——”

“—— đây rốt cuộc là bồ câu hay là gà mái?” Cô cướp lời, sau đó cười rộ lên, cười rất vui vẻ. Cô cũng nghe được tiếng cười của anh ta, trong thoải mái mang theo dịu dàng, giống như là cậu thiếu niên mười mấy tuổi, cười đến khi đôi mắt biến thành một đường cong.

“Cậu biết không,” anh ta nói, “Đôi khi, tớ có chút không rõ ràng.”

“?”

“Thứ mà tớ nhớ nhưng, rốt cuộc là chúng ta hồi ấy, hay là...những ngày tháng vô ưu vô lự kia.”

“...”

Anh ta như là đang hỏi cô, hoặc là đang hỏi chính mình. Cô chợt nghĩ rằng, thật ra anh ta cũng tràn đầy tâm sự, như là muốn kéo mình ra khỏi mù mịt, nhưng lại trầm mê vào trong đó.

Cô cười khỏ, rồi cuộc trên thế giới này có bao nhiêu người giống cô, không biết bản thân mình suy nghĩ cái gì?

“Tớ đã đặt vé máy bay rồi.” Âm thanh của anh ta bình tĩnh khác thường, như là bị đánh vỡ không gian ảo tưởng rơi vào bên trong hiện thực.

“À...”

“Là cuối tháng hai.”

“...”

“Cho nên, nếu được thì trước cuối tháng một cậu có thể cho tớ một đáp án không?”

Thế Vân chần chờ chốc lát, rồi mới nói: “Ừm...thật ra ——”

“—— cậu không cần trả lời tớ bây giờ,” anh ta ngắt lời cô, “Thật sự không cần đâu. Cho dù hiện tại cậu có đáp án hay chưa, hãy đợi tới lúc đó rồi nói cho tớ biết, được không?”

“Được...” Cô nhìn ánh đèn neon xa xăm, đã tắt từ lâu, nhưng phía dưới có ánh đèn đỏ ngòm nhấp nháy.

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới...”

Thế nhưng, Thế Vân không khỏi suy nghĩ, năm mới này không nhất định sẽ vui vẻ đâu nhỉ.

Khi Thế Vân gặp lại Viên Tổ Vân thì đã cách đêm giao thừa say rượu kia năm ngày. Bởi vì cô bị cảm, hơn nữa giống như anh lần đó, đều trải qua tất cả triệu chứng, nhưng không nặng như anh.

Cô nhờ đồng nghiệp giúp cô xin nghỉ ba ngày, không dám nói mình bị bệnh, nếu không rơi vào lỗ tai của tên xấu xa kia, nói không chừng anh lại làm ra chuyện gì nữa.

Đợi đến ngày cô trở về công ty thì đã là thứ sáu, thời tiết rất tốt, mặt trời chiếu sáng đến nỗi khó mà mở mắt, cô bao bọc mình trong chiếc áo lông màu đen, quần khăn quàng cổ rất dày, che khuất nửa khuôn mặt, lại đeo kính mát thật to, cô đứng ở một góc chờ thang máy, lén nhìn ảnh phản chiếu trên tấm kính mà quan sát chính mình —— quả là như đổi thành người khác, cách ăn mặc này, cho dù đến Alaska cũng không thành vấn đề nhỉ?

Thang máy tới, cô là người đầu tiên đi vào, sau khi ấn nút thì yên tâm tựa vào một góc. Mọi người lần lượt tiến vào, cô nhìn mũi chân mình, suy tư về lời nói của Thạch Thụ Thần. Mấy ngày nay khi nằm nghỉ ngơi trên giường, cô luôn bất giác nghĩ tới anh ta, lời nói của anh ta, cùng với những ngày tháng cô phải chờ đợi.

Có phải anh ta đã biết đáp án của cô rồi không? Vì thế không muốn đi đối mặt, tình nguyện đặt ra một ngày, chầm chậm chờ đợi, để khiến trái tim mình không đau đớn chẳng?

Thế thì...nói theo điểm này, Thạch Thụ Thần có điểm giống cô.

Một đôi giày da bóng kiểu nam đụng vào mũi chân cô, khiến cô không thể không ngẩng đầu, muốn đi ghét chủ nhân của chúng nó. Nhưng khi cô nhìn thấy rõ khuôn mặt của chủ nhân kia, bỗng nhiên chẳng biết làm sao.

Viên Tổ Vân mặt đối mặt với cô, sắc mặt hoài nghi nhìn cô, loại ánh mắt này...sẽ khiến người ta đổ mồ hôi trong mùa đông rét lạnh.

Trong không gian nhỏ hẹp anh chìa tay tháo kính mát của cô xuống, sau đó nhướng mày nhìn cô, giống như đang nói: em ăn mặc thế này là muốn làm gì?

Thế Vân trừng mắt nhìn anh, sau đó cụp mắt xuống không nhìn anh nữa. Dù sao cũng chỉ là trừng qua trừng lại thôi, chi bằng làm bộ dường như không có việc gì dừng để ý tới anh.

Nhưng anh cũng không chịu thua —— cách khăn quàng cổ rất dày che khuất nửa khuôn mặt cô, gần như không thể nhìn thấy hình dáng —— anh nắm lấy cảm cô, nâng mặt cô lên, khiến cô phải nhìn anh.

Cô muốn trừng anh, cái mũi bất giác ngứa ngáy, cô nheo mắt, bỗng nhiên hắt xì một cái. Những gì từ trong lỗ mũi cô, vôn dĩ nên bắn lên khăn quàng cổ, giờ phút này lại hắt ra hết trên bàn tay anh đang nắm lấy cầm cô.

Thế Vân nhìn bàn tay trước mặt hơi cứng ngắc, cô chớp mắt, không dám ngẩng đầu.

Thang máy đến tầng của công ty bọn họ rồi, Viên Tổ Vân thả tay ra, xoay người đi ra ngoài. Thế Vân cúi đầu đi theo phía sau anh, khịt khịt mũi, lại có cảm giác muốn hắt hơi.

Trong văn phòng bộ môn rất im lặng, chỉ có lác đác vài đồng nghiệp ngồi tại chỗ ăn sáng, Thế Vân đi qua cửa văn phòng của Viên Tổ Vân, khi cô muốn quay về chỗ ngồi của mình, thì đã bị anh túm vào phòng.

“Này,” anh đóng cửa lại, vươn tay kéo xuống khăn quàng cổ của cô, “Xin hỏi ba ngày nay em xin nghỉ, bận rộn làm gì thế?”

“Rất nhiều chuyện.”

“Bạn sinh bệnh à?” Anh hình như không vui.

“...Thỉnh thoảng.”

Anh nhìn cô, như là muốn nhìn thấu ánh mắt cô xem trong đầu cô đang nghĩ gì.

“Này,” anh cởi áo khoác treo lên, “Tôi thu lại lời nói của mình mấy hôm trước.”

“?” Nhịp tim cô tăng tốc, nhìn anh chằm chằm.

“Em không sợ tôi, tuyệt đối không, ngược lại là tôi sợ em.”

Thật sao?

Thế Vân cười khỏ, anh sợ cô chỗ nào?

“Cầm lấy.” Không biết từ đâu anh lấy ra một hộp thuốc cảm, đưa tới tay cô.

Cô chần chờ nhận lấy, muốn nói “Cảm ơn” nhưng lại nghẹn ở cổ họng, nói không ra lời.

Sau hôm đó, bệnh cảm của cô mau chóng khỏe lại, cô không biết có phải là do tác dụng của hộp thuốc cảm kia không? Có lẽ phải, có lẽ không.

Cô và Viên Tổ Vân không nhắc tới đêm giao thừa kia nữa, giống như đó là một trang giấy không quan trọng trên tờ lịch, nhanh chóng bị lật qua.

Chủ nhật, Thế Vân vốn dĩ đến phòng khám của Tưởng Bách Liệt, nhưng anh ta gọi đến trước đó nói là phải đến trường coi thi, cho nên đổi lại cuối tuần sau. Cô không biết mình nên vui hay bất đắc dĩ, rõ ràng bởi vì câu hỏi của anh ta mà khẩn trương, nhưng luôn nghĩ rằng trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với anh ta. Dạo này, cô trải qua sự mâu thuẫn không rõ ràng, tất cả mọi chuyện nhìn qua đều có hai mặt, cô không biết nên lựa chọn thế nào — nhưng có lẽ, tựa như “Vân đạm phong khinh” đã nói, đó căn bản không phải là một sự lựa chọn.

Mặt trời trưa chủ nhật tốt lắm, Thế Vân lái xe đi siêu thị mua đồ ăn. Cô nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bọn nhỏ ngồi trong xe mua hàng, còn có cặp người yêu trẻ tuổi, vợ chồng nắm tay nhau, hoặc là những cụ già dìu nhau đi, tất cả mọi thứ đều khiến cô cảm thấy ấm áp, nhưng cô cũng thấy được sự cô đơn của mình.

Cô cố gắng kiềm chế loại cảm xúc u ám này, muốn khiến mình trông có vẻ tươi tắn một chút, nhưng cái mũi lại cay xè, cô bỗng nhiên rất hy vọng có một người sẽ vỗ vai cô nói: chúng ta đi uống ly cà phê đi, tiện thể ăn chút bánh ngọt.

Đó là...một người đã rời khỏi cô, rời khỏi thế giới này từ lâu, là người thông thường làm việc vì cô, mặc dù người hay làm một mình luôn là cô ấy.

À, đúng vậy, mỗi khi cô đơn, cô sẽ nhớ tới người ấy, đặc biệt nhớ nhưng...

“Này, xin chào.” Có người vỗ vai cô.

“?” Cô xoay người, không khỏi sững sờ.

“Đến mua đồ sao?” Lý Nhược Ngu đẩy xe mua hàng, bên trong chứa đầy đủ thứ.

“...”

“Ngại quá, tôi ngốc thật, mọi người đến đây là để mua đồ mà, không thể nào đến để nhìn cho đã mắt.” Lúc cô ta cười tươi trông rất ngọt ngào, khóe miệng có hai má lúm đồng tiền thật sâu.

Thế Vân cười lịch sự, cô nhìn xe mua hàng của mình, bên trong chỉ có vài thứ linh tinh, nhưng cô vẫn nói: “Ừm, đã mua xong rồi, đang định đi tính tiền.”

“Tôi cũng vậy, đi cùng nhé.”

Thanh toán xong, Thế Vân xoay người, phát hiện Lý Nhược Ngu vốn xếp đằng sau lúc này đã trả tiền ở máy thu ngân khác. Cô hơi lúng túng đứng đó đợi chờ, thật ra cô cũng không biết mình đang đợi gì, chỉ là cảm thấy không thể chẳng chào một tiếng mà đi.

“Không bằng,” Lý Nhược Ngu xách theo hai túi rất to đi tới, “Chúng ta đi uống tách cà phê đi, tiện thể ăn chút bánh ngọt.”

“...”

Trong nháy mắt, Thế Vân ngơ ngác nhìn cô gái trước mắt, cánh cửa nhớ nhung dần dần mở ra, ký ức về “người nào đó” tựa như nước lũ trào dâng mãnh liệt.

“Cô biết không,” Lý Nhược Ngu khuấy tách cà phê, như là động tác theo bản năng, “Ban đầu tôi luôn cảm thấy, Thạch Thụ Thần rất đáng thương...”

“?”

“Bởi vì anh ấy thích cô, nhưng cô hình như không hề thích anh ấy.”

Thế Vân ho nhẹ một chút, mím môi, có phần không tự nhiên nói: “Cô nói chuyện vẫn...trực tiếp vậy sao?”

“Có lẽ thế.” Cô ta mỉm cười, “Nhưng sau đó tôi lại cảm thấy thật ra anh ấy cũng không đáng thương.”

“?”

“Bởi vì tôi thích anh ấy, cho nên hiểu được tâm trạng của anh ấy.”

“...” Thế Vân nhìn bánh phô mai việt quất nho nhỏ trước mắt, không biết nên trả lời ra sao.

“Tâm trạng của một người yêu đơn phương là...” Cô ta dừng một chút, “Đương nhiên là sẽ có một chút chua xót, nhưng cũng có hạnh phúc, ít nhất khi tôi nhìn thấy anh ấy cười, tôi sẽ cảm thấy niềm hạnh phúc này vượt xa nỗi chua xót khi lẻ loi một mình.”

Thế Vân cười khổ, không biết là vì cô ta, hay là vì Thạch Thụ Thần.

“Cô nhất định đã biết, anh ấy sắp đi rồi phải không?”

“Ừm...”

“Không biết tại sao, nghe được tin tức đó tôi lại chẳng cảm thấy đau khổ, ngược lại là thở phào nhẹ nhõm...” Cô ta nhìn ngoài cửa, trong mắt lấp lóe giọt lệ.

“...”

“Bởi vì tôi nghĩ rằng, nếu anh ấy không ở bên cạnh, tôi có thể quên đi mối tình này, quên đi...mùi vị đau khổ cũng như hạnh phúc. Nói không chừng, tôi sẽ gặp được một người đàn ông rất tốt, anh ấy rất yêu tôi, tôi cũng sẽ yêu anh ấy, sau đó chúng tôi sẽ kết hôn, sinh con cái, sau đó nuôi nấng con cái trưởng thành...”

“...”

“Cô không cảm thấy một chuyện như vậy là rất hạnh phúc lắm sao?” Cô ta quay đầu nhìn Thế Vân, má lúm đồng tiền hiện lên, có chút chua xót.

Thế Vân gật đầu: “Rất hạnh phúc.”

“Trong lòng cô có thích ai không?” Cô ta đột nhiên hỏi.

“...Không có.”

“Vậy tại sao không thử tiếp nhận anh ấy chứ?”

“...” Thế Vân quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn cô ta, đối diện với ánh mắt đã từng bị tổn thương lại còn kiên định, khiến cho người ta sợ hãi.

“Xin, xin lỗi,” Lý Nhược Ngu bỗng nhiên cúi đầu, có chút không tự nhiên căn môi, “Hỏi loại chuyện này, thật sự quá ngu xuẩn... Cái này giống như là hỏi vì sao Thạch Thụ Thần không thích tôi.”

“...”

“...”

“Không,” Thế Vân rút cuộc mở miệng, “Không phải.”

“?”

“Tôi cũng không cảm thấy ngu xuẩn.”

“...”

“Ngược lại tôi cho rằng cô rất dũng cảm, vô cùng dũng cảm. Một người bằng lòng biểu đạt chính mình thẳng thắn như vậy, theo tôi thấy đều rất dũng cảm.”

“...”

“Tôi và Thạch Thụ Thần...có lẽ không có duyên phận, chuyện này không hề liên quan đến tôi có thích ai không,” cô cười khổ, “Chỉ là tôi luôn coi anh ấy là bạn mà thôi, tôi nghĩ nếu tôi dùng tư tưởng thử xem để chấp nhận tình cảm của anh ấy, điều đó đối với anh ấy là không công bằng, cho nên tôi thà đừng có bắt đầu.”

“Nhưng cô chưa từng thử thì làm sao biết anh ấy không thích hợp với cô chứ, hay là vì cô muốn một tình yêu hoàn mỹ?”

“Không, tôi không nghĩ vậy, ngược lại tôi nghĩ rằng trên thế giới này không có tình yêu hoàn mỹ, chưa bao giờ có.”

“Vậy thì rốt cuộc cô đang đợi cái gì?” Cô ta nhìn thẳng vào cô, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc.

Thế Vân thả chiếc thìa bạc nhỏ ra, tựa vào lưng ghế, mỉm cười nói: “Thế thì cô đang chờ đợi cái gì?”

“Tôi...”

“Cô đang chờ đợi mình hết hy vọng phải không?”

“...”

“Chỉ là đang chờ đợi biết đâu có một ngày sáng sớm thức dậy, có thể thuyết phục chính mình, không suy nghĩ đến một thứ đã từng cố chấp, sau đó làm một người phụ nữ hạnh phúc bình thường, tựa như vừa rồi cô đã nói, tìm một người đàn ông yêu mình kết hôn, sinh con, nuôi nấng đứa con trưởng thành, trải qua cuộc sống bình thản.”

“Như thế chẳng lẽ không được...” Lý Nhược Ngu thì thào.

“Tốt lắm, như vậy rất tốt,” Thế Vân nhìn cô ta, dường như bản thân chợt hiểu ra điều gì đó, “Tôi cũng đang chờ ngày này.”

“...”

“Có lẽ mọi người đều đang chờ đợi ngày này... nhưng trước đó, chúng ta vẫn vô tình kiên trì với một số cố chấp trong lòng mình, cho đến ngày nào đó tới rồi mới thôi.”

À, Thế Vân suy nghĩ, cô chưa bao giờ biết mình có thể nói ra như vậy, nhưng khi cô thật sự nghe chính mình nói thế mới phát hiện hóa ra mình đã hiểu đạo lý này từ lâu.

Cô cười khỏ, nói không chừng, cô cũng là một người thu thập kẹo.

“Như vậy,” buổi tối của một tuần sau, Tưởng Bách Liệt vừa uống bia vừa nói, “Cô định cho...vị tiên sinh họ Thạch kia một đáp án như thế nào?”

Trong phòng chỉ bật đèn bàn nho nhỏ, phát ra ánh sáng êm dịu, máy điều hòa treo trên vách tường thổi từng đợt gió nóng, có lẽ là vì sử dụng quá lâu rồi, âm thanh máy móc hoạt động có hơi lớn.

Thế Vân nằm trên ghế da, một tay chống đầu: “Anh không phải đã sớm biết rồi sao?”

“À không,” Tưởng Bách Liệt nhún vai theo kiểu trong phim truyền hình rất đẹp, “Con người là sinh vật cực kỳ phức tạp, trong tình huống bản thân người đó không bày tỏ thái độ gì, tôi tuyệt đối sẽ không phỏng đoán bừa bãi ý tứ của họ.”

“...”

“Thật ra tôi rất thích cách nói kia của cô.” Ngón tay anh ta nhẹ nhàng vuốt chai bia, phát ra âm thanh có tiết tấu.

“?”

“Chính là câu cô đã nói với cô gái kia, ‘trong lòng mỗi người chúng ta đều sẽ có một loại cổ chấp, trước khi tới ngày mà sự cổ chấp đó biến mất, chúng ta đều vẫn lặng lẽ chờ đợi.’”

“Anh cũng đồng ý ư?”

“Đồng ý, đương nhiên đồng ý,” anh ta giơ hai cánh tay lên, “Tôi cảm thấy rất nhiều người đều như vậy.”

“...”

“Điều này khiến tôi nhớ đến một bộ phim điện ảnh.”

“Phim gì?”

“Cô đoán xem?” Anh ta lại bắt đầu khiến cô nổi lên hứng thú.

“The Legend of 1900.”

“Không.”

“Forrest Gump.”

“Không.”

“...Spider Man.” Cô không khẳng định, cười cười nhìn anh ta.

“Không phải.”

“Vậy là phim gì?”

Tưởng Bách Liệt gác chân lên bàn, vẻ mặt tươi cười nói: “Brokeback Mountain...”

“...” Nụ cười của Thế Vân đông cứng lại.

“Cô không thấy rất chuẩn xác sao? Khi cô nói, ‘trong lòng mỗi người chúng ta đều sẽ có một loại cổ chấp’”

“—— khoan đã, tôi chưa từng nói qua những lời này.”

“Có quan hệ gì chứ, đại khái chính là ý tứ như vậy, tóm lại khi tôi nghe cô nói thế, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một câu —— trong lòng mỗi người đều có một ngọn núi Brokeback.”

“Quy tắc của bác sĩ tâm lý chính là, khi bệnh nhân muốn anh ta im miệng thì anh ta càng nói trắng ra, mà khi bệnh nhân muốn anh ta nói ra ý tưởng trong đầu, anh ta lại ngoan cố bắt đầu thừa nước đục thả câu hay sao?” Cô đành chịu.

Tưởng Bách Liệt nghiêng đầu suy nghĩ, gật đầu nói: “Trên cơ bản, có thể nói vậy —— nhưng đây chỉ là một trong những quy tắc.”

“Còn có điều hai, điều ba sao?”

“Rất nhiều, trên thực tế có rất nhiều,” anh ta mỉm cười gật đầu, có lẽ vì đã uống bia, âm thanh hơi lười nhác, “Tóm lại, chúng tôi lấy việc ép bệnh nhân phát điên làm quy tắc cao nhất.”

Thế Vân cười ha ha, cảm thấy cách nói của anh ta rất thú vị.

“Như vậy,” anh ta còn nói, “Hiện tại tôi có thể nói trắng ra hay không?”

Thế Vân cào tóc, như là học sinh rất cuộc gặp phải cuộc thi giữa kỳ, cô khẩn trương gật đầu.

“Lần trước tôi có hỏi cô,” anh ta dừng một chút, như là đang suy nghĩ nói tiếp thế nào, “Cô và chị cô có thể yêu cùng một người đàn ông không, đáp án của cô là phủ định.”

“Ừm...”

“Thế thì tôi lại đổi câu hỏi khác.”

“?”

“Nếu chị cô yêu một người nào đó, cô sẽ có thiện cảm với anh ta không, hay là cảm thấy rất ghét anh ta?”

Thế Vân mím môi: “Ghét...thường thì không.”

“Nhưng không phải cô đã nói hai cô không thích cùng một loại người sao?”

“Nhưng nó không hề đại diện cho việc chúng tôi sẽ ghét loại người mà đối phương thích.”

“À...được rồi,” Tưởng Bách Liệt tựa vào lưng ghế dựa mắt, như là thừa nhận sai lầm của mình, “Thế thì sẽ có thiện cảm ư?”

“Tôi thấy cũng chưa tới thiện cảm, chỉ là coi như bạn bè thôi,” cô suy nghĩ một lúc rồi nói thêm, “Có lẽ sẽ là bạn bè thân thiết, dù sao cũng là người mà chị em mình thích.”

“Nhưng vẫn sẽ duy trì một khoảng cách nhất định.”

“Phải,” cô gật đầu, “Sẽ duy trì khoảng cách mà không cần nghĩ ngợi.”

“Nhưng cô có từng nghĩ tới hay không...”

“?”

“Có lẽ đối với hai cô mà nói, đó chỉ là một người thích chị em của mình, nhưng đối với người kia mà nói, hai cô không hề bình thường.”

“Không bình thường?” Cô nhìn anh ta, như là còn chưa hiểu ra.

“Đúng vậy,” anh ta chìa hai tay ra, “Bởi vì hai cô là chị em song sinh mà, nếu anh ta thích một trong hai người, nói không chừng cũng sẽ cảm thấy hứng thú với người còn lại —— đương nhiên không phải là loại hứng thú mà tôi muốn nói, mà là hiếu kỳ như chúng ta thường nói. Chẳng lẽ cô không tò mò sao, nếu trên thế giới này còn có một người thích cô trong khi người giống hệt cô cũng tồn tại?”

“...” Thế Vân há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng đến bên miệng rồi thì lại không còn dũng khí.

Tựa như một vị thánh giả thích gọi điện thoại đến tiết mục radio, rốt cuộc trong khoảnh khắc được nối máy, tay chân lại lạnh ngắt mà cúp điện thoại.

Tháng một năm nay chỉ rơi tuyết trưng một chút tuyết, những bông tuyết thật nhỏ rơi xuống trên mặt đất liền tan thành nước, cho dù làm sao cũng không đọng lại được.

Thế Vân đứng trước cửa sổ văn phòng, đang cầm một tách cà phê nóng, nghĩ rằng Thượng Hải không thích hợp để tuyết rơi, cơn lạnh vốn lạnh lẽo đến trong xương cốt nếu pha lẫn với tuyết sẽ khiến người ta cảm thấy toàn thân như bị đóng băng.

Viên Tổ Văn không biết đi công tác ở đâu, bởi thế trên bàn làm việc của cô đã xếp một chồng văn kiện thật cao, nhưng cô vẫn còn có thể đứng nhàn nhã bên cửa sổ mà lơ đãng.

Khi sắp đến giờ tan tầm, Thạch Thụ Thần bỗng nhiên gọi điện hẹn cô ăn cơm, cô không hề lưỡng lự, mà rất quyết đoán đồng ý. Từ sau hôm uống trà chiều cùng Lý Nhược Ngu, cô chợt hiểu được rất nhiều, về bản thân cô, về Thạch Thụ Thần, về bọn họ.

Cô như là đã hiểu được, có một số việc, cô không thể không làm.

Cô đặc biệt hẹn tám giờ, bởi cô muốn có thời gian về nhà một chuyến, lấy một số thứ cô muốn giao cho anh ta.

Tám giờ kém năm, cô bước vào cửa nhà hàng, không ngoài dự đoán đã thấy Thạch Thụ Thần đến đó đợi từ sớm.

“Trước khi chính thức gọi món, tớ cảm thấy tớ có việc cần thiết phải nói với cậu,” Thạch Thụ Thần đưa thực đơn cho cô, rất lịch thiệp nói, “Vừa rồi tớ không nhận được đã gọi một phần khoai lang nướng trước, hơn nữa đã ăn hết rồi.”

“Ý cậu nói là vừa rồi ở ven đường mua một củ khoai lang nướng sau đó ăn hết rồi ư?”

“Phải rồi, là ý này.”

Hai người nhìn nhau cười, bỗng nhiên Thế Văn cảm thấy khoảng cách trước đó giữa bọn họ hình như đã tan biến. Họ không hề dè dặt với nhau, ngược lại thoải mái hơn.

Gọi món xong, Thế Văn cầm túi giấy đưa cho Thạch Thụ Thần: “Bên trong là áo vét của cậu, bỏ quên tại nhà tớ, còn một số thứ cũng quên cậu lấy lại hết đi.”

Thạch Thụ Thần ngẩn người, sau đó mỉm cười nhận lấy, nhưng bên trong nụ cười này như là còn kèm theo gì đó.

Bọn họ có thể nói chuyện tròng giang đại hải, mặc dù chẳng còn không gì để nói như lúc trước, nhưng cũng dẫn đến ít nhiều chuyện không cần thiết. Bọn họ hồi tưởng rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện đã làm cùng nhau thời niên thiếu, buồn cười cũng được, đáng tiếc cũng được, đối với họ mà nói, đều là những ký ức rất trân quý, cho dù chỉ là một việc nhỏ bình thường, khi kể ra có thể nhận được sự đồng tình, cô cảm thấy đó chính là một loại hạnh phúc, hạnh phúc ăn ý nhất.

Thế Văn đặc biệt không lái xe, là vì khi bữa cơm kết thúc, Thạch Thụ Thần có thể đưa cô về, nhưng anh ta lại thẳng thốt dứt tay vào túi, nói rằng mình cũng không lái xe, mà định ngồi xe của cô.

Họ đứng ở cửa nhà hàng trong cơn mưa phùn, nhìn xe taxi đầy người chạy trên đường, không khỏi nhìn nhau cười lẫn nữa, nhưng lúc này là cười khổ.

“Đi thôi, nhà tớ cách đây không xa lắm,” Thạch Thụ Thần kéo nón nằm liền trên áo khoác của Thế Văn lên, che khuất đầu cô, “Tớ về lấy xe rồi đưa cậu về.”

“Được.” Mũi cô lạnh ngắt đến đỏ lên, nhưng cô không hề để ý.

Hai người chậm rãi đi trên đường, ánh sáng đèn đường rơi xuống làm cho những giọt mưa có chút lóng lánh, tia sáng u ám.

“Về vấn đề lần trước tớ hỏi cậu,” Thạch Thụ Thần nói, “Tớ đã biết đáp án của cậu rồi.”

“?”

“Vì vậy,” anh ta giơ lên cái túi đựng áo vét, “Nếu cậu bằng lòng đi theo tớ, nhất định sẽ bỏ nó trong hành lý của mình, mà không phải trả lại cho tớ.”

“...Ừm.” Thế Văn cúi đầu, nhìn con đường dưới chân rơi đầy giọt mưa.

“Nhưng có lẽ tớ đã biết đáp án còn sớm hơn nữa,” anh ta ngẩng đầu, nhìn bầu trời phía trên, “Trước khi tớ đưa ra câu hỏi.”

Cô dừng bước nhìn anh ta, như là đang nói: vậy tại sao còn hỏi chứ?

“Nhưng con người có đôi khi ngu ngốc như vậy,” anh ta cúi đầu, cũng nhìn cô, ánh mắt rất dịu dàng, “Rõ ràng đã có đáp án, nhưng vẫn muốn tìm đáp án khác —— có lẽ có thể gọi là chưa từ bỏ ý định.”

“...”

“Cậu có thấy tớ khờ không?”

“Không, chưa từng có.” Cô nhìn anh ta, nghiêm túc trả lời.

Ánh mắt anh ta lấp lóe, như là đang nói gì, nhưng cô không hiểu.

“Đồ ngốc.” Anh ta cười, vươn tay ra sờ đầu cô.

“Đúng rồi, tớ có vật này cho cậu.” Từ trong túi xách Thế Vân lấy ra một cái hộp, đưa tới trước mặt Thạch Thụ Thần.

Anh ta nhận lấy, dùng ánh mắt hỏi cô.

“Là một chiếc đồng hồ.” Cô trả lời.

“Tại sao muốn tặng tớ thứ này?”

“Không có gì...” Cô dừng một chút, “Chỉ là nghĩ rằng, hy vọng cậu có thể quên đi thời gian không thoải mái trong quá khứ, dùng nó để trải qua thời gian mới hạnh phúc.”

Anh ta nhìn cô, không mở hộp ra, chỉ là mỉm cười nhìn cô: “Thời gian hạnh phúc trong quá khứ thì sao, cũng muốn quên mất ư?”

Cô mím môi, cố gắng cầm nước mắt: “Thỉnh thoảng...hãy quên đi, đó là vì cho cậu có nhiều không gian hơn để ghi nhớ thời gian mới...”

Anh ta vẫn nhìn cô, nhưng bỗng nhiên như là...một người anh trai nhìn em gái của mình.

“Nếu đi đưa tiễn cậu có khóc không?” Anh ta hỏi.

“Không biết...” Cô nhìn bầu trời, không cho nước mắt chảy ra.

“Vậy thì cậu đừng đến.”

“?”

“Bởi vì lúc đưa tiễn cậu tớ không có khóc.”

Thế Vân bỗng nhiên cười rộ lên: “Cậu hoàn toàn không tới đưa tiễn.”

“Có chứ,” vẻ mặt anh ta bình tĩnh, ngữ khí cũng rất kiên định, “Chỉ là cậu không để ý mà thôi...”

“Đáng ghét,” cô cào tóc, “Cậu nói thế làm chi, tớ rất vất vả mới làm cho nước mắt không rơi xuống.”

“Được rồi,” Thạch Thụ Thần lộ ra biểu tình dịu dàng như mọi khi, “Vậy đã định rồi đấy, cậu đừng đến đưa tiễn.”

“Ờ...”

Anh ta không nói nữa, chỉ là lặng lẽ đi về phía trước. Cô nhìn bóng lưng anh ta, chợt cảm thấy...anh ta thay đổi rồi, tựa như Tưởng Bách Liệt từng nói có thể cảm nhận được sự thay đổi của cô, cô cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của anh ta một cách chân thật, hơn nữa đó là sự thay đổi tốt.

Anh ta lấy xe ở dưới lầu nhà mình, đưa cô trở về, dọc đường hai người lắng nghe tiết mục radio, không ai nói gì, nhưng bầu không khí tuyệt đối không lạnh nhạt.

“Này!”

Thế Vân mở cửa xe muốn đi xuống, nhưng bị Thạch Thụ Thần gọi lại. Cô nhú mày, không biết bắt đầu từ khi nào, Thạch Thụ Thần giống như Viên Tổ Vân, dùng “Này” thay cho tên cô.

“?”

Anh ta nhìn cô: “Ngày đưa tiễn thật sự dừng tới, ngay cả ba mẹ tớ cũng bảo dừng tới. Nhưng trước khi đi tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

“À...” Cô ngơ ngác gật đầu.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Cô xoay người xuống xe, vẫy tay, không muốn nhắc nhở chính mình có lẽ đây là lần gặp cuối cùng trước khi anh ta đi.

“Này!” Anh ta lại gọi cô.

“?”

“Ừm...” Anh ta do dự một lúc, cuối cùng nói, “Lần trước tớ nói, người Viên Tổ Vân thích không phải là cậu...cậu coi như tớ chưa từng nói nhé.”

“...”

“Được không?” Anh ta hơi cúi đầu, bởi vì muốn nhìn cô thông qua cửa sổ xe, sắc mặt nghiêm túc như là trước đây chưa từng có.

“Được...” Cô cười cười, là nụ cười mà cô cho là rạng rỡ nhất, “Tạm biệt!”

Thạch Thụ Thần lái xe biến mất trong cơn mưa phùn, Thế Vân đứng sau cửa lớn bằng kính dưới lầu khu chung cư, lặng lẽ vẫy tay với anh ta, coi như là đang đưa tiễn anh ta.

Cô xoay người đi vào thang máy, ấn nút “31”, sau đó tựa vào vách tường bằng kính, nhìn con số trên màn hình điện tử nhảy lên từng chút một.

Cô nhớ tới mùa thu vào năm 2006. Một mình cô đi New York, không nói cho bất cứ ai biết.

Ngày đó cô tới nơi bầu trời quang đãng, ánh sáng mặt trời chiếu lên chiếc mũ lưỡi trai màu xám của cô, khiến cô không khỏi nheo mắt. Nhưng ngày hôm sau, bầu trời trong xanh không còn nữa, thay vào đó là màu xám tro trên đầu cô, cùng màu xám với chiếc mũ, không trung lênh bênh chút ẩm ướt, khiến tâm trạng người ta giảm sút.

Cô theo tàu điện ngầm đi tới, hô hấp dần trở nên trầm trọng, một cô gái tóc vàng đang cầm tấm ảnh bằng ngang người cô, khuôn mặt mang theo nụ cười. Cô hơi hốt hoảng, như là không biết mình đang ở đâu, lại vì sao tới đây. Bên cạnh không ngừng có người đi qua, khắp nơi đều là ảnh chụp và hoa, nhưng kỳ lạ là, trên khuôn mặt những người này đều lộ ra nụ cười mà cô không hiểu được.

Đó là lần đầu tiên cô biết được, khi hoài niệm về một người nào đó, ngoài bi thương ra thì còn có những biểu cảm khác.

Cô đi tới, chìm ngập trong đám đông, cô nhìn thấy Tào Thư Lộ, cô ấy gọi cô “Thế Phân”, cô ngơ ngàng lắc đầu, nói tên mình là “Thế Vân”.

Cô đi tiếp, trông thấy mọi người thay phiên nhau lên bục đọc tên của bạn bè thân thích đã qua đời, cô luôn có một loại ảo giác, hình như người tiếp theo đi lên sẽ đọc ra ba chữ kia —— Viên Thế Phân —— cái tên mà cô quen thuộc lại xa lạ.

Cô lại đi tiếp, cô muốn mình rời xa nơi này, rời xa chỗ đáng sợ này... Nhưng cô chợt dừng bước, bởi vì cô nhìn thấy một người, sắc mặt anh đau buồn, đứng từ xa, không cần bất cứ ai thông hiểu, cũng không cần bất cứ ai an ủi. Cô hé miệng muốn gọi tên anh, nhưng trong đầu lại trống rỗng, làm thế nào cũng không nhớ được cái tên kia.

Thang máy phát ra tiếng “ding”, Thế Vân theo bản năng đi ra ngoài, lấy chìa khóa mở cửa.

Trong phòng tối đen một mảnh, nhưng cô như là đã sớm thành thói quen, không bật đèn, đi thẳng vào rót nước, đứng trước tủ lạnh uống ngay.

Cô lại nhớ đến đêm giao thừa kia, khi cô cầm lấy khung ảnh, nhờ ánh đèn lờ mờ, cô nhìn thấy hai người. Đó chắc là một bức ảnh chụp chung từ rất lâu trước kia, cô gái trong bức ảnh cười rất ngọt ngào, cô gần

như đã quên đi nụ cười ấy, từ khi Thế Phân đi rồi, cô chưa từng thấy qua nụ cười này — đúng vậy, đó là nụ cười riêng biệt của Thế Phân.

Vì thế, cô thấy mình may mắn, vào ngày 11 tháng 9 năm 2006 đó, không gọi ra tên của người đàn ông kia, mặc dù khi cô xoay người rời khỏi thì đã nhớ được anh tên là Viên Tổ Vân.

9. Chương 9: Tháng Hai: Hộp Cá Mòi

Tưởng Bách Liệt: “Tôi luôn có một cảm giác: cô một mực kiềm chế bản thân. Giống như nhét một con cá voi vào hộp cá mòi.”

Viên Tổ Vân: “Hai người lãng phí thanh xuân, tưởng rằng đây là sự khởi đầu của cuộc sống tốt đẹp, thậm chí em còn, em còn rất tự phụ nhắc nhở chính mình, nhất thiết đừng nỗ lực yêu nhiều hơn đối phương, bởi vì như vậy sẽ dễ dàng chiến thắng hơn. Em cho là dù mất đi cô ấy, thì vẫn còn có con đường tốt đẹp khác đang chờ em đi, một chút đau khổ có lẽ không đáng kể chút nào. Nhưng mà, có một ngày —

— em thật sự mất đi cô ấy. Nói đúng hơn, cô ấy bị mang đi, hơn nữa vĩnh viễn không trở về — em có biết cái gì là vĩnh viễn không? Chính là toàn bộ thời gian mà em có thể tưởng tượng ra được, em phải đi đối diện, toàn bộ thời gian...

‘Chỉ là thích’ mà em vốn nghĩ lúc đầu đã biến thành nhớ nhưng từng giây phút, lời nhắc nhở em từng nói với mình đã trở thành hối hận, sau khi trải qua sự mất đi mà em vốn coi là đau khổ nhỏ nhoi...thì nó đã trở thành hư vô mờ mịt, em thậm chí hy vọng chính mình cảm thấy đau khổ — nhưng mà, em sẽ cảm nhận được một thứ càng đáng sợ hơn là đau khổ — em có biết đó là cái gì không?”

9.1Edit: Sam“Cô từng có kinh nghiệm yêu đương không?” Tưởng Bách Liệt cầm ống hút vào lon bia, như con nít mà hút uống.

“Tôi không biết nên trả lời anh thế nào — nhưng nói chính xác — là không có.” Thế Vân nhìn anh ta, không khỏi cười rộ lên. Rất nhiều lúc, trên người Tưởng Bách Liệt sẽ có một loại đáng yêu nằm ngoài dự đoán của người ta.

“Tôi rất khó tin, bởi vì cô không phải xấu xí — tôi không có ý gì khác — chỉ là cảm thấy cô cùng với hình tượng cô gái ít người để ý cách nhau khá xa, thậm chí tôi còn nghĩ rằng cô thuộc loại phụ nữ rất có sức hấp dẫn cá nhân,” anh ta mở to hai mắt, như là rất kinh ngạc, “Hơn nữa tình yêu không phải là sinh mệnh của phụ nữ sao?”

“...Trong một số tình huống thì đúng vậy, có một số không phải.”

“Có thể nói về tình huống ‘không phải’ với tôi không, tôi rất hiếu kỳ.”

“Chính là...” Cô suy nghĩ rồi nói, “Khi anh không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ tới chuyện này.”

“Anh chàng kia thì sao?” Tưởng Bách Liệt đặt lon bia xuống, một tay chống cằm.

“Thạch Thụ Thần?”

“Ừm, anh ta yêu cô rất nhiều năm không phải sao, chẳng lẽ cô không động lòng chút nào?”

“Tôi chỉ coi anh ấy như là...một người bạn thân thiết.”

“Oh...” Anh ta hô lên, “Cô không nói thế với anh ta chứ?”

“Không có.”

“Bất cứ người đàn ông nào lúc bị từ chối mà nghe câu đó thì sẽ rất muốn chết.”

“Không, không đâu,” không biết tại sao cô rất khẳng định nói, “Thạch Thụ Thần là...một người kiên cường.”

“Cô thích anh ta, nhưng không yêu anh ta?”

“Ừm...cách nói này cũng không chính xác, nhưng anh có thể nói vậy,” Thế Vân nhìn ảnh phản chiếu lên ngọn đèn trên trần nhà, tưởng tượng ra khuôn mặt của Thạch Thụ Thần, “Tôi nghĩ không thể nói là tôi thích anh ấy, nhưng đối với tôi anh ấy là một người đặc biệt.”

“Người đặc biệt?”

“Ừm. Tôi không muốn nhìn thấy bất cứ người nào bị tổn thương...nhất là anh ấy.”

“Tôi không hiểu,” anh ta ngồi thẳng lưng, như là đang đến gần gì đó, “Kỳ thật cô rất quan tâm đến anh ta, nhưng không phải là sự quan tâm giữa nam và nữ?”

“...Cũng có thể nói vậy,” cô hơi lúng túng, nhưng vẫn thẳng thắn trả lời, “Tôi chỉ là không có cách nào nảy sinh cảm giác giữa nam nữ đối với anh ấy, nhưng...tôi hy vọng anh ấy sẽ không vì tôi mà đau khổ.”

“Nhưng đó là điều tất nhiên, cô đã từ chối anh ta thì nhất định sẽ tổn thương anh ta...”

“Tôi rất mâu thuẫn, phải không?”

“Đúng vậy...ừm, đương nhiên đúng vậy, đó là cảm giác của tôi đối với cô từ trước đến nay.” Anh ta như là muốn tìm một từ hoặc là một câu thích hợp để đồng ý với cô, nhưng cuối cùng lại thấy rằng chỉ có lặp lại sự nhận thức chung, hoặc là nhấn mạnh khẩu khí, thì mới có thể biểu đạt tâm trạng hiện giờ của mình.

Thế Vân cười khổ, không chạm vào lon bia trong tay. Thật ra cô rất muốn uống, muốn dùng cồn khiến mình có thêm dũng khí, nhưng trong sâu xa cô nghĩ rằng mình không thể làm vậy, cô phải làm cho mình không nghe theo bất cứ ai hoặc là sự vật nào.

“Cô biết không, tôi nghĩ rằng ‘yêu’ là một loại thiên tính, cho dù là tận thế chúng ta cũng sẽ cần nó.” Ánh mắt Tưởng Bách Liệt nhìn qua hơi man mác.

Cô nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ cười cười: “Có lẽ vậy, nhưng đối với tôi thì không phải.”

“Thế thì đối với cô cái gì là quan trọng nhất?”

“...”

“...”

“Sống thật tốt.”

Trong ban đêm tĩnh lặng, khi cô nghe được lời nói của mình, cô cũng vô cớ giật mình.

Tưởng Bách Liệt bỗng nhiên khẽ thở dài: “Cái chết của chị cô, thật sự có ảnh hưởng lớn như vậy đối với cô ư?”

“...”

“Nhưng mà con người luôn phải đối mặt với tử vong, cho dù là người khác hay là bản thân chúng ta. Rất nhiều chuyện, nhất là sinh mệnh, chúng ta không thể khống chế, chẳng lẽ bởi vì cái chết của cô ấy mà cô sẽ thay đổi cuộc sống của mình sao, Thế Vân?” Anh ta nhìn cô, trong mắt có tâm tình kích động mà trước đây chưa từng có, tựa như phấn nộ, hoặc như là bất đắc dĩ, khác với Tưởng Bách Liệt tao nhã mọi khi.

Cách tết âm lịch còn có một tuần, các đồng nghiệp như là quên mất lên dây cót cho con rối, mọi hoạt động và suy nghĩ đều chậm lại một nhịp. Kỳ thật Thế Vân có rất nhiều việc phải làm, bởi vì qua tết Shelly sẽ trở lại đi làm, cô muốn giao lại tất cả văn kiện đã chuẩn bị xong, liệt ra mục lục và danh sách, nhưng cô thường xuyên bị bầu không khí đình trệ của văn phòng cuốn hút, nhìn thẳng màn hình máy tính ngây người, cho đến khi Viên Tổ Văn dùng câu “Này” trầm thấp mà vang dội đánh thức cô.

“Sau này sếp em hỏi em có sở trường gì, em có thể thật tự hào trả lời rằng ‘tôi rất biết ngây người.’” Một tay anh cầm tách cà phê uống từ từ, tay kia thì đút vào túi, biểu tình vẫn là “xấu xa” trước sau như một.

Thế Vân không tức giận, ngược lại trưng ra nụ cười giả lả: “Sếp tôi cũng không nhàm chán như anh.”

Viên Tổ Văn nheo mắt nhìn cô, như là muốn nói gì, nhưng cuối cùng anh chỉ khẽ hừ một tiếng, rồi trở về văn phòng mình, đóng cửa lại.

Vài giây sau, điện thoại trên bàn Thế Vân vang lên.

“A lô, xin chào.” Cô cùng giọng điệu chuyên nghiệp cầm điện thoại nói.

“Một giờ trưa theo tôi ra ngoài họp.”

Cô nhìn cánh cửa kia khép chặt, có thể tưởng tượng người ở bên trong có biểu tình gì vào giờ phút này, vì thế cô tức giận nói: “Vừa rồi sao không nói ——”

“—— thì nói đã định rồi.” Nói xong, anh không chút do dự cúp máy.

Thế Vân mở to mắt nhìn ông nghe trong tay, bỗng nhiên có nỗi xung động muốn hét lên.

Đây là cú phục thù cuối cùng của anh sao? Bởi vì qua mấy hôm nữa, cô sẽ không còn thuộc dưới quyền của anh, rốt cuộc anh không thể dùng giọng điệu ra lệnh bảo cô pha cà phê, cũng hết cách dùng tăng ca để uy hiếp cô, anh không phải cấp trên, cô cũng không phải cấp dưới, hai người chỉ là...đồng nghiệp có quan hệ không bình thường mà thôi.

“Xin hỏi...” Thế Vân theo Viên Tổ Vân bước xuống xe taxi, cô nâng tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, bây giờ là một giờ rưỡi, nhưng mà kiến trúc trước mắt không phải là cao ốc văn phòng, mà là...một rạp chiếu phim?

“Đi thôi.” Anh không giải thích gì, thông thả xách cặp da đi vào, bóng lưng thờ ơ ung dung như là cậu thiếu niên đang muốn đi chơi bóng.

Lúc này xe taxi đã chạy đi, Thế Vân vẫn ngơ ngác đứng đó, do dự thật lâu, cô mới vội vàng theo vào.

“Này,” Viên Tổ Vân đứng trước một loạt áp phích phim, như là rất hao tâm tổn trí, “Bộ nào hay?”

“Bình thường anh ra ngoài họp là mở tại đây à?”

Anh mỉm cười, nháy mắt: “Em đoán đi...”

Cô trừng anh, rồi quay đầu đi chỗ khác không nói gì.

Viên Tổ Vân lấy ví ra mua hai tấm vé, sau đó túm lấy cánh tay cô mua bỏng ngô và nước ngọt, buổi trưa người trong rạp không nhiều lắm, bọn họ đứng ở một góc chờ soát vé, một cặp học sinh đi qua, anh vừa ngậm ống hút uống nước ngọt, vừa nhìn cô nữ sinh mặc váy ngắn kia, nói: “Bây giờ nữ sinh ăn mặc hot thật...”

Thế Vân cũng nhìn cặp đôi kia, nhai bỏng ngô: “Đừng nhìn người ta chằm chằm, sẽ bị coi là sắc lang đấy.”

Anh cười lạnh một tiếng, vừa định phản bác thì chợt nghe cô nữ sinh kia nói với bạn trai: “Ông chú này cứ nhìn em chằm chằm, kinh tởm, giống như sắc lang ấy...”

Cậu nam sinh quay đầu hung hăng trừng Viên Tổ Vân một cái, sau đó dắt bạn gái đi vào.

Hai người tựa ở góc tường trầm mặc, cho đến khi Thế Vân nhin không nổi nữa mà cười phá lên.

“Con nít bây giờ tệ quá...” Viên Tổ Vân ngạc nhiên.

Nhìn thấy bộ dạng bực bội của anh, cô cười càng dữ hơn, nước mắt gần như chảy ra.

“Không được cười!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gặm gừ.

“Ồ...tôi xin lỗi...” Thế Vân lấy ngón tay đè lại khóe mắt, cô cắn môi, cố nén cười.

“Bắt đầu rồi.” Anh bĩu môi, bực bội đi qua cho nhân viên soát vé.

Thật ra, cô rất muốn nói anh đáng yêu, một loại đáng yêu khác với Tưởng Bách Liệt.

Dưới bề ngoài trưởng thành ẩn chứa một trái tim như trẻ con —— cô không biết như thế là tốt hay không tốt, nhưng cô cảm thấy anh như vậy là chân thật...mặc dù đôi khi cũng xấu xa.

“Đây là bộ phim kinh dị...” Đèn tắt, phim bắt đầu chiếu, Viên Tổ Vân lặng lẽ sắp lại gần, nói bên tai Thế Vân.

“Ồ...” Cô gật đầu.

Một tay anh nâng cằm, nửa khuôn mặt chôn trong lòng bàn tay còn lại: “Em không sợ sao?”

“Có gì phải sợ.” Cô điềm tĩnh tự nhiên ăn bỏng ngô.

Anh trầm mặc, nhưng trong bóng tối anh nhìn ánh mắt cô như là rất hoài nghi: “Thế thì người lần trước sợ đến mức không dám xem là ai?”

“Được rồi,” tể bào đùa dai trong cơ thể Thế Vân bắt đầu khởi động, “Nếu anh muốn nói trắng ra, tôi chỉ đành thừa nhận đó là để lừa theo cái gọi là ‘lòng hư vinh của đàn ông’ của anh mà cố ý giả vờ thôi.”

Nói xong, cô đặc ý nhìn khuôn mặt kinh ngạc của anh, tựa như mỗi lần anh thực hiện được trò đùa dai. Chẳng qua sự đặc ý này không kéo dài bao lâu, bởi vì bộ phim này còn kinh khủng ghê gớm hơn trong tưởng tượng của cô, cô khấn trương nhắm mắt lại, hai tay bắt giắc túm cánh tay anh, khiến anh cười vài tiếng ác ý.

Lúc phim kết thúc Thế Vân xanh mặt đi theo sau Viên Tổ Vân ra ngoài. Người ban đầu hầy còn tức giận vì bị cô cười nhạo, lúc này tâm trạng của anh vô cùng tốt, anh đang đưa cặp da trong tay, có lẽ vừa mỉm cười vừa ngâm nga bài hát đang được yêu thích...

“Không được cười!” Lần này tới phiên cô gầm gừ.

Anh nghiêng mặt, dùng khoeo mắt nhìn cô, chẳng có chút ý tứ thu lại nụ cười.

Bỗng nhiên, anh túm cánh tay cô trốn vào một ngõ bên cạnh rạp chiếu phim, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã đè cô trên vách tường, thấp giọng nói: “Tôi vừa thấy thư ký của ông chủ lớn.”

“...” Cô bị anh bao phủ trên vách tường, vừa ngược mắt là có thể nhìn thấy râu mọc lúng phúng trên cằm anh, cô cảm thấy mình không thể hô hấp — có lẽ là quên hô hấp?

Một lát sau, anh thả cô ra, lộ đầu nhìn xung quanh: “Cô ta đi rồi, may quá...”

Anh xoay người nhìn cô, kinh ngạc nói: “Em đỏ mặt...”

“Không có.” Thế Vân đẩy anh ra, giẫm giẫm bàn chân bị tê rồi xông ra ngoài.

À, cô đỏ mặt, mặt cô thật sự đỏ, bởi vì cô cảm giác được hai má mình nóng lên, bởi vì cô cảm giác được trái tim mình nhảy loạn.

Hôm 30 tết, bầu không khí trong văn phòng giống như là đã bắt đầu ăn tết, gần như không ai làm việc, mọi người chỉ rảnh chịu đựng tượng trưng cho qua buổi sáng mà thôi.

Viên Tổ Vân còn chưa đến, Thế Vân đem tất cả văn kiện danh sách đã chỉnh lý xong đặt trên bàn anh, chuột máy tính của anh nằm ở một góc trên bàn, vị trí mà bàn tay và ngón trở tiếp xúc đã phai màu sơn, anh thích cầm ngược thìa cà phê đã được rửa sạch, lộ ra bề mặt thìa màu bạc phai dần, bên cạnh là một gạt tàn thuốc bằng thủy tinh thật to, nhưng gạt tàn của anh lại bắn vào một cái tách, trên giá áo tại góc tường luôn treo vài chiếc áo sơ mi và áo vest hiếm khi mặc, cứ cách hai tuần là đưa tới tiệm giặt ủi một lần... Anh chính là một người có rất nhiều thói quen kỳ quặc, hơn nữa anh không che dấu bản thân như vậy chút nào.

Cô kinh ngạc phát hiện, vô tình sự hiểu biết của cô đối với anh đã vượt quá tưởng tượng của mình.

“Xin hỏi,” âm thanh của Viên Tổ Vân vang lên phía sau cô, “Em đang nhìn vật riêng của người khác sao?”

Thế Vân khoanh tay, xoay người trừng mắt liếc anh, sau đó muốn đi ra ngoài nhưng bị anh chặn ở cửa. Cô đi qua trái, anh cũng đi qua trái, cô qua phải, anh cũng qua phải, cô không khỏi vừa tức vừa cười: “Anh thật nhàm chán.”

Anh nhìn cô, không nói gì, một lát sau mới tự động nhường đường.

Cô đi ra ngoài rồi, cầm lấy cái tách của mình trên bàn đi vào phòng trà nước pha cà phê.

Anh không hề che giấu bản thân, nhưng cũng không chủ động biểu đạt chính mình, cô rất khó phân rõ ràng cảm giác như gần như xa đối với anh rốt cuộc là chán ghét hay là...chán nản?

Buổi trưa, khi Thế Vân ăn cơm trở về, cô kinh ngạc phát hiện đa số đồng nghiệp đều đi rồi, cửa văn phòng của Viên Tổ Vân mở ra, người cũng không ở đó. Cô đợi một lúc, anh vẫn không trở về, vì thế cô quyết định cầm túi xách về nhà, buổi tối hẹn Tử Mặc ăn đồ nướng, cô muốn đi sớm một chút đi siêu thị mua đồ ăn.

Nhưng nửa đường Tử Mặc lại gọi điện nói đã chuẩn bị xong xuôi rồi, cho nên Thế Vân quay xe, chạy về nhà.

“Cậu còn nhớ không,” Tử Mặc dùng giọng điệu cứng nhắc như mọi khi, “Hồi cao trung, bọn mình từng nướng đồ ăn trên đường, kết quả ——”

“—— bãi cỏ trên đường cháy sạch không còn một mảnh.” Hạng Tự vừa cười vừa nói.

“Sau đó, mấy bác tổ dân phố tới nơi, bọn mình liền trốn ở một bên, may mà có Thế Vân, bọn mình mới thoát được một kiếp.” Tử Mặc bày nguyên liệu đã mua ở siêu thị lên bàn, khoe miệng kéo ra nụ cười chất phác.

“Tớ?” Thế Vân phụ trách xem chừng lò nướng.

“Đúng vậy.”

“Tớ...làm thế nào?” Cô có phần không chắc hỏi.

“Cậu rất kinh người,” Hạng Tự từ trong phòng bếp bưng ra hai thùng bia lớn, “Sau ngày hôm đó tớ nhìn cậu với ánh mắt hoàn toàn khác xưa.”

“?”

“Ồ...” Tử Mặc kêu lên, “Cậu không nhớ ư?”

Thế Vân tỏ vẻ mờ tịt nhìn họ, nói không ra lời.

“Cậu ——” Động tác Hạng Tự chỉ vào cô trông rất tuần tú, “—— mấy bác tổ dân phố này thích nhất là ‘học sinh ba tốt*’, cậu thế mà mặt không biến sắc tim không đập nhanh nói với họ, ban nãy cậu nhìn thấy bốn năm anh chàng thanh niên khoảng hai mươi tuổi ở đây nướng đồ ăn, sau đó làm cháy bãi cỏ, trước khi mọi người đuổi tới thì đã tản ra chạy trốn rồi.”

(*) “ba tốt” bao gồm tư tưởng phẩm đức tốt, học tập tốt, sức khỏe tốt.

“...” Thế Vân mở to mắt, như là không thể tin mình từng làm như vậy.

“Những bác gái này lập tức chia nhau truy lùng những người mà cậu nói, thế là bọn mình được nghênh ngang đi về nhà.”

Tử Mặc cười ha ha, như là nhớ lại cảnh tượng lúc đó, vô cùng hưng phấn. Hạng Tự liếc mắt nhìn cô, nhin không được mà vươn tay véo má cô: “Cậu đó, chỉ biết cười ngây ngô, nếu không phải cậu nhao nhao đòi ăn đồ nướng, bọn mình sẽ đi sao?!”

Tử Mặc bị véo đau cũng không để ý, vẫn là bộ dạng vui vẻ tự đắc, làm cho Hạng Tự trừng mắt liên tục. Thế Vân bị biểu tình của hai người kia chọc cười, giống như tìm về một đoạn hồi ức thời thanh xuân.

Tối nay, đã có người bắn pháo hoa, Thế Vân nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được. Cô kéo ra bức màn ở đầu giường, nhìn chéch lên căn hộ của Tử Mặc ở tầng trên, đèn còn sáng, cô bèn cầm điện thoại bấm số.

“A lô?” Tử Mặc nhanh chóng nhận máy, không giống như là sắp ngủ.

“Là tớ.”

“Ừ, tớ đã thấy tên cậu hiện lên màn hình.”

“Còn chưa ngủ sao?”

“Ừm, thế nào?”

“À...” Thế Vân trầm ngâm, “Không có gì, chỉ là cảm ơn đồ nướng của cậu...”

“ ... ”

“Còn nữa...cảm ơn cậu và Hạng Tự, còn nhớ nhiều chuyện của tớ như vậy.”

“Thế thì không cần nói cảm ơn đâu...” Trong âm thanh chất phác của Tử Mặc mang theo chút ngượng ngùng.

“Kỳ thật không chỉ riêng việc này...còn có rất nhiều rất nhiều, đôi khi tớ muốn nói cảm ơn cậu, nhưng không biết mở lời thế nào.”

“Thế Vân,” Tử Mặc nhảy cảm hỏi, “Cậu sao vậy, bọn mình là bạn thân mà.”

“Ừm,” Thế Vân ôm chân tựa vào đầu giường, tưởng tượng ra biểu tình lúc này của Tử Mặc, cô bỗng nhiên cảm động muốn rơi lệ, “Bọn mình là bạn thân...”

“ ... ”

“Tử Mặc,” cô lau khóe mắt, mỉm cười nói, “Nếu có việc gì tớ có thể làm cho cậu thì hãy nói cho tớ biết, được không?”

“Ừm!”

Cô không nhìn thấy biểu tình của Tử Mặc, nhưng cô có thể cảm giác được, Tử Mặc đang mỉm cười ở đầu dây bên kia.

“À, đúng rồi, cậu cùng tớ đi coi mắt nhé...”

“Coi mắt?” Thế Vân kinh ngạc.

“Ừm,” Tử Mặc như là rất bất đắc dĩ, “Mẹ tớ đó, canh tớ lâu rồi, cuối tuần trước về nhà, tớ hết cách rồi đành phải đồng ý thử xem.”

“Nhưng mà,” trong đầu cô lập tức hiện ra khuôn mặt ẩn giấu cơn thịnh nộ của Hạng Tự.

“?”

“Tớ nói này, cậu đã thương lượng chuyện này với Hạng Tự chưa?”

Tử Mặc trầm lặng, qua thật lâu mới không được tự nhiên hỏi: “Tại sao phải...thương lượng với cậu ấy...”

“...Được rồi,” cô đầu hàng, “Tớ đi cùng cậu.”

“Ừm!” Âm thanh Tử Mặc lại có tinh thần gấp trăm lần.

Thế Vân cười rộ lên, cô không chỉ suy nghĩ một lần, mình hâm mộ Tử Mặc như vậy, hâm mộ sự đơn thuần và chất phác của cô ấy, cũng hâm mộ sự thiện lương và thỏa mãn.

So với Tử Mặc, Thế Vân cảm thấy mình giống như là một con ruồi xấu xí, khốn đốn trong chai thủy tinh.

“Nói thật, con không phải...cũng nên suy nghĩ một chút về vấn đề cá nhân đi chứ?” Khi về nhà bà ngoại ăn cơm tất niên, mẹ bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy.

Bàn tay Thế Vân đang cầm đùi gà bỗng run lên, đó có thể gọi là một cái đùi gà “thật lớn” cứ thế tiến vào trong “nồi dầu” nóng hổi, bắn tới tay mọi người, nhất thời vang lên tiếng thét sợ hãi.

Thế Vân cắn đũa, cười gượng gạo, mẹ bận rộn giúp bà ngoại và em họ giặt quần áo, như là đã sớm đem câu nói vừa rồi quăng lên chín tầng mây.

Được rồi, trong lòng cô thừa nhận, có lẽ cái cô muốn chính là hiệu quả như vậy.

Cô lén nhìn khuôn mặt của mọi người, không ai đặt chuyện vừa rồi ở trong lòng, vẫn vui vẻ ăn bữa cơm tất niên này —— đúng vậy, bữa ăn cuối cùng mỗi năm một lần sẽ không bị phá hỏng bởi chuyện nhỏ này.

Nhưng đối với cô cũng không phải mỗi năm một lần, mà là cách tám năm mới ăn một lần.

“Con có nghe mẹ nói không hả?” Ăn xong, lúc rửa chén, mẹ lại nói nữa.

“Dạ?” Thế Vân dùng cách giả ngu như mọi khi để ứng phó.

“Lời mẹ nói ban nãy đấy!” Mẹ hình như phát cuồng rồi.

“Ồ,” cô nhận chén mà mẹ đưa qua, dùng sức lau khô, “Con biết rồi, không vội mà.”

“Sao không vội? Con cho là mình bao nhiêu tuổi rồi?”

“Con thấy ổn mà...rất nhiều người bằng tuổi con còn chưa tính đến chuyện này.”

“Con đó,” mẹ trợn mắt, “Khuyết điểm lớn nhất là tính tình quá chậm chạp, chẳng biết chủ động.”

“...”

“Còn nữa, con với bạn con cũng như nhau, như là Thi Tử Mặc đó, còn có cái cậu họ Thạch tên là gì nhỉ _____”

“—— Thạch Thụ Thần.” Cô cắn răng nhắc nhở.

“Đúng rồi, tất cả đều chậm chạp, mấy đứa không xem lại mình nhiều chút, cứ kén chọn như vậy, mẹ ở bên cạnh nhìn mà cũng nôn nóng.”

“...” Vậy thì mẹ có thể không nhìn mà.

“Đúng rồi,” mẹ bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt tỏa ra một lực lượng, như là rốt cuộc nói đến trọng điểm, “Cậu Thạch Thụ Thần đó, vẫn còn độc thân ư...”

“...Người ta đi Mỹ du học rồi.”

“A...” Mẹ trông có vẻ bị đả kích, “Thế à...”

Thế Vân bất đắc dĩ mím môi, không định tiếp tục đề tài này, vì thế cô tùy tiện kiểm có, chuẩn đến phòng khách xem tivi.

Ban đầu mẹ bảo cô dọn đến nhà bà ngoại ở cùng, cô mỉm cười từ chối, như là đã không thể ép buộc chính mình hòa nhập với bọn họ. Nhìn khuôn mặt hơi thất vọng của mẹ, cô ôm chặt bà, hứa rằng nhất định về nhà ăn cơm nhiều hơn.

Mẹ tiễn cô ra cửa, dưới lầu có rất nhiều người lớn mang theo con nít đang bắn pháo hoa, cô nhớ hồi bé mình và Thế Phân cũng thường đi theo sau người lớn, hưng phấn khoa tay múa chân, chỉ vì một tia sáng nổ rộ trong chớp mắt. Cẩn thận ngẫm lại, so với màn pháo hoa vào đêm giao thừa tại sông Thames, thật sự là kém quá xa, nhưng cô vẫn bất giác nhớ về thời điểm kia.

À, khác với Thạch Thụ Thần, cô biết rõ ràng mình nhớ nhung những gì, không phải vô ưu vô lự của khi ấy, mà là người cùng cô ngắm pháo hoa. Ba mẹ, Thế Phân, còn có cô, trong chớp mắt, cảnh còn người mất.

Trên đường trở về, cô ngồi trong xe nhìn mọi người trên đường, bỗng cảm thấy cô đơn.

Cô chợt nhớ tới một người, vì thế lấy di động ra bấm số.

“A lô?” Khác với dự đoán của Thế Vân, Tưởng Bách Liệt ở đầu dây bên kia mang theo giọng điệu hưng phấn mà nhận điện thoại, âm thanh xung quanh hơi ồn ào.

“Ừm...” Cô cài bluetooth, lúc đèn xanh bật lên cô tăng tốc chạy qua đường, “Tôi còn tưởng rằng anh rất đáng thương, một mình mừng năm mới, cho nên muốn gọi điện cho anh.”

“Sao thế được,” anh ta cười to, “Người muốn cùng tôi mừng năm mới, xếp một hàng dài từ bến Thượng Hải đến Từ Gia Hối đấy.”

“...Được rồi, vậy chúc anh năm mới vui vẻ.”

“Cung hỉ phát tài!”

Cúp máy, cô ngừng lại trước đèn đỏ, ngay cả Tưởng Bách Liệt đang ở tha hương cũng không cô đơn, ngược lại cô là người trở về cố hương lại như rơi vào cạm bẫy của cô đơn, làm thế nào cũng không trào ra được.

Lúc xe chạy đến dưới lầu, cô đặc biệt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ánh đèn lơ mờ trên tầng cao nhất, Tử Mặc và Hạng Tự còn chưa trở về sao? Nhưng chạy đến cổng gara, cô cười rộ lên, bởi vì một chiếc xe việt dã màu đen đột nhiên ngừng trước mặt cô, như là lịch sự đang đợi cô đi vào.

Cô chạy xe vào, lúc dừng hẳn bước xuống thì Tử Mặc, Hạng Tự, còn có Hạng Phong mang ra rất nhiều đồ ăn từ trong xe, riu rít thảo luận loại cá nào ăn ngon hơn.

“Viên Thế Vân,” Hạng Tự ra vẻ phong tình nháy mắt với cô, xem ra đã uống không ít, “Muốn đi cùng không?”

Cô giả vờ nghiêm túc suy nghĩ vài giây, sau đó cười gật đầu.

“Hôm nay người lớn tuổi nhất phải phát lì xì đó.” Hạng Tự nói.

“Đồng ý!” Tử Mặc hòa theo.

“À...chuyện là vậy,” Hạng Phong vươn một tay ra bịt mắt, điềm tĩnh nói, “Anh đột nhiên nhớ tới còn một bản thảo chưa gửi đi, mấy đứa, anh đi trước nhé.”

Tử Mặc và Hạng Tự đương nhiên không chịu buông tha anh, hai người xếp thành hàng cầm một thùng lớn đứng trước mặt anh, cười hì hì, cực kỳ giống đứa nhóc tinh quái đang đòi lì xì.

Thế Vân đi qua giúp cầm bìa, bọn họ đi vào thang máy, Hạng Phong thì giả vờ muốn đi bất cứ lúc nào, Tử Mặc và Hạng Tự thì cười rạng rỡ, cô nhìn màn hình điện tử đang nhảy số, bỗng nhiên có cảm giác kỳ quái: cô không thuộc về bữa tối tất niên ấm áp ở nhà bà ngoại, cũng không thuộc loại khách tha hương vui chơi hết mình như Tưởng Bách Liệt, không thuộc loại bạn bè tụ họp như Tử Mặc, Hạng Tự và Hạng Phong...

Cô không thuộc về nơi này, bắt đầu từ rất lâu trước kia, đã không thuộc về bất cứ nơi nào.

Có lẽ, cô chỉ thuộc về một...tinh cầu cô đơn.

Cửa thang máy mở ra, Hạng Tự lao ra mở cửa, đây là lần đầu tiên Thế Vân đi vào căn hộ của Hạng Tự, ngoài dự đoán của cô, căn hộ của anh ta so với cô và Tử Mặc thì sạch sẽ hơn nhiều.

Hạng Tự bảo cô vào phòng bếp tìm ly, cô lục tung nhưng chẳng tìm thấy.

“Ở đây.” Âm thanh Hạng Phong vang lên phía sau cô, sau đó anh mở ra cái tủ nằm trên tủ lạnh, từ trong đó lấy ra bốn cái ly.

Thế Vân gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, cô mở vòi nước của bồn rửa mà rửa sạch ly.

“Có phải bất ngờ lắm không? Em trai của anh nói thế nào nhỉ...thực ra có một số điểm trong ngoài không đồng nhất, trên thực tế rất ít người tin rằng nó là người nghiện sạch sẽ.” Hạng Phong dựa vào tủ lạnh, âm thanh rất ấm áp.

“Nghiện sạch sẽ?” Cô vừa rửa ly vừa quay đầu nhìn anh, “Anh chỉ về phương diện nào?”

“Được rồi,” Hạng Phong giơ tay đầu hàng, nhẹ giọng nói, “Anh thừa nhận ngoài phương diện phụ nữ ra, bởi vì anh cũng không hiểu trong đầu óc của nó rốt cuộc suy nghĩ cái gì.”

Thế Vân rướn cổ nhìn Tử Mặc trong phòng khách, cô ấy và Hạng Tự đang vui vẻ tháo ra các loại đồ ăn vặt, giống như hai đứa trẻ.

“Thật ra cũng không có ai hiểu được rốt cuộc Tử Mặc suy nghĩ cái gì...” Thế Vân lau khô ly, đặt dưới ngọn đèn.

“Có lẽ, nói không chừng hai đứa hiểu lẫn nhau.” Hạng Phong vừa dựa vào tủ lạnh, hai tay đút túi, nụ cười nơi khóe miệng có thể chinh phục sức hấp dẫn của người khác.

Thế Vân nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Anh biết không, dáng vẻ vừa rồi của anh thật sự giống như thám tử, thám tử ở trong sách của anh cũng giống như anh sao?”

Nói mới nhớ, cô đã tự đào hố.

Nhưng Hạng Phong không để ý chút nào lắc đầu: “Hoàn toàn tương phản, thám tử dưới ngói bút của anh không phải là loại trí tuệ — cũng không phải nói bọn họ không thông minh, ngoài trí tuệ cần thiết ra, sở trường của bọn họ chính là vũ lực.”

Trong đầu Thế Vân tưởng tượng ra một Hạng Phong đang cầm súng máy, cô cảm thấy hơi buồn cười.

“Bởi thế, sách của anh được khá nhiều giới nữ hoan nghênh, họ thường thích nam chính thô bạo, như vậy có vẻ rất có khí khái nam nhi.” Anh nói thêm.

“Nhưng em biết cũng có giới nam thích sách của anh.” Cô không nghĩ ngợi nói.

“Thật sao? Là người thế nào? Không phải là học sinh chứ...”

Cô bật cười lắc đầu: “Không phải, cũng bằng cỡ em, chính là một người...đàn ông bình thường mà thôi.”

Hạng Phong nhìn cô, không nói gì, nhưng ánh mắt dường như có rất nhiều lời muốn nói.

“?”

“Em biết không, từ trong miêu tả của em anh có thể cảm nhận được, anh ta đối với em mà nói tuyệt đối không bình thường.”

“...”

“Đừng hiểu lầm, anh không có ý nghe ngóng nhiều chuyện,” anh giơ tay lên, “Chỉ là nói ra ý nghĩ của mình thôi.”

Thế Vân cười khỏ, gật đầu: “Rốt cuộc em hiểu được rồi, trò chuyện với tiểu thuyết trinh thám gia là một chuyện rất nguy hiểm.”

“Bởi vì anh rất thẳng thắn ư?”

Cô nhún mày suy nghĩ rồi mới nói: “Không.”

“?”

“Là bởi vì ánh mắt của anh.”

“Ánh mắt.”

“Ừm,” cô gật đầu, “Ánh mắt anh như là đang nói, anh là người mỗi một phút giây đều đang tìm tòi nghiên cứu chân tướng.”

Hạng Phong khoanh tay sờ cằm, dường như cảm thấy lời cô rất thú vị: “Thế thì, em có chân tướng gì không muốn để người khác biết?”

Thế Vân nhìn anh, dùng giọng điệu không chút hoang mang mà ngay cả bản thân cô cũng không ngờ, nói: “Anh đoán đi.”

Tối nay, bọn họ uống rất nhiều, kỳ lạ là, bốn người nhìn qua đều không có dấu hiệu say sưa. Tới gần nửa đêm, Hạng Phong lại như là kỳ tích lấy ra mấy bao lì xì đưa cho bọn họ, Hạng Tự quay đầu qua, nghe rằng trộn mắt ra hiệu với Tử Mặc và Thế Vân: Hạng Phong say rồi, hơn nữa say khướt.

Thế Vân lại lặng lẽ nhét bao lì xì vào trong túi áo khoác của Hạng Phong, sau đó thừa dịp đầu óc còn tỉnh táo, cô tạm biệt bọn họ, trở về căn hộ dưới lầu. Tiếng pháo bên ngoài nhất thời nổ to, chính là thông báo: nửa đêm đến rồi.

Cô mở vòi nước, dùng nước ấm rửa mặt mình, cảm thấy hơi chóng mặt. Cô lau khô mặt, suy sụp ngã trên giường, cô thấy mình bỗng nhiên mất hết tất cả sức lực, cho dù muốn trở người cũng khó khăn.

Cô nhìn trần nhà, cười rộ lên, không biết đang cười gì, cơ mặt làm thế nào cũng không kiềm chế được sự run rẩy.

Di động bỗng nhiên vang lên, nhắc nhở có một tin nhắn, cô chậm rãi cầm lấy, dùng ngón tay cứng ngắc ấn nút.

“00: 15: 41 đã ngủ chưa?”

Chỗ người gửi tin hiện lên một dãy số, đó là dãy số thuộc về Viên Tổ Vân.

Cô ngơ ngác một hồi, bỗng nhiên nhấn nút gọi, tiếng pháo bên ngoài có thể dùng “đinh tai nhức óc” để hình dung, nhưng mà cô không nghe thấy.

Cô chỉ nghe từng đợt giai điệu thật dài, mỗi một âm tựa như nhịp tim của cô, quanh quẩn bên tai.

“A lô?” Rốt cuộc anh nhận máy, như là có phần ngạc nhiên.

“Anh có biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Thời gian cô bé lọ lem hiện ra nguyên hình.” Anh hài hước trả lời.

“À,” cô ọ lên, nói năng không rõ ràng, “Nếu đã biết, tại sao còn muốn quấy rầy cô bé lọ lem...”

“Chỉ là muốn biết cô bé lọ lem đang làm gì?” Anh bị giọng nói của cô chọc cười.

“Người này, thật là...”

“?”

“Rất, xấu xa...” Cô cảm thấy nhức đầu, chóng mặt.

“Tại sao? Xấu xa thế nào?” Anh vẫn còn cười.

“...” Cô lại không nói ra được nguyên do.

“...”

“...”

“Này,” anh nhin không được nói, “Cô bé lọ lem, em còn ở đó không?”

“Ai gọi tôi đó...”

“Em nói đi?”

“Cô bé lọ lem bận rộn nhiều việc, ngoài hoàng tử ra thì không tiếp điện thoại...của bất cứ ai khác.” Cô kéo âm thật dài, giống như ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang nói gì.

“Được rồi,” anh nhin cười nói, “Cô bé lọ lem uống say rồi, bây giờ là hoàng tử đang gọi em đấy.”

“Gạt người.”

“?”

Cô nhớ tới cô gái lấy chồng Ý, còn có lời nói của Carol: chúng ta vì muốn gặp hoàng tử, không biết phải hôn bao nhiêu con ếch...

“Anh không phải hoàng tử,” cô cười ha ha, “Anh là ếch...”

“...”

“Một con ếch xấu xa...” Cơ mặt trên gò má cô thậm chí bắt đầu đau nhức.

“Vậy em có bằng lòng tới cứu tôi không?”

“?”

“Trong truyện cổ tích có nói, chỉ cần một cái hôn thì sẽ biến trở về hoàng tử.”

“Anh thật là...thật là...vô cùng ngu xuẩn!”

Anh rất muốn ủi đầu lưỡi của cô, nhưng vẫn nhin cười hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì...bởi vì...”

“?”

“Cô bé lọ lem và hoàng tử ếch...hoàn toàn không phải vai chính trong cùng một quyển sách, làm sao gặp được nhau...”

Viên Tổ Văn trầm mặc vài giây, bỗng dưng phát ra tiếng cười còn vang dội hơn pháo nổ, khiến cho Thế Văn lập tức ngồi dậy, tỉnh táo một chút.

Chờ anh cười đủ rồi, cô mới day huyệt thái dương nói: “Cảm ơn cách làm tỉnh rượu của anh, rất kích thích... bây giờ cúp máy được rồi.”

Âm thanh anh còn mang theo ý cười nồng đậm: “Nếu bây giờ em không ngoan ngoãn ở nhà mình, tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ chạy sang đó bóp cổ em.”

“May mà,” giọng nói của cô vẫn không rõ ràng, “Tôi đang ngoan ngoãn ở nhà.”

“Được rồi, thế thì chúc mừng em đạt được ‘giải thưởng cô gái tốt’, giải thưởng này chỉ khen ngợi cô gái sau khi uống say không ra ngoài làm càn.”

“Phần thưởng đâu?” Cô lại bị choáng váng đánh bại ngã trên giường.

“Một chiếc vớ thối của một anh chàng đẹp trai.”

“Vì sao...”

“Có thể để em ôm ngủ, dùng an ủi tâm hồn thiếu nữ cô đơn.”

“Buồn nôn...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được rồi, tiếp theo xin bạn hãy lựa chọn vớ thối của một trong những anh chàng đẹp trai sau đây, ấn ‘1’ chọn Tom Cruise, ấn ‘2’ chọn Leonardo DiCaprio ——”

“—— khoan đã, không phải Leonardo sao?”

“Đúng vậy, vị tiểu thư này,” anh dùng giọng nói tiêu chuẩn của nhân viên điện tử viễn thông nói, “Nhưng bởi vì những năm gần đây anh ta không ngừng mập ra, cho nên phải đổi tên thành ‘Leonardo.’”

“?”

“Ấn ‘3’ chọn Nicolas Cage,” anh nói tiếp, “Ấn ‘4’ chọn Ben Affleck, ấn ‘5’ chọn Matt Damon ——”

“Chờ chút,” cô lại nhin không được ngắt lời anh, “Tại sao các người chỉ cung cấp trai già thôi, chẳng lẽ không có Jonas Brothers hoặc là Robert Pattinson sao?”

“Vị tiểu thư này, là như vậy,” giọng điệu tiêu chuẩn kia của anh nghe ra rất muốn đánh người, “Bởi vì những người nhận được phần thưởng của chúng tôi đa số đều là ‘phụ nữ lớn tuổi’, bởi vậy đặt ra nhân vật theo gu của ‘phụ nữ lớn tuổi’ làm chính.”

“Vậy...” Cô nhất thời nghẹn lời, không biết vì sao mình phải chịu đựng nhức đầu cùng anh tiếp tục đề tài buồn cười này, “Được rồi, mời tiếp tục...”

“Ấn ‘6’ chọn Sean Connery, ấn ‘7’ chọn Hugh Jackman, ấn ‘8’ chọn Brad Pitt,” anh bỗng nhiên dừng một chút, sau đó không ngoài dự liệu của Thế Văn mà nói tiếp, “Ấn ‘9’, chọn Viên Tổ Văn...”

“...Tôi có thể ấn ‘0’ không?” Cô chần chờ vài giây mới nói.

“Không được.” Nhân viên điện tử viễn thông trả lời máy móc.

“...” Cô dùng vài giây gần như không suy nghĩ quyết đoán nói, “Hugh Jackman, tôi chọn Hugh Jackman.”

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô đã xác định sự lựa chọn của mình rồi phải không?”

“Đúng vậy...” Cô cười lên, không phải bởi vì hai má run run sau khi say, mà là bởi vì cảm thấy bọn họ rất nhàm chán.

“Được, cô đã lựa chọn số ‘7’ Hugh Jackman...”

“?”

“Chúng tôi rất vinh hạnh thông báo với cô, bởi vì cô là người thứ chín đêm nay được nhận phần thưởng, từ số 1 tới số 8 đã được tám vị nhận thưởng trước đó chọn rồi, hiện tại chỉ còn số 9 Viên Tổ Vân, cho nên hệ thống dành dành cho cô một chiếc vớ thối của Viên Tổ Vân tiên sinh. Cảm ơn!”

Cô bị anh chọc cười, cười đến gần như hết hơi, nói không ra lời.

“Này,” trong tiếng pháo mừng lung, anh chợt nói, “Những lời em nói vừa rồi đều là thật ư?”

“Cái gì...” Đầu óc cô còn chưa hoạt động.

“Hiện tại em đang ngoan ngoãn ở trong nhà?”

“Muốn tôi dùng điện thoại nhà gọi cho anh để kiểm chứng không...” Cô nhìn trần nhà, cổ hết sức đảo mắt khinh thường.

“...” Anh không nói gì, như là đang cười.

“...”

“Tối hôm đó lời tôi nói cũng là thật.”

“?”

“Tối hôm tôi uống say ấy.”

“...”

“Chúc mừng năm mới! Ngủ ngon.” Nói xong, anh cúp máy.

Thế Vân chỉ nghe từng đợt “đô đô” dồn dập, mỗi một âm như là nhịp tim của cô, quanh quẩn bên tai.

Sáng sớm hôm sau cô bị tiếng pháo đánh thức, đầu cô nhức nhối như muốn nứt ra, từ trong ổ chăn cô uể oải chui ra, đến phòng bếp rót một ly nước lạnh, ngửa đầu uống hết.

Sau đó cô vọt qua bồn rửa, nôn ra tất cả nước vừa uống vào.

Nhìn thấy nước chậm chậm chảy xuôi trong bồn, cô chợt nhớ tới lúc Viên Tổ Vân uống say, cũng từng làm việc ngốc nghếch giống cô. Cô ngồi xổm xuống, vùi đầu giữa hai cánh tay, có chút ảo não. Không phải bởi vì họ làm việc ngu xuẩn giống nhau, mà vì người tối qua uống say là cô, khi nghe anh nói “Tối hôm đó lời tôi nói cũng là thật”, cô không biết chính mình nên phản bác ra sao.

Cô chậm rãi đứng lên, phân vân nên đánh răng trước hay là ngủ tiếp, cô nhìn ngoài cửa sổ tầng 31, bầu trời u ám, thế là cô thả người lên giường, hy vọng tạm thời không cần tỉnh lại.

Ba giờ trưa, Thế Vân còn đang ngủ say thì nhận được điện thoại, là Tưởng Bách Liệt gọi tới, nhắc cô bốn giờ tới đúng hẹn. Thế là cô lấy tinh thần, sau khi chuẩn bị xong xuôi thì ra ngoài.

Vào tết âm lịch học viện y khoa im lặng khác thường, con đường sạch sẽ gọn gàng, có lẽ là vì không ai đốt pháo ở đây, nếu không giấy vụn màu đỏ nhất định trải đầy hai bên đường, giống như tấm thảm đỏ cũ nát.

Thế Vân gõ cửa phòng khám, Tưởng Bách Liệt dè dặt thái dương vội tới mở cửa cho cô, cô đi vào ngồi lên ghế da, nói với anh ta: “Đêm qua tôi uống say, cho nên hôm nay chỉ có thể uống sữa nóng.”

“Tôi cũng vậy,” Tưởng Bách Liệt đặt ly thủy tinh ấm áp trên bàn trà kế bên tay cô, “Hai cô gái Ý bị tôi đẩy ngã.”

Nụ cười Thế Vân có vẻ mập mờ: “Thế thì chắc là anh đã trải qua đêm giao thừa ‘phấn khích’ nhỉ?”

“Thật đáng tiếc,” anh ta ngồi lên ghế sau bàn, hơi nản lòng nói, “Sau khi đẩy ngã họ, ngoại trừ về nhà, tôi chẳng còn sức lực làm gì.”

“A...” Cô cười thờ dãi, “Tiếc quá!”

“Cô thì sao, uống với ai, người nhà hả?”

Thế Vân lắc đầu: “Không, ở trước mặt người nhà tôi đóng vai một cô gái ngoan hiền, không hút thuốc, không uống rượu, không phóng túng với đàn ông, cũng không phải đồng tình luyến ái, cố gắng học hành, chăm chỉ làm việc, mặc dù có chút ngoan cố nhưng không tranh luận với người lớn... Anh hiểu được không?”

Tưởng Bách Liệt nhún vai, hôm nay anh ta mặc một chiếc áo thun thường, nhưng không biết tại sao lại khiến người ta cảm thấy so với lúc mặc áo sơ mi thì anh ta càng tao nhã hơn.

“Như vậy trên thực tế cô là cô gái như thế nào?” Anh ta nhìn cô, có vẻ rất hứng thú.

“Trên thực tế...” Cô ngược mắt nhìn trần nhà trên đầu, khóe miệng có tia cười khổ, “Trên thực tế, cũng gần thế, chẳng qua...”

“?”

“Chẳng qua thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy chán ghét.”

“Ghét gì?”

“Không biết,” cô cười khổ, “Có lẽ là ghét bản thân tôi.”

“Cô sẽ có chuyện cảm lòng không nổi mà muốn làm không?”

“Có...đương nhiên là có...”

“Ví dụ như?”

“...”

“...”

“Ví dụ như...” Cô suy tư, nghiêm túc suy tư, “Ví dụ như muốn rời khỏi thế giới này.”

“?”

“Không, tôi không phải ý đó, chỉ là muốn đến...một không gian khác, một không gian hoàn toàn khác với thế giới hiện tại của tôi.”

“Nghe ra rất hư ảo.”

“Có lẽ vậy, bởi vì đó thật sự chỉ là một ảo tưởng mà thôi.”

“Cô mang mục đích như vậy đến Anh sao —— rời khỏi nơi này, đến một nơi hoàn toàn khác biệt.”

“Ừm...coi như là vậy đi.”

“Thế thì có thành công không? Đó là nơi cô muốn đến ư? Bất đồng ngôn ngữ với người xung quanh, không ai quen cô, không ai yêu cô, cũng không có ai hận cô.”

“Lúc đầu tôi...” Cô vẫn nhìn trần nhà, “Tưởng rằng đó là nơi tôi muốn đến, tưởng rằng đó là cuộc sống mà tôi muốn...nhưng cuối cùng tôi hiểu được, nó không phải, căn bản không phải.”

“Là điều gì khiến cô hiểu được?”

Cô lắc đầu, cười khổ: “Không biết.”

“...”

“Có lẽ tôi vốn đã hiểu rồi, luôn luôn hiểu được, chỉ là không dám đối mặt mà thôi.”

“Cô biết không,” Tưởng Bách Liệt trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nói, “Tôi luôn có một cảm giác.”

“?”

“Cô một mực kiềm chế bản thân,” anh ta làm một động tác tay, “Giống như nhét một con cá voi vào hộp cà mòi —— đương nhiên có lẽ sự so sánh này có phần khoa trương hoặc là không thích hợp cho lắm —— nhưng tôi luôn cảm thấy, rất nhiều lúc, mỗi một câu, một ánh mắt hoặc là một động tác của cô đều như ẩn chứa một thứ gì khác.”

“ ... ”

“Tôi cố gắng muốn tìm kiếm một con người khác của cô trong nội tâm, tôi cho là mình tìm được rồi, thấy được rồi, nhưng chỉ chớp mắt, tôi lại cảm thấy hoàn toàn không phải vậy. Loại cảm giác này giống như...” Anh ta dừng một chút, như là tìm tòi trong đầu một tí dụ khác thích hợp hơn, “Sau khi khai nắp ra, phát hiện bên trong không phải là cá mòi được đóng hộp, mà là một miếng thịt cá voi.”

“...Lẽ nào không phải anh mua sai đồ hộp rồi sao?” Thế Vân đưa ra một giả thuyết khó khăn.

“Nhưng trên đó viết ‘cá, mòi, đóng, hộp.’” Anh ta dùng ngón trỏ chỉ vào không khí, giống như trong không khí thật sự viết bốn chữ này.

“...Được rồi.” Cô nhún vai, không biết tiếp lời thế nào. Nhưng có lẽ cô không cần tiếp tục, chỉ cần chờ anh ta nói tiếp.

Tưởng Bách Liệt một tay chống trên tay vịn ghế xoay, một tay sờ cằm: “Nhưng điều tôi muốn biết là ——”
“?”

“Thịt cá voi trong hộp kia có thật sự biết mình là cá voi không?”

Khi Thế Vân lái xe chạy ra khỏi học viện y khoa, hai bên con đường đã bật đèn sáng trưng, khắp nơi đều nghe được tiếng pháo, nhưng lúc này bầu không khí tại ngã tư đường, khác với ngày đầu năm mới của những năm trước, như là có sự ảm áp không thể nói rõ.

Cho đến khi có rất nhiều nam nữ đang cầm bó hoa đi qua trước mặt cô, cô mới nhớ tới hôm nay là ngày 14 tháng 2 —— lễ tình nhân.

Nhân lúc chờ đèn đỏ, cô lấy ra một đĩa CD trong túi xách, đó là cô nhờ đồng nghiệp ghi âm lại giúp cô trước tết. Dạo này cô bận rộn nhiều việc, đã lâu không lắng nghe tiết mục của Thư Lộ, luôn nghĩ rằng khi cô muốn nghe thì có thể lấy ra nghe lại, giống như giữa hai người không cách nhau một Thái Bình Dương rộng lớn.

“Các vị thánh giả thân mến ở bên kia sóng điện từ, tuần này của các bạn thế nào, hy vọng mọi việc đều tốt đẹp. Các bạn đang ở Trung Quốc sắp chào đón tết âm lịch, Thư Lộ ở đây xin gửi lời chúc mừng năm mới đến các bạn trước, đồng thời tôi cũng muốn thông báo với mọi người, bởi vì lần này Thư Lộ sẽ trở về ăn tết, cho nên ba tiết mục kỳ sau đều là thu âm trước, không thể dùng cách phát sóng trực tiếp để giao lưu với mọi người. Nhưng tôi nghĩ thế cũng không sao, bởi vì nếu các bạn có gì muốn nói với Thư Lộ, có thể trực tiếp gửi thư đến hộp thư riêng của tôi, nếu có thời gian tôi sẽ lần lượt hồi âm.

Thật ra gần đây Thư Lộ nhận được rất nhiều thư điện tử của các bạn thánh giả, việc này đối với tiết mục của chúng tôi là một sự tích cực, cũng đưa ra ý kiến trọng tâm, tại đây Thư Lộ rất cảm ơn mọi người. Nhưng đồng thời, đối với sự biến mất của hai nhân vật thần bí trong tiết mục, mọi người cũng cảm thấy hứng thú —— đó chính là ‘Vân đàm phong khinh’ và ‘Tình cầu cô đơn’. Đúng vậy, thật ra Thư Lộ cũng cảm thấy hơi cô đơn, dường như là hai người bạn lặng lẽ đồng hành với tôi bỗng nhiên biến mất, đương nhiên ngoài tôi ra, các bạn thánh giả khác cũng nảy sinh hứng thú với hai vị này.

Ví dụ như ‘A Sam’ gửi thư nói ‘tôi luôn cảm thấy hình như bọn họ quen biết nhau, không phải hai người xa lạ đâu’, ‘Cửa gỗ’ nói —— tên này rất đặc biệt —— ‘sao hai người kia không tiếp tục hỏi một câu đáp một câu nữa, tôi có chút mất mát’, ‘Vancouver’ nói ‘tôi rất muốn biết kẹo vào giấy gói kẹo rốt cuộc là ý gì’, ‘Khang ti thần ti’ nói ‘Thư Lộ, chị không cảm thấy bọn họ đang tán tỉnh nhau sao?’, cũng có một vài thánh giả, ký tên là ‘Veronica’ và ‘Daisy’ không hẹn mà cùng gửi thư đưa ra kết luận rằng ‘bọn họ nhất định có một chân’...

Ở trên là những ý kiến của thánh giả nghe đài, không liên quan đến Thư Lộ, cũng không liên quan đến đài phát thanh của chúng tôi. Nhưng mà, ‘Vân đàm phong khinh’ và ‘Tình cầu cô đơn’, hai bạn vẫn đang lắng nghe tiết mục ở bên kia sóng điện từ chứ? Nếu đúng vậy, Thư Lộ muốn nói rằng, kỳ thật tôi cũng rất tò mò, rốt cuộc kẹo và giấy gói kẹo là một câu chuyện như thế nào? Nếu, tôi chỉ nói là nếu, các bạn bằng lòng, xin hãy kể lại câu chuyện này cho tôi nhé, không chỉ ‘Vân đàm phong khinh’ hoặc là ‘Tình cầu cô đơn’, mỗi một thánh giả lắng nghe tiết mục của chúng tôi, nếu bạn bằng lòng, thì hãy kể cho chúng tôi một câu chuyện của

bạn nhé — nói vậy, Thư Lộ cảm thấy rằng hành tinh này sẽ chẳng còn cô đơn... Sau đây, chúng ta hãy lắng nghe một ca khúc, đó là ‘Chasing Pavements’ của Adele.”

Đèn xanh trước mắt sáng lên, Thế Vân thả phanh ra, chậm rãi di chuyển về phía trước. Bài hát vang lên trong loa xe chính là ca khúc từng khiến cô mê mẩn —

Should I give up,

Or should I just keep chasing pavements?

Even if it leads nowhere,

Or would it be a waste?

Even If I knew my place should I leave it there?

Should I give up,

Or should I just keep chasing pavements?

Even if it leads nowhere...

Thế Vân tưởng rằng bầu trời nổi mưa, nhưng cô nhanh chóng biết được không phải vậy, bởi vì không phải cơn mưa nhòa đi mọi thứ trước mắt cô mà là nước mắt của cô. Cô đỗ xe tại ven đường, khi giọng nữ đầy từ tính khẽ ngậm nga cô không thể kiềm chế mà khóc lên, dường như...đó chính là cô, con người chân thật nhất, một con người chưa từng để lộ trước bất kỳ ai, ngay cả cô cũng cảm thấy mình đang sợ hãi.

Cô nhớ tới rất nhiều chuyện, nhớ tới ba mẹ bị thương trong cơn mưa dầm, nhớ tới mình đi một mình trên sân trường, nhớ tới những giấc mộng kỳ lạ, nhớ tới khung ảnh kia trong phòng Viên Tổ Vân, nhớ tới bức thư màu vàng nhạt mà Thạch Thụ Thần viết, nhớ tới Tử Mặc và Hạng Tự cười nói nhắc lại chuyện xưa, nhớ tới Tưởng Bách Liệt từng nói “Chẳng lẽ bởi vì cái chết của cô ấy mà cô sẽ thay đổi cuộc sống của mình sao”...

Còn có một bóng dáng, đó là bóng dáng của “người ấy”, cô nhìn thấy “người ấy” xoay người mỉm cười với cô, vẫy tay, sau đó...bước đi trên con đường không thể quay lại nữa.

Cô không biết mình đã khóc bao lâu, cũng không nghe được tiếng tạm biệt của Thư Lộ trong loa xe, cô chỉ nhìn thấy mọi người ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy cô đơn, cô đơn đến nỗi...gần như tưởng rằng mình sắp chết.

Lúc Thế Vân về đến nhà, cô mua một túi lớn đầy mì ly trong cửa hàng tiện lợi, lại thuê mấy đĩa phim, sau đó mới có dũng khí đối mặt với đêm dài dằng dặc. Nhưng khi ra khỏi thang máy, cô ngơ ngác dừng bước chân, không biết nên giả vờ như chưa phát hiện, hay là xoay người chạy trốn.

Viên Tổ Vân vốn ngồi trước cửa đã đứng dậy, anh cũng ngạc nhiên nhìn hai mắt sưng đỏ của cô. Anh hé miệng muốn hỏi cô, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, làm bộ như không để ý, đút hai tay vào túi, cong khoe miệng: “Tôi suýt nữa tưởng rằng em đi hẹn hò rồi.”

Thế Vân cười khổ, vẫn đứng tại chỗ: “Anh tìm tôi à?”

Anh không trả lời cô, mà sục sịt mũi, âm thanh như là mất kiên nhẫn: “Có thể đi vào trước không, ở đây rất lạnh.”

Cô cắn môi nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn không có lý do từ chối anh. Vì thế cô chỉ đành mở cửa, thay dép, mở điều hòa, cuối cùng bắt đầu đun nước.

“Có túi chườm nóng không?” Anh đứng phía dưới nguồn gió của điều hòa hỏi.

“Không có.” Cô trả lời máy móc, đi đến ngăn tủ ở góc tường lấy ra một cái miếng giữ ấm, bắt đầu làm nóng.

“Ban nãy em đi đâu?”

“...Chỗ một người bạn.”

Anh dừng động tác chà tay, nhìn cô: “Nam hay nữ?”

“...Nam.” Cô xoay người, đưa lưng về phía anh, mở nắp ấm ra, muốn nhìn xem nước đã sắp sôi chưa.

Anh bĩu môi, không nói tiếp, qua một hồi lâu, anh mới nói: “Là...Thạch Thụ Thần ư?”

“Hả?” Cô quay người, nhất thời không phản ứng lại, cách vài giây mới lắc đầu: “À, không phải...”

“Là ai?” Anh nhìn cô, giống như một cậu bé đang ghen.

“...Là bác sĩ,” cô cố gắng lơ đi nhịp tim hỗn loạn của mình, bình tĩnh thốt ra lời nói dối không gây hại, “Tôi nhờ anh ấy kê thuốc.”

Nói xong, cô quay người lại, không dám nhìn anh.

Cô không biết anh có tin hay không, có lẽ có, có lẽ không. Nhưng anh không hỏi tới cùng, mà là cầm miếng giữ ấm bắt đầu tìm đồ ăn trong túi nhựa.

“Em đừng nói cho tôi biết đêm nay em định ăn những thứ này...” Anh ngẩng đầu, vẻ mặt không dám tin.

“Có sao đâu.” Cô dùng nước vừa nấu xong pha một tách cà phê cho anh, nhưng mình lại không uống một giọt, bởi vì phần nước còn lại cô muốn dùng để nấu mì ly.

“Tôi giúp em thêm đồ ăn.”

Khi nói lời này, biểu tình trên mặt anh tràn đầy tự tin, nhưng cô tưởng rằng anh nói đùa. Cho đến nửa tiếng sau, khi anh đem trứng luộc cùng với thịt hun khói đã chiên xong đặt trước mặt cô, cô mới chợt phát hiện: anh thật sự định ở lại đây, cùng cô ăn mì ly coi như bữa tối...

“Chẳng lẽ anh không có chuyện gì khác để làm sao?” Cô nhin không được hỏi.

Anh không trả lời, tự mình ăn mì.

“Anh có thể tìm một cô gái ra ngoài ăn bữa cơm, tùy tiện đến nơi nào đó chơi, sau đó về nhà... Đây mới là những chuyện anh nên làm.” Cô cắn môi, không rõ mục đích mình nói lời này là gì, nhưng cô có thể khẳng định mình bắt đầu chán ghét anh dùng hành vi...không rõ ràng mà lấy cô làm trò cười.

“Em đang giận sao?” Anh bình tĩnh nhìn cô, đặt đũa trên mặt ly, sau đó xoay người nhìn cô.

“...”

“Em đang giận cái gì?”

“Không có.” Cô khoanh tay, đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh đèn neon xa xa lấp lóe, cô nhú mày.

“Không có?” Anh đi đến bên cạnh cô, vươn tay nắm cằm cô, cười rộ lên, “Ngay cả hàm răng cũng cắn chặt, còn nói không giận?”

Cô giãy khỏi tay anh, hậm hực đến trước tivi, bắt đầu bỏ đĩa vào xem.

“Này,” anh lại gọi cô như vậy, “Ăn xong rồi hãy xem.”

“Không muốn...” Cô hờn dỗi ấn nút mở, sau đó ngồi trên sofa.

Viên Tổ Vân nhếch khóe miệng, như là hết cách với cô, anh đi vào phòng bếp bưng mì và đồ ăn ra rồi đặt trên bàn trà ở trước mặt cô, còn mở ra miếng đệm ly mì, đưa đũa cho cô.

“Ăn đi.”

Thế Vân nhìn anh, lại nhìn đồ ăn trước mặt, cuối cùng vẫn gượng gạo cầm lấy.

Bọn họ cứ vậy lặng lẽ ăn bữa tối lễ tình nhân, nhưng Thế Vân nghĩ, có lẽ đối với bọn họ chỉ là một bữa tối bình thường mà thôi, chẳng qua hôm nay trùng hợp là lễ tình nhân.

À, vì sao cô nổi giận với anh chứ?

Đúng, chỉ là nổi nóng với người không có lý do rõ ràng cùng mình ăn tối...

Trên màn hình tivi đang chiếu bộ phim Thế Vân đã mở, cô không biết tên, chỉ cảm thấy nam chính hơi hơi đầu nhìn rất quen mắt, nhất là cơ bắp khoa trương trên người.

“Thời gian em ở Anh...” Viên Tổ Vân chợt hỏi, “Sống thế nào?”

“?”

“Ngày lễ, tất cả những ngày lễ...nhất là hôm nay, trôi qua thế nào?” Giọng điệu anh mang theo một chút không xác định, như là thật sự muốn biết.

“...Nếu có người mời thì đi chung,” cô cắn dũa, không biết tại sao mình phải trả lời, “Nếu không thì ở một mình.”

“Có người theo đuổi em không?” Anh cụp mắt, chuyên tâm ăn mì trong tay.

“...Tại sao anh hỏi điều này?” Cô giả vờ vô ý liếc nhìn anh.

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

Cô có phần hoài nghi với câu trả lời này của anh, vì thế cô nhìn anh, nói: “Thế anh thì sao?”

“?”

“Vì sao không tìm một cô gái tốt, yêu đương, kết hôn, sinh con.”

“...”

Anh trầm mặc, rất lâu rất lâu, lâu đến mức Thế Vân tưởng rằng anh không trả lời, nhưng anh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô nói, “Em có từng gặp qua chuyện như thế này chưa...”

“?”

“Lúc em chưa thật sự hiểu được cái gì gọi là ‘yêu’, thì em đã thích một người.”

“...”

“Đó chính là một loại thích, không phải ngoài cô ấy ra thì không chứa được những người khác trong mắt, nhưng không phải vì cô ấy mà đi làm bất cứ chuyện điên cuồng nào —— không phải, hoàn toàn không phải, tôi nghĩ đó thật sự là một loại thích. Khi nhìn thấy cô ấy, em sẽ muốn hôn cô ấy, muốn ôm cô ấy, hơn nữa, em thích nhìn cô ấy cười, rất thích, thích cô ấy đứng một bên tươi cười gọi tên em, sau đó chính em cũng lộ ra nụ cười ngây ngô.”

“...”

“Em sẽ nghĩ rằng cô ấy không phải là tất cả trong cuộc sống của em, bởi vì em còn rất trẻ, có nhiều chuyện đang chờ em làm, em cảm thấy cuộc sống vừa mới bắt đầu, cô ấy chỉ là một phần trong cuộc sống của em —— nhưng có lẽ là một phần quan trọng nhất. Thỉnh thoảng em cũng sẽ khát khao về tương lai, tương lai của hai người, tưởng tượng thấy được khuôn mặt của em và cô ấy trở nên già dặn, hai người nắm tay nhau đi trên con đường có nắng chiều chiếu rọi, nói không chừng sau này còn có một đứa con, nhưng đây chỉ là nói không chừng, tất cả đều còn chưa xác định.”

“...”

“Đương nhiên cũng có lúc cãi nhau, em sẽ giận dỗi không thèm quan tâm đến cô ấy, để cho cô ấy biết sự đau khổ trong tình yêu —— mặc dù em vẫn chưa thừa nhận với bản thân đó là tình yêu, bởi vì em cảm thấy đó chỉ là thích, tất cả đều là một loại thích, hoàn toàn chưa nói tới ‘yêu’.”

“...”

“Hai người lãng phí thanh xuân, tưởng rằng đây là sự khởi đầu của cuộc sống tốt đẹp, thậm chí em còn, em còn rất tự phụ nhắc nhở chính mình, nhất thiết đừng nỗ lực yêu nhiều hơn đối phương, bởi vì như vậy sẽ dễ dàng chiến thắng hơn. Em cho là dù mất đi cô ấy, thì vẫn còn có con đường tốt đẹp khác đang chờ em đi, một chút đau khổ có lẽ không đáng kể chút nào. Nhưng mà, có một ngày ——”

“?” Cô nhìn anh, nói không ra lời.

“—— em thật sự mất đi cô ấy.” Anh ghen ngào, âm thanh bình tĩnh chợt run rẩy.

“...”

“Nói đúng hơn, cô ấy bị mang đi, hơn nữa vĩnh viễn không trở về — em có biết cái gì là vĩnh viễn không? Chính là toàn bộ thời gian mà em có thể tưởng tượng ra được, em phải đi đối diện, toàn bộ thời gian...”

“ ... ”

“Cho đến khoảnh khắc đó, em mới hiểu được...em coi tình yêu quá nông cạn rồi! Em luôn tưởng rằng ‘yêu’ chẳng qua là một người đàn ông bằng lòng từ bỏ những người phụ nữ khác, đi thực hiện một lời hứa hẹn gọi là ‘anh muốn đối tốt với em suốt đời’ — nhưng đó hoàn toàn không phải là ‘yêu’, chỉ là người đàn ông tỏ vẻ tự kiêu trước mặt người phụ nữ của mình, trước mặt nội tâm của mình, mượn cớ để trở nên vĩ đại mà thôi.”

“ ... ”

“Thế nhưng, khi em đối mặt với sự mất đi thình lình xảy ra, ‘chỉ là thích’ mà em vốn nghĩ lúc đầu đã biến thành nhớ nhung từng giây phút, lời nhắc nhở em từng nói với mình đã trở thành hối hận, sau khi trải qua sự mất đi mà em vốn coi là đau khổ nhỏ nhoi...thì nó đã trở thành hư vô mờ mịt, em thậm chí hy vọng chính mình cảm thấy đau khổ — nhưng mà, em sẽ cảm nhận được một thứ càng đáng sợ hơn là đau khổ — em có biết đó là cái gì không?”

Thế Vân há hốc miệng, muốn gọi tên Viên Tổ Vân, nhưng cô chỉ nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của anh. Anh nhào người qua, cúi đầu hôn cô.

Bờ môi anh khô khốc mà dịu dàng, cô cảm thấy mình đối với anh mà nói tựa như một viên trân châu đã đánh mất nhưng nay tìm lại được, khiến cho đêm ngày nhớ nhung nhưng lại không dám tới gần.

Anh mút môi cô, tựa như mối tình đầu của cậu thiếu niên, lẳng lặng chờ đợi cô gái bị anh hôn, chờ đợi cô gái hôn trả, hoặc là cái tát từ chối của cô gái.

Cô gần như theo bản năng hôn trả anh, trong lòng dâng lên ảm áp, muốn ôm anh, cũng để anh ôm lấy mình, tựa như rất nhiều, rất nhiều năm về trước...

Bỗng nhiên, cô đẩy anh ra, muốn dùng hết tất cả sức lực của mình, nhưng làm thế nào cũng không được.

“Này...” Anh dùng âm thanh trầm thấp khàn khàn gọi cô, nắm lấy cánh tay cô không cho cô tránh né.

“Anh buông ra!” Cô hét lên, giãy dụa, trong lòng có một loại tuyệt vọng khó mà nói ra.

À, cô biết, thứ càng đáng sợ hơn đau khổ theo lời anh nói, đó chính là tuyệt vọng, sự tuyệt vọng dài đằng đẳng mà cô đọc.

“Người anh yêu không phải là tôi!” Cô nhìn anh, kinh ngạc phát hiện mình không rơi nước mắt, không chảy một giọt nào.

Viên Tổ Vân cũng nhìn cô, nhìn cô rất sâu, vẻ mặt điềm tĩnh mà bi thương: “Em có thể làm chuyện em muốn làm, em có thể trở thành người em muốn trở thành, em có thể lừa gạt ba mẹ, bạn bè hoặc là mỗi một người quen biết em, em cũng có thể lừa gạt anh...”

“ ... ”

“Nhưng tại sao em muốn lừa gạt chính mình, em thật sự có thể lừa gạt bản thân em sao...Thế Phân?”

10. Chương 10: Năm 2001: Khoảnh Khắc Thời Gian Ngừng Lại

Viên Thế Vân: “Bác sĩ, tôi có lời muốn nói với anh...hoặc nói đúng ra là thắng thần với anh...”

“Tôi không phải...Michael, thực ra tôi là Lucifer...”

10.1Edit: SamBọn họ nhìn nhau, không ai nói gì, thế nhưng ánh mắt của nhau tựa như bị hạ thần chú, không thể tách ra.

Cỗ máy thời gian bỗng nhiên khởi động, mọi thứ xung quanh giống như cái bóng mờ nhạt chuyển động nhanh chóng, chỉ có bọn họ, chỉ có ánh mắt không thể tách rời kia...đường như vĩnh viễn bất động.

Đó là năm 2001, mùa hè và mùa thu bắt đầu thay phiên nhau, ở sâu trong nội tâm cô mãi mãi không thể quên được khoảng thời gian đó.

“Thế Vân, hứa với chị đi mà, chỉ một lần, một lần cuối cùng!” Thế Phân quỳ gối trên giường, lấy đầu đập trên tấm nệm mềm mại, nhưng cường điệu hóa bộ mặt đau khổ.

“Cũng chẳng phải con nít, ai có hứng chơi trò này với chị chứ...” Em gái đang viết chữ trước bàn, nghiêm túc luyện tập chữ viết bằng bút lông, tỏ vẻ không có hứng thú.

“Cho nên chị mới nói là lần cuối mà, hồi bé chúng ta không phải thường xuyên làm vậy ư?”

“...Nhưng mà, đó là hồi bé.”

Nhìn ra em gái hơi dao động, Thế Phân nói tiếp: “Cơ hội đi Mỹ lần này thật sự rất hiếm, trong cả khoa chị vất vả lắm mới bốc thăm trúng ——”

“—— bốc thăm cũng ‘vất vả lắm’ sao?” Thế Vân cười khổ.

“Có chứ, buổi tối trước hôm bốc thăm chị đã bái lạy thần linh ba tiếng đồng hồ cơ đấy, từ Bồ Tát đến Chúa Trời, ai cũng thành kính thử qua hết, hơn nữa cả khoa có mấy trăm bạn học mà chị lại làm được, có thể bốc trúng thật là ‘vất vả lắm’.”

“...”

“Em thay chị đi đi mà, cơ hội hiếm có như vậy, hơn nữa đã nói với cậu rồi, em có thể tới New Jersey trước vài ngày, cậu sẽ dẫn em đi shopping khắp nơi.” Thế Phân ôm em gái từ phía sau, làm nũng nói.

Thế Vân trầm mặc chốc lát, mới nói: “VẬY chị hãy nói cho em biết, tại sao ngay từ đầu chị đã trông mong, bây giờ lại muốn ở lại, chính chị cũng nói, đây là cơ hội ngàn năm một thuở.”

Thế Phân cắn môi, ê ê a a không nói ra lời, nhưng tư tưởng đã bay về buổi sáng của hai ngày trước.

À, đúng vậy, đó là buổi sáng của hai ngày trước.

“Anh...” Viên Thế Phân mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn anh chàng nam sinh một đầu vàng hoe trước mắt, còn có khuyên tai màu bạc xỏ trên tai trái của anh, cô rất kích động muốn nhào lên bóp cổ anh: “Anh, kiểu tóc gì đó hả...”

Viên Tổ Vân dứt tay vào túi, hai mắt nhìn lên đầu mình —— mặc dù không ai có thể nhìn lên đầu của mình —— anh nhớ tới ngày hôm qua thấy mình đầu tóc vàng hoe cắt ngắn trong gương của tiệm cắt tóc, lúc ấy anh cũng rất hoảng sợ. Nhưng mà cái tên béo kia cười giả tạo nói “Đẹp trai lắm”, thế là anh nhin.

“Em thấy không đẹp sao?” Anh tỏ vẻ bức mình, giọng điệu hơi cộc cằn.

Viên Thế Phân cắn ống hút cắm trong lon nước ngọt, sắc mặt như là rất khó xử: “Không phải không đẹp ——”

“...VẬY về mặt em là sao đây?!” Anh trừng cô.

“—— là rất xấu!” Cô liếc nhìn nói, “Lớp ngoại ngữ tại trường luyện thi của bọn em gần đây có dạy một câu, em nghĩ rất thích hợp với tình huống hiện tại.”

“?”

Cô trừng to mắt, hai tay ôm đầu khoa trương, dùng một loại ngữ điệu chỉ có trong phim truyền hình mà lớn tiếng nói: “It’s terrible!”

Viên Tổ Vân ngoáy lỗ tai, sắc mặt trở nên bức dọc, không đợi âm cuối đáng ghét kia của cô nói xong, anh đã ôm lấy cổ cô, hôn cô mạnh bạo, cho đến khi cơ thể cô mềm nhũn vì nụ hôn này.

Kể từ hôm bắt đầu nghỉ hè xác định quan hệ với nhau, anh phát hiện mình càng ngày càng thích cảm giác này.

Anh thả cô ra, vẫn giả bộ tỏ vẻ bức dọc, không cho cô nhìn thấy hạnh phúc nho nhỏ trong lòng mình.

“Anh...” Thế Phân luôn bị loại hành vi “thô bạo” này của anh làm cho nói không thành lời.

“Nếu em còn dám phê bình kiểu tóc của anh nữa thì anh sẽ trở mặt.” Anh giả vờ nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng bị cô cười vì đã nhìn thấu.

“Được rồi,” cô chìa hai tay ra, “Nhưng mà mấy người kia đâu rồi? Bọn họ muộn quá đi, xe sắp chạy rồi...”

Hai người đang đứng ở cửa bến xe đường dài rộn ràng nhốn nháo, nhìn xung quanh, gần đến giờ khởi hành mới phát hiện toàn bộ thành viên của “trại hè của nhóm thích quan sát thiên văn” — chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Bọn họ đang làm cái quỷ gì thế?” Thế Phân chống nạnh, vẻ mặt phẫn nộ.

“Không biết...” Viên Tổ Vân đặt ba lô dưới chỗ ngồi của mình, vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng trong lòng anh...cũng rất khẩn trương — mấy tên kia có lẽ nào cố ý không đến?

“Chúng ta có nên xuống xe hay không?” Cô chán nản hỏi.

“Tại sao,” anh giả vờ tỏ vẻ nghi hoặc, “Nếu đến thì phải đi chứ.”

Cô nửa tin nửa ngờ nhìn anh, cuối cùng vẫn thoải mái gạt đầu, từ trong ba lô lấy ra đồ ăn vặt mà ăn.

Trong lòng Viên Tổ Vân bất đắc dĩ cười khổ, cô gái này...thật là dễ lừa...

Đích đến của bọn họ là Xa Sơn, trước khi xuất phát đã đặt bốn phòng tại khách sạn địa phương, vốn là bốn nam bốn nữ, hiện giờ chỉ còn hai người họ... Anh khoanh tay, có chút không tự nhiên liếc nhìn cô ở bên cạnh, theo thói quen mà bĩu môi, cô rốt cuộc có ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề không hả?!

Tới khách sạn, hai người đều tự lấy giấy chứng minh đặt trên quầy, cô gái tiếp tân tươi cười khả ái nói: “Thế thì hiện tại chỉ cần một phòng thôi phải không?”

“A, không phải, không phải.” Thế Phân vội vàng xua tay, đầu lắc lư như trống bỏi, “Hai, hai phòng đơn...”

Cô gái kia ngẩn người, nhìn hai người họ, cuối cùng ngại ngần lấy ra hai tấm thẻ mở cửa: “Vâng vâng, xin lỗi.”

“Này,” lúc vào thang máy lên lầu, Viên Tổ Vân cười nắm đuôi tóc ngựa của cô, “Bộ dạng vừa rồi của em rất buồn cười.”

“Có gì buồn cười...” Mặt cô đỏ lên.

Thang máy phát ra tiếng “ding” trong trẻo, anh không trả lời, mà chỉ mỉm cười đi ra ngoài, để lại cô ở phía sau gương mắt nhìn.

Hai người trở về phòng thu xếp ba lô một chút, rồi xuất phát đi leo núi, đầu tháng chín Xa Sơn vẫn rất oi bức, nhất là buổi trưa. Có lẽ bởi vì thời tiết, xe cáp tại chân núi không có ai, sau khi mua vé liền lập tức đến phiên họ, xe cáp bằng sắt tản ra chút mùi hương cháy nóng, chỗ ngồi dĩ nhiên cũng nóng theo.

“Nóng muốn chết!” Bọn họ mặt đối mặt, mỗi người ngồi một bên, Thế Phân dùng sức lau mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng.

“Chịu đựng chút đi, còn hơn là từ dưới trèo lên.” Mặc dù cũng rất nóng, Viên Tổ Vân như không hề để ý.

“Mấy tên gian trá kia,” cô bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, “Nhất định nhìn thấy thời tiết như vậy, một đám ngồi trốn ở nhà mở điều hòa, cho nên cả đám cho chúng ta leo cây rồi...”

“...” Viên Tổ Vân cười khổ, em muốn nghĩ vậy cũng...không có gì không thể.

“Haiz...sắp hết hè rồi,” cô nói, “Qua mấy ngày nữa em sẽ xuất phát.”

Anh nhìn cô, nói: “Không phải tốt lắm sao, được đi Mỹ chơi.”

Cô bắt chước anh bĩu môi, không nói gì, sắc mặt như là vui không nổi.

“Sao vậy?” Anh vươn tay kéo bím tóc ở trước ngực cô.

Cô vẫn không nói gì, qua thật lâu mới than thở nói: “Nhưng em không muốn rời khỏi anh...”

Anh ngẩn người, trong nháy mắt sự rung động lướt qua trái tim.

Loại rung động này rất đặc biệt, như là...đáy lòng có gì đó bắt đầu khởi động, khiến anh cảm nhận được hạnh phúc từ đáy lòng.

Anh bỗng nhiên đứng lên ngồi xuống bên cạnh cô, xe cạp nho nhỏ bởi vì hành động này của anh mà mắt thẳng bằng lưng lay vài cái, cô sợ tới mức hét ầm lên, tiếng kêu đó thậm chí có thể hình dung là “vang vọng khe núi”, nhưng giây tiếp theo, âm thanh này không chút do dự đã bị anh ngăn chặn.

“Đây là cái gì?” Viên Tổ Vân ngồi trên ghế đá tại đỉnh núi, nhìn thấy hộp đen trong tay Thế Phân, anh nhú mày.

“‘Máy chụp ảnh lấy liền’ đó, nhà quê!” Cô hí hoáy vài cái, chỉnh góc độ xa.

Được rồi, anh thừa nhận mình chỉ thấy thứ đồ chơi này trong tivi, nhưng đó là vì anh không hề hứng thú với chuyện này.

“Chúng ta chụp ảnh đi, dùng máy này sẽ có hình liền đấy!” Cô cười nói.

“Không muốn.” Anh bĩu môi.

Cô tự động đến phía sau anh, ôm anh từ đằng sau, duỗi cánh tay ra cầm máy đặt trước mặt: “Chụp đi, đừng mắc cỡ!”

“...” Trong nháy mắt bờ lưng anh cứng ngắc, cô không hề kiêng dè mà kề sát hai “thứ” kia trên lưng anh...khiến anh cảm thấy rất “khó chịu”.

“Cười nha,” cô nói, “Một, hai, ba, cheese!”

Sau một tiếng “răng rắc” kỳ quái, trong cái hộp nhỏ màu đen có thể nghe được có cái gì đó đang vận chuyển, một lát sau, từ miệng đáy máy ảnh chạy ra một tấm hình.

“A...” Thế Phân thất vọng nói, “Anh không có cười...”

Anh cầm tấm ảnh, nghĩ thầm, thế này thì bảo anh làm sao cười được...

“Chụp thêm tấm nữa.” Cô nhăn nhó mặt mày, như là rất không hài lòng.

Anh lại xua tay: “Buổi tối trở về rồi chụp, nơi này nóng quá.”

Nói xong, anh bỏ tấm ảnh vào ba lô của mình, sau đó lấy ra một gói thuốc lá, dùng miệng ngậm một điếu, nhưng còn chưa châm lửa thì đã bị cô đoạt lấy.

“Xin đừng hút thuốc tại nơi công cộng, cảm ơn.”

Anh chỉ bắt đắc dĩ liếc mắt: “Em quản nhiều chuyện thật.”

Khi hai người đến đài thiên văn Xa Sơn thì đã bốn rưỡi, nhân viên tại cửa nói với họ đã đóng cửa rồi, hai người đều ngây ngẩn.

“Nhưng mà,” Thế Phân chưa từ bỏ ý định nói, “Tổ trưởng của chúng tôi nói sẽ mở cửa muộn mà.”

“Đó là khi có những sự kiện thiên văn đặc biệt mới mở cửa vào buổi tối, hơn nữa, chỉ mở cửa cho du khách đặc biệt thôi.” Nói xong nhân viên cười lịch sự, xoay người làm chuyện của mình.

“Tại sao lại như vậy...” Thế Phân thất vọng.

“Nếu buổi tối không thể ngắm sao thì còn gọi là đài thiên văn làm gì hử...” Viên Tổ Vân cũng không nhịn được mà oán giận.

Nhưng mặc dù vậy, bọn họ vẫn không từ bỏ mục đích của chuyến đi này, quyết định ở lại đỉnh núi tự mình ngắm sao.

“Em có cái này...” Từ trong ba lô Thế Phân lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt và đồ uống, còn có một tấm trải dùng đi dã ngoại.

“Em giỏi thật.” Viên Tổ Vân “bắt đắc dĩ” khen ngợi.

“Trại hè đương nhiên phải đem theo những thứ này, bằng không anh bỏ gì trong ba lô?”

Anh nhếch khóe miệng, không trả lời.

Người ở lại đỉnh núi ngắm sao cũng không ít, có rất nhiều người còn mang theo kính viễn vọng chuyên nghiệp của mình đến, bởi vì trời trong, bầu trời vào buổi tối có vẻ càng trong veo, tựa như trên màn sân khấu màu xanh thẫm treo đầy kim cương vàng lấp lánh. Tất cả mọi người ngẩng đầu mê mẩn ngắm bầu trời đầy sao, quên đi mọi hạnh phúc và bi thương, chỉ muốn hòa nhập bản thân vào trong vũ trụ vô biên vô hạn, dùng ánh mắt để chính mình tưởng tượng ra.

Thế Phân giống như những người khác ôm hai chân ngồi dưới đất, gió đêm thổi tới, cô bắt giắc rụt vai, bỗng nhiên có người ôm lấy cô từ phía sau, một tấm chăn thật dày cản gió bao bọc thân thể bọn họ, khiến cô ấm áp trong buổi tối mùa hạ hơi lạnh lạnh này.

“Trong ba lô anh mang...cái này sao?” Cô quay đầu nhìn anh, râu trên cằm anh đâm vào trán cô hơi đau, nhưng cô không hề để ý.

“Ừm...” Anh thu chặt khuỷu tay, ngơ ngác nhìn không trung, bắt giắc dùng cằm cọ lên má cô.

Cô cười muốn né tránh, nhưng bị anh ôm càng chặt hơn, rốt cuộc cô không giãy dụa nữa, chỉ lẳng lặng nằm trong lòng anh, mặc cho dòng chảy tình yêu tràn ngập trái tim mình.

“Này,” âm thanh của anh trầm thấp mà khàn khàn, “Em có thể ở bên anh không...”

“?”

“Luôn luôn ở bên anh...” Anh không nhìn cô, nhưng cánh tay lại ôm chặt hơn.

Hốc mắt cô hơi đỏ, nhẹ nhàng nắm lấy mu bàn tay anh, dùng lòng ngón tay vẽ vòng tròn, sau đó mỉm cười gật đầu: “Ừm...”

Tối hôm đó trên đường xuống núi, hai người đều không nói gì, dường như cảm nhận được thứ gì đó ở trong lòng nhau, nhưng lại không nói rõ, không thể nói rõ ràng.

Trở về cửa phòng khách sạn, Thế Vân cúi đầu dùng thẻ mở cửa, không dám nhìn anh: “VẬY...em về phòng đây...”

“Ừm...” Anh cúi đầu lên tiếng, nhưng bộ dạng như là không tán thành.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh rất kỳ lạ, giống như là...có một sức hấp dẫn khiến người khác không thể kháng cự, nhìn thẳng vào đáy lòng cô.

“Em...” Cô cất tiếng, nhưng không biết mình muốn nói gì, “Ừm...ngủ ngon...”

“Ngủ ngon...” Anh khẽ nói, xoay người hướng về phòng mình.

Nhưng mới đi hai bước, anh bỗng nhiên quay người lại, một tay bắt lấy vai cô, bắt đầu hôn cô một cách thô bạo.

Cô cũng hôn trả anh, mặc dù đầu vai bị anh nắm hơi đau, nhưng cô vẫn hôn trả anh.

Anh đẩy cửa phòng cô ra, ôm cô đi vào, dùng sức đóng cửa lại, rồi đẩy cô lên tường tiếp tục hôn mạnh bạo, cho đến khi cô không thở được mà theo bản năng đẩy anh ra.

Cả phòng chỉ nghe được tiếng thở dốc của hai người, Thế Phân cảm thấy hai má mình nóng lên, toàn thân cứng ngắc không thể nhúc nhích, trong lòng cô rất sợ hãi nhưng cũng mang theo một chút khát vọng.

Họ nhìn nhau, không ai nói gì, như là muốn nhìn ra gì đó từ trong ánh mắt của đối phương, nhưng trong đầu là khoảng trống không thể đè nén, hoàn toàn trống rỗng triệt để.

Bỗng nhiên, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô, dùng một loại dịu dàng mà ngay cả anh cũng không tưởng tượng ra được, tựa như cô là người duy nhất đáng để anh lộ ra một mặt dịu dàng ở tận sâu đáy lòng mình. Anh ôm lấy cô, theo bản năng cởi ra móc cài áo ngực sau lưng cô, sau đó run rẩy vuốt ve bờ lưng cô, xương quai xanh của cô, bầu ngực của cô, anh có thể cảm nhận được cô bỗng nhiên cứng ngắc, nhưng anh vẫn không dừng tay, có lẽ...không thể dừng tay.

Anh ôm cô đặt cô lên giường, anh nằm lên người cô, hôn trán cô, mắt cô, cằm cô, vai cô, còn có nơi mẫn cảm kia. Anh nghe được cô gọi tên anh, vì thế anh nắm lấy hai cánh tay cô đang sợ hãi mà đẩy anh ra, anh ngồi dậy nhìn thẳng cô.

“Anh muốn em...”

Cô cũng nhìn anh, trong mắt có tia sáng khác thường, trông có vẻ bối rối.

Cô trầm mặc thật lâu, khiến anh bất giác sợ hãi, anh nghĩ rằng cô sẽ từ chối, nhưng bất ngờ...cô mím môi, mang theo nụ cười ngượng ngùng, gật đầu với anh.

“Đói, đói...bụng không?” Từ sớm Viên Tổ Vân đã nghĩ ra rất nhiều lời sẽ nói với Thế Phân khi cô thức dậy, nhưng lúc cô mở mắt mù mờ nhìn anh, anh lại ngây ngốc, chỉ nghĩ ra được câu này.

“...Không, không đói bụng.” Khuôn mặt cô đỏ lên xấu hổ, vừa lùi ra đằng sau vừa kéo chăn bao bọc mình, nhưng bỗng nhiên, cô cảm thấy trọng tâm của mình như là biến mất, sau đó cả người ngã trên mặt đất.

Viên Tổ Vân nhìn sắc mặt đỏ bừng của cô, đầu tiên anh ngỡ ngàng, sau đó cười ha ha, rồi vươn tay kéo cô lên, dùng chăn bọc lấy cơ thể của anh và cô, anh vờ vờ cầm cô nói: “Có đôi khi em...”

“?”

“...Thật sự rất ngốc.”

“...”

Chiều nay ngồi trên xe buýt đường dài trở về, Viên Tổ Vân vừa nhắm mắt lại liền ngủ gà ngủ gật, Thế Phân khó hiểu nhìn anh: “Anh rất buồn ngủ sao?”

“Ừm,” anh động dậy chân, nhắm mắt nói, “Tối hôm qua cả đêm không ngủ...”

“Tại sao...” Thế Phân đỏ mặt hỏi, bởi vì mặc dù ngày hôm qua làm cho đến khuya...nhưng chính cô đã ngủ thẳng đến 11 giờ mới dậy.

Anh mở một mắt nhìn cô, sau đó tiến lại gần thấp giọng nói: “Bởi vì anh sợ lúc anh đang ngủ em sẽ chạy mất ...”

“Tại sao em phải chạy mất...”

“Trên tivi không phải đều diễn như thế ư, đóng cửa tắt đèn, sáng sớm hôm sau chỉ còn lại nam chính...” Nói xong, anh nhắm mắt lại ngủ tiếp.

“...” Thế Phân không khỏi bất đắc dĩ suy nghĩ, anh rốt cuộc là loại người gì đây?

Sau khi tới bến xe rồi, anh khẳng khẳng muốn đưa cô về nhà, vì thế họ ngồi trên xe buýt công cộng hầu như không có một bóng người, trên con đường chòng chành họ đều suy nghĩ tâm sự của riêng mình.

“Chờng nào thì em xuất phát?” Anh hỏi.

“À...cuối tuần này.”

“Ừm,” anh vươn tay, nắm tay cô, bỗng nhiên trong lòng có nỗi buồn mãnh liệt, “Có thể đừng đi hay không...”

“?”

“Thứ tư tuần sau là sinh nhật anh...”

“Sinh nhật anh không phải vào tháng sáu ư?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Kỳ thật là tháng chín, ba mẹ anh vì để anh đi học sớm một chút nên đã sửa lại.”

Cô nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Hóa ra anh nhỏ hơn em...em trai...”

Anh cũng nhìn cô, bị bộ dạng của cô chọc cười: “Về sau không được nói từ này trước mặt con trai.”

“Từ nào?” Cô biết rõ vẫn hỏi.

“Em nói đi!” Anh trừng mắt, nắm tay cô chặt hơn.

“Ồ trước mặt anh cũng không được nói sao?” Cô không sợ chết hỏi.

Nhưng chẳng biết tại sao, anh thích nhìn bộ dạng quật cường của cô: “Ngoài anh ra...”

“Ồ...” Cô ngửa da nói, “Em trai.”

Viên Tổ Vân giãn tái mặt, cúi đầu muốn hôn cô, nhưng bị cô né tránh.

“Anh yên tâm đi, thứ tư tuần sau em sẽ từ đại dương xa xôi bên kia gọi điện thoại cho anh, sẽ không tặng quà sinh nhật, bởi vì tháng sáu đã tặng rồi.” Cô cười dí dỏm.

“Không được,” anh mang theo giọng điệu không hề, “Sau này em đều phải tặng quà cho anh vào tháng sáu và tháng chín.”

“Anh tham lam quá đi.”

“Không tặng cũng được,” anh ôm cô nói, “Thì dùng em đền bù...”

“Không muốn, em nhìn thấy cái đầu vàng hoe của anh thì cảm thấy tức giận rồi.”

“Tại sao?” Anh tỏ vẻ bất mãn.

“Chỉ là rất tức giận!”

Cô làm bộ không hài lòng quay đầu qua chỗ khác, nhưng nụ cười nơi khóe miệng lại không thể xóa đi.

Tối thứ bảy, Thế Vân về nhà, vội vàng chạy về phòng mình, không phát hiện Thế Phân đang cầm súp đậu mẹ nấu lặng lẽ theo vào.

Thế Vân ngồi trước bàn học, thật cẩn thận lấy ra một phong thư, phong thư màu vàng nhạt bọc lấy giấy viết thư màu vàng nhạt, trên đó chỉ có mấy chữ vắn tắt, nhưng bàn tay Thế Vân cầm giấy lại như là đang run rẩy.

“Oh...” Thế Phân vẫn lặng lẽ trốn phía sau em gái nhin không được thốt lên, “Đây là của Thạch Thụ Thần _____”

Nhưng còn chưa nói xong thì đã bị Thế Vân che miệng lại, cô trừng to mắt nhìn em gái, không khỏi cười rộ lên.

Thế Vân thả cô ra, đóng cửa phòng lại, không được tự nhiên nói: “Chị nhỏ giọng chút.”

Thế Phân cầm lấy bức thư của Thạch Thụ Thần, dùng giọng điệu lạ lùng đọc lên: “Thế Vân: tớ có một vấn đề luôn giữ ở trong lòng vẫn chưa hỏi cậu, chính là: có phải cậu luôn coi tớ là người anh em không? Nếu cậu hỏi tớ một câu giống như vậy, câu trả lời của tớ là...không có. Bắt đầu từ năm lớp 11, đã không còn như thế. Cho nên xin cậu hãy suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề của tớ, sau đó nói cho tớ biết đáp án, được chứ? Tớ vẫn sẽ chờ.”

“Trả lại cho em...” Thế Vân muốn giành lại bức thư trong tay chị mấy lần, nhưng đều không thành công.

“Wow...” Thế Phân đọc thư xong thì trả lại em gái, “Anh chàng một sách này thỉnh thoảng cũng nói rất thẳng nhỉ...”

“Ai cần chị lo!” Thế Vân bối rối gấp thư lại, cẩn thận bỏ lại vào trong phong thư.

“Em định trả lời anh ta thế nào?”

“...” Thế Vân ngơ ngác cắn môi, nhìn cô, bỗng nhiên nói, “Chúng ta có thể...đùng hoán đổi không?”

“Hả?!”

“Em...em cảm xúc bây giờ hơi rối loạn, không muốn đi...”

Thế Phân nhú mồm, nắm cánh tay em gái nói: “Nhưng trước đó không phải đã bàn xong xuôi rồi sao, cậu cũng đã xin nghỉ phép rồi. Chuyện này và cảm xúc có liên quan gì chứ...là vì Thạch Thụ Thần hả?”

Thế Vân chần chờ gật đầu, không nói nữa.

“Em thích anh ta?”

“Em...”

“?”

“Em nghĩ...có lẽ là thích...”

“Nhưng tại sao em không trả lời chắc chắn?” Thế Phân nảy ra ý nghĩ, dùng giọng điệu lừa phỉnh nói, “Chúng tớ em còn chưa xác định tâm ý của mình, chị cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt.”

“?”

“Nếu nội trong hai tuần em không gặp mặt anh ta, có lẽ —— à không, là chắc chắn —— em có thể hiểu rõ tâm ý của chính mình. Nếu em nhớ anh ta, điều đó chứng minh em có tình cảm với anh ta; nếu không phải thì chúng tớ rằng em chỉ xem anh ta là một người bạn thân mà thôi... Em hiểu ý chị không?”

Thế Vân nhìn cô, như hiểu như không gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn còn do dự.

Thế Phân mím môi, nắm bả vai em gái, nói: “Tin chị đi, chị sẽ không lừa em đâu, đợi hai tuần sau em trở về, tất cả đều là câu vòng sau cơn mưa —— à, không đúng, là chân tướng rõ ràng —— cũng không phải, nói thế nào nhỉ, tóm lại là có lợi cho em!”

Vì thế cuối cùng em gái vẫn cười khổ đồng ý, Thế Phân cũng cười, nhưng nụ cười của cô rất ngọt ngào, sự ngọt ngào mang theo hạnh phúc.

Lúc sắp ngủ cô nhận được tin nhắn do Viên Tổ Vân gửi tới.

“21: 33: 21 ngày một em phải đi rồi...”

“21: 34: 10 ừm, anh đừng nhớ em, em cũng sẽ không nhớ anh đâu :P”

“21: 34: 55 ai thêm nhớ em!”

“21: 35: 12 vậy em tắt máy ngủ đây.”

“21: 35: 30 đừng mà...”

Thế Phân nằm sấp trên giường, mỉm cười tưởng tượng về mặt của anh lúc này, nhất định là tích tụ bức bối nhưng không dám nói gì nhỉ?

“21: 36: 45 sao không gọi điện cho em? Gửi tin nhắn một chút.”

“21: 37: 12 gọi điện nói không chừng ba mẹ anh sẽ nghe được.”

“21: 38: 58 anh định nói ra cái gì mà không thể để bọn họ nghe được sao? Hì hì...”

“21: 39: 34 da em lại ngứa rồi phải không?”

“21: 40: 22 em tắt máy ngủ đây.”

“21: 40: 45 đừng mà...”

Cô chịu đựng không cho mình cười ra tiếng, trở người nằm ngửa mặt lên.

“21: 41: 11 anh muốn nói gì thế?”

Anh trầm mặc rất lâu, có lẽ là...do dự rất lâu rồi mới trả lời.

“21: 45: 08 anh nhớ em...”

Thế Phân ngơ ngác nhìn ba chữ ngắn gọn trên màn hình di động, không biết tại sao, trong lòng cô, trong đầu cô, ngoài anh ra thì không chứa được thứ gì khác.

“21: 46: 24 mmmmb~”

Đây là một biểu tượng cảm xúc gần đây rất phổ biến trên mạng, cô sờ má mình, có hơi nóng. Nhưng Viên Tổ Vân cách một lát mới trả lời.

“21: 47: 45 cái này là ý gì?”

“21: 48: 01 là hôn đó, nhà quê!”

“21: 48: 55 vậy thì em hôn là được rồi, anh còn tưởng là một loại khí công...”

“21: 49: 40 em phải tắt máy đi ngủ.”

Anh không ngăn cản cô nữa, chỉ nói.

“21: 50: 15 ngày mai anh tới tìm em. Ngủ ngon, mmmbo~”

Trưa hôm sau, Thế Phân chờ dưới lầu siêu thị lớn gần nhà, từ xa cô đã nhìn thấy một cái đầu vàng hoe chói mắt đi tới, khuyên tai màu bạc trên lỗ tai trái của anh lóe ra tia sáng cao ngạo dưới ánh mặt trời —— cô mỉm cười suy nghĩ, đó chính là ấn tượng đầu tiên của cô về anh, cao ngạo mà điềm tĩnh, dường như không dễ dàng tiếp cận.

Nhưng sau khi thực sự hiểu biết anh, cô lại cảm thấy hoàn toàn không như vậy. Anh thường thường tỏ vẻ lạnh nhạt bởi vì anh không giỏi biểu đạt chính mình, thái độ ngạo mạn là bởi anh ngại ngùng cởi mở lòng mình trước mặt người không quen biết.

Kỳ thật anh...chỉ là một cậu bé to xác không được tự nhiên nhưng lại đáng yêu mà thôi.

“Em đợi bao lâu rồi?” Anh dập tắt điều thuốc ném vào trong thùng rác, sau đó cầm chai nước khoáng trong tay uống ừng ực mấy ngụm.

“Không lâu lắm.” Cô có gan chọc giận anh trong tin nhắn, nhưng khi anh đứng trước mặt mình thì cô lại cúi đầu không dám nhìn anh.

“Em đang xấu hổ gì hả...” Anh cười nắm cầm cô, để cô ngẩng đầu nhìn mình.

“Không có...” Thế Phân vỗ vào tay Viên Tổ Vân, không được tự nhiên mím môi.

“Này,” anh nói, “Ngày mai em phải đi rồi...”

“Ồ...”

“Khi nào thì trở về?”

“Hai tuần nữa...” Cô nhìn nhện tâm tình nhảy nhót sung sướng, giả vờ buồn bã lừa anh.

“...Lâu như vậy.”

“Ừm...”

“Không thể về sớm một chút sao?” Âm thanh của anh nghe ra có chút rầu rĩ.

“Không được, đã hẹn với cậu ở Mỹ rồi, qua đó trước hai ngày chơi, rồi bay tới trường tụ họp với những bạn học khác, tất cả đều sắp xếp xong xuôi.” Hai tháng trước đối với cô mà nói đây là chuyện may mắn, giờ phút này lại giống như việc lật vật thông thường.

“Được rồi, hôm nay dẫn em đến một chỗ chơi.”

“?”

Anh dắt tay cô, mỉm cười nói: “Em đi thì biết.”

“...”

Thế Phân ngồi trong rạp chiếu phim tối om, ôm chặt bóng ngô trong tay, cô khẩn trương nhắm mắt lại —— hóa ra, cái gọi là “chỗ chơi đi thì biết”, chính là rạp chiếu phim chiếu phim kinh dị.

Bỗng nhiên, anh đặt đầu cô lên vai mình, thấp giọng nói: “Chơi vui không?”

“...Gạt người!” Cô vui mặt trên vai anh, không dám nhìn màn ảnh lớn.

Anh khẽ cười, cô không nhìn thấy sắc mặt của anh, nhưng cô biết anh rất vui vẻ, như là thực hiện thành công trò đùa dai.

Xem phim xong, anh đưa cô đi ăn cơm, là một nhà hàng rất được sinh viên ưa chuộng, đồ ăn không đắt, hoàn cảnh lại tốt.

Anh chọn rượu có ga mùi trái cây mà cô thích nhất, là vị đào mật ong trộn lẫn với dâu tây, cô rất muốn cầm cả chai uống vào miệng, nhưng anh không cho, chê như vậy không phải thực nữ, thế là cô chỉ đành cầm ống hút, mặc dù thế cô vẫn không giấu được nụ cười trên mặt.

Cô khều ra bông cải xanh trong đĩa cơm gà Bồ Đào Nha, tỏ vẻ đúng tình hợp lý nói: “Em ăn cái này sẽ dị ứng.”

Anh không nói nhiều lấy bông cải xanh ăn ngay.

Ăn xong, anh nắm tay cô, đưa cô về nhà. Lúc sắp đến cửa tiểu khu, cô sợ hàng xóm hoặc là mẹ nhìn thấy, giãy dụa muốn rút tay về, nhưng lại bị anh nắm chặt, làm thế nào cũng không buông.

“Này,” anh bỗng nhiên mở miệng, “Chúng ta...quen biết bao lâu rồi?”

“?”

“Đừng nói em không nhớ chứ?” Anh trờng cô.

“Sáu, bảy năm thì phải, bắt đầu từ hồi cao trung...”

“Ừm...” Anh không nhìn cô, sắc mặt hơi mất tự nhiên mà sờ mũi, “Mặc dù chỉ chính thức ở bên nhau mới hai, ba tháng thôi, nhưng chúng ta cũng đã biết nhau một thời gian dài...”

“...”

“Lẽ ra...lẽ ra...”

“?”

“Lẽ ra anh muốn chờ sinh nhật lần này...đưa em về nhà gặp ba mẹ anh...”

“Hả...” Thế Phân kinh ngạc, khuôn mặt bắt giắc đỏ lên.

“Ừm...” Anh vĩnh môi, “Ngày hôm qua sau khi gửi tin nhắn cho em, anh đã nghĩ, hay là nói với ba mẹ...”

“...Chuyện của chúng ta?”

“Ừ,” anh gật đầu, “Anh vốn không muốn nói ra nhanh như vậy, bởi vì tới sinh nhật anh em cũng không ở tại Thượng Hải...”

“...”

“Nhưng anh không nhịn được đã nói với ba mẹ, bọn họ cũng nói muốn gặp mặt em, cho nên...” Anh dè dặt nhìn cô, hỏi, “Chờ sau khi em trở về, theo anh về nhà...gặp mặt bọn họ...được không?”

Đầu cô thật sự cúi xuống rất thấp, nhưng vẫn khê kháng gật đầu.

Viên Tổ Vân nở nụ cười, cô ngẩng đầu, trông thấy gương mặt cười ngây ngô của anh dưới nắng chiều, cô bắt giắc cũng cười theo.

Buổi tối, hai chị em đóng cửa phòng thu xếp đồ đạc của Thế Phân, lúc trước khi đề xuất việc hoán đổi, Thế Phân chỉ là không muốn đi Mỹ, nhưng không chịu từ bỏ cơ hội hiếm thấy này, thế nhưng khi nhìn thấy em gái thay mình đi chuyến này, cô lại không khỏi lo lắng cho em gái.

“Thuốc dạ dày! Thuốc dạ dày mang theo chưa?!” Cô cuống quýt nhảy dựng lên đi lục lọi.

Thế Vân lại không để tâm đến sự hoảng loạn của cô: “Chị đã bỏ vào túi kếp trong va ly từ sớm.”

“Ồ...” Cô ngồi xuống tiếp tục thu xếp hành lý, “Đúng rồi, em có nói với Thạch Thụ Thần tạm thời không gặp mặt không? Đừng đợi đến khi em đi rồi, anh ta tới tìm chị...”

Thế Vân ngơ ngác dừng động tác trong tay: “Em đã nói với anh ấy, chờ sau khi chị em từ Mỹ trở về thì sẽ trả lời anh ấy, trước đó bọn em đừng gặp nhau.”

“Anh ta không hỏi tại sao ư?”

Thế Vân lắc đầu: “Có lẽ anh ấy nghĩ rằng em muốn thương lượng với chị rồi mới nói.”

“À...”

“Nhưng mà... chị nói xem, anh ấy có thể nửa đường bỏ cuộc không, hoặc là tưởng rằng em đang đùa giỡn anh ấy?”

“Ồ...” Thế Phân cười hì hì nheo mắt em gái, “Nhanh như vậy đã đau lòng cho anh ta rồi?”

“Chị đừng nói bừa!” Thế Vân vỗ vào tay cô, xếp quần áo và sách vở gọn gàng trong va ly hành lý.

Thu xếp hành lý xong, hai chị em bắt đầu trao đổi quần áo, hỏi bé hai cô cũng thường hay chơi trò này, trước khi ngủ hoán đổi thân phận, đợi tối hôm sau lại đổi trở về. Song, tuổi tác tăng dần, “trò chơi” này đối với các cô đã trở nên nhạt nhẽo, các cô luôn cố gắng làm cho bề ngoài của mình thoát nhìn khác biệt đối phương, nhưng khi hai người đứng song song trước gương, lại cảm thấy hai con người của mình ở bên trong, là hai con người có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Bắt đầu từ thời sơ trung, bởi vì không học cùng lớp, con người và sự vật mà hai cô tiếp xúc dần dần tách ra rõ ràng, nhưng buổi tối trước khi ngủ hai cô đều thường hay tán gẫu về chuyện của nhau, đối với các cô đó là sự trao đổi không có mục đích, chỉ là muốn biết đối phương đã làm những gì, gặp gỡ người nào, đã xảy ra chuyện gì. Có lẽ, hai cô coi đối phương như là một con người khác của mình, mang theo tư tưởng nói với đối phương đồng thời cũng là nói với chính mình.

Thay xong quần áo, Thế Phân mở cửa về phòng ngủ của Thế Vân, trước khi đi cô bỗng nhiên quay đầu, khẽ cười nói: “‘Chị’, đi chơi vui vẻ nhé.”

Sáng sớm hôm sau, Thế Phân mở to mắt, hít sâu một hơi, thay quần áo của Thế Vân, sắc mặt bình thản rời khỏi phòng, cô vừa ăn sáng vừa nhìn em gái lú lú với mẹ phần năn va ly quá nhỏ, nhân lúc mẹ không để ý, hai chị em lén nháy mắt với nhau, nụ cười tại khóe miệng giống y như đúc.

Khi xe taxi chạy ra đường ngoài, Thế Phân mới phát hiện đáy lòng mình có cảm giác lưu luyến không rời chẳng thể nói rõ, cô nhớ tới buổi tối nọ em gái tỏ vẻ khó xử nói “Em không muốn đi”, lại nghĩ đến lời nói của mình, cô chợt cảm thấy mình có chút xảo trá.

Kỳ thật cả hai đều biết, em gái chắc chắn thích Thạch Thụ Thần, cũng giống như chị vì người mình thích mà không muốn rời khỏi, cô nên rõ ràng tâm trạng của em gái. Nhưng cô lại không cho em gái bất cứ cơ hội lựa chọn nào, mà đưa em gái đi trên hành trình mình không muốn đi.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi nhìn em gái bên cạnh, cô gần như muốn nói: hay là chị đi nhé, em ở lại đi.

Nhưng mà, em gái cũng quay đầu nhìn cô, sau đó mím môi, lộ ra một nụ cười bình thản, giống như đang nói: đừng lo lắng, em sẽ nhanh chóng trở về.

Vì thế cô mỉm cười nhẹ nhõm, như là một hòn đá to rớt cuộc lạng lẽ rơi xuống.

Có đôi khi, so với Thế Vân cô thấy mình ích kỷ hơn. Bởi vì cô luôn có đủ loại chuyện năn nỉ em gái đi làm, mà em gái lại chưa bao giờ cầu xin cô làm gì. Lương Kiến Phi nói, giữa bất kỳ anh chị em nào cũng luôn có sự tồn tại của riêng mình, có lẽ cô và Thế Vân sẽ vĩnh viễn dùng phương thức như vậy tiếp tục chung sống với nhau, cho đến khi tách ra, không ai có lỗi với ai, không ai chiếm lợi của ai, đó chỉ là cách sống chung của hai cô mà thôi.

Vì thế cô thoải mái, cô thích phương thức này, cô thích cứ như vậy mà ở cùng Thế Vân, không có gì thật sự có khả năng tách hai cô ra.

Sau khi gửi tất cả hành lý, “Thế Vân” im lặng đứng tại chỗ, “Thế Phân” lú lú nói không ngừng với mẹ, rốt cuộc đến thời gian vào cửa, “Thế Phân” tạm biệt mọi người, rồi đi vào cửa khẩu.

Bỗng nhiên em gái quay đầu lại, mỉm cười vẫy tay, miệng giống như đang nói: tạm biệt, tạm biệt...

“Thế Vân” cũng vẫy tay, trong lòng thầm nói tạm biệt, trong chốc lát, trái tim cô có cảm giác lạ thường, hơn nữa, cô biết người đứng cách cửa kính bên kia cũng có cảm giác như cô. Nhưng cô không biết đó là cái gì, không ai biết, hai cô cứ tạm biệt với nhau, lời tạm biệt sâu xa.

Sau này, mỗi khi nhớ lại cảnh tượng này, cô luôn hoảng hốt, hình như tại khoảnh khắc ấy, số phận của hai người đã định trước. Nếu có thể cho cô trở về quá khứ, cô hy vọng trở lại khoảnh khắc kia, trở thành người vốn nên biến mất...

Cô và mẹ đi ra khỏi sân bay, ngồi taxi, trên đường về nhà, cô dần dần thoát khỏi vẻ u sầu ban nãy, tâm tình bắt đầu nhảy nhót.

Cô giấu một cái hộp dưới giường, bên trong đó là quà sinh nhật mà cô muốn tặng Viên Tổ Vân. Cô muốn cho anh sự bất ngờ trong ngày sinh nhật, một sự bất ngờ rất lớn, cô thậm chí đã nghĩ xong làm thế nào lừa anh nói mình đang ở đại dương bên kia, sau đó mỉm cười xuất hiện trước mặt anh. Anh nhất định rất kinh ngạc, có lẽ sẽ trông rất ngờ ngẩn, chớp mắt chẳng biết có nên tin hay không.

Cô nhin cười ra tiếng, lăn qua lộn lại trên giường, ánh nắng bên ngoài tốt lắm, chỉ vì tâm tình của cô rất tốt.

Cùng lúc đó, tại một cửa hiệu cắt tóc thời thượng, Viên Tổ Vân ngồi trên ghế da, chờ thợ cắt tóc đến. Thợ cắt tóc là một anh chàng mập mạp nhuộm tóc xanh thẫm, anh ta chào Viên Tổ Vân, nhai kẹo cao su nói: “Thế nào muốn cắt nữa à, không phải tuần trước vừa cắt rồi sao?”

“Không cắt, là nhuộm tóc, nhuộm trở về màu sắc ban đầu của tôi.”

“Hả? Tại sao, màu này đẹp mà...”

Viên Tổ Vân bình thản cười cười, nói: “Hết cách rồi, bạn gái không thích.”

Hai ngày sau tại Thượng Hải, mọi người vẫn sinh hoạt bình thường, đối với hai người trẻ tuổi tại thành phố này mà nói, nỗi nhớ nhung lẫn nhau tựa như một ly nước ấm, lặng lẽ đặt dưới đáy lòng, chỉ cần hơi lay động, có thể tràn lan mỗi một góc ngách.

Trước khi ngủ, “Thế Vân” đang ở trước gương thử đi thử lại chiếc váy vừa mới mua, tưởng tượng về mặt của Viên Tổ Vân khi nhìn thấy cô, cô nhin không được mà cười rộ lên. Trong gương, cô là cô gái tràn đầy hạnh phúc, dường như có thể nhìn thấy chính mình không bao lâu sau, mặc bộ áo cưới màu trắng, khoát tay người mình yêu, đi trên tấm thảm đỏ.

Lúc đó, khuôn mặt bọn họ không còn vẻ ngây thơ nữa, chỉ có cố chấp và khẳng định đối với tương lai. Cô còn nhìn thấy một cô gái giống y như cô, đứng trên cùng trước đám đông, cười vẫy tay với cô, vì thế cô tung bó hoa cưới, tạo thành đường cong xinh đẹp trên không trung, rồi dừng trong tay cô gái kia.

Cô đóng cửa tắt đèn, nằm trên giường, trong bóng đêm ngay cả bản thân cô cũng cảm nhận được nụ cười trên mặt mình.

Đằng xa có xe chạy qua, tia sáng trắng rọi vào trần nhà tối om, cô nhắm mắt, lòng tràn đầy vui sướng chờ mong ngày hôm sau đến.

Nhưng mà, tất cả tốt đẹp và hy vọng trong cùng một ngày...đã bị phá tan.

Mười hai giờ đêm, “Thế Vân” bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức trong ban đêm tĩnh lặng, khi cô mở mắt ra, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô sờ soạng tìm đồng hồ báo thức nhỏ trên tủ đầu giường, nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy. Qua vài giây, cô chợt nhớ mình đang ở trong phòng em gái, vì thế cô trở người, quyết định không thêm nghĩ nữa hiện tại là mấy giờ.

Cô nghe được tiếng bước chân thong thả của mẹ vang lên, sau đó chuông điện thoại không kêu nữa, cô nghe mẹ nói câu “A lô”, cô tưởng người nào đó gọi lộn số, hoặc là điện thoại gây rối, cô tưởng rằng mẹ sẽ cúp máy, nếu gặp phải người dây dưa không rõ, có lẽ bà sẽ mắng thẳng thừng.

Nhưng lúc này, mẹ không nói gì, thậm chí lúc cô buồn bực kéo chăn lên che mắt, lại chẳng có chút âm thanh nào, thật giống như...tiếng chuông điện thoại kia chẳng qua là ảo giác của cô.

Qua thật lâu, cô không nhớ là bao lâu, cô chỉ nghe mẹ nhẹ nhàng nói một chữ “Hả...”, sau đó hình như có tiếng cái gì rớt xuống, khiến cô lập tức ngồi dậy.

Cô bỗng nhiên có dự cảm xấu, vô cùng xấu, thậm chí hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Cô mở cửa phòng, bước chân lảo đảo chạy tới phòng khách, cô nhìn thấy mẹ cầm ống nghe điện thoại ngã ngồi xuống đất, trong bóng đêm, cô không thấy rõ sắc mặt của bà, nhưng cô biết khuôn mặt mẹ rơi đầy nước mắt.

“Sao thế ạ...” Cô hoảng sợ hỏi.

“Cậu con...” Mẹ nghẹn ngào, nói không ra lời.

Trong lòng cô hốt hoảng, tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì, cô vội vàng giành lấy điện thoại “A lô” mấy tiếng, nhưng đầu dây bên kia lại truyền đến âm thanh của cậu.

“Chị ơi? Chị ơi?” Giọng Thượng Hải của cậu hơi hỗn loạn và không lưu loát.

Cô muốn thốt ra “Cháu là Thế Phân, chuyện gì ạ?”, nhưng trong phút chốc, ma xui quỷ khiến cô nhẩn nhai, nhưng trong lòng bỗng nhiên chợt lạnh, lạnh đến nỗi cô gần như nói không ra lời: “Là cháu...”

“Thế Vân?!” Âm thanh ở đầu dây bên kia rất lo lắng.

Cô nghe được tiếng khóc của em họ mới sinh, mợ nhỏ giọng dỗ dành, âm thanh cũng run rẩy.

“Thế Vân...” Cậu nghẹn ngào, “Thế Phân có lẽ đã xảy ra chuyện...hôm nay là một ngày tai họa...”

Trái tim cô lập tức ngừng đập, cô không biết cái gì là ngày tai họa, cô chỉ biết “Thế Phân”...đã xảy ra chuyện.

“Buổi sáng cậu vừa đưa con bé đến Newark, sau khi trở về chợt nghe trong tivi đưa tin nói Trung tâm Thương mại Thế giới của New York bị máy bay đánh bom, sau đó...” Cảm xúc của cậu rất kích động, như là không nói được, cách thật lâu mới nói, “Tin tức nói rằng, một chiếc máy bay từ Newark cất cánh đi California đã rơi xuống Pennsylvania... Cậu vội vàng kiểm tra chuyến bay số mấy... chính là chuyến bay của Thế Phân...”

“...”

Cô không thốt nên lời, thời gian ngừng lại, thế giới đứng im, trước mắt cô vẫn xuất hiện cô gái nhận được bó hoa cưới do cô tung lên, nụ cười của cô gái ngọt ngào như vậy, đến nỗi...bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ hy vọng cô gái ấy có thể sống hạnh phúc.

Thế nhưng...cô nghe được trong lòng mình có một âm thanh nói: cô gái ấy không thể đợi đến ngày đó...

Ống nghe điện thoại từ trong tay cô rớt xuống, cô nhìn thấy ánh đèn của chiếc xe ở đằng xa chiếu lên trần nhà, nó vốn nên có ánh sáng màu trắng, nhưng cô không nhìn thấy, chẳng thấy gì hết.

Cô nhắm mắt, ngã xuống đất, chỉ nghe được mẹ yếu ớt gọi tên cô, sau đó cô mất đi ý thức.

Khi cô tỉnh lại, trước mắt là một mảng màu xám, ở giữa còn kèm theo màu vàng loang lổ —— đó là màu sắc trần nhà của phòng bệnh tại bệnh viện.

Cô làm cổ họng mình phát ra chút âm thanh, lập tức có người đi qua nhìn cô.

Là Tử Mặc, sắc mặt không tốt lắm, nhưng trong mắt lại lóe ra một tia vui sướng.

“Cậu...tỉnh rồi...” Âm thanh vốn chất phác của Tử Mặc nghe ra rất vui mừng.

“Thế...” Cô muốn thốt ra “Thế Vân”, nhưng bởi vì cổ họng khô khốc nên cô dừng lại, “Sao rồi?”

Tia sáng trên mặt Tử Mặc bỗng nhiên ảm đạm, lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói: “Chị cậu...e rằng...”

Cô mở miệng, muốn khóc hoặc là hô to, nhưng làm thế nào cũng không thể phát ra tiếng.

Cô chỉ có thể âm thầm hét lên trong lòng, nhưng tiếng hét đó tràn ngập đầu óc cô, so với thật sự hét lên thì càng khiến cô phát điên.

“Thế Vân...muốn uống nước không?” Tử Mặc cầm ly trên bàn đưa tới miệng cô, cẩn thận đút cô uống, “Cậu đã hôn mê mấy ngày rồi, mẹ cậu...rất sốt ruột, vừa làm thủ tục, vừa phải tới chăm sóc cậu...”

“Mấy ngày? Thủ tục?...” Cô nuốt nước xuống cổ họng, ngơ ngác nhìn Tử Mặc.

“Ừm, ba mẹ cậu sắp đi Mỹ...làm chút chuyện...có liên quan đến...Thế Phân...” Tử Mặc nhìn cô, không biết nên nói ra sao.

“...”

“À, cậu có cảm thấy khó chịu chỗ nào không? Nếu có tớ lập tức đi gọi bác sĩ ngay...”

Cô ngơ ngác lắc đầu. Cô cảm thấy trái tim đau lắm, như là bị người ta đè lên không thở nổi, ngay cả lúc hô hấp cũng thấy đau; đầu óc cô trống rỗng, nhưng tiềm thức không ngừng hiện lên đủ loại hình ảnh, cô không phân biệt rõ ràng cái nào là thật, cái nào là giả, thậm chí...cô không phân biệt chính mình bây giờ là chân thật, hay là mọi thứ đều chỉ là một giấc mộng?

Cô nhắm mắt lại, cầu nguyện trong lòng, có thể đợi đến khi cô mở mắt lần nữa, mặt trời từ ngoài cửa sổ đang dâng lên, thời tiết vẫn oi bức khiến người ta bực bội, cuộc điện thoại trong đêm kia chỉ là cảnh trong mơ, mà em gái đã biến mất trong mơ lại dịu dàng mỉm cười với cô lần nữa hay không...

“Thế Vân,” Tử Mặc bỗng nhiên dùng một loại giọng điệu dịu dàng mà trước nay chưa từng có nói, “Thật sự là tốt quá...”

“...” Cô chậm rãi quay đầu, nhìn Tử Mặc, như là còn chưa thể từ trong mơ quay về hiện thực.

“Tớ biết, tớ không nên nghĩ vậy...như vậy sẽ rất có lỗi với Thế Phân... Nhưng mà, cậu không có việc gì thật sự là tốt quá, thật sự tốt lắm...” Tử Mặc thì thào, trong mắt ngấn lệ, nhưng nụ cười trên mặt mang theo chút vui sướng, một loại vui sướng đối với người còn sống.

Cô nhắm mắt, vẫn nằm đó, trong đầu hiện ra khuôn mặt mà cô quen thuộc, nhưng cô không phân biệt rõ ràng...đó rốt cuộc là cô, hay là Thế Vân?

Cô trở nên trầm lặng, mọi người, ba mẹ, thân thích, bạn bè, bạn học, đều cảm thấy “Thế Vân” càng trầm mặc hơn trước kia, bọn họ biết nguyên do, nhưng đành bất lực, chỉ có thể đau lòng vì cô, muốn cố vũ, lại chẳng biết nên nói từ đâu.

Mỗi một người đến trước giường bệnh hỏi thăm cô đều như vậy, đều không ngoại lệ.

Cô lần lượt nghe được đủ loại tin tức từ những người khác, chuyến bay kia sau khi cất cánh khỏi New Jersey chẳng bao lâu thì bị không tặc, nghe nói là muốn đâm vào Nhà Trắng hoặc là Lầu Năm Góc, nhưng cuối cùng rơi xuống vùng nông thôn tại Pennsylvania, mọi người trên máy bay đều chết, không ai may mắn thoát khỏi. Cái tên “Viên Thế Phân” rõ ràng in trên danh sách mà công ty hàng không đưa ra, ở trên tivi, internet đều phát tin. Ba mẹ nhanh chóng làm xong thủ tục đi Mỹ, ngày mốt sẽ xuất phát, mẹ không yên tâm về cô, nhưng cô chỉ ngơ ngác lắc đầu, chẳng nói gì cả.

Mỗi ngày Tử Mặc đều đến thăm cô, làm bạn với cô, mặc dù nhiều lúc cô chỉ lẳng lặng chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không phát hiện xung quanh thay đổi. Cô không có bệnh, cô hiểu rất rõ, có lẽ mẹ cũng biết, bác sĩ cũng biết...mọi người đều biết! Cô chỉ là không muốn, cũng không còn sức lực trở về đối mặt với căn nhà kia, căn phòng trống không kia...cùng với sự thật đáng sợ khiến người ta tuyệt vọng.

Một đêm trước khi mẹ đi, mẹ mang đến bệnh viện tất cả hành lý phải xách đi ngày hôm sau, nói muốn ở cùng cô một đêm, sau đó đến thẳng sân bay. Cô gật đầu, nhìn trần nhà, cố ý không nhìn thấy mẹ lặng lẽ rơi nước mắt.

Nửa đêm cô tỉnh lại, bóng đèn trên hành lang xuyên qua cửa kính chiếu vào khuôn mặt mẹ đang ngủ, cô sững sờ nhìn khuôn mặt kia, tái nhợt mà ưu sầu. Đúng vậy, trong một đêm, bà mất đi một đứa con gái, đứa kia thì...lại khiến người ta phải lo lắng, bất luận là ai gặp được chuyện như vậy đều sẽ sụp đổ thôi... Nhưng mẹ không có, lúc bình thường cô không nhìn thấy sự kiên cường của bà, nhưng lần này bà lấy ra tất cả dũng khí, kiên định làm những chuyện bà nên làm.

Cô rơi nước mắt, mấy ngày qua, lần đầu tiên cô rơi nước mắt, đó không phải là nước mắt của một mình cô, mà là của cô và em gái — vì tất cả mọi người yêu thương hai cô, vì tất cả mọi người bởi vậy mà đau khổ, vì tất cả mọi người cố vũ cô trở nên kiên cường, vì ba mẹ, vì bạn bè... cũng là vì chính các cô.

Trong lòng cô dường như có gì đó bắt đầu chuyển động, một ý nghĩ trong đầu, ý nghĩ hoang đường lại khiến cô không thể giải thoát bản thân, giống như đại dương điên cuồng gào thét ập về phía cô.

Cô gần như muốn khóc to, nhưng cô nhịn xuống, nhắm mắt lại, thủy triều đêm tối dần dần lắng xuống, trong lòng cô yên tĩnh...là loại yên tĩnh bao phủ trong bóng tối vô hạn vô biên.

Ngày hôm sau, trước khi mẹ đi cô đã lộ ra một nụ cười bình thản, đó là nụ cười thuộc về Thế Vân. Mẹ nhìn cô với vẻ phức tạp, rốt cuộc bà cũng yên tâm cười tạm biệt cô.

Buổi chiều lúc Tử Mặc đến, cô nhờ Tử Mặc mang mấy quyển sách tới, Tử Mặc vui vẻ đồng ý, trên khuôn mặt không giấu ẩn nói kia lại xuất hiện tia sáng hạnh phúc.

Cô vẫn không nói nhiều lắm, nhưng cô không trầm mặc nữa, cô chào hỏi mỗi một người đến thăm cô, sau đó lộ ra nụ cười nhạt khó mà nhận ra sự thay đổi, cô hy vọng nụ cười này khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm.

Tối nay, một người cô không ngờ tới bỗng nhiên xuất hiện trước giường bệnh của cô, anh ta lo lắng nhìn cô, trong mắt dường như có gì đó lấp lóe.

“Viên Thế Vân...” Thạch Thụ Thần vụng về đặt hoa tươi trên tủ đầu giường của cô, không có lọ hoa, anh ta cũng chẳng biết nên cắm ở đâu, bởi vì tâm tư của anh ta không đặt trên bó hoa.

“...” Cô nhìn anh ta, ngơ ngẩn nói không ra lời.

“Cậu khỏe không...” Anh ta nhú mào, nhìn cô kỹ càng.

Cô vội vàng xoay mặt qua không nhìn anh ta, trong lòng lại đang run rẩy, sự run rẩy không thể kiềm chế được.

“Tớ đã nghe nói chuyện của chị cậu, tớ cũng rất buồn, nhưng mà...tớ càng lo lắng cho cậu hơn...”

“...” Cô cắn môi, sợ mình bất cẩn sẽ hét âm lên.

“Thì Tử Mặc nói, sáng nay mẹ cậu đi rồi, cho nên tớ muốn...đến thăm cậu...”

“...”

“Viên Thế Vân?”

“Ừm...” Cô lên tiếng, nhưng không biết nên trả lời anh ta thế nào.

Thạch Thụ Thần nhìn cô, nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên anh ta vươn tay dịu dàng sờ đầu cô: “Nếu cậu đau khổ thì có thể mượn bờ vai của tớ...”

Nói xong, anh ta đi đến mép giường, nhẹ nhàng đặt đầu cô lên vai mình.

Trong nháy mắt, trong đầu cô thoáng hiện rất nhiều hình ảnh, Thế Vân run run đọc thư tỏ tình, Thế Vân e thẹn nói mình thích Thạch Thụ Thần, Thế Vân bất đắc dĩ đồng ý hoán đổi với cô, Thế Vân tại sân bay dường như trong sâu thẳm đã biết có chuyện gì mà không ngừng vẫy tay với cô...

Cô khóc lên, nước mắt như nước đê vỡ bờ, cô khóc thành tiếng, đó là âm thanh của đau lòng, thống khổ, hối hận, bất đắc dĩ. Cô tựa trên vai anh ta, bỗng nhiên nhớ tới một người, một người cũng từng đặt cô trên vai của mình...

Nhưng lời nói của Thạch Thụ Thần lại đẩy cô về phía sâu thẳm của tuyệt vọng —

“Thế Vân, cậu biết không, có lẽ tớ không nên nói thế này, nhưng tớ thật sự cảm thấy rất vui...”

“...”

“Tớ vui mừng biết bao, người rời khỏi không phải là cậu, mà là chị cậu, nếu không tớ chẳng biết hành tinh này nên chuyển động tiếp thế nào nữa...”

Cô vẫn nhớ rõ, ngày mình xuất viện, mưa bay lất phất trên bầu trời, mọi thứ đều là màu xám.

Mẹ mang về một cái hộp, nói đó là “Thế Phân”, cô chỉ im lặng nhìn thoáng qua, rồi quay đầu sang chỗ khác.

Một ngày nọ, tại một nơi nào đó trong thành phố này, mọi người chuẩn bị một nghi lễ cho “Thế Phân”, nghi lễ từ biệt. Cô cảm thấy nghi ngờ, đến tận cùng mọi người phải dùng cách thức thế nào để vĩnh viễn nói chia tay với “Thế Phân”?

Mẹ đưa cô về nhà, sau đó bảo cô ở nhà đừng đi ra ngoài, nhưng cô vẫn lén đi, trốn ở một góc không ai nhìn thấy.

Tất cả mọi người đều đang khóc, cô cũng khóc, trước mắt là một mảnh mơ hồ, hoàn toàn không phân biệt ai là ai. Cô nhìn thấy rất nhiều bạn bè, bạn học và thầy cô, tất cả mọi người đều đau buồn. Lương Kiến Phi khóc đến mức gần như ngất đi, Trì Thiếu Vũ vừa lau nước mắt vừa an ủi cô. Tử Mặc cũng lẳng lặng rơi nước mắt, cô đứng chung với Hạng Tự và Thạch Thụ Thần, mặc dù họ từng nói “Rất vui người chết là Thế Phân”, nhưng trong lòng họ vẫn có bi thương... Nhưng họ lại không biết, trong cái hộp lặng lẽ nằm đó...chính là Thế Vân. Có thể hay không, ở sâu trong lòng cô hy vọng họ biết được, cho dù chỉ là một lời gợi ý cho họ là được rồi...

Bỗng nhiên nước mắt cô ngừng tụ, ngay cả nhịp tim cũng biến mất, cô cảm thấy mình như mất hồn, có nỗi xung động không thể kiềm chế mà muốn chạy qua, muốn nhào vào trong lòng người kia, nói hết tất cả với anh...

Nhưng cô không có, cô chỉ im lặng đứng đó, hai chân như là cắm rễ trên mặt đất, làm sao cũng không động đậy.

Bóng dáng của Viên Tổ Vân đã thay đổi, trở nên gần như cô không nhận ra. Bước chân anh hơi lảo đảo, bờ vai sụp xuống, đầu cũng cúi rất thấp, không còn là chàng trai hăng hái kia — còn nữa, mái tóc của anh...vậy mà lại biến thành màu đen.

Anh lặng lẽ đi đến trước tấm ảnh trắng đen đặt ở chính giữa, anh dừng chân nhìn thật lâu, như là đang nói gì đó với tấm ảnh, sau đó anh đi đến trước mặt mẹ, khom lưng thật sâu, sau đó xoay người bỏ đi.

Khoảnh khắc anh xoay người, cô nhìn thấy biểu tình trên mặt anh, ánh mắt như là không có tiêu cự, rơi thẳng xuống đất, mặc dù không rơi lệ, nhưng hai mắt lại đỏ ngầu khiến người ta đau lòng, sắc mặt anh rất kém, hình như lâu rồi chưa chớp mắt, râu mọc đầy cằm nhưng anh chẳng để ý chút nào... Cô nhìn anh, không nỡ chớp mắt một cái, từ trên khuôn mặt anh cô đọc được một biểu tình, so với đau khổ càng khiến người ta phát điên hơn — đó chính là tuyệt vọng.

Anh đi rồi, đi thật xa. Cô không đuổi theo, cũng không dõi theo bóng lưng của anh nữa.

Tối nay, cô nhìn mình trong gương, bỗng nhiên cảm thấy hơi xa lạ. Nhưng cô cũng rất vui, niềm vui mang theo chua xót và kiên cường, bởi vì cô biết, từ nay về sau, cô thật sự trở thành “Thế Vân”.

11. Chương 11: Tháng Ba: Cứu Chuộc

Tưởng Bách Liệt: “Tôi muốn nói với cô là, tôi muốn thấy con người chân thật nhất của cô, không phải là ‘Thế Vân’ kiềm nén trong cơ thể ‘Thế Phân’, cũng không phải là ‘Thế Phân’ kiềm nén tại một nơi gọi là linh hồn của ‘Thế Vân’ — không phải, không phải là cô như vậy, mà là một cô gái nhận ra hành vi sai lầm của mình, vì thế muốn thay đổi — cô hiểu không? Cô không thể thay thế bất cứ người nào.”

Viên Thế Vân: “Sự thật là...tôi phát hiện ‘Thế Phân’ ở trong ký ức của họ vẫn còn sống tốt đẹp như vậy, mà ‘Thế Vân’ lại rời khỏi tầm mắt của mọi người, gần như bị quên lãng. Đó không phải là điều tôi muốn...” Cô nhẹ nhàng lau nước mắt, bình thần nói, “Tôi cướp đi sinh mệnh của em ấy, kết quả còn cướp đi hoài niệm của mọi người về em ấy... Vì thế sau khi gặp Kiến Phi ngày đó, tôi tự hỏi lòng mình, rốt cuộc tôi làm thế có đúng không? Đây thật là cứu chuộc sao? Cái gọi là cứu chuộc này rốt cuộc là cứu Thế Vân, hay là cứu bản thân tôi?”

Viên Tổ Vân: “Đối với anh mà nói, em chưa bao giờ là giấy gói kẹo, mà là một viên kẹo...ngốc nghếch, muốn dùng giấy gói kẹo để che giấu bản thân mà thôi.”

11.1Edit: SamRất nhiều năm về sau, khi cô ngồi trong phòng khám màu trắng ngà tràn đầy bình thần của Tướng Bách Liệt, cô bỗng nhiên có ảo giác, dường như mình đã nằm mơ, một giấc mơ phức tạp không biết làm sao.

Trong tay cô là lon bia, nhưng cô không uống, bởi vì cô không muốn lời nói tiếp theo của mình sẽ do uống say hoặc là dưới sự ảnh hưởng của cồn mà khiến cho thần chí không tỉnh táo. Cô không muốn thế, cô hy vọng thế giới này tỉnh táo, thế thì bản thân cô...cũng tỉnh táo theo chăng?

“Bác sĩ,” đây là lần thứ hai cô gọi anh ta như vậy, “Tôi có lời muốn nói với anh...hoặc nói đúng ra là thẳng thắn với anh...”

“?” Tướng Bách Liệt làm ra tư thế “mời”, hình như chăm chú lắng nghe.

“Tôi không phải...” Cô dừng một chút, lấy dũng khí nói, “Tôi không phải Thế Vân, thực ra, tôi là Thế Phân...”

Cô nghĩ rằng Tướng Bách Liệt sẽ kinh ngạc, hoang mang, phần nộ hoặc là khổ sở... Nhưng anh ta không có, không có gì cả, chỉ là ngơ ngác nhìn cô vài giây, sau đó lộ ra nụ cười hiểu chuyện.

“À...chả trách...đó chính là tại sao thịt cá voi bị nhét trong hộp cá mời.”

“Anh...” Cô kinh ngạc, không biết nên yên tâm hay là mất mát.

Tướng Bách Liệt nhẹ nhàng đặt xuống cây bút trong tay, ấn vào nút ghi âm, sau đó hai tay đan vào nhau tựa người trên lưng ghế, giống như lần đầu tiên gặp mặt, anh ta cho cô một nụ cười khích lệ: “Mời cô nói tiếp, tôi sẽ lắng nghe tất cả những gì cô muốn nói với tôi, hãy nói ra hết đi.”

Cô cười khổ, hình như nhất thời không biết nên tiếp tục ra sao. Cô trầm mặc thật lâu rồi mới nói: “Tôi chính là người chị vốn phải sang Mỹ làm sinh viên trao đổi, nhưng...bởi vì một nguyên nhân nào đó ——”

“—— là bởi vì đàn ông sao?” Anh ta không chút khách khí mà ngắt lời cô.

Cô nằm trên ghế da, nhìn anh ta, không nói nên lời.

Tướng Bách Liệt nhún vai: “Cô đã quyết định nói ra thì hãy nói rõ ngọn nguồn, không cần giấu diếm gì hết —— được chứ?”

Cô chần chờ, rớt cuộc gật đầu.

“Anh nói đúng,” cô ngược mắt lên, nhìn trần nhà màu trắng ngà, bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ tốt đẹp và bị thương như là cách mấy thế kỷ, “So với em gái, tôi là một cô gái bốc đồng, vô cùng tùy hứng...thậm chí còn, rất ích kỷ...”

“...” Anh ta mím môi, không nhìn ra rớt cuộc anh ta đang suy nghĩ gì.

“Tôi năn nỉ em gái thay tôi đi Mỹ, là bởi vì tôi muốn ở bên người tôi yêu, muốn cùng anh ấy mừng sinh nhật, muốn cho anh ấy một sự bất ngờ...thể thôi.” Cô nhớ tới Viên Tổ Vân khi ấy, nhớ tới mái tóc ngắn vàng hoe của anh, khuyên tai lông lánh, còn có nụ cười tại khóe miệng như có như không, nhưng đã cách rất xa, vô cùng xa xăm...

“Em gái cô đã đồng ý?” Âm thanh Tướng Bách Liệt rất dịu dàng, tựa như lời bộc bạch trong mộng.

“Đúng vậy, em ấy đã đồng ý...” Cô nhớ tới khuôn mặt đơn thuần của em gái, cố gắng nhịn nước mắt, “Mặc dù hoang mang, mặc dù không tình nguyện, mặc dù cũng muốn ở lại với người con trai mà em ấy thích —— nhưng em ấy vẫn đồng ý —— vì để tôi vui về... À, tôi nghĩ chỉ là vì khiến tôi vui về.”

“...” Anh ta hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, hình như đang kiên nhẫn chờ đợi.

“Sau đó chuyện đáng sợ kia xảy ra...” Cô cắn môi không nói thêm gì nữa, cô sợ một khi mở miệng thì mình sẽ khóc lên, cảm xúc bị cô đè nén thật sâu rất nhiều năm giờ phút này từ trong một góc chui ra, ngấm vào mỗi một vết thương chưa khỏi hẳn, khiến cô đau đớn.

Tướng Bách Liệt đứng lên, đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nắm bả vai cô, dịu dàng nói: “Dừng cảm một chút, hãy lấy ra dũng khí của cô, cô là một cô gái kiên cường, tôi sẽ giúp cô, được không?”

Lời nói của anh ta tựa như trên mặt biển đen ngòm có một con thuyền nhỏ từ xa đi tới, mặc dù nhỏ bé, nhưng lại khiến cô nhìn thấy một tia hy vọng ở trong tuyệt vọng vô hạn vô biên.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Cô cắn môi, lặp đi lặp lại, cô không phân biệt rõ ràng là muốn nói với Tướng Bách Liệt, hay là với những người yêu thương em gái —— có lẽ, còn có những người yêu thương cô.

“Nếu cô muốn khóc thì hãy khóc ra, hoặc là cô không muốn mình rơi lệ thể thì cũng được, cô hãy dũng cảm kiên nhẫn,” anh ta nhìn cô, “Nhưng tôi muốn nói với cô là, tôi muốn thấy con người chân thật nhất của cô, không phải là ‘Thế Vân’ kiềm nén trong cơ thể ‘Thế Phân’, cũng không phải là ‘Thế Phân’ kiềm nén tại một nơi gọi là linh hồn của ‘Thế Vân’ —— không phải, không phải là cô như vậy, mà là một cô gái nhận ra hành vi sai lầm của mình, vì thế muốn thay đổi —— cô hiểu không?”

Nước mắt cố nén rốt cuộc chảy xuống, cô nghe được tiếng nức nở của mình, nhưng lại bất giác mỉm cười với người đàn ông trước mắt.

Cô suy nghĩ, biểu tình trên mặt mình giờ phút này nhất định rất kỳ quái, vừa cười vừa khóc, rốt cuộc là vui sướng hay là bi thương? Hoặc là...có cả hai?

“Được rồi...” Cô nói dứt quãng, “Tôi sẽ thử...làm như vậy...”

“Tốt, hãy để tôi nhìn thấy con người kia của cô, quen biết cô lần nữa.” Nụ cười của Tướng Bách Liệt vẫn dịu dàng như vậy, có lẽ trong đó cũng chứa đựng sự cổ vũ, khiến cho mọi người nhìn thấy nụ cười này đều sinh ra hy vọng trong lòng.

Anh ta vỗ vai cô, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi của mình, hai tay đan vào nhau, lẳng lặng chờ đợi.

Cô lau nước mắt trên mặt, điều chỉnh cảm xúc của mình một chút, rồi mới nói: “Anh biết không, tôi chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình ở đây nói những lời này với anh...điều đó đối với tôi dường như là một giấc mộng.”

“Mộng?... Ý cô nói là sự thật hoặc là về những năm trước kia?”

Cô nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Có lẽ cả hai, tất cả những năm tháng tôi coi mình là Thế Vân, với tôi mà nói đều như là giấc mộng.”

“Là mộng đẹp hay là ác mộng?”

Cô cười ảm đạm, sắc mặt có phần hờ hững vô mớ mị: “Anh hy vọng tôi trả lời thế nào...”

“Tôi hy vọng cô đưa ra câu trả lời chân thật.”

“...”

“...”

“...Không phải mộng đẹp, cũng chẳng phải ác mộng, mà là một giấc mộng khiến tôi không thể tỉnh lại.”

“Chẳng lẽ chưa từng có ai phát hiện sao?”

“Tôi không biết... Ban đầu tôi không hề cố tình đóng vai em ấy, hoặc là nói, tôi sợ hãi, quả thật không biết nên làm những gì, tôi chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, không giải thích tôi là ai với bất kỳ người nào.”

“...”

“Nhưng khi tôi rốt cuộc hạ quyết tâm trở thành ‘Thế Vân’, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, không dám gặp ai cả. Tôi chẳng biết có người chú ý hay không...nhưng tôi cũng không cho họ nhiều cơ hội để phát giác.”

“À...” Anh ta bừng tỉnh hiểu ra, “Đó là lý do tại sao cô sang Anh tám năm trời.”

Cô gật đầu: “Tôi muốn yên tĩnh, chuyên tâm trở thành Thế Vân, thay em ấy sống sót, thay em ấy trưởng thành, nhưng tất cả những người quen biết em ấy đối với tôi là một trở ngại. Vì thế tôi vội vã rời đi...”

“Việc đó phải lấy dũng khí rất lớn nhỉ?”

“?”

“Vứt bỏ con người ban đầu, sống như một người khác.” Anh ta mím môi, như là không xác định nói thế này có tổn thương cô hay không.

Cô không trả lời ngay, mà im lặng chốc lát, rồi nói: “Đúng vậy, anh nói đúng... Nhưng đối với tôi nó cũng không cần dũng khí quá lớn, mà là một chuyện...phải làm.”

“...”

“Đương nhiên ngay cả bản thân tôi cũng lấy làm kinh hãi,” cô rót cuộc uống một ngụm bia, “Khi ngồi trước gương, nhìn thấy khuôn mặt mình trong đó, tôi hy vọng biết bao đó không phải là tôi, mà là Thế Vân. Có một khoảnh khắc, tôi coi mình là ma quỷ, là linh hồn, chỉ lặng lẽ quan sát nhưng không thể thay đổi bất cứ điều gì trên thế giới này.”

“Vì thế cô muốn trở thành cô ấy sao?”

“Đúng vậy...có lẽ là vậy...” Cô cảm thấy trái tim mình bắt đầu bình tĩnh trở lại, tám năm rồi đây là lần đầu tiên nó bình tĩnh. Đó chính là đáp án của cô, biến thành người khác là đáp án sao?

Tưởng Bách Liệt hé miệng muốn hỏi tiếp, nhưng bị cô ngắt lời. Cô biết, không phải vậy, đó chỉ là một phần của đáp án, nhưng mà trái tim con người không có cách nào dùng một bộ phận kia để giải thích, cuối cùng cô đã có dũng khí, loại dũng khí mà Tưởng Bách Liệt đã nói.

“Nhưng có lẽ, còn bởi vì tất cả những người yêu thương Thế Vân, họ đều vui mừng, hạnh phúc vì ‘em ấy’ vẫn còn sống —— à, kỳ thật, tôi muốn nói rằng tôi không kiên cường như anh nghĩ đâu, ngược lại tôi rất yếu đuối —— hèn nhát không dám nói sự thật với mọi người, sợ họ thất vọng, trách móc, cũng sợ bản thân mình áy náy hối hận.”

“...” Tưởng Bách Liệt nhìn cô, sắc mặt hiện lên vẻ sững sờ.

“Tôi hiểu rõ chính mình, đó mới là con người chân thật, không chỉ cởi mở, hoạt bát, lạc quan, đồng thời cũng tùy hứng, ích kỷ, yếu đuối.”

Sau khi nói xong, cô bỗng nhiên cảm thấy nhìn thấu đáy lòng mình, không phải như trút bỏ gánh nặng mà là nhìn thấu, nó không mang đi đau khổ cũng chẳng mang đến hạnh phúc.

“Có một điểm anh nói đúng, tôi chính là một cô bé đã làm sai chuyện lại không chịu thừa nhận với người khác và chính mình, tôi lựa chọn thay Thế Vân sống sót, tôi nghĩ đó là sự cứu chuộc, tôi cho là vậy...nhưng tôi đã sai rồi...” Cô ghen ngào không nói tiếp nữa.

“Cô không thể thay thế bất cứ người nào.” Âm thanh Tưởng Bách Liệt vẫn dịu dàng, ngữ khí cũng khẳng định.

“Đúng vậy...đúng vậy...tôi sai rồi, tự tôi cho là cứu chuộc, trả giá, thật ra nó chỉ là một loại tùy hứng và ích kỷ khác thôi.”

“...”

“Anh từng hỏi tôi, rốt cuộc tại sao quyết định trở về nơi này.”

“Là bởi vì gặp bạn học cũ của —— chị —— xin lỗi, là của cô phải không?”

Cô gật đầu: “Người nên xin lỗi phải là tôi, tôi đã nói dối với anh.”

“Ý cô là việc gặp lại bạn học cũ.”

“Không, gặp được Kiến Phi là thật...nhưng tôi từng nói với anh, là bởi vì sau khi gặp cô ấy tôi mới nhớ lại mọi thứ mà trở về ——”

“—— thế thì sự thật là gì?”

“Sự thật là...tôi phát hiện ‘Thế Phân’ ở trong ký ức của họ vẫn còn sống tốt đẹp như vậy, mà ‘Thế Vân’ lại rời khỏi tầm mắt của mọi người, gần như bị quên lãng. Đó không phải là điều tôi muốn...” Cô nhẹ nhàng lau nước mắt, bình thần nói, “Tôi cướp đi sinh mệnh của em ấy, kết quả còn cướp đi hoài niệm của mọi người

về em ấy... Vì thế sau khi gặp Kiến Phi ngày đó, tôi tự hỏi lòng mình, rốt cuộc tôi làm thế có đúng không? Đây thật là cứu chuộc sao? Cái gọi là cứu chuộc này rốt cuộc là cứu Thế Vân, hay là cứu bản thân tôi?”

“...” Anh ta nhìn cô, không nói gì, có lẽ không nói nên lời.

“Tôi không hiểu, những vấn đề này đều tra tấn tôi mỗi ngày...”

“Vì thế cô trở lại, thật ra là muốn tìm đáp án?”

“...Đúng vậy,” cô gật đầu, “Đúng vậy.”

“Thế thì cô đã tìm được chưa?” Anh ta nhìn ánh mắt cô, đặc biệt nghiêm túc hỏi.

“Có lẽ...” Cô gật đầu liên tục, mặc cho nước mắt chảy xuống không ngừng.

“...”

“Còn có một chuyện...tôi không nói với anh.” Cô nhìn lon bia trên bàn, suy nghĩ nên nói thế nào.

Tướng Bách Liệt trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nói: “Cô gặp một người đàn ông phải không?”

“...” Cô hoảng hốt ngẩng đầu, cổ họng hình như bị nghẹn, không thể thốt ra âm thanh.

Anh ta mỉm cười: “Được rồi, tôi là một người rất nhạy cảm...hơn nữa có chút sâu sắc. Kỳ thật tôi luôn cảm thấy cô có chuyện giấu tôi —— là giấu diếm cô hiểu không, chẳng phải một sự kiện nào đó hay một cá nhân nào đó không đáng nhắc tới, mà là không đề cập tới. Hơn nữa trực giác của tôi nói cho tôi biết, đó là chuyện về một người đàn ông, hôm nay sau khi nghe cô nói những điều này, tôi đoán rằng...chính là người đàn ông kia phải không?”

“...Tôi nghĩ tôi không thừa nhận cũng không được rồi.” Cô cười khổ.

Anh ta nhìn cô, vẻ mặt ôn hòa, nhưng không nói gì, hai người đều trầm mặc, giống như không ai biết nên tiếp tục thế nào, cho đến khi anh ta nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Thật có lỗi, hôm nay tôi còn có hẹn với người khác, thật ra sau khi nghe cô nói xong đoạn mở đầu tôi vốn định âm thầm gửi tin nhắn hủy bỏ cuộc hẹn này, nhưng bây giờ tôi lại thay đổi chủ ý.”

“?”

“Bởi vì hai chúng ta đều cần thời gian để suy nghĩ. Hôm nay cô có dũng khí chạy tới chỗ tôi, tôi thật sự rất vui, vui mừng từ trong thâm tâm, đó là một sự thay đổi rất lớn, nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta cần suy nghĩ kỹ càng, nhất là tôi, chỉ lắng nghe thôi cũng không phải là sự giúp đỡ lớn nhất cho cô, vì thế tôi nghĩ rằng hôm nay chúng ta tốt nhất nên dừng tại đây, cuối tuần rồi tiếp tục.”

“...Được.”

Cô đứng lên chỉnh lại áo khoác và túi xách, bàn tay lướt qua lon bia trên bàn, cô có nỗi xung động muốn uống một hơi cạn sạch, nhưng cuối cùng cô vẫn dằn lòng.

Cô bỗng nhiên không phân biệt rõ ràng người nào mới là mình chân thật, là người muốn uống một hơi cạn sạch, hay là người ra sức nhẫn nhịn kia?

“Thật ra,” bàn tay Tướng Bách Liệt đang viết trên sổ khựng lại, “Tôi vốn muốn hỏi cô một câu cuối cùng.”

“?” Cô nhìn anh ta, ánh mắt như là học sinh tiểu học mới vừa học môn toán.

“Chính là...là điều gì thúc đẩy cô tới đây ngày hôm nay, nói cho tôi biết tất cả.”

“...”

“Nhưng tôi nghĩ bây giờ cô không cần trả lời, tôi đã có thể đoán được rồi.”

Cô cười thản nhiên, mặc dù nụ cười hơi chua xót, nhưng không che giấu gì cả.

Cô tạm biệt anh ta, xoay người muốn đi, nhưng bỗng nhiên sực nhớ gì đó mà quay đầu lại, nói: “Bác sĩ Tướng, anh biết không, trước khi tới đây, tôi từng lo lắng tưởng tượng ra phản ứng của anh, tôi nghĩ rằng anh sẽ bị tôi dọa giật mình, nhưng mà...”

“?”

“Cuối cùng người bị giật mình ngược lại là tôi.”

“Thật vậy sao?” Anh ta bật cười hỏi.

“Ừm, cho dù nói thế nào cũng cảm ơn anh...” Ánh mắt cô lần đầu tiên bình thản, “Cảm ơn anh không coi tôi như là một ‘quái vật’, dù rằng bản thân tôi có khi cũng sẽ nghi ngờ chính mình, nhưng mà vẫn cảm ơn anh...”

Anh ta cười tươi lắc đầu, giống như đang nói “Không cần cảm ơn”.

Cô xoay người đi tới cửa, vươn tay cầm nắm cửa, sau lưng truyền đến âm thanh bình tĩnh lại chân thành của Tưởng Bách Liệt.

“Thế Phân!”

“...” Cô ngơ ngác nhìn bàn tay mình, không biết có nên đáp lại không.

“Tôi có thể gọi cô như vậy không?”

Cô xoay người nhìn anh ta, tựa như lần đầu gặp mặt, anh ta cao giọng nhờ cô hỏi thăm “Thế Phân”.

Cô chần chờ một chút, sau đó khẽ gật đầu.

Anh ta cũng gật đầu, dịu dàng nói: “Xin chào, Viên Thế Phân, tôi là Tưởng Bách Liệt.”

Mở cửa phòng, nhìn thấy căn phòng tràn đầy u ám và trống trải, Thế Phân hơi hoảng hốt. Ba tuần trước, cô vẫn ở trong mộng, giấc mộng chân thật như vậy, tưởng rằng sẽ cứ thế cả đời cũng không tỉnh lại. Nhưng hiện tại, cô ngồi trên sofa, trở về con người thực sự, ngược lại cô cảm thấy mọi thứ đều trở nên hư ảo — ít nhất, cô còn chưa quen với tên của mình.

Tưởng Bách Liệt nói, không cần hỏi lại là điều gì thúc đẩy cô nói ra tất cả. Nhưng cô nghĩ, có lẽ “tên đầu số” kia không ngờ rằng anh có sức ảnh hưởng to lớn như thế đối với cô, nếu không cô đã im lặng mãi mãi.

Cô cảm di động, tìm danh bạ điện thoại, tại vị trí đầu tiên có một dãy số, cô biết đó là số của ai, không phải cô cố tình không lưu lại, trên thực tế cô đã lưu lại, từ lần đầu tiên anh gọi thì cô đã lưu lại...nhưng mà phần tên họ lại chưa trống, vì thế mỗi lần anh gọi tới đều chỉ là một dãy số, dãy số xếp đầu tiên trong danh bạ điện thoại.

Ngón tay cô chần chờ, cuối cùng vẫn không ấn nút xuống. Một tin nhắn gửi qua, cô vội mở ra, nhưng thất vọng phát hiện cái đầu tiên là quảng cáo, vì thế cô ấn nút xóa bỏ hình ảnh lấp lóe trên màn hình, sau đó tin nhắn tiếp theo di chuyển lên trên, cô ngơ ngác nhìn tin nhắn kia, là Thạch Thụ Thần gửi qua, cũng chỉ có vài chữ: trước tết âm lịch tớ đã đến New York, mọi việc đều ổn, đừng nhớ.

Cô đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy nước khoáng, cô biết đây là thói quen không tốt, dạ dày sẽ không chịu nổi, nhưng cô vẫn lơ đãng đau sắp đến mà hưởng thụ khoái cảm trong chốc lát — bởi vì có lẽ chỉ vào lúc này cô mới cảm thấy mọi thứ trở nên chân thật.

Khi cô cất cái chai trở lại, vô tình nhìn thấy thịt hun khói đặt ở một góc, đó là thịt hun khói của ba tuần trước.

Cô ngẩn ngơ đứng trước tủ lạnh, nhớ tới lễ tình nhân hôm đó, cô không khỏi thần thờ...

Đó là một buổi tối, cũng có mưa phùn như đêm hôm nay, đồng hồ chạy tích tắc trên tường, cô nhìn anh, trong lòng lặp đi lặp lại câu nói mà anh đã thốt ra vài giây trước: “Nhưng tại sao em muốn lừa gạt chính mình, em thật sự có thể lừa gạt bản thân em sao...Thế Phân?”

Cô muốn phản bác, phản bác từ đầu đến cuối, muốn hét lên phẫn nộ đuổi anh đi, tốt nhất là hùng hổ đóng sầm cửa lại, rồi hô to “Sau này đừng để tôi thấy anh nữa!” — như vậy anh sẽ biến mất chẳng, vĩnh viễn biến mất trước mặt cô? Như thế những ngày sắp tới, không còn người đàn ông có tính tình xấu xa quấy rầy cô ngày đêm, không còn người đàn ông như vậy, khiến cô không tự chủ được muốn tới gần, thay đổi, truy tìm một giấc mộng vốn không nên thuộc về cô...

Thế nhưng, cô lại nghe được âm thanh của mình, bình tĩnh mà lạnh nhạt nói:

“Anh...biết được khi nào?”

Anh nhìn cô, tựa như nhìn một người đã lâu không gặp: “Nếu anh nói với em, là lúc anh nghe được em hát ca khúc kia... Em có bắt ngờ không?”

Cô cười khỏ, nhẹ giọng nói: “À, em cũng nghĩ vậy...”

“Lúc anh đi vào phòng, anh chợt cảm thấy mình không thể hô hấp, trong đầu óc chỉ có một ý nghĩ —— cô ấy là Thế Phân!”

“...”

“Anh rất muốn thuyết phục chính mình, đó không phải là em, mà là Viên Thế Vân, nhưng anh không thể...hàng đêm mỗi khi nhắm mắt lại, bên lỗ tai anh sẽ vang lên giọng hát kia, còn có khuôn mặt tươi cười của em...về tám năm trước.”

Cô quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh, cố gắng nói với mình tuyệt đối đừng rơi nước mắt.

“Em biết không, chính anh cũng rất hoảng hốt, anh cho rằng mình đã quên em từ lâu, ít nhất anh rất cố gắng để quên đi em, vô cùng cố gắng...vượt qua sự tưởng tượng của em.”

“...” Cô ôm lấy cánh tay mình, không thể kiềm chế mà run rẩy.

“Không ai biết anh làm gì, anh cũng không cần được hiểu thông. Anh chỉ là vứt bỏ khuyển tai, không nhuộm tóc nữa, không đi chơi bóng, không trốn học, cũng không liên lạc với những người quen biết em. Ba nói với anh, dường như trong một đêm anh không còn là chàng trai ngang bướng, mà là một người đàn ông, trầm tĩnh nhưng cô độc, khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Em nhất định không ngờ phải không, lúc em đang biến thành một người khác, anh cũng trở thành một người khác...” Anh nhếch khóe miệng, nụ cười trên mặt rất bất đắc dĩ.

“Đừng nói nữa...”

“Anh cũng từng có bạn gái, anh cảm thấy các cô ấy rất đáng yêu, đều đáng để anh yêu, nhưng cuối cùng họ đều rời khỏi anh... Các cô ấy rất đau khổ, bởi vì lúc nào cũng vậy, vào khoảnh khắc anh sắp yêu ai thì anh chợt nhớ tới em, sau đó anh không thể tự kiềm chế biến thành một người tổn thương người khác.”

“Đừng...đừng nói nữa...” Trước mắt cô là một mảnh mơ hồ.

“Sau đêm tụ họp đó, anh bắt đầu mất ngủ cả đêm, anh nhiều lần hỏi mình đó có phải là em không, nhưng anh lại sợ nhận được đáp án. Anh không dám suy nghĩ sau khi dấy lên hy vọng rồi lại thất vọng, nó sẽ khiến anh trở thành bộ dạng gì nữa, có lẽ là tuyệt vọng mãi mãi —— em biết không, anh dùng thời gian tám năm thử biến mình thành một người khác, một người chẳng có chút liên quan đến em, nhưng mà một ca khúc, chỉ vì một ca khúc, anh lại bị hạ dưới câu thần chú kia.”

“...”

“Anh đã sống những ngày tháng khó khăn khi dây dưa với sự nghi hoặc và sợ hãi, cho đến có một ngày, anh cầm quyển sách trong tay, đọc được một câu như vậy: nếu tồn tại hoài nghi nào đó trong trái tim, tốt nhất hãy làm rõ, nếu không trong lòng như có một bóng ma, rất muốn đuổi đi, nhưng làm thế nào cũng không bỏ được, cuối cùng rơi vào địa ngục chỉ có chính mình. Vì thế anh nói với bản thân, hãy thử một lần đi, nếu em không phải thế thì anh sẽ chết lòng.”

Trong đầu cô xuất hiện quyển sách do Hạng Phong viết đặt trên tủ đầu giường của anh, nhất thời cô thất thần —— hóa ra sự bắt đầu của mọi thứ chỉ là vì một ca khúc, cùng với một quyển sách...

Hai người im lặng rất lâu, anh nhìn cô, cô nhìn ngoài cửa sổ, không ai nói gì, dường như những lời vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Ánh đèn neon xa xa lấp lóe những sắc màu đỏ da cam xanh lục xanh lam tím nhanh chóng, tựa như duyên phận giữa người với người trên hành tinh cô đơn này, nhìn có vẻ lộn xộn, nhưng trong sâu xa nó đã có quy luật của riêng mình.

Khóe miệng cô hình như kéo ra nụ cười như có như không, đó không phải là nụ cười của “Thế Vân”, mà là của chính cô: “Cho nên anh lên cho em ăn một miếng bông cải xanh ư?”

“Em từng nói cho anh biết rất nhiều điểm khác biệt giữa em và Thế Vân, ví dụ như tính cách, sở thích, đối với cùng một thứ sẽ sinh ra phản ứng khác nhau...”

“Nhìn thấy bộ dạng giấu diếm vì dị ứng của em, anh nhất định rất ngạc nhiên phải không...” Cô cười khổ, cô có thể thay đổi rất nhiều, nhưng không cách nào đổi được những thứ bẩm sinh, cô nghĩ rằng em gái là một con người khác của mình trên thế giới này, nhưng cô sai rồi, giống như Tưởng Bách Liệt đã nói, không ai có thể thay thế ai.

“...” Anh nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp.

“À...” Cô tiếp tục, “Còn có rượu có ga mùi trái cây...”

“...”

“Có lẽ, còn có rất nhiều rất nhiều...”

“...”

“Nhưng tại sao anh không vạch trần em, tại sao còn muốn làm bộ như không có gì?”

“Bởi vì,” trên mặt anh lần đầu tiên lộ ra biểu tình bi thương, đó là biểu tình cô chưa bao giờ thấy, giống như người đàn ông che giấu trái tim mình trong một góc, thực ra cũng yếu đuối, “Anh muốn từng giây từng phút nhắc nhở em sự tồn tại của anh...”

“...”

“Trên thế giới này, ngoại trừ ba mẹ người thân bạn bè của em, còn có một người...cũng từng bởi vì sự ra đi của em mà...cảm thấy tuyệt vọng...”

Nước mắt cô rót cuộc chảy xuống, mặc dù khuôn mặt vẫn mỉm cười, mặc dù con đường này là chính cô chọn, nhưng giờ phút này, khi cô nhìn thấy ánh mắt anh, cô không khỏi áy náy, thậm chí hối hận.

Trong lòng cô lặp đi lặp lại câu nói xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...nhưng bước chân bất giác di chuyển, cô nhận ra mình không thể đối mặt với anh nữa, ít nhất đêm nay không được.

Cô mở cửa ra, nghiêng người đứng bên cạnh, đây không phải là đuổi anh, chỉ hy vọng anh có thể rời đi, tạm thời rời khỏi nhà cô, rời khỏi thế giới và tầm mắt của cô.

Viên Tổ Vân chậm rãi đi đến cửa, anh không nhìn cô: “Nếu có một ngày, em muốn gặp anh thì hãy đi tìm anh...”

“...” Cô không trả lời anh, cô sợ một khi mình mở miệng, thế giới này sẽ thay đổi.

Anh đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng bước, dùng âm thanh trầm thấp mà khàn khàn nói: “Còn có một câu anh muốn nói với em...”

“?”

“Đối với anh mà nói, em chưa bao giờ là giấy gói kẹo,” anh dừng một chút, “Mà là một viên kẹo...ngốc nghếch, muốn dùng giấy gói kẹo để che giấu bản thân mà thôi.”

Tuần thứ hai của tháng ba, thời tiết tại Thượng Hải bắt đầu chột nóng chột lạnh, Tử Mặc nói, mấy năm gần đây đều vào xuân rất sớm, nhưng nhiệt độ lại thất thường, giống như một đứa trẻ khó khăn lắm mới thoát khỏi sự gò bó của người lớn, vùng vẫy khỏi cái ôm giam cầm, tuy nhiên đứa trẻ nhận ra rằng mình còn chưa chuẩn bị tốt để chạy đi thế nào.

Thế Phân cảm thấy loại ả dụ này của Tử Mặc rất thú vị, vô cùng thú vị, thậm chí cô còn cảm thấy đó không giống như lời của Tử Mặc, hay là...cô không thật sự hiểu Tử Mặc như trong tưởng tượng của mình.

Cô xin công ty nghỉ phép một tuần, không làm gì hết, chỉ lên mạng, đọc sách, hoặc là cầm cà phê nóng ngăn người trước cửa sổ, nhưng phần lớn thời gian cô dùng để thu dọn những thùng giấy vẫn còn chồng chất ở

một góc từ khi chuyển nhà. Trên thực tế bản thân cô cũng không biết bên trong chứa gì, một số là từ Anh mang về, còn một số là do mẹ giúp cô thu xếp.

Lúc sắp xếp đồ đạc, thời gian luôn trôi qua nhanh, giống như cả buổi chiều trôi qua trong nháy mắt, cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng khi phục hồi tinh thần thì đầu óc lại trống rỗng.

Ngoài Viên Tổ Vân và Tưởng Bách Liệt ra, cô không nói bí mật của mình cho bất cứ ai hết, cô không biết phải nói sao, cũng không biết có nên nói hay không. Nếu nói ra, mọi người đã vất vả trở về cuộc sống yên tĩnh sẽ vô tình bị làm xáo trộn, nỗi đau dần dần phai nhạt sẽ muốn xé tan đáy lòng mà tuôn ra, khiến người ta run rẩy sợ hãi.

Cô không đủ sáng suốt và dũng khí để đối mặt với tất cả, cô cần giúp đỡ, cho dù là từ người khác hay là từ chính mình.

Buổi tối Tử Mặc và Hạng Tự hẹn cô đi ăn, gần đây hai người này luôn như hình với bóng, khiến cô có chút buồn bực. Bọn họ đến nhà hàng hải sản mới mở cửa ở đối diện khu chung cư, nói là nhà hàng, thực ra gần như là quán ăn lớn, tại cửa là tầng tầng lớp lớp hồ cá trong suốt, bên trong có các loại hải sản, ngồi vào chỗ xong, Hạng Tự đẩy hứng thú đi chọn hải sản, để lại cô và Tử Mặc phụ trách việc lấy nước trà rửa bộ đồ ăn.

“Đúng rồi,” cô nói, “Coi mắt sao rồi, vụ coi mắt cậu nói lần trước sau đó thế nào?”

Tử Mặc bất giác nhìn Hạng Tự ở cửa, dùng sức lau cái chén trong tay: “À...bị tới bỏ hẹn rồi...”

“Mẹ cậu không giận sao?”

Tử Mặc cười rộ lên, chất phác gật đầu: “Giận chứ...mắng tở, anh tở còn cả ba tở cũng mắng luôn...”

Cô cũng cười, đây là Tử Mặc cho dù chọc giận ba mẹ cũng có thể bình tĩnh đối mặt.

“Cơ mà,” ngữ khí chất phác dừng một chút, “Cho dù tức giận thì vẫn là mẹ tở mà.”

“...”

“Ba mẹ là thế, mặc kệ con cái làm gì, cũng là người muốn bao dung. Cho nên, đừng nghĩ nhiều quá, cứ nói ý nghĩ thật sự của mình cho họ biết là được rồi...”

Trên khuôn mặt tươi cười chất phác của Tử Mặc mang theo chút biểu tình làm nũng, tựa như một cô gái nhỏ quật cường lại ngoan ngoãn, mặc dù không thể toại nguyện mọi việc, nhưng trong lòng lại thẳng thắn vô tư.

Lắng nghe câu nói này của Tử Mặc, cô không khỏi nhớ tới mẹ mình, theo một mức độ nào đó mà nói, trong trận tai họa đáng sợ kia, mẹ đã mất đi hai người con: một đứa rời khỏi thế gian, một đứa thì tha hương. Cô bốc đồng, vô cùng tùy hứng, nhưng mẹ chưa từng trách cô, một câu cũng không có...

Bữa cơm này cô ăn uống mà chẳng yên lòng, luôn bất giác nhớ tới người thân của mình, cô chợt có một nỗi xung động, chính là đứng trước mọi người nói ra tất cả, sau đó ngủ một giấc, từ ban đêm đến sáng sớm.

“Thế Vân? Thế Vân?”

Âm thanh Tử Mặc kéo cô về từ trong suy nghĩ của mình, cô ổn định tinh thần, nhưng không biết có cần đáp lại hay không.

Cô bỗng nhiên có một ý tưởng thế này: cô nên trả lại cho em gái...toàn bộ mọi thứ đã bị cô cướp đi.

“Này!” Điều thuốc của Viên Tổ Vân sắp cháy hết, anh dùng biểu tình cười như không cười nói, “Đi thôi, anh dẫn em đến một chỗ vui.”

“Ở đâu?” Thế Phân nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

“Đi rồi biết.” Nói xong anh vươn ra bàn tay thật to, đặt ở trước mặt cô.

Cô chân chừ, rốt cuộc vẫn vươn tay nắm lấy, như là không bao giờ muốn tách ra.

Anh đưa cô đến một đỉnh núi, nhìn xuống thành phố dưới chân núi, nơi đó là một chiếc cầu vồng, mỗi một màu sắc đều nói lên hạnh phúc bất tận. Cô nhìn một bên mặt anh, đó là khuôn mặt tươi cười đặc trưng của một thiếu niên, giống như tất cả vui sướng vừa mới bắt đầu.

“Thế Phán!”

Phía sau lưng cô vang lên một âm thanh quen thuộc, cô biết, đó là Thế Vân.

Thế Vân nhìn cô, khuôn mặt không có biểu tình, trong đôi mắt là biểu cảm khiến người ta phát điên, cô biết đó là ưu thương và chết lặng.

“Em đi đây.” Thế Vân nói.

“Không!” Cô kêu to, muốn vươn tay bắt lấy em gái, nhưng chỉ nhìn thấy em gái biến mất khỏi mình.

Không còn chút bóng dáng.

Thế Vân mở choàng mắt, xuất hiện trước mắt cô không phải là đỉnh núi hạnh phúc và thành phố đầy màu sắc, mà là một mảnh tối tăm tĩnh lặng.

Trên trần nhà tối om có một vầng sáng nhàn nhạt gần như không nhìn thấy, cô vươn tay bật công tắc đèn đầu giường, một ánh sáng hơi chói mắt bỗng nhiên chiếu rọi trong bóng đêm, khiến cô phải nhắm mắt lần nữa, cho đến khi cô dần dần thích ứng.

Cô rốt cuộc biết được đó là một giấc mộng. Nhưng mà cô không phân biệt rõ ràng, cô gái biến mất trước mắt cô là Thế Vân, hay là...chính mình trở thành “Thế Vân”?

Nếu là chính cô thì tại sao cô chưa từng để ý đến, ánh mắt ưu thương và chết lặng kia là sao?

Đồng hồ báo thức đặt cạnh đèn đầu giường hiển thị thời gian hiện tại — 03: 25.

Cô rời giường đến phòng bếp rót một ly nước lạnh, uống một ngụm, cảm thấy cảm giác mát lạnh từ trên đầu đi thẳng xuống bàn chân.

Laptop trên bàn còn mở ra, cô đi qua bấm nút, qua vài giây màn hình liền sáng lên.

Cô ngồi trước màn hình ngẩn ngơ, không biết mình muốn làm gì.

Qua thật lâu, cô di chuyển con chuột, mở ra trang web, tìm hộp thư điện tử của mình, bắt đầu viết thư.

Chị Tào Thư Lộ thân mến:

Chị khỏe không? Hy vọng chị mọi việc đều tốt.

Em là một cô gái, đồng thời cũng là một thính giả, từ rất lâu trước kia em đã yêu thích giọng nói và tiết mục của chị trong sóng điện từ. Còn nhớ thời học sinh em thỉnh thoảng viết thư cho chị, thổ lộ tiếng lòng, lúc đó nếu lá thư của em có thể được chị hay là chị Tiểu Mạn đọc trong tiết mục, thật sự là một chuyện còn vui vẻ hơn khi đạt thành tích cao trong cuộc thi đấy. Theo năm tháng trôi qua, những người bạn em từng yêu thích tiết mục của chị đã dần dần trưởng thành, rất hiếm khi có thời gian, có tâm tình để làm một thính giả trung thành, theo mọi người đắm chìm trong niềm vui của tiết mục trong sóng điện từ. Bọn em đặt mình trong đủ loại phim truyền hình, điện ảnh, kịch nói, tất cả những gì có thể mang đến cho bọn em cái gì đó tác động đến thị giác, như là một phần của cuộc sống, khó mà dứt bỏ ra được. Nhưng mỗi khi em lặng lẽ ngồi trước cửa sổ, trong lòng lại cảm thấy mất mát, một loại mất mát vô cớ, vì thế cuối cùng em biết được vấn đề ở đâu — em nghĩ, là bởi vì bọn em không thể thổ lộ tiếng lòng như trước đây.

Cho nên, hôm nay em lấy dũng khí, viết một bức thư cho chị, là muốn nói với chị, từ trong thâm tâm, em không bao giờ quên mất niềm vui và hạnh phúc mà sóng điện từ mang đến cho em, cũng chưa từng quên chị đã nghiêm túc lắng nghe mỗi một câu em nói, tất cả mọi thứ đều được em cất giữ trong một cái hộp nhỏ — mặc dù nó có lẽ là một chiếc hộp Pandora — nhưng em vẫn muốn nói với chị, cảm ơn, cảm ơn chị từng cùng em đi qua rất nhiều ngã tư đường trong cuộc sống.

Cuối cùng, em muốn nhờ chị trả lời một câu hỏi, dựa theo trực giác của chị mà đáp là được rồi: nếu có một ngày, một người nào đó mà chị quý mến nói với chị rằng, người ấy không phải là người mà chị luôn coi là

vậy, mà là anh chị em của người này, hơn nữa người chị luôn quý mến kia đã rời khỏi thế giới này từ lâu... Nếu là vậy, chị sẽ có cảm tưởng thế nào?

Xin chị hãy trả lời theo trực giác, được không? Cảm ơn.

Tình cầu cô đơn

Cô nhấn nút “Gửi thư”, sau đó thở phào nhẹ nhõm, không biết Thư Lộ còn nhớ có một cô gái từng gọi là “Viên Thế Phân” không? Có lẽ đã quên rồi, bởi vì đó là chuyện rất lâu rất lâu trước kia, lâu đến nỗi...bản thân cô cũng suýt quên đi.

Trong tay cô vẫn cầm ly nước lạnh, nhưng chẳng uống ngụm nào, cô đứng trước cửa sổ, nhìn đèn neon ở đằng xa, bây giờ ở đó là một mảnh tối đen, nhưng mỗi khi ánh đèn rực rỡ bật lên nó lại tràn đầy màu sắc. Cô bỗng nhiên cảm thấy xa lạ, tại thành phố đắm chìm trong bóng đêm này cô nhìn nó lại thấy xa lạ như thế, đáy lòng cô có một âm thanh kỳ quái nói rằng: rốt cuộc, trong tám năm trời mình rời khỏi, đã xảy ra những gì? Thay đổi những gì?

Ba mẹ và người thân dần dần ra khỏi mây mù, ba mẹ đã ly hôn quan hệ không còn căng thẳng nữa, cậu và mợ từ từ thoát khỏi tâm tình tự trách, những người này khi nhìn cô đã không còn tràn ngập đau khổ và bi thương, mà là một sự kiên định, bởi vì từ trong cuộc sống bọn họ đã nhận được sức mạnh và dũng khí.

Tử Mặc và Hạng Tự vẫn như xưa, chỉ là cô luôn cảm thấy vẻ chất phác trong mắt Tử Mặc có đôi khi trở nên cơ trí, cô ấy nhất định đã nỗ lực thay đổi bản thân. Bảo Thực rốt cuộc đã có một nơi chốn tốt, Kiến Phi mặc dù gặp thất bại trong hôn nhân, nhưng vẫn mỉm cười đối diện với mỗi người.

Còn Thạch Thụ Thần...anh ta nhất định cũng phải thay đổi gì đó, bằng không sẽ không đi tha hương, hoặc là ít nhất anh ta có dũng khí bắt đầu cuộc sống mới, anh ta như thế —— mới là Thạch Thụ Thần mà Thế Vân thích.

Về phần Viên Tổ Vân, anh đã thay đổi, cô gần như không nhận ra. Anh trở thành một người đàn ông xuất sắc, một người mà tám năm trước cô tuyệt đối không thể tưởng tượng ra. Nhưng ở trong thâm tâm cô, cô lại cảm thấy anh chẳng thay đổi...giống như Tưởng Bách Liệt đã nói, bắt đầu từ hôm đó, thời gian đã ngừng lại với bọn họ.

Thế thì, thời gian tám năm, thật sự có thể thay đổi gì sao?

Cô có thay đổi chính mình không?

Di động rung rung giữa nệm và gối đầu, vào lúc rạng sáng yên tĩnh, nó có vẻ vang dội. Cô không khỏi giật mình, lấy lại tinh thần, cô đi qua cầm di động, kính ngạc phát hiện trên màn hình nhảy ra một dãy số.

“A lô?...” Do dự một chút, cô rốt cuộc bắt máy.

“Không ngủ được sao?” Âm thanh Viên Tổ Vân trầm thấp khàn khàn, khiến người ta không khỏi đau lòng.

“Em đang ngủ...”

“Thế tại sao đèn còn sáng?”

“...” Cô vươn tay kéo màn ra, muốn xem con đường dưới lầu, nhưng phát hiện từ tầng 31 cao cao làm thế nào cũng không thấy rõ.

“Anh là cô bé bán diêm.” Anh nói hài hước.

“...Lạnh không?” Cô mím môi, không biết nên nói gì.

“Nếu lạnh, em sẽ mời anh lên ngồi sao?”

Âm thanh của anh tựa như tiếng chuông gõ trong đêm khuya, trong khoảnh khắc xuyên thấu trái tim cô.

Cô trầm mặc, bọn họ trầm mặc, như là có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại nói không nên lời.

Cuối cùng, cô thở dài dưới đáy lòng nói: “Đi lên đi, ngã bệnh lại phiền phức.”

Vì thế năm phút sau, anh dứt hai tay vào túi áo gió, bình tĩnh đứng trước mặt cô.

“Nhanh như vậy...nước sắp sôi rồi.” Cô đưa lưng về phía anh, nấu nước trên bếp. Mặc dù có máy uống nước, nhưng cô vẫn quen dùng nồi inox bạc nho nhỏ này chứa đầy nước, chờ đợi ngọn lửa màu lam làm chúng sôi trào.

“Không ngủ được.” Anh đứng phía sau, không di chuyển bước chân, “Hay là ngủ thẳng một nửa rồi tỉnh lại.”

“Tỉnh lại.” Cô chăm chú nhìn ấm nước trước mặt.

“Mơ thấy ác mộng?”

Cô nhún vai, chẳng ừ hử gì cả, hỏi ngược lại anh: “Anh ở dưới lầu làm gì?”

Anh ho nhẹ một tiếng, mới nói: “Anh ở chỗ Hạng Tự, trước khi đi, nhìn cửa sổ thang máy trông thấy đèn phòng em còn sáng.”

À...hóa ra hình ảnh cô bé bán diêm cô đơn đứng trong gió lạnh mà cô phác họa trong đầu, hoàn toàn không tồn tại. Đây là...trò đùa dai của anh sao?

“Ừm...” Cô có phần không chịu nổi chính mình luôn tin mọi lời nói của anh là thật.

Anh đi hai bước, đứng sau lưng cô, giày da màu đen của anh gần như đụng vào gót chân cô: “Giận rồi?”

“Không có...” Cô mất tự nhiên xê dịch vị trí, lỗ chân lông toàn thân đều dựng đứng lên.

Anh cười nhẹ trên đỉnh đầu cô, vươn ngón tay lướt qua vành tai của cô, nói: “Thế Phân, em biết không, lúc em tức giận, lỗ tai luôn đỏ lên...”

Cô giống như bị điện giật rụt người tránh né trước tử lạnh, nhìn anh với vẻ tức giận lại ngỡ ngàng, anh dường như là khắc tinh của cô, khiến cô không có chỗ ẩn náu.

“Anh làm em sợ sao?” Anh nhìn qua có phần không vui.

Cô mở to hai mắt, không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc, bỗng nhiên nhún mày, hỏi: “Này, em hãy thành thật nói cho anh biết, mấy năm nay em có bạn trai không?”

Cô chần chừ có nên trả lời không, cuối cùng vẫn thành thật lắc đầu.

“Thế tại sao em luôn ra vẻ kháng cự anh?” Giọng nói anh cứng ngắt, như là đè nén bức dọc trong lòng, “Sợ anh coi ‘Thế Vân’ là thế thân? Nhưng anh đã nói với em, ngay từ đầu anh đã biết em là Thế Phân.”

Cô nói không ra lời, nhưng đáy lòng khẽ hỏi lại: vậy thì sao...

“Em rất ghét anh sao, anh của bây giờ?” Anh tiến một bước, một tay chống trên tủ lạnh sau lưng cô, như là một chàng trai phẫn nộ.

“...” Cô vẫn im lặng, có lẽ sợ rằng một khi cất tiếng thì sẽ nói ra lời tổn thương anh hay là chính mình.

“Nếu em không nói anh sẽ hôn em.” Hai tay anh chống trên tủ lạnh, cúi đầu nhìn cô, đường nét trên khuôn mặt có một loại kiên định không nói nên lời.

“Em...”

Cô mở miệng muốn nói nhưng bị anh cúi đầu hôn môi, cô hoang mang muốn đẩy anh ra, nhưng bị anh ôm chặt hơn.

Đây không phải là nụ hôn dịu dàng sau bao năm xa cách, cũng không phải nụ hôn vui sướng sau khi mọi chuyện rõ ràng, mà là cảm xúc của một người đàn ông sau khi bị kích thích tại một thời khắc nào đó, nụ hôn điên cuồng muốn chiếm giữ cô.

Cô bối rối, không thể hô hấp, nhưng lại bất giác quên đi giây dựa, quên đi bị thương, quên hết tất cả, chỉ có một thứ không thể quên, chính là một đêm nào đó của nhiều năm về trước, khi anh kích động khát vọng nhìn cô, ánh mắt sáng ngời kia.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên trong phòng khách, hai người kinh ngạc dừng lại nhìn nhau, Viên Tổ Vân không thể tin được lúc này còn có người gọi điện cho cô, còn cô thì không thể tin được, vừa rồi mình không thấy anh ra.

Cô hoảng hốt thoát khỏi anh, đi bắt điện thoại, Tử Mặc dùng âm thanh mọi khi nói: “Có...thuốc giảm đau không, trị đau bụng kinh ấy?”

“Có...”

“Tốt quá...nửa đêm tứ tỉnh lại, bụng đau quá, vốn định đi xuống mua, nhưng nhìn thấy đèn phòng cậu còn sáng, nghĩ không chừng cậu sẽ có...”

“Bây giờ tứ đem lên cho cậu.” Nói xong cô cúp máy.

“Ai đó?” Viên Tổ Vân xụ mặt hỏi.

“Tử Mặc,” cô xoay người tìm thuốc trong ngăn kéo, “Cậu ấy ngã bệnh, em đi lên ở cùng cậu ấy.”

Nếu không nói dối, cô không biết tiếp theo mình sẽ đối diện với anh thế nào.

Anh nhìn cô, hé miệng muốn nói nhưng vẫn nhịn xuống.

Bọn họ đi ra cửa, đứng chờ thang máy, cô nhìn hai cái nút đồng thời phát ra ánh sáng nhưng lại chỉ phương hướng khác nhau, bỗng nhiên cô cảm thấy ưu thương khó mà nói rõ. Đó là hai mũi tên hoàn toàn tương phản, giống như bọn họ rất lâu trước kia, đưa lưng về phía nhau, từ đây bước trên con đường khác biệt.

Hai chiếc thang máy đồng thời phát ra tiếng “đình”, bọn họ lặng lẽ nhìn nhau, sau đó đều tự đi vào thang máy của mình.

“Mời ngồi,” Tưởng Bách Liệt tùy ý chỉ chỉ, từ trong tủ lạnh lấy ra hai lon bia, “Uống lạnh được chứ? Cá nhân tôi cảm thấy nếu bia không lạnh thì mất đi ý nghĩa của nó, nhưng nếu cô thấy nhiệt độ bình thường tốt hơn thì trong thùng cũng có.”

“Thế...lạnh được rồi.”

Anh ta gạt đầu, đặt lon bia trên bàn trà, không chút để ý nói: “Sao rồi, Viên Thế Phân, tuần này trải qua thế nào?”

Cô ngẩn người, nói: “Cũng...không tệ.”

Anh ta như là không hài lòng với sự do dự của cô, nhưng không hỏi nữa, mà lập tức ngồi trên chỗ mình, mở cuốn sổ ra viết gì đấy.

Thế Phân bất an ngồi trên ghế da, trong lòng như gỗ trống, còn khấn trương hơn lần trước —— tại sao nhỉ, rõ ràng đã nói hết với anh ta, vậy mà càng lo lắng hơn?

“Đó gọi là ‘ghế Freud’” Anh ta vừa cúi đầu viết chữ vừa nói.

“Hả?”

“Cái ghế cô ngồi lên đấy.”

“...” Cô có phần không biết làm sao nhìn chiếc ghế da màu đen, cô từng nằm trên nó kể rất nhiều chuyện chưa từng nói với người khác —— cũng giống như không nói cho mình nghe —— nhưng cô nghĩ rằng đây chỉ là chiếc ghế bình thường, có lẽ thoải mái hơn bình thường một chút.

“Cô chưa từng nghe nói tới à?” Tưởng Bách Liệt ngẩng đầu, tươi cười khả ái.

“Không có...” Chẳng lẽ là ghế do Freud thiết kế sao?

“Kỳ thật...nó chỉ là chiếc ghế bình thường mà thôi.” Anh ta cười, nụ cười trên mặt chưa từng thay đổi.

“...”

“Rất khó hiểu tại sao chúng tôi gọi nó là ‘ghế Freud’ phải không?”

“Ừm...”

“Thực ra tôi cũng cảm thấy lạ lùng.” Anh ta nháy mắt, không biết nói thật hay nói đùa.

“...”

“Cho nên nói, kỳ thật quan điểm của một người đối với một sự kiện hoặc sự vật chưa hẳn có cùng nhìn nhận với người khác. Ví dụ như chiếc ghế này, tôi nói cái tên với cô, cô cảm thấy không hiểu, nghĩ không ra vì sao đặt tên cho một cái ghế. Nhưng trong tư tưởng của người bác sĩ, đây là chuyện rất quan trọng, dùng ‘Freud’ để đặt tên có lẽ sẽ khiến bác sĩ cảm thấy mình rất chuyên nghiệp rất ưu tú ——”

“—— à thật sao?” Cô dùng ánh mắt bừng tỉnh hiểu ra nhìn anh ta.

“...Đương nhiên tôi chỉ đưa ra một thí dụ, bản thân tôi cũng cho rằng cái tên ‘ghế Freud’ rất tầm thường,” Tưởng Bách Liệt bắt đầu trở mắt xem thường, “Điều tôi muốn nói là, vào lúc không được người khác thông hiểu, có người lựa chọn tranh luận, có người thì chọn im lặng. Nếu là cô, cô sẽ làm thế nào?”

“Tôi?” Cô như là còn chưa thoát khỏi lối suy nghĩ vừa rồi, “Tôi cũng không biết...có lẽ sẽ nói ra ý nghĩ của mình, nhưng cuối cùng vẫn duy trì sự im lặng.”

“À,” anh ta gật đầu, như là nằm trong dự kiến, “Có thể nói tôi biết tại sao không?”

“Tại sao?” Cô dừng một chút, “Có lẽ là vì đã chấp nhận sự thật như vậy rồi, nhận thức giữa người với người là khác biệt, tôi không có lý do gì, cũng không có cách yêu cầu người khác nhất định có cùng ý nghĩ với tôi.”

“Thế tại sao cô muốn nói ra ý nghĩ của mình?”

“Bởi vì...bởi vì...” Cô nhìn mặt anh ta, bỗng dưng không nói được nữa.

“Bởi vì trong lòng cô còn có một con người.” Tưởng Bách Liệt cũng nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng.

“...”

“Cô biết không, sau khi kết thúc lần gặp trước, cả tuần tôi đều suy tư về chuyện của cô. Còn nhớ tôi đã nói với cô rằng, kể từ khi người quan trọng của cô rời khỏi, thời gian của cô liền dừng lại.”

“Ừm.”

“Tôi nghĩ bây giờ tôi biết là tại sao rồi.”

“?”

“Là bởi vì cô bỏ đi con người trước đây của mình, trở thành một người khác sống tiếp.”

Cô gật đầu.

“Nhưng không chỉ có thế. Mặc dù tự thôi miên, mặc dù biến thành một người khác, nhưng cô vẫn chưa từng quên đi con người trước đây, thậm chí cô sống sâu trong nội tâm của ‘cô ấy’. Mỗi ngày cùng ‘cô ấy’ thức dậy, ăn sáng, ra ngoài, đi học, trò chuyện, ăn trưa, đi học, về nhà, ăn tối, xem tivi, nghe nhạc, tắm rửa, ngủ... Có lẽ nghe ra rất đáng sợ, nhưng giống như lần đầu cô tới, trong cơ thể ‘cô’ có một ‘cô ấy’ nho nhỏ. Trên thực tế cho đến tuần trước tôi mới hiểu được, ‘cô ấy’ này không phải là người em gái đã qua đời của cô, mà là chính cô.”

“...”

“Chẳng qua đó là con người vĩnh viễn không thể trưởng thành, tất cả mọi thứ đều dừng lại vào ngày 11 tháng 9 năm 2001.”

Cô cup mắt, qua thật lâu mới nhỏ giọng nói: “Đúng vậy...có lẽ anh nói đúng.”

“Thế thì cô đã chuẩn bị xong chưa?”

“?”

“Tìm về ‘cô ấy’ trước đây, hơn nữa nói sự thật với mọi người.”

“Tôi...” Cô cắn môi, không biết nên trả lời thế nào, “Tôi không chắc...mình có dũng khí này hay không...”

“Sao lại không chứ, Viên Thế Phân,” Tưởng Bách Liệt nhìn cô, kiên định nói, “Đã có dũng khí bỏ đi chính mình, sao lại không đủ dũng khí tìm về chính mình?”

“Được...tôi nghĩ tôi sẽ thử xem.”

Khoảnh khắc đó, cô bỗng nhiên cảm thấy, cái tên “Thế Phân” này không cách cô xa xôi như vậy, ít nhất, cô đã biết làm sao để trả lời.

Kể từ đêm kích động pha lẫn hoang mang kia, cô chưa gặp lại Viên Tổ Vân. Kỳ nghỉ một tuần chấm dứt, cô phải trở về công ty đi làm tiếp. Shelly qua tết âm lịch đã trở về, theo lý thuyết cô nên đích thân chuyển giao, nhưng cô dùng đủ lý do để né tránh, mỗi ngày ở tại văn phòng chỉ có một mình cô, nhận và gửi các loại thư từ, sau đó biên dịch từng cái. Cô rút cuộc lại có thời gian cầm cà phê nóng đứng trước cửa sổ sát đất ngắm người vào buổi trưa, thời gian chạy giữa những kẽ tay của cô, mỗi khi ánh mặt trời chiếu rọi trên người cô, một loại mong muốn thay đổi mãnh liệt sẽ bắt đầu khởi động trong cơ thể cô.

Cô có phần rối trí, rút cuộc là “Thế Vân” ở trong cơ thể cô, hay là cô ở trong cơ thể của “Thế Vân”?

Cô bỗng nhiên nhớ tới Viên Tổ Vân đã nói với cô: em chưa bao giờ là giấy gói kẹo, mà là một viên kẹo...ngốc nghếch, muốn dùng giấy gói kẹo để che giấu bản thân mà thôi.

Thật vậy chăng?

Tám năm nay, cô nỗ lực khiến mình trở thành “Thế Vân”, nhưng cuối cùng anh vẫn dễ dàng nhìn thấu —— như vậy, anh mang tâm tình thế nào để trải qua thời gian tám năm, lại dùng tâm tư nào để chào đón tương lai?

Khóe miệng ngơ ngàng bất giác có nụ cười khổ, cô suy nghĩ, cô không có tư cách để hỏi anh, không có tư cách hiểu được nỗi đau khổ và bi thương của anh, thậm chí không có tư cách nói xin lỗi anh.

Di động vang lên, cô chần chừ cầm lấy, mỗi một nốt nhạc như là nhịp tim của cô, kháng cự nhưng lại mong chờ.

“A lô?”

“Em ở đâu?” Lời dạo đầu của Viên Tổ Vân luôn gọn gàng dứt khoát, không có câu dư thừa.

“Văn phòng...”

“À, dạo này sao không thấy em ở nhà ăn dưới lầu?”

“...Ăn ngán rồi.”

“Vậy em muốn ăn gì?” Anh hỏi ngay.

Cô không trả lời, gượng gạo coi nhẹ vấn đề này: “Tìm em có việc sao?”

“Có...”

“...Chuyện gì?”

“Không biết tại sao...vừa ngẩng đầu nhìn thấy vị trí ngoài kia không phải em, trong lòng hơi trống rỗng.”

“...” Cô không biết nên trả lời thế nào, hình như nói bất cứ chữ nào cũng như là đáp lại nỗi nhớ nhung của anh.

À, đúng vậy, đây là nhớ nhung không phải sao? Chỉ là anh chàng có tính cách xấu xa, luôn luôn quanh co lòng vòng không chịu nói thẳng mà thôi.

“Em không có gì muốn nói với anh sao?” Âm thanh của anh nghe ra không có kiên nhẫn.

“Tạm thời...không có.” Cô cắn môi, cảm thấy giọng điệu của mình rất giống Tử Mặc.

“Em ——” anh sắp lộ ra bản tính ác ma, nhưng tiếng mở cửa đột ngột ngắt lời.

Cô nghe được anh ở đầu dây bên kia nói: “Chị à, chẳng lẽ chị không biết gõ cửa sao?!”

Giọng nói của Shelly không hiểu lý do vang lên: “Gi chứ, tôi chỉ vào đưa tài liệu thôi...cậu đang nói chuyện với ai thế?”

Dáng vẻ bệ vệ của ác ma kiêu ngạo lập tức nhỏ lại, ậm ờ nói: “Tóm lại chị ra ngoài trước đi...”

“Ồ, thằng nhóc này không thừa dịp tôi sinh con mà quen bạn gái chứ?”

“...” Mặc dù anh không nói gì, nhưng cô có thể cảm giác được, lúc này anh đang bắt đắ dĩ đảo mắt khinh thường.

Cô che miệng lại, không cho mình cười ra tiếng, vài giây sao, cô nghe được anh ở đầu dây bên kia nói: “Đợi lát nữa anh gọi lại cho em, cúp máy trước đây.”

“Ồ...”

“Không được tắt máy!” Anh bổ sung.

“Ồ...”

Nhận được sự cam đoan, anh mới thỏa mãn “Ừ” một tiếng, rồi cúp máy.

Cô nhìn màn hình di động trong tay, nhớ tới lời anh vừa nói, cô phát hiện hóa ra gần đây tâm trạng của mình cũng có thể dùng hai chữ để khái quát —— trống rỗng.

Cô từng cố chấp, từng nỗ lực hết thủy, bỗng nhiên có một ngày bị phá vỡ, cô không phải “Viên Thế Vân”, mặc dù trong mắt người khác, cô vẫn là “cô ấy”, nhưng ở trong lòng cô biết mình đã không phải là “Thế Vân”, mà là một...cô gái rời khỏi “Thế Vân” rồi không biết nên sống tiếp thế nào.

Tất cả hoang mang và sợ hãi của cô đều đến từ trái tim đã thất lạc kia —— có lẽ, còn chưa thể biết trước sau này.

Cô luôn có một nghi vấn: nếu trở về “Thế Vân” của trước đây, như vậy cô có thể sống tiếp hay không, những người cho rằng cô đã chết có chấp nhận được không, những người tưởng rằng “Thế Vân” còn sống có chấp nhận được không?

Cùng với...Thế Vân thực sự có chấp nhận hay không?

Cô nhấn nút tắt máy, màu sắc rực rỡ trên màn hình biến thành tối đen, cô đã hứa với anh sẽ không tắt máy, nhưng cô nuốt lời. Giống như tám năm trước, cô hứa sẽ ở bên anh, sau đó cô cũng đã nuốt lời...

Buổi tối cuối tuần, cô lại một mình thu xếp thùng giấy còn chưa mở ra lúc chuyển nhà, có một thùng là mẹ đưa cho cô, nói là đồ đạc của cô còn lại trong nhà, không biết có dùng hay không, nếu cô cảm thấy không cần nữa thì hãy ném đi.

Cô mở thùng ra, bên trong quả nhiên đều là mấy thứ linh tinh. Các loại tạp chí mua hồi cao trung, truyện tranh, tiểu thuyết, kẹp tóc đã cũ, tượng sáp mất một cánh tay, búp bi có nắp hình con cún...đại loại là thế. Còn có những tấm thiệp do bạn bè gửi tặng, một xấp thật cao, bì thư đủ loại màu sắc, dùng dây thun cột lại, hình như mỗi một học sinh cao trung đều rất thích tặng thiệp cho nhau vào dịp lễ tết, dường như đó là nghi thức thiêng liêng biết bao.

Cô tháo dây thun ra, một xấp đầy màu sắc rơi rải rác, cô lấy một bì thư màu xanh lá, nét chữ trên đó vừa nhìn là biết của Lương Kiến Phi.

Thế Vân:

Chúc cậu một năm mới vạn sự như ý, mọi chuyện mong muốn đều thực hiện được!

Chúc bọn mình đều thi vào trường đại học lý tưởng!

Lương Kiến Phi

1999. 12. 31

Sau đó là một bì thư đỏ chót, cô biết là của Bảo Thực.

Thế Vân:

Chúc cậu năm mới vui vẻ, ăn thế nào cũng không béo! Quan trọng nhất là, năm mới nhận được nhiều tiền lì xì, mời bọn tớ ra ngoài ăn cơm nhé! Ha ha.....

Lâm Bảo Thực

1999. 12. 31

Cô không khỏi cười rộ lên, hồi đó Bảo Thực béo tròn, có chút giống như con nít mũm mĩm, luôn buồn rầu nói phải giảm béo, nhưng lần nào cũng không chống lại được sức hấp dẫn của món ăn ngon.

Cô tiếp tục mở xem, dường như mỗi một bức thư đều gợi lên rất nhiều hồi ức của cô, đó là hồi ức thuộc về Viên Thế Phân, hồi ức đã dừng lại từ tám năm trước...

Đồng hồ quả lắc trên tường vang lên tích tách, nụ cười của cô cứng lại trong nháy mắt, một ý nghĩ đáng sợ trong đầu tiến vào lòng cô: tại sao mẹ đưa thư của Thế Phân cho cô chứ? Cô là “Thế Vân”...không phải sao?

Cô ngơ ngác ngồi trước thùng giấy, tất cả suy nghĩ đều dừng lại, cô đứng im, thế giới cũng đứng im.

Cô đứng lên, cầm túi xách xông ra ngoài, cô cảm thấy mình đoán được gì rồi, nhưng không dám thừa nhận. Vì thế cô cần chứng thực, một sự chứng thực triệt để mà trọn vẹn.

Xe dừng tại dưới lầu nhà mẹ, đã chín giờ tối, bình thường lúc này mẹ đã chuẩn bị ngủ, cho nên khi nghe được tiếng cô ở trong bộ đàm, bà hơi bất ngờ.

Cô mở cổng ra vội vàng chạy lên lầu, tại cửa chính đã đặt một đôi dép lê.

“Chuyện gì mà lật đặt thế?” Mẹ quả nhiên vừa thoa kem dưỡng da vừa đi ra.

“Mẹ...” Cô mở lời, nhưng không biết làm sao nói tiếp.

“?”

“Con...”

Mẹ ngừng động tác trong tay, nói: “Con không phải gây ra họa gì rồi chứ?”

Cô hé miệng, nói không ra lời.

“Rốt cuộc là sao?” Mẹ hơi lo lắng.

“Con...con có chuyện muốn hỏi mẹ...”

“Chuyện gì?”

“...Mẹ đã biết rồi?”

“Biết gì?”

“...”

Cô nhìn mẹ, không nói gì, một chữ cũng không. Nhưng hình như mẹ chợt hiểu được ý cô, bà kinh ngạc “Ồ” một tiếng, xoay người sang chỗ khác, không nhìn cô nữa.

Qua thật lâu, mẹ bỗng nhiên cười, nhẹ giọng nói: “Đồ ngốc, sao mẹ không biết chứ, mẹ là mẹ của hai đứa mà...”

“...”

“Sáng hôm đó khi hai đứa ra khỏi phòng, mẹ đã biết ai là ai rồi.”

12. Chương 12: Thằng Tư: Em Không Yêu Anh Sao?

Viên Tổ Vân: “...Em muốn nói với anh em không yêu anh sao? Vậy thì em hãy nói cho anh biết như thế nào mới gọi là yêu, em muốn anh làm sao mới có thể khiến em yêu anh?”

Tưởng Bách Liệt: “Cho nên, rất nhiều chuyện ngay lúc phát sinh, chúng ta không hề cho rằng nó sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với mình, nhưng cuối cùng khi quay đầu lại, chúng ta thường hay phát hiện, nếu lúc ấy ‘làm như vậy’, hoặc là lúc ấy không ‘làm như vậy’ thì tốt rồi. Nhưng điều đó không hề quan trọng, cái quan trọng là, khi chuyện đã xảy ra, chúng ta nên đối mặt với nó ra sao.”

12.1Edit: Sam“Mẹ là mẹ của hai đứa mà, chỉ cần nhìn ánh mắt của hai đứa, mẹ đã biết ai là ai.”

Mẹ vẫn đưa lưng về phía Thế Phân, không nhìn thấy biểu cảm trên mặt bà, nhưng giọng điệu nói chuyện lại trầm tĩnh lạ thường.

“...” Thế Phân rất lâu không nói lời nào, hình như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng đến bên miệng lại nhận ra trái tim mình đã hiểu từ lâu.

“...”

“Thế thì, ba biết không ạ...”

“Biết, là mẹ nói với ông ấy.”

“Ừm...”

Mẹ nhẹ nhàng thở dài, nói: “Tôi đó nhận được tin dữ, con không chịu nổi đả kích nên đã té xỉu. Con còn nhớ mẹ gọi tên con không?”

“?”

“Mẹ gọi con ‘Thế Phân, Thế Phân’... con mở to mắt, nhưng lại giống như đã chết, không hề động dậy...”

“...” Đêm đó trong ký ức cô, chỉ có tiếng khóc nháo của em họ mới sinh, cùng với một mảnh tối tăm. Có lẽ trong bóng đêm cô nghe được có người gọi tên cô, nhưng cô không thể nhớ lại, càng không thể trả lời.

“Mẹ sợ lắm, vội vàng đưa con tới bệnh viện, đồng thời gọi điện cho ba con. Lúc ba con tới nơi, con vẫn mở to mắt, nhưng bác sĩ nói thực ra con đang hôn mê, thần chí mơ hồ. Trong thời gian đó, con cứ lẩm bẩm mãi, hình như đang nói, người chết nên là con...”

“...Con xin lỗi.” Ngoài câu này ra, cô không biết mình còn có thể nói gì.

“Bác sĩ nói, nếu con tỉnh dậy, tốt nhất đừng nói gì khiến con kích động, sợ con sẽ sụp đổ. Cho nên sau khi mẹ và ba con thương lượng với nhau, quyết định không nhắc tới chuyện này với con, nghĩ rằng chờ con bệnh tình ổn định rồi mới tâm sự với con.”

“Con xin lỗi,” cô rất muốn đi lên ôm mẹ từ đằng sau, nhưng bước chân không thể nào di chuyển, “Lúc đó...còn phải khiến ba mẹ lo lắng cho con...”

“Nhưng mà khi chúng ta từ Mỹ trở về, lại phát hiện con thay đổi bản thân mình, con thật sự trở nên giống Thế Vân, trầm tĩnh, im lặng, lại đầy tâm sự trong lòng... Vì thế mẹ quyết định tôn trọng ý nguyện của con, nếu con muốn thay em gái sống sót, mẹ sẽ không ngăn cản con, nếu đã mất đi một đứa con gái, thế thì mẹ nhất định phải làm cho đứa còn lại hạnh phúc, để nó sống tự do thoải mái...”

“Mẹ...” Cô chảy nước mắt, vì trái tim vĩ đại của mẹ.

“Nhưng con biết không,” mẹ xoay người, sắc mặt bình thản, “Hiện tại mẹ có phần hối hận.”

“?”

“Mẹ muốn cho con hạnh phúc, mẹ nghĩ rằng nếu con biến mình thành Thế Vân thì sẽ được hạnh phúc... Nhưng mẹ sai rồi, mẹ rõ ràng nhìn thấy đau khổ vấy trong mắt con, cho nên con gái à, con hãy thành thật trả lời mẹ, con có hạnh phúc không? Tám năm nay con có hạnh phúc không?”

Thế Phân hé miệng, nhưng đáp án như là nghẹn ở cổ họng, đây là một vấn đề mà tám năm nay cô chưa từng hỏi chính mình, cô sợ trả lời, rồi sẽ mất đi dũng khí để sống tiếp. Nhưng tối nay, cô lại muốn trả lời, không biết là ai cho cô sức mạnh này —— cô suy nghĩ, có lẽ chính là Thế Vân nho nhỏ sống trong cơ thể cô.

“...Khi con đi trên đường, bạn bè đều gọi con là ‘Thế Vân’, con nghĩ rằng con hạnh phúc,” cô nói, “Con đứng trước công ty bách hóa mà mình thích nhất, nhìn chính mình trên tủ kính, con phát hiện mình dung hòa vào cảnh bày biện trong tủ kính, vậy mà giống Thế Vân đến thế, thậm chí con còn cảm thấy đó chính là Thế Vân...”

“...”

“Nhưng buổi tối về đến nhà, một mình cô đơn đứng trước cửa sổ, nhìn mình trên ảnh phản chiếu trong kính...con lại cảm thấy đau khổ. Giống như mẹ nói vậy, ánh mắt của con và em ấy khác nhau, liếc mắt một cái là nhận ra.”

“...”

“Cho nên nếu mẹ hỏi con có hạnh phúc không...con rất khó trả lời, con chỉ có thể nói rằng, sợ dĩ con quay trở về, là vì con phát hiện mình không thể tiếp tục như vậy nữa, con chỉ sợ càng ngày càng cướp đi mọi thứ mà Thế Vân từng có được —— con không muốn làm vậy, con không nên làm vậy!”

Mẹ đi đến trước mặt cô, bà mỉm cười ôm cô, nhẹ giọng nói: “Cho dù thế nào, mẹ chỉ muốn nói với con, mọi người, bao gồm mẹ, cả ba con, cùng những người thân và bạn bè, sau khi nhận được tin tức đáng sợ kia, mọi người đều hiểu rằng, còn sống là chuyện may mắn cỡ nào, chúng ta đều hy vọng người chết có thể yên nghỉ, cũng mong mỗi người còn sống có thể hạnh phúc... Thế Phân, con hiểu không?”

Sáng ngày 5 tháng 4, Thế Vân mặc vào chiếc áo khoác mà cô cho rằng rất tuyệt, một mình lái xe ra ngoài. Ở dưới cửa hàng hoa dưới lầu, cô mua một bó bách hợp trắng, lại mua chút đồ ăn tại tiệm tiện lợi, lúc này mới chạy trên đường.

Cô muốn đến một nơi mà tám năm nay cô chưa từng đến, ở đó, có một tấm bia đá khắc ba chữ “Viên Thế Phân”, chính là người nằm dưới đó, nhưng lại là một cô gái khác.

Xe chạy trên đường cao tốc, bởi vì đang tu sửa nên chỉ có hai làn đường chật hẹp, cô hết sức chăm chú, cẩn thận giảm phanh và chân ga, nhưng tâm tư bất giác bay đến chỗ khác.

Em gái sẽ hận cô chứ?

Nhiều năm như vậy, cô mượn tên em gái sinh sống, muốn biến thành em ấy, nhưng lại không thể kiểm chế nội tâm của mình, tước đoạt tất cả tưởng niệm của mọi người đối với em ấy, thậm chí còn cướp lấy những người yêu thương em ấy —— cho nên, em gái nên hận cô phải không?

Cô cảm thấy cơ thể mình đang run rẩy, không biết là vì con đường xóc nảy không bằng phẳng, hay là từ sự run rẩy phát ra từ trong lòng?

Cô dựa theo lời dẫn của mẹ, chạy xuống đường cao tốc ở một lối ra nọ, sau đó dọc theo ngã tư đường có thị trấn nhỏ cùng với vườn cây cải dầu một lúc, thì sẽ nhìn thấy bảng hướng dẫn của nghĩa trang gia.

Tại cổng bãi đỗ xe có mấy sạp hàng bán đủ loại đồ vật dùng khi tảo mộ tế lễ, như là hoa tươi, giấy dát vàng hoặc bạc làm “lạng vàng”, các loại “tiền” in ấn thô ráp, thậm chí có mảnh giấy xếp thành “Vườn hoa nhà lớn” và “ô tô”. Cô bước xuống xe, có người đi qua muốn chào hàng với cô, nhưng cô thấy bó hoa to lớn tại ghế sau nên đi ngay.

Cô cầm hoa cùng một bịch đồ ăn vặt thật to đi vào cổng nghĩa trang, cô cảm thấy mê mang, rõ ràng trong lòng không yên, nhưng không thể thuyết phục bản thân dừng đến. Cô như là đang tìm đáp án, mặc dù cô biết không có đáp án.

Người đến tảo mộ rất nhiều, trong loa phóng thanh phát ra âm nhạc nhẹ nhàng, vừa không vui cũng không bi thương. Người tới đây cũng đủ loại, có người khóc, có người nghiêm mặt, lại có người mỉm cười, như là sau khi biết người thân của mình vẫn tốt mà cười an ủi.

Thế Phân không biết khuôn mặt mình có biểu cảm gì, nhưng cô nghĩ, không khóc cũng chẳng cười, có lẽ nghiêm mặt vì không biết con đường phía trước như thế nào.

Đường xi-măng hai bên cũng không rộng lớn, một dãy mộ bia xếp dài, cô dựa theo con số mà mẹ đưa cho, tìm được dãy mình muốn tìm, ở đây giống như rạp chiếu phim, đi vào đúng hàng số, chẳng qua “khán giả”

sau khi đến đây thì sẽ không rời khỏi.

Cô nhìn thấy từng mộ bia khắc những cái tên lạ lẫm, nhịp tim cô nặng nề, giống như mỗi lần đập xuống là nhịp tim cuối cùng của cô.

Rốt cuộc, tấm bia có khắc tên cô cứ thế xuất hiện trước mặt cô... nhưng trên đó lại không có tấm ảnh.

Chỉ có gạch men sứ màu trắng ngà, nhét đầy khối bầu dục, trắng bệch như vậy, bất lực như vậy.

Cô bỗng nhiên khóc ra, không thể kiềm nén mà chảy nước mắt, cô cướp đi mọi thứ của Thế Vân, thậm chí cả tên và tấm ảnh trên mộ bia... Tất cả mọi thứ đều bị cô cướp đi!

Còn cô lại thản nhiên “thay thế” em ấy sống, cho rằng đây là một loại tiếp diễn, một loại cứu chuộc, tưởng rằng đây là “Thế Vân” thực sự, mình thật sự có thể thay thế em gái...

À, không!

Cô quỳ xuống trước tấm bia đá, cô không thể thay thế em gái, không thể dùng một “Thế Vân” như vậy để thay thế em ấy.

“Xin lỗi...xin lỗi...xin lỗi...” Cô khóc lớn, tựa như em gái không giỏi ăn nói nhưng nội tâm lương thiện ở ngay trước mắt, gạch men sứ trắng bệch bất lực kia là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của em gái, phiến đá màu xám mai táng chính là trái tim hồn nhiên của em gái.

Giờ phút này, cô mới thành linh ý thức được, cho dù mình cố gắng cỡ nào cũng không thể thay thế em gái, bởi vì hai người giống như là hai tinh cầu độc nhất vô nhị gắn kết chặt chẽ trong vũ trụ bao la, mặc dù nhỏ bé nhưng không ai thay thế được ai.

Thế Phân rời khỏi Thế Vân, chỉ có thể là một tinh cầu cô đơn chẳng thể làm gì.

Có người nhẹ nhàng vỗ vai cô, dường như đang nói: đừng đau buồn, tất cả đều sẽ tốt thôi.

Cô ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn người kia, nhìn thấy cô ấy đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống đặt một bó hoa hướng dương tươi đẹp, về mặt dịu dàng nói: “Tớ nghĩ, Thế Phân nhất định không hy vọng chúng ta một năm mới đến thăm cậu ấy một hai lần, mà lần nào về mặt cũng như là đưa đám, không có biểu cảm gì khác đâu nhỉ?”

Lương Kiến Phi cắt tóc ngắn, mái tóc chấm đầu vai, tóc mái gần như che khuất nửa con mắt của cô ấy.

“...”

“Thế Vân,” Lương Kiến Phi nói, “Thế Phân cởi mở thích cười như vậy, cậu ấy nhất định muốn chúng ta trải qua cuộc sống tốt đẹp, vui vẻ sống từng ngày.”

“...” Cô quên khóc, nhưng trong lòng lại càng bi thương.

“Khoảng thời gian tố ly hôn cũng chẳng vui vẻ gì, mỗi ngày đều khóc sụt sùi, nhưng ở trước mặt người khác tố lại cậy mạnh, ép buộc mình cười, nhưng khó quá, đối với một người đau lòng mà nói là rất khó...nhưng tố đã làm được.”

“...”

“Tớ luôn suy nghĩ, nếu Thế Phân còn sống, cậu ấy khẳng định sẽ vỗ vai tớ nói ‘đừng như vậy, đâu có gì to tát cùng lắm là ly hôn thôi, cũng chẳng phải tận thế!’” Nói xong Lương Kiến Phi nở nụ cười, cười đến đỏ hốc mắt.

“...”

“Nhưng Thế Phân không còn, cậu ấy không ở bên cạnh tớ, đã sớm...rời xa chúng ta. Cho nên tớ nghĩ, so với cậu ấy, mất đi một người đàn ông, mất đi một cuộc hôn nhân, đó thật sự chẳng là gì —— tớ cũng muốn cười như cậu ấy, hạnh phúc, cởi mở, thế thì có lẽ mỗi khi tớ cười, cậu ấy có thể cảm nhận được chăng?”

“Kiến Phi...” Thế Phân từ từ đứng lên, âu sầu nói không ra lời.

Khi cô ích kỷ suy nghĩ dùng cách thức của mình để sinh sống, cô chỉ thấy nỗi đau của mình —— tuyệt vọng và hối hận mất đi em gái, nhưng xem nhẹ những thứ khác —— đó chính là, nỗi đau buồn của những người yêu thương cô.

Khi mọi người vì “cái chết” của cô mà đau lòng, cô lại ở một chỗ khác trên thế giới trải qua ngày tháng cô muốn “ngăn cách”. Cô rất cuộc hiểu được, đó chỉ là một cách thức trốn tránh sự thật mà thôi.

Nó không làm cho ba mẹ, người thân, bạn bè, người yêu vui vẻ, ngược lại khiến bọn họ càng đau khổ hơn.

“Không biết tại sao,” Kiến Phi còn nói, “Sau khi thấy cậu tại London, tớ bỗng nhiên rất vui, cảm thấy cậu sống kiên cường, thật là tốt quá.”

“...”

“Nếu —— tớ chỉ nói là nếu,” ánh mắt Kiến Phi bỗng trở nên hư vô mờ mịt, “Trái lại, nếu người ra đi là cậu, Thế Vân, mà không phải Thế Phân, có lẽ cậu ấy sẽ rất khó chịu, đau lòng không thể sống tiếp...”

“A...” Cô hơi hé miệng, muốn nói nhưng lại kinh ngạc khẽ gọi.

“Con người cậu ấy là như vậy,” Kiến Phi cười dịu dàng, cúi đầu nói, “Mặc dù luôn tươi cười, cởi mở, nhưng mỗi khi gặp chuyện đau lòng, cậu ấy sẽ yếu đuối không biết nên làm sao cho phải, ngược lại người có cá tính điềm tĩnh hướng nội như cậu sẽ kiên cường, nằm ngoài dự đoán của mọi người...”

Nói xong hai người đều im lặng nhìn hàng chữ màu đỏ trên mộ bia, cùng với gạch men sứ trắng ngà kia, giờ phút này hình như không cần phải nói câu gì, người dưới phiến đá cũng đã hiểu được tất cả.

Lương Kiến Phi nhắm mắt, chấp hai tay lại, âm thầm tâm sự và cầu nguyện dưới đáy lòng, nhất định là muốn tâm sự cho người chết yên tâm...

“Kiến Phi,” Thế Vân dứt hai tay vào túi, lẳng lặng nhìn bó hoa hướng dương tươi đẹp trên phiến đá kia, “Nếu tớ nói với cậu, người nằm dưới đây không phải Thế Vân... cậu có tin không?”

Lương Kiến Phi thẳng thốt nhìn cô, qua thật lâu mới từ trong cổ họng thốt ra hai chữ: “Gì cơ?”

Cô rất muốn nói, đó chính là Thế Phân, đó chưa chết, nhưng đó không cảm thấy vui vẻ, ngược lại phải chịu giày vò... Nghe tin tức thế này, cậu sẽ vui vẻ hay là phẫn nộ? Cậu có thể tha thứ cho đó không?

Nhưng mà cô gượng gạo cười cười, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là một câu...nói đùa mà thôi.”

Kiến Phi nghi hoặc nhíu mày, cuối cùng quay đầu đi chỗ khác, nhìn về xa xa nói: “Có lẽ...tớ từng nghĩ tới, nếu người còn sống là Thế Phân, không phải Thế Vân, thật là tốt biết bao...”

“...”

“...Nhưng sau đó tớ lại đổi ý,” Kiến Phi xoay đầu qua nhìn cô, “Mặc kệ ‘cậu’ là ai, mặc kệ người còn sống là ai, tớ đều cảm ơn ông trời đã không mang ‘cậu’ đi, tớ nghĩ, người bị mang đi nhất định cũng cho là vậy.”

Nói xong Kiến Phi lấy ra kính mát trong túi áo khoác đeo lên, xoay người bỏ đi, cô ấy không nói “tạm biệt”, cũng chẳng quay đầu vẫy tay, biến mất ở một phía khác trong rừng cây xanh biếc.

Thế Phân ngưng nhìn nơi bóng lưng kia biến mất, khóe miệng cô kéo ra nụ cười khổ nhàn nhạt.

Lúc ra khỏi nghĩa trang, cô lấy di động gọi cho Tưởng Bách Liệt.

“Anh biết không, hôm nay tôi đi thăm em ấy...” Nói xong, cô cảm thấy cái mũi cay cay, như là rất vất vả ngăn chặn nỗi thương cảm muốn dâng trào.

“Ai? Em gái sao?” Tưởng Bách Liệt hình như đang nấu nướng, đầu dây bên kia truyền đến tiếng nồi chảo.

“Ừm...tôi còn gặp được bạn thân hồi trước.”

“Cô nói với cô ấy chưa?”

“?”

“Thực ra cô là Thế Phân.”

“Tôi nghĩ...suýt nữa đã nói với cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn không...”

“À...có chút đáng tiếc.”

“...”

“Như vậy em gái thì sao, đã nói hết với cô ấy chưa?”

Cô ngồi vào trong xe, hít một hơi thật sâu: “Không biết...trên thực tế, tôi cũng không biết mình nên nói gì với em ấy, tôi nghĩ rằng cho dù nói gì cũng không thể văn hồi, em ấy sẽ không tha thứ cho tôi.”

Tưởng Bách Liệt im lặng, một lát sau, anh ta như là đến chỗ yên tĩnh, dùng giọng điệu ấm áp nói: “Hãy nghe tôi nói, nếu, tất cả mọi thứ đều hoán đổi, nếu cô là người đã mất, cô sẽ hận cô ấy chứ?”

“...Không đâu.” Cô khó khăn trả lời.

“Thế thì tại sao cô phải hoang mang, tại sao phải đau khổ, tại sao không nên cầu xin tha thứ chứ?”

“Nhưng bác sĩ, anh không hiểu, người chết không phải tôi, mà là Thế Vân!” Cô gần như muốn hét to.

“Ý cô là tuy cô may mắn còn sống nhưng còn đau khổ hơn là chết ư,” âm thanh của anh ta có phần lạnh lùng, “Chẳng lẽ cô không cảm thấy ý tưởng này không hề có ý nghĩa sao? Chẳng lẽ cô nhất định phải mang theo nỗi đau để sống tiếp sao? Cô nghĩ rằng Thế Vân thích nhìn thấy cô như vậy hả?”

“...” Đây là lần đầu tiên Tưởng Bách Liệt mắng cô, nhưng không biết tại sao cô không thấy khó chịu, chỉ có khóe miệng nở ra nụ cười khổ tựa như khi nhìn bóng lưng của Kiến Phi.

Dịu dàng cũng được, hung dữ cũng được, cô biết bọn họ đều muốn giúp cô, muốn giúp một cô gái quật cường thoát khỏi cảnh khốn khó.

Cô lại hít sâu lần nữa, dùng giọng điệu thoải mái nói: “Đồ ăn trong nồi anh không cháy sao?”

“Á!”

Tưởng Bách Liệt ở đầu dây bên kia quát to một tiếng, tiếp theo là tiếng bước chân.

“Bò bít tết của tôi...” Âm thanh của anh ta nghe ra rất đau khổ.

Cô bật cười: “Hy vọng còn có thể văn hồi.”

“Nói đến văn hồi,” anh ta nói, “Tôi không hề đồng ý với cách nói vừa rồi của cô, tôi không chấp nhận cô đã nói cho dù nói gì cũng không thể văn hồi.”

“...”

“Nhưng bây giờ tôi phải đi văn hồi bò bít tết của tôi trước, cho nên lần sau gặp mặt rồi nói.”

Tưởng Bách Liệt không cho cô bất cứ cơ hội nào đã cúp máy, cô nhìn màn hình di động, trong lòng có chút phiền muộn, nhưng lại chờ mong — bởi vì anh ta nói, cô không phải không thể văn hồi.

Khoảng ba giờ chiều, Thế Phân lái xe trở về dưới lầu khu chung cư, không ngờ trông thấy Viên Tổ Vân đang tựa người trên tường thần thờ, cô theo bản năng đạp phanh ngay, lốp xe và mặt đất ma sát phát ra âm thanh chói tai, chờ cô lấy lại tinh thần, phát hiện Viên Tổ Vân đang mỉm cười nhìn cô.

Cô không nhìn anh, làm bộ tỉnh bơ đỗ xe xong rồi xuống xe đi về phía anh.

“Hôm nay anh không cần đi làm sao?” Cô dừng bước tại chỗ cách anh hai mét, không nhìn ánh mắt anh.

“Em thì sao?” Anh không đáp mà hỏi ngược lại.

“Em có việc...” Cô nhún mày, trầm mặc.

“Không mời anh đi lên ngồi sao?”

“...”

“Thế thì đến nhà anh đi.” Nói xong anh làm như vô ý nắm tay cô, đi ra ngoài.

Cô hoảng hốt muốn giãy dụa, nhưng phát hiện bàn tay giữ cổ tay cô vững chắc như là sắt thép.

“Viên Tổ Vân!” Cuối cùng cô không nhận được mà gọi tên anh.

“Sao cơ?” Anh đưa cô lên xe taxi, nói địa chỉ, sau đó nhàn nhã nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cô thở dài bỗng nhiên cảm thấy bất đắc dĩ, cô độc lập và cố chấp, duy chỉ hết cách với người đàn ông trước mắt này. Là bởi vì sự bá đạo của anh sao?

Hay là vì...sự áy náy đi không từ biệt của rất nhiều năm trước?

Xe taxi dừng dưới lầu nhà anh, anh dùng một tay thanh toán tiền, tay kia nắm chặt cô bước xuống xe, sau đó như con nít nói: “Nếu em hứa với anh không chạy đi, anh sẽ thả em ra.”

Cô nhú mồm, vẫn gật đầu đồng ý. Anh thật sự buông tay ra, nhưng rất chậm, như là sợ cô chuồn đi.

Cô đút hai tay vào túi, đi thẳng lên lầu, đáy lòng như đang nói: chuyện đã hứa với anh, em sẽ không nuốt lời nữa.

Nhà anh vẫn như trước, tất cả màu sắc đều có vẻ u ám, chỉ có tấm đệm màu đỏ trên sofa là bắt mắt, hình như anh mới mua.

“Ngồi đi.” Anh tùy ý chỉ chỉ, sau đó đến tủ lạnh trong phòng bếp lấy ra hai chai nước khoáng, đưa một chai cho cô.

Cô cầm lấy, không mở ra.

Anh cũng không mở ra.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên đồng thanh nói: “Anh / Em có lời muốn nói với anh...”

Viên Tổ Vân ngẩn người, nói: “Anh nhận ra mình không thể chịu đựng nổi...cái loại ‘mập mờ’ này.”

“?”

“Đây là phương pháp anh đã nghĩ rất lâu mới nghĩ ra, để tiếp cận em nhưng không tổn thương em, anh chỉ có thể dùng tất cả bản lĩnh đi làm chuyện không phải sở trường của mình...”

Cô cười khổ, không biết nên vui hay buồn.

“Nhưng đêm qua anh nằm trên giường, một khi nhắm mắt lại liền nhìn thấy em, anh nhận ra mình không thích hợp với loại quan hệ mập mờ này.”

Đúng vậy, cô nói dưới đáy lòng, em đồng ý.

“Lúc đầu anh rất sợ hãi,” anh cào tóc, “Nếu em thật sự không phải Thế Phân mà là Thế Vân, nếu anh ngu dại yêu em, như vậy anh nghĩ anh biết mình nên làm thế nào. Anh sẽ rời khỏi em, trước khi em cảm thấy đau khổ thì anh sẽ rời xa em, sau đó anh có thể trở thành một Viên Tổ Vân khác đã chết lòng...”

“...”

“Nhưng em không phải Thế Vân, em là Thế Phân, bởi vậy anh không biết nên làm sao,” anh tới gần cô, sợ mình sẽ khiến cô chạy trốn, anh nhấn nháy không nắm tay cô, “Mặc dù em gần như biến thành cô ấy, nhưng ánh mắt của em chưa từng thay đổi, như vậy, người phụ nữ này vẫn khiến trái tim anh đập nhanh, rốt cuộc cô gái của nhiều năm trước vẫn là...em hiện tại dù đã thay đổi rất nhiều?”

“...Cho dù đáp án của anh là gì,” cô rút cuộc cất lời, “Điều em muốn nói với anh là, hãy quên đi cô gái tên là ‘Viên Thế Phân’ đi, giống như anh đã nói trở thành một Viên Tổ Vân khác.”

“Tại sao?!” Trong nháy mắt, anh nổi giận.

“Bởi vì em không yêu anh...” Cô nghe được âm thanh mình rất bình tĩnh nói, nhưng vẫn không dám ngắt đầu nhìn mắt anh.

Anh trừng mắt, người không dễ dàng nổi giận như anh đã bị chọc giận hoàn toàn: “Thế tại sao lần nào em cũng theo anh đến rạp chiếu phim? Tại sao giúp anh che chắn cà phê nóng? Tại sao lúc anh ngã bệnh lại đến chăm sóc anh? Tại sao dung túng mọi hành vi của anh?.....”

“Là vì...” Cô rất muốn nói ra nguyên do, nhưng trong đầu lại trống rỗng.

“...Em muốn nói với anh em không yêu anh sao? Vậy thì em hãy nói cho anh biết như thế nào mới gọi là yêu, em muốn anh làm sao mới có thể khiến em yêu anh?”

Cô mím môi, trước mắt trở nên mơ hồ, cô không thể trả lời câu hỏi của anh, một chữ cũng không đáp được.

Anh vươn tay nắm cầm cô, nâng mặt cô lên, mặc dù trong mắt cô là nước mắt, nhưng cô vẫn quật cường không nhìn anh.

“Em đã chịu thừa nhận mình là Thế Phân, tại sao em không chịu thừa nhận em vẫn còn yêu anh?” Giọng anh khàn khàn, kích động phần nộ vừa rồi dần tan biến, mà thay vào đó là cảm xúc mất mát.

“ ... ”

“ ... ”

Bỗng nhiên anh cúi đầu hôn cô, mềm nhẹ nhưng tràn đầy mạnh mẽ, dường như đang cầu xin gì đó.

Cô có thể cảm giác được môi lưỡi ấm áp của anh, cùng với trái tim đập mạnh của mình.

Anh dang tay ôm chặt cô, vẫn hôn cô dịu dàng như vậy, sợ rằng sẽ dọa đến cô, nhưng lại chuyên chế không cho cô chạy trốn. Cô không biết làm sao, cánh tay anh nhẹ nhàng mà mạnh mẽ cho dù làm thế nào cũng không đẩy ra được, cô bất giác há miệng muốn bảo dừng, nhưng bị anh hôn sâu hơn, giống như làm sao cũng không thể tách ra.

Cô thôi chống cự, theo bản năng hòa hợp với anh, cô chợt quên hết mọi thứ, quên đi ác mộng của tám năm trước, quên đi sự đấu tranh của tám năm nay, quên đi mọi hạnh phúc và xúc động, cũng quên tất cả bị thương và đau khổ... Cô chỉ nhớ một điều, là một buổi tối nằm trên đỉnh núi ngắm sao của nhiều năm về trước, một đêm sao trời rõ ràng mà lấp lánh, tựa như ánh mắt anh...

“Như vậy...” Anh bỗng nhiên buông cô ra, mỉm cười nói, “Em còn dám nói em không yêu anh không?”

Cô nhìn anh, trong nháy mắt như là trông thấy chàng trai thích trò đùa dai, còn có khuôn mặt tươi cười sau khi thực hiện thành công, cô đẩy anh ra, chẳng hề tổn công, sau đó xoay người muốn đi.

Anh vội vàng đi theo ôm lấy cô từ phía sau, cô không nhìn thấy sắc mặt của anh, nhưng cô biết anh đang sợ hãi, có lẽ sợ cô giận, sợ cô muốn đi.

Cô cười khổ, cô không tức giận nhưng mà cô thật sự muốn đi.

Anh lại bắt đầu hôn cô, từ vành tai đến sau gáy, dường như anh đều nhớ rõ mỗi một nơi mẫn cảm của cô, anh hôn đến mức khiến cô khấn thề.

Cô bắt đầu giãy dụa, trong lòng dâng lên nỗi hoang mang không biết từ đâu tới, nhưng càng giãy dụa cô càng cảm thấy hoảng sợ. Anh xoay vai cô qua, đặt cô lên tường, ánh mắt rã rời, cô biết điều đó đại diện cho dục vọng đẩy lên trong lòng anh.

“Viên Tố Vân ——” cô muốn “đánh thức” anh, nhưng miệng lại bị anh chặn lại thô bạo, lúc này anh đã trở nên điên cuồng, không còn là Viên Tố Vân bình tĩnh cao ngạo kia, mà là một người đàn ông không muốn che giấu bản thân nữa.

Anh bỗng nhiên bồng cô lên, đá văng cửa phòng của mình, rồi ném cô lên giường, cô còn chưa kịp hét thì anh đã phủ trên người cô, bắt đầu cởi quần áo của cô.

“Viên Tố Vân, anh điên rồi!?” Cô phản kháng, nhưng không có hiệu quả.

Ngón tay anh mơn trớn bầu ngực của cô, vì thế cô không nhận được mà run rẩy, anh im lặng, từ đầu đến cuối đều im lặng, nhưng ánh mắt dường như không chút khách sáo nói: anh muốn em.

Anh ngồi dậy, mau chóng cởi áo của mình, chẳng tốn bao nhiêu sức đặt cô nằm lên giường lần nữa, cho dù cô muốn nhân cơ hội chạy trốn.

Cô nhìn ánh mắt anh, bỗng nhiên hiểu được, anh đang tức giận, nụ hôn dịu dàng ban đầu chỉ là một loại che giấu, thực ra trong lòng anh nhất định đã tức điên rồi —— bởi vì cô nói cô không yêu anh...

Anh vừa cởi quần áo vừa hôn cô, cô giãy dụa nhưng lại không nhịn được mà cười lên.

À, anh vẫn là chàng trai cố chấp kia, ngoài dự vọng dưới đáy lòng ra, anh còn cố chấp muốn chứng minh bọn họ vẫn yêu nhau, cô bật cười bởi sự cố chấp này của anh ——

Là khổ sở sao? Không phải.

Là tức giận sao? Không phải.

Cô chỉ là bị anh chọc cười, có lẽ như Tưởng Bách Liệt nói, khi “Thế Phân” rời khỏi thế giới này, thời gian của cô ngừng lại, thời gian của anh...cũng ngừng lại theo.

Anh vẫn là chàng trai “tóc vàng” không cho phép cô nói kiểu tóc của anh khó coi, vẫn cùng cô ngấm sao, bảo cô không được phép rời khỏi anh, vẫn là Viên Tổ Văn thích dẫn cô đi xem phim kinh dị sau đó nhân cơ hội ôm cô...

Hóa ra, anh vẫn là anh.

Anh cảm giác được cô cười, vì thế anh buông môi cô ra, nghiêm túc nhìn cô.

Cô vẫn cười, cười đến toe toét, bởi vì khuôn mặt nghiêm túc của anh, giống như mình đang làm chuyện quan trọng cỡ nào, thiêng liêng biết bao.

Cô rất muốn nói, Viên Tổ Văn, anh đừng náo loạn.

Nhưng anh không cho cô cơ hội nào, mà vẫn nghiêm túc như trước rồi tiếp tục, cho đến khi cô hết nhin nổi kêu lên...

Thế Phân đi vào thang máy, ấn nút “31”, sau đó ngơ ngác dựa vào tường, có phần không thể tin vừa rồi mình đã làm gì.

Viên Tổ Văn khác với tám năm trước, anh ngủ rất say, là bởi vì anh không sợ cô bỏ đi sao? Hay là vì anh trở thành một người đàn ông không biết sợ hãi?

Cô lấy ra hai bàn tay đút trong túi, phát hiện chúng nó đang run rẩy, có lẽ trái tim cô cũng đang run rẩy theo.

Ra khỏi thang máy, cô mở cửa phòng, sau đó đi tắm trước.

Khi nước ấm gội rửa khuôn mặt cô, trong đầu cô hiện ra cảnh tượng sau khi Viên Tổ Văn thức dậy không nhìn thấy cô, cô dùng sức dụi mắt, muốn khiến chính mình trông không yếu ớt.

Tắm rửa xong, cô bật máy tính, dưới góc phải của màn hình xuất hiện một khung đối thoại, nhắc nhở cô có thư mới. Cô nhìn địa chỉ gửi đến, ngơ ngác cào tóc, cuối cùng vẫn lấy dũng khí mà mở ra.

Tình cầu cô đơn:

Em khỏe không?

Rất vui khi nhận được thư của em, chị không biết em có bằng lòng để chị đọc bức thư này trong tiết mục hay không, vì thế chị quyết định hỏi âm cho em.

Về câu hỏi em đã đưa ra, câu trả lời của chị là: chị sẽ đau lòng, khó chịu, nhưng không sao cả, chỉ cần người còn sống cho rằng sinh mệnh của mình có ý nghĩa là tốt rồi. Sống hoặc chết, rất nhiều lúc không phải do chúng ta tự quyết định, một khi đã như vậy, cần gì cố chấp rốt cuộc là ai sống, ai chết?

Đương nhiên, đây chỉ là ý kiến cá nhân của chị để tham khảo thôi.

Mặt khác, không biết tại sao, chị luôn có cảm giác hình như đã quen biết em, chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?

Chúc em càng ngày càng không cô đơn!

Tào Thư Lộ

Thế Phân tựa trên lưng ghế, cảm thấy mình không biết gì cả, hình như mỗi người đều cho rằng việc đó không sao, nhưng nếu thật sự gặp chuyện như vậy, bọn họ sẽ ra sao chứ?

Cô nghĩ tới Tử Mặc, cô gái chất phác âm thầm quan tâm đến “Thế Vân”, cô ấy cũng nghĩ vậy sao? Cô ấy cũng sẽ cho rằng bất luận là chị hay em gái còn sống, đều không sao cả ư?

Cô nhìn đồng hồ trên tường, mười hai giờ...

Cô bé lẹm cuối cùng đã trở về nguyên hình.

Ngày hôm sau, đối với Thế Phân là một tuần vừa mới bắt đầu. Cô lơ đãng thức dậy, rửa mặt, ra ngoài, hình như trong đầu đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng lại hình như chẳng suy nghĩ gì.

Cô đi vào cao ốc công ty chờ thang máy, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Viên Tổ Vân đang nói cười với đồng nghiệp, cô ngăn người, rất hiếm khi thấy anh như vậy, hình như tâm trạng rất tốt.

Bỗng nhiên anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh mà thông dong, hình như lại biến thành một người đàn ông chín chắn.

Cô xoay mặt qua không nhìn anh, cô cảm nhận được thỉnh thoảng anh dời tầm mắt về phía cô, lại tỏ ra lạnh lùng, giống như...chưa từng xảy ra chuyện gì, tựa như bọn họ vẫn là cấp trên và cấp dưới không ăn ý với nhau.

Thang máy tới rồi, cô định lùi lại, nhưng lại bị đám người đằng sau đẩy vào thang máy.

Vừa ngẩng đầu lên, không biết anh đứng trước mặt cô từ lúc nào.

Những đồng nghiệp khác nhìn thấy cô đều thân thiện chào hỏi, cô cũng gật đầu với từng người, chỉ không nhìn anh.

Đồng nghiệp bên cạnh còn muốn nói tiếp đề tài khi nãy, nhưng Viên Tổ Vân chợt xì mặt, khiến cho bầu không khí trở nên gượng gạo.

Cô cúi đầu, lần đầu tiên cảm thấy đi thang máy là chuyện dày vò thế nào. Cũng may sau khi cửa mở ra đóng lại mấy lần thì đã đến nơi cô làm việc, cô vội vàng lao ra ngoài, đi thẳng đến văn phòng mình, còn chưa vào cửa thì di động đã vang lên.

Trên màn hình nhảy ra dãy số không cần nhìn cũng biết là ai. Cô đóng cửa văn phòng, định lấy lại tinh thần mới bắt máy.

“Em đừng nói với anh ngày hôm qua xảy ra chuyện gì em đều quên hết rồi.” Lời đạo đầu của anh rất trực tiếp, ngay cả giọng điệu cũng cứng ngắt.

“...”

“Chết tiệt, em đừng nói những lời vô nghĩa với anh, anh không tin, cũng không muốn nghe!”

“...”

“Không muốn nói chuyện?” Sau khi cô im lặng một hồi chẳng biết làm sao, anh bỗng nhiên rất bình tĩnh hỏi han, nhưng cô biết đó là yên bình trước cơn bão táp.

“Những lời em muốn nói, anh nói anh không tin, cũng không muốn nghe, thế thì em còn có thể nói gì chứ?”

“...”

“...”

“Viên Thế Phân,” anh như là cố gắng khiến mình bình tĩnh trở lại, “Em thế này anh có thể hiểu là em đang đùa giỡn với anh không?”

“...”

“ ... ”

“Có thể...” Cô giả vờ nói rất tự nhiên, sau đó bất giác che miệng lại, sợ miệng mình sẽ thốt ra bất cứ âm thanh run rẩy nào.

“Em đùa giỡn với anh cũng không sao, nhưng tại sao em cũng muốn đùa giỡn với bản thân? Tại sao em không thể thành thật đối diện chính mình?”

Cô cố gắng dùng âm thanh bình tĩnh nhất nói: “Tạm biệt.”

Sau đó, cô khép di động lại, chán nản ngồi trên ghế, cô không tin anh sẽ buông tha cô như vậy, nhưng ít nhất, anh sẽ thử khiến mình tỉnh táo lại.

Như vậy biết đâu, anh sẽ nghiêm túc phân tích mối quan hệ này, nói không chừng cuối cùng anh sẽ cảm thấy bọn họ không hề thích hợp...

Bởi vì cô là người không thích hợp với hạnh phúc — sau khi cướp đi mọi thứ của một người nào đó.

Cả ngày trải qua tâm trạng hốt hoảng, hơn nữa giống như cô đoán trước, Viên Tổ Văn không đến tìm cô, vài ngày sau cô thỉnh thoảng gặp phải Shelly thư ký của anh ở hành lang, nghe chị ta phàn nàn về sếp của mình. Cô nhanh chóng bỏ đi, không dám nghe kỹ càng, cô nghĩ, có lẽ là vì tâm trạng anh không tốt cho lắm...

Chẳng qua, tâm trạng không tốt cũng không phải chỉ có mình anh.

“Tâm trạng của cô có vẻ sa sút nhỉ.” Sáng thứ bảy, Tưởng Bách Liệt vừa nhìn thấy cô liền nói câu này trước tiên.

“Cám ơn...” Cô ngồi vào cái ghế gọi là “ghế Freud” kia, chuẩn bị bắt đầu tâm lý trị liệu lần nữa.

“À,” anh ta đặt bia lên bàn, “Thế thì xem ra còn chưa gay go nhỉ, ít nhất cô nói ‘cám ơn’, không mặc kệ tôi.”

“Đó là vì tôi không biết nên trả lời thế nào, tôi không muốn vừa tới đã chọc giận anh...”

“Ồ,” Tưởng Bách Liệt nhún vai, “Cứ nói đi, tôi sẽ không giận.”

“...Miếng bò bít tết lần trước của anh sau đó thế nào?”

“ ... ”

“ ... ”

“...Được rồi, tôi thừa nhận tôi bị chọc giận.” Anh ta ngồi trên ghế sau bàn, cúi đầu viết gì đó, không nhìn cô.

“Tôi xin lỗi, tôi không có cố ý, nhưng anh bảo tôi làm vậy...” Cô xua tay không biết nên nói tiếp thế nào.

“Bây giờ tâm trạng tốt hơn chút chưa?”

“...Có lẽ vậy.”

Tưởng Bách Liệt ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Nếu làm tôi tức giận có thể khiến cô dễ chịu một chút, vậy thì tôi có thể giận tiếp...”

Thế Phen nhìn anh ta, cuối cùng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: “Cô gái được anh thích nhất định rất hạnh phúc nhỉ?”

“Ồ, đúng vậy,” anh ta gật đầu, “Hiện tại cô ấy quả thật rất hạnh phúc, nhưng không phải là bởi vì được tôi thích.”

“Có thể...nói về cô ấy không?”

Anh ta nhíu mày: “Rốt cuộc cô là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?”

“Thỉnh thoảng có thể hoán đổi với tôi một chút, tôi kể cho anh nghe nhiều chuyện của mình như vậy.” Cô năn nỉ, có lẽ cũng không phải thật sự muốn biết chuyện của người khác, nhưng muốn biết như thế nào mới xem như là hạnh phúc.

Tưởng Bách Liệt do dự vài giây, rồi nói: “Ừm... Cô ấy là đồng nghiệp hồi trước của tôi, cũng giống cô, đã xảy ra một việc, vì thế xa xứ ra nước ngoài làm việc.”

“Điểm nào của cô ấy đã thu hút anh?”

“Không biết,” một tay anh ta chống đầu, vẻ mặt bộc trực, “Có lẽ tựa như cô từng nói, tôi sẽ thích loại người giống như tôi, cô ấy trùng hợp là người như vậy.”

“Bây giờ cô ấy đang làm gì? Hai người còn liên lạc với nhau không?”

“Cô ấy là người Thượng Hải, tìm một công việc ở đây, chúng tôi cũng thường xuyên gặp mặt, nhưng chỉ là bạn thân, người cô ấy thích thực ra là anh trai của cô ấy.”

“Gi cơ?!”

“Thật có lỗi,” anh ta cào tóc, “Không phải anh em ruột, là loại quan hệ không có huyết thống ấy, anh trai cô ấy được nhận nuôi.”

“À...rất giống tình tiết trong phim truyền hình.”

Anh ta cười cười: “Tôi nghĩ chuyện của cô còn đặc sắc hơn cả phim truyền hình.”

“Ừm...” Cô bỗng nhiên thở dài nói, “Có lẽ, đúng vậy...”

“Cho nên, rất nhiều chuyện ngay lúc phát sinh, chúng ta không hề cho rằng nó sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với mình, nhưng cuối cùng khi quay đầu lại, chúng ta thường hay phát hiện, nếu lúc ấy ‘làm như vậy’, hoặc là lúc ấy không ‘làm như vậy’ thì tốt rồi. Nhưng điều đó không hề quan trọng, cái quan trọng là, khi chuyện đã xảy ra, chúng ta nên đối mặt với nó ra sao.”

“...”

“...”

“Bác sĩ, tôi có thể hỏi anh một câu không?”

“?”

“Anh cho rằng, nếu Tử Mặc...biết được sự thật, cô ấy sẽ ra sao? Sẽ tha thứ cho tôi chứ?”

Tưởng Bách Liệt như là rất hứng thú với câu hỏi của cô, anh ta suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới nói: “Lấy sự hiểu biết của tôi về cô ấy, tôi nghĩ cô ấy sẽ hiểu...”

Thế Phan không nắm chắc sự thông hiểu mà anh ta nói về Tử Mặc là bao nhiêu, nhưng nếu anh ta nói vậy, trong lòng cô dường như đặt xuống một hòn đá lớn, bỗng nhiên sinh ra một chút dừng khí.

Lúc cuộc gặp mặt sắp kết thúc, Tưởng Bách Liệt chợt nói: “Chúng ta có thể gặp nhau thêm bốn năm lần, sau đó tạm thời chấm dứt quan hệ giữa bác sĩ tâm lý và bệnh nhân.”

“?!”

“Có lẽ tháng sau tôi sẽ trở về New York ở một thời gian, đã lâu không về nhà, người trong nhà hình như rất tức giận.”

“Ồ...” Cô kinh ngạc nhìn anh ta, nói không nên lời.

“Đừng ra về luyến tiếc, tôi chỉ ở một thời gian rồi sẽ trở lại.”

“Nhưng mà...” Cô nhíu mày, “Anh thật sự sẽ trở về chứ?”

“Đương nhiên...” Anh ta tươi cười khả ái, “Nơi này có người tôi thích, món ăn, thành phố, cũng có các bệnh nhân yêu mến tôi, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ trở về.”

“Ừm...thế thì anh nói phải giữ lời đấy.”

“Đừng như vậy, tôi còn chưa đi mà, đã muốn làm tôi khóc rồi sao?” Anh ta nhún vai.

Cô mỉm cười, nụ cười bất đắc dĩ nhưng thật tình.

“Đúng rồi, lần trước gọi điện anh nói, tôi không phải không thể vân hồi... lần này có thể nói cho tôi biết không?”

“À,” Tưởng Bách Liệt gật đầu, nói, “Bởi vì cô còn sống tốt, có thể sống vui vẻ, khi cô quên đi nỗi đau này, không phải đã vân hồi tất cả rồi sao?”

“?”

“Bởi vì cô lại có thể giống như lúc ban đầu, làm một Viên Thế Phân chân thật, thẳng thắn thành khẩn, không che giấu gì hết.”

Cả ngày chủ nhật, Thế Phân đều thu dọn phòng ốc, cô chợt yêu thích cảm giác này, hình như không cần suy nghĩ gì cả, chỉ lên kế hoạch làm sao sắp xếp từng món đồ gọn gàng ngăn nắp.

Hồi trước cô không phải vậy, dùng thứ gì xong thì tiện tay đặt ở một chỗ, trong phòng luôn lộn xộn, mỗi lần muốn tìm gì đó, cô đều sẽ hỏi mẹ hoặc là Thế Vân, kỳ quái là, họ luôn biết cô đặt đồ ở đâu.

Cô nghĩ rằng, đó là vì họ rất hiểu cô chẳng?

Cô cảm thấy mình như vậy là hạnh phúc, được người khác hiểu, hoặc là nói, biết mình được thông hiểu. Nhưng sau đó, khi cô trở thành “Thế Vân”, cô dần dần quên mất điểm này, cô luôn sống trong thế giới của mình, mặc dù mọi thứ đều sắp đặt rất có trật tự, nhưng vẫn không tìm thấy thứ muốn tìm.

Có lẽ ở trong thâm tâm cô cũng chẳng thay đổi bao nhiêu, nhưng loại hạnh phúc được thông hiểu đã đánh rơi tại góc nào đó từ lâu, khi cô quay đầu lại, phát hiện hạnh phúc nhỏ bé này lại ở khắp nơi, chỉ là cô không nhìn đến mà thôi.

Từ trong thùng giấy cô lấy ra từng món đồ, phân biệt cẩn thận, sau đó đặt chúng tại nơi chúng nên ở. Một hộp giấy màu lam đặt dưới cùng thùng giấy, cô cầm lên xem, nhìn kỹ càng, bỗng nhiên ngạc nhiên mở to mắt.

Trong hộp giấy là một chiếc mũ lưỡi trai màu lam, đó là...quà sinh nhật của Viên Tổ Vân. Đó là món quà chưa từng có cơ hội tặng cho anh.

Cô nhớ tới tấm ảnh úp ngược trên bàn anh, đầu tóc anh vàng hoe, ánh mắt rất sắc bén, vì thế cô mua chiếc mũ lưỡi trai này, muốn che khuất mái tóc của anh, còn có ánh mắt của anh — thế thì trông anh có vẻ dịu dàng hơn một tí.

Cô cầm chiếc mũ trong tay, nhìn đến thần thờ, hình như tất cả quá khứ đều xuất hiện trước mắt. Nếu cơn ác mộng kia không xảy ra, nếu cô như nguyện tặng món quà sinh nhật này... Thế thì hiện tại bọn họ sẽ như thế nào đây?

Là một đôi vợ chồng hòa thuận? Hay là một cặp oan gia đã đi trên con đường riêng của mình từ lâu?

Nhưng tựa như lời Tưởng Bách Liệt nói, điều đó không có ý nghĩa gì, điều cô nên làm chính là đối mặt với cuộc sống của mình mà thôi.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, cô đứng dậy rửa tay, ngập ngừng đến trước mắt mèo nhìn ra bên ngoài — thì ra là Tử Mặc.

“Sao vậy?” Cô mở cửa.

Khuôn mặt vốn cứng nhắc của Tử Mặc lúc này ửng đỏ, ánh mắt dao động bất định: “Có bia không? Của tớ uống hết rồi...”

Nói xong, cô ấy đi thẳng vào phòng bếp lục lọi.

“Xem ra cậu đã uống nhiều rồi.” Thế Phân đóng cửa lại, phát giác điểm bất thường của Tử Mặc, cô vội vàng đi qua giành lấy bia.

“Tớ muốn uống...” Tử Mặc bĩu môi, như là đang không nhèo.

“Có thể nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì không?” Cô không dung túng Tử Mặc, mà cất bia vào trong ngăn tủ rất cao.

Tử Mặc mơ hồ im lặng, quay đầu đi chỗ khác không nhìn cô.

“Là...về Hạng Tự sao?” Cô thử dò hỏi.

Tử Mặc không trả lời, qua một hồi lâu mới khẽ gật đầu.

“Lại đây đi, tớ thấy cậu không nên uống nữa, nhưng nếu cậu muốn bọn mình có thể nói chuyện.” Cô đỡ Tử Mặc ngồi lên sofa trong phòng khách.

Tử Mặc bỗng nhiên mỉm cười, nói: “Giọng điệu của cậu...rất giống Tưởng Bách Liệt...”

“Vậy cậu coi tớ là anh ta được rồi.”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Bây giờ tớ tuyên bố bắt đầu trị liệu.”

Tử Mặc không được tự nhiên mà gãi đầu, rồi gãi mặt, như là học sinh sắp giao phiếu điểm.

“...Được rồi, nếu cậu cảm thấy kỳ quặc, tớ cũng có thể tuyên bố trị liệu chấm dứt.”

Tử Mặc chần chờ chốc lát mới nói: “Tớ cảm thấy...hình như mình, luôn không biết được người khác suy nghĩ cái gì...nhất là Hạng Tự.”

“À, tớ nghĩ...thực ra ngoài bản thân mình ra thì rất ít người sẽ thật sự biết được người khác suy nghĩ gì, cho nên...đó không phải là một vấn đề.”

“Nhưng mà,” Tử Mặc nhăn nhó mặt mày, “Tớ không có cách nào đoán được suy nghĩ của anh ấy...có phải tớ quá ngu ngốc không?”

“Không, không phải, đó không phải ngốc, mà là...thật thà.”

“ ... ”

“Chẳng qua là loại thật thà không đủ dũng khí.” Cô mỉm cười, từ trong đáy lòng muốn cổ vũ Tử Mặc.

“Có lẽ cậu nói đúng...” Tử Mặc nhẹ giọng nói, khuôn mặt vốn nhăn nhó dần dần thả lỏng.

“ ... ”

“Thế Vân...”

“Hửm?” Cô ngập ngừng trả lời.

“Còn nhớ, tớ đã từng nói với cậu, tớ rất vui vì người ra đi là chị cậu chứ không phải cậu không?”

“ ... ”

“Kỳ thật, sau đó tớ đã suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy mình nói vậy là không đúng.”

“ ... ”

“Tớ không phải thấy vui về cái chết của Thế Phân —— thực ra tớ cũng rất buồn, ý của tớ là cậu còn sống là chuyện tốt, cậu hiểu không?”

“Ừm...” Cô gật đầu.

“À, vậy là tốt rồi.” Nụ cười rốt cuộc đã xuất hiện trên mặt Tử Mặc, mặc dù hơi cứng ngắc, nhưng cô biết đó là nụ cười thoải mái của Tử Mặc.

“Nếu...” Cô nghe được tiếng mình nói, “Tớ là Thế Phân, mà không phải là Thế Vân, cậu còn cảm thấy vui vẻ không?”

“Gì cơ?...” Sắc mặt của Tử Mặc giống như Lương Kiến Phi hôm đó, chẳng qua Tử Mặc không thể hiện ra mình quá kinh ngạc, chỉ là hơi ngỡ ngàng.

“...” Cô chẳng nói gì, khóe miệng kéo ra nụ cười khổ, có lẽ lúc này sẽ giống như lần trước, không thể nói ra miệng.

“A!” Tử Mặc bỗng nhiên như là nhận ra gì đó, chỉ vào cô, không nói nên lời.

“...”

“Cậu thật là...Thế Phân?”

“...” Cô không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ là ngơ ngàng.

Đến tận cùng, Tử Mặc sẽ đối xử với cô ra sao, có thể tha thứ cho cô hay không?

Tử Mặc đứng dậy, lảo đảo chạy tới cửa, thấp giọng nói: “Kẻ lừa đảo...cậu là kẻ lừa đảo!”

Nói xong, cô ấy mở cửa xông ra ngoài.

Đồng hồ quả lắc trên tường kêu tích tắc, Thế Phân còn ngơ ngác ngồi trên sofa, cô bỗng nhiên rất muốn gọi điện cho Tưởng Bách Liệt, nói với anh ta: anh đoán sai rồi.

“Chào buổi tối các vị thánh giả, lại đến thời gian Thư Lộ được gặp gỡ mọi người tại sóng điện từ, tuần này không biết tại sao New York chợt trở nên rất nóng, đài khí tượng nói đây là thời tiết hiếm thấy từ mấy chục năm nay, nhưng hình như mọi người không quan tâm cho lắm.

Hôm nay nhận được thư của một bạn thánh giả trẻ tuổi, cô ấy chỉ mới 16 tuổi, nhưng đã bắt đầu phiên muộn về cuộc sống và lý tưởng sau này, cô ấy nói: chị Thư Lộ —— cảm ơn bạn đã dùng ‘chị’ để gọi Thư Lộ, mà không phải là ‘đi’ —— lúc chị đối mặt với sự lựa chọn, chị làm thế nào để lấy dũng khí, là điều gì cho chị sức mạnh?

Đây thật sự là một vấn đề...đây ấp súc sống trẻ trung, thật ra khi Thư Lộ đọc đến thắc mắc của bạn, tôi bỗng nhiên nhớ lại thời thiếu nữ của mình, nhưng mà trong ký ức năm 16, 17 tuổi của tôi đều là tiểu thuyết, truyện tranh, tạp chí, băng nhạc. Khi đó tôi hoàn toàn không có thắc mắc về tương lai, tôi muốn làm gì, muốn trở thành người thế nào, muốn thi vào đại học nào... vân vân, những vấn đề này tôi hoàn toàn chưa nghĩ tới. Nếu có phiên nào thì cũng chỉ là ‘không làm xong bài tập ngày mai thì phải làm sao đây’ đại loại thế, nhưng ngay sau đó tôi sẽ lập tức ném những vấn đề đó ra sau đầu, bởi vì chỉ cần tiến vào thế giới trong sách, tôi có thể quên hết tất cả —— có lẽ, đây là sức mạnh và dũng khí của tôi.

Theo tuổi tác lớn dần, phiên nào và hoang mang cũng càng ngày càng nhiều hơn, có khi sẽ cảm thấy áp lực cuộc sống rất lớn, nhưng nghĩ ngược lại, sức mạnh và dũng khí nhận được cũng càng nhiều hơn. Người nhà, người yêu, bạn bè, những người ở bên cạnh chúng ta dành sự yêu mến cho chúng ta, đó cũng là một loại sức mạnh, đương nhiên tôi rất may mắn, còn có những bạn thánh giả đang lắng nghe tiết mục ở một sóng điện từ khác —— nhưng nếu muốn khắc phục khó khăn và có được chiến thắng chân chính, kỳ thật thường xuyên là do bản thân mình, khi chúng ta cảm thấy chính mình tràn đầy sức mạnh thì mới có dũng khí để đi tiếp.

Như vậy, các bạn thánh giả đang lắng nghe tiết mục vào lúc này, đối với các bạn, điều gì đã cho bạn sức mạnh và dũng khí? Hộp thư của Thư Lộ luôn luôn rộng mở với các bạn, tiếp theo xin hãy lắng nghe một ca khúc trước nhé...”

Thế Phân đang cầm cà phê, ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng khách, nhìn đèn neon ở đằng xa, nó có vẻ lóng lánh trong bầu trời xanh thẫm.

Di động rung rung trên bệ cửa đá cẩm thạch, phát ra tiếng vang dữ dội, sau vài cái liên ngừng ngay, cô biết là tin nhắn mà không phải gọi điện đến, vì thế qua thật lâu cô mới cầm lên xem.

“21: 03: 08 đang làm gì?”

Gửi tin nhắn cho cô không đầu không đuôi như vậy, e rằng chỉ có một người...

“21: 14: 02 ngày người.”

“21: 15: 00 nếu anh không tìm em, em định cứ coi anh là người xa lạ cả đời ư?”

“21: 16: 44 có lẽ vậy, người xa lạ cũng không phải không có gì tốt.”

“21: 18: 31 tại sao? Tại sao khi đã biết hết mọi chuyện em vẫn còn từ chối anh?”

Cô ngơ ngác nhìn dòng chữ trên màn hình, trong lòng đau nhói, nhưng cô vẫn cong khóe miệng trả lời.

“21: 22: 57 hai người không có duyên phận tại sao nhất định phải ở bên nhau?”

“21: 25: 08 anh tưởng mình rất hiểu em, nhưng xem ra không phải rồi, có lẽ Thế Phân mà anh hiểu rõ chính là cô gái trước đây cởi mở và thật thà, em là ai hả? Là cái bóng sao? Cái bóng của Thế Vân và Thế Phân, không thể trở thành một trong hai người?”

Cô đứng dậy, hơi bần khoản lo lắng, hình như anh đã nói trúng một nỗi đau ẩn sâu dưới đáy lòng.

Qua thật lâu, cô hầu như nghĩ rằng cuộc đối thoại này sẽ kết thúc tệ hại như vậy, thì anh nói.

“21: 55: 30 anh cũng từng trở thành một người khác, trong tám năm trời anh dần dần bước ra khỏi nỗi đau mất em, gần như sắp thành công, nhưng anh lại gặp em, em mang anh trở về, lúc này có lẽ anh phải dùng nhiều thời gian hơn nữa mới có thể quên hết tất cả, nhưng anh tuyệt đối không bận tâm — bởi vì em đã giúp anh tìm được con người trước đây, một Viên Tổ Vân ngay cả bản thân anh suýt nữa cũng quên mất. Vì thế, dù giống như lời em nói, chúng ta là hai người không có duyên phận, nhưng nếu em cũng có thể tìm về chính mình, em không còn là cái bóng của bất cứ ai, như vậy đã đủ rồi, ít nhất đối với anh thế là đủ rồi...”

Cô thả người lên giường, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, cô có thể lừa anh nói mình không yêu anh, nhưng cô không thể nào lừa dối trái tim mình — trái tim đó đã ngập tràn mỗi một nụ cười của anh.

Tuần cuối cùng của tháng tư, mưa rơi rả rích, hầu như mọi người đều mặc áo khoác màu đen, xanh thẫm hoặc là màu đất, hình như chỉ có màu sắc như vậy mới có thể phối với bầu trời than chì.

Sáng sớm trước khi ra ngoài, Thế Phân nhìn thấy quần áo phơi bên ngoài trên ban công của Tử Mặc đều bị mưa làm ướt, vì thế cô đi gõ cửa nhà Tử Mặc, nhưng không có ai trả lời.

Cô thất thần đi vào thang máy, con số đang nhảy trên bảng điện tử, cảm giác đi xuống ập tới mạnh mẽ.

Đối với Tử Mặc, Thế Vân có lẽ là một người bạn mà cô ấy thích nhất, người bạn này đã bị cướp đi, thay bằng một người vụng về khác — cho nên Tử Mặc mới gọi cô là “kẻ lừa đảo”, một kẻ lừa đảo không thể tha thứ.

Cô lái xe chạy ra gara, trời mưa không lớn lắm, nhưng lại che kín cửa kính trên xe, trước mặt cô là một mảnh mơ hồ. Cô mở cần gạt nước, bỗng nhiên phát hiện suýt nữa mình đụng trúng bồn hoa — cô vội vàng thắng lại, trong lòng pháp phồng bất định, nhất thời không biết nên làm gì bây giờ.

Di động đặt trên ngăn xe, cô lấy lại bình tĩnh rồi mới bắt máy: “A lô?”

“Là tớ.” Âm thanh lâu ngày không gặp của Thạch Thụ Thần, cách cả Thái Bình Dương, bỗng nhiên khiến người ta rất muốn khóc.

“Ồ...”

“Tớ xin lỗi, trước khi đi không nói với cậu, là vì không muốn mọi người buồn bã,” giọng điệu của anh ta rất thoải mái, “Đừng lo lắng, tớ rất tốt, cảm thấy quyết định lúc trước của mình là đúng, con người vào một thời điểm nhất định cần phải nhìn xem thế giới bên ngoài — cậu thì sao, dạo này ổn chứ?”

“Ừm...” Cô nhẹ nhàng kéo thắng tay, tựa lưng vào ghế, “Cũng ổn, cậu đừng lo.”

“Thật sao?” Anh ta bỗng nhiên thấp giọng, “Nhưng Hạng Tự nói, cậu và Tử Mặc cãi nhau.”

“...À,” cô cười khỏ, “Cậu ấy thật nói vậy sao?”

“Đúng thế.”

“...Thực ra cũng không phải cãi nhau, chỉ là cậu ấy giận tớ thôi.”

Tiếng cười của Thạch Thụ Thần vang lên từ đầu dây bên kia: “Có lẽ về chuyện này, người khấn trương hơn là Hạng Tự chứ không phải cậu và Tử Mặc nhỉ.”

Cô cũng bắt giác mỉm cười, không phải bởi vì lời nói của anh ta, mà là bởi vì có thể nghe được một Thạch Thụ Thần cười mở như vậy.

“Đạo này thời tiết ở New York thất thường quá, nóng muốn chết...”

“Ừ, tớ biết.”

“Cậu cũng biết?”

“Nghe nói trong tiết mục radio.”

“À...”

“Đúng rồi,” cô nói, “Đây là số điện thoại của cậu ư?”

“Đúng vậy, còn chưa nói với cậu,” anh ta dịu dàng nói, “Bất cứ lúc nào gọi cho tớ cũng được.”

“...Được.” Cô rầu rĩ trả lời, trong đầu xuất hiện một cô gái hướng nội và rụt rè, cô gái đó từng yêu Thạch Thụ Thần.

Nếu em ấy nhìn thấy một Thạch Thụ Thần như vậy, có lẽ cũng cảm thấy vui mừng phải không?

“Vui lên đi, tớ tin tưởng cho dù là chuyện gì cũng không làm khó cậu được.”

“Cám ơn cậu, đặc biệt gọi điện cho tớ.”

“Thế...tớ phải cúp máy đây?”

“Khoan đã...”

“Hửm?”

“Cậu hãy...giữ gìn sức khỏe.”

“Được.”

“Tạm biệt...”

“Tạm biệt.”

Đặt di động xuống, Thế Phân nhìn qua cần gạt nước đang chuyển động, cô bắt giác nhoén miệng cười. Cô phát hiện không biết từ khi nào mình coi Thạch Thụ Thần là một “Thế Vân” khác, mỗi lần gặp nhau, cô luôn sẽ tưởng tượng em gái ở ngay bên cạnh anh ta, dùng ánh mắt dịu dàng và điềm tĩnh nhìn mình, vì thế lời anh ta nói giống như là Thế Vân nói với cô, khiến cô bỗng nhiên tràn đầy sức mạnh và dũng khí.

Cô kéo thẳng tay, chạy lần nữa, mọi thứ trước mắt đều trở nên rõ ràng.

Lúc gặp đèn đỏ, cô dừng xe lại, lơ đãng ngẩng đầu nhìn không trung, mưa tạt vào cửa kính ở đầu xe, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đường nét của không trung.

Có lẽ nào, tại một nơi nào đó, Thế Vân đang nhìn cô không?

*

“Chị có thể ngồi đây không?”

Thế Phân ngẩng đầu, hơi lúng túng nhìn Shelly, không hiểu vì sao trong nhà ăn còn nhiều chỗ trống như vậy thế mà chị ta lại muốn ngồi đối diện cô.

Shelly không đợi cô trả lời, tự động ngồi xuống, cắt bỏ bớt tét trên cái đĩa trắng của mình thành từng miếng nhỏ, sau đó bắt đầu ăn.

“Tên nhóc Tiểu Viên kia rất khó hầu hạ phải không?”

“Huh?...” Bộ đồ ăn trong tay Thế Phân suýt nữa rơi xuống.

“Em không phải thay chị làm thư ký cho cậu ấy hơn nửa năm sao?”

“Vâng...” Cô gật đầu, cúi đầu nhìn thức ăn trong đĩa của mình, “Cũng ổn ạ...”

“Cậu ấy nhất định vui muốn chết.”

“?”

“Gặp phải người dễ dãi như em, còn không thừa cơ khoe ra oai phong của sếp lớn.”

“...Cũng không hẳn vậy, chỉ là anh ấy có quá nhiều yêu cầu.”

Shelly nhìn cô, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: “Em không tò mò tại sao chị là thư ký mà còn hung dữ hơn cả sếp mình sao?”

“Có chút ạ.” Cô thẳng thắn gật đầu.

Shelly cười cười: “Em biết không, em là người duy nhất trong công ty dám thừa nhận với chị là em nghĩ vậy.”

“...Không thể nào.”

“Là thế mà, tại sao không? Những đồng nghiệp khác chỉ nói ở sau lưng chị, từ trước đến nay không ai giáp mặt hỏi chị.”

“Như vậy cũng không có gì để hỏi...dù sao không liên quan đến công việc.”

Shelly ra vẻ thần bí tiến đến gần, nói: “Quan hệ giữa chị và Viên Tổ Văn...quả thật hơn bình thường.”

“...” Cô mở to mắt, ngơ ngác chờ đợi đáp án.

“Chị là...mợ út của cậu ấy.”

“...Gì ạ?” Cô chớp mắt, có phần không tin nổi.

Shelly như là rất hài lòng với phản ứng như vậy, thế là chị ta tự ăn tiếp rồi nói: “Mẹ của Viên Tổ Văn là chị họ lớn nhất của chồng chị, nhưng mà chồng chị và cậu ấy chỉ kém nhau sáu tuổi, hầu như là chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn, chẳng qua cậu ấy chưa bao giờ gọi chồng chị là ‘cậu’, cho nên cũng chưa từng gọi chị là ‘mợ’.”

“...” Thế Văn cứng nhắc cầm bộ đồ ăn, không biết nên cắt miếng thịt vịt trước mặt thành miếng nhỏ, hay là bỏ thẳng vào miệng.

“Em sẽ giữ bí mật chứ.” Shelly dùng giọng điệu không hề để ý nói.

Cô gật đầu.

“Em không thấy kỳ lạ tại sao chị nói điều này với em à?”

Cô nhìn chị ta, lúc này không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Nhưng Shelly không nói thêm gì nữa, mà tiếp tục ăn thức ăn trong đĩa, cho đến khi ăn hết bỏ bát tét.

“Chị cảm thấy em rất đặc biệt đối với cậu ấy, chị chưa từng thấy cậu ấy dùng ánh mắt nhìn em để nhìn người khác, mặc dù cậu ấy không nói gì cả, nhưng chị thấy được cậu ấy rất để ý, vô cùng quan tâm đến mọi việc có liên quan tới em.”

Thế Văn thật không ngờ chị ta sẽ nói vậy, nhất thời cô có phần mất tự nhiên, ánh mắt do dự không dám nhìn vào người đối diện.

“Viên Tổ Văn mà chị quen biết là một người ngạo mạn, tự mãn, ánh mắt sắc bén, không có tính nhẫn nại, đồng thời cậu ấy cũng có nét đáng yêu của con nít, cậu ấy có thể cười rất tươi, nhưng chỉ trong chớp mắt lại lặng lẽ trốn ở góc phòng hút thuốc. Chị không biết cậu ấy đã trải qua những gì —— có lẽ chồng chị biết, nhưng anh ấy không chịu nói với chị —— điều chị muốn nói là, đúng vậy cậu ấy có rất nhiều khuyết điểm, rất nhiều lúc khiến người ta nghĩ rằng tính cách cậu ấy rất tệ, nhưng cậu ấy là người tốt, một người đáng để đối xử tốt.”

“...Là anh ấy bảo chị đến nói những điều này với em sao?”

“Đương nhiên không phải rồi!” Shelly tỏ vẻ “đừng có đùa”.

“ ... ”

“Gần đây tính tình cậu ấy rất tệ, bọn chị cũng không muốn nói chuyện với cậu ấy.”

“ ... ”

“Nhưng mà...chị cũng được, người nhà cũng được, hoặc là bất cứ người nào khác, cũng không muốn nhìn thấy một Viên Tổ Vân như vậy. Có đôi khi chị cảm thấy cậu ấy giống như một con chim ưng...chẳng qua là con chim ưng bị nhốt trong lồng.”

Thế Phân bỗng chốc đứng lên, cái ghế vì động tác đột ngột của cô mà ngã xuống đất. Người xung quanh, kể cả Shelly đều kinh ngạc nhìn cô.

“Xin lỗi...em có việc, phải đi trước.” Nói xong cô nâng cái ghế lên, rời khỏi như là chạy trốn.

Cô bước nhanh về phía thang máy, vừa lúc có một cái thang máy chật kín người đi xuống ăn cơm, “Đình” cửa mở ra, đám người từ trong thang máy tuôn ra, cuối cùng chỉ còn lại một người, người kia hai tay đút túi, tựa vào vách tường kính, đằng sau đôi mắt kính gọng đen là ánh mắt lưỡi nhác mà sắc bén.

“Em không phải muốn vào sao?” Viên Tổ Vân chìa tay ấn nút mở cửa.

Cô rất muốn quay đầu bỏ đi, nhưng bước chân bắt giắc di chuyển bước vào.

Cửa thang máy đóng lại, anh nhìn chằm chằm bảng điện tử: “Chẳng lẽ em còn chưa học được cách dùng biểu hiện ra vẻ mặt tự nhiên mỗi lần khi nhìn thấy anh sao?”

Cô quay đầu đi chỗ khác, thật lâu mới nghe ra một câu: “...Em rất tự nhiên mà.”

Anh vươn tay sờ mặt cô, nói: “Cái này gọi là tự nhiên hả? Đường nét khuôn mặt cứng ngắc thế này.”

Cô như bị điện giật né tránh bàn tay anh, anh cười ha ha: “Em xem đi, rất không tự nhiên.”

“Bất cứ người bình thường nào bị sờ mặt cũng sẽ giật mình thôi!” Cô không cam lòng trả lời.

“Vậy thì phải xem là ai sờ soạng, hưởng hồ...thứ anh đã sờ qua không chỉ có khuôn mặt.” Miệng anh kéo ra một nụ cười, tiếp tục nhìn bảng điện tử.

“ ... ” Hai gò má cô đỏ ửng, trong đầu hiện lên cảnh tượng nào đó khiến cô bối rối.

Thang máy dừng lại, là tầng lầu của công ty bọn họ, Thế Phân đi ra ngoài, muốn nhanh bước bỏ đi, nhưng cô chần chừ dừng lại, xoay người trông thấy anh vẫn còn ở trong thang máy.

“Anh đi ăn đây.” Anh ấn nút xuống lầu, hai tay vẫn đút túi, tựa trên tường nhìn cô.

“Vậy tại sao...”

Cái cô muốn hỏi là, tại sao cùng em đi lên?

Anh mỉm cười, dùng giọng điệu bình thản nói: “Ở cùng em...thêm một giây cũng tốt rồi.”

Cửa thang máy chậm chậm khép lại, nụ cười kia rời khỏi tầm mắt cô, cô không nhận được mà bắt đầu hồi tưởng.

Cô bỗng nhớ Shelly đã nói: cậu ấy là một con chim ưng, chẳng qua, là con chim ưng bị nhốt trong lồng.

Trưa thứ sáu, Thế Vân nhận được điện thoại của bàn lễ tân, nói ở cửa có một vị tiên sinh tìm cô, cô nghi hoặc đi ra, không ngờ người tới lại là Hạng Phong.

“À...chào anh.” Cô gật đầu.

“Chào em,” Hạng Phong ăn mặc rất chính thức, không giống anh mấy lần trước, “Đúng lúc anh họp ở gần đây, nghe Hạng Tự nói em làm ở chỗ này, nên anh tiện thể tới tìm em ăn cơm.”

“Vâng...” Cô nhìn anh, hình như ngỡ ngàng nhận ra mục đích anh tới đây, vì thế cô cười cười, “Được, anh chờ em một chút.”

Cô quay về văn phòng lấy bóp tiền và di động, rồi cùng Hạng Phong chờ thang máy, Hạng Phong nhẹ giọng lịch sự hỏi cô ăn gì, không hề mất tự nhiên và gượng gạo chút nào. Cô ngơ ngẩn nhìn anh, cảm thấy mọi thứ hình như không chân thật, bởi vì người đàn ông trước mắt, tại đâu đó, mở ra cỗ máy thời gian của cô và Viên Tổ Vân lần nữa.

Cửa thang máy mở ra, Thế Phân vốn đang giới thiệu đồ ăn xung quanh bỗng nhiên ngừng lại, bởi vì cô nhìn thấy Viên Tổ Vân cùng đồng nghiệp từ trong thang máy đi ra, anh nhìn cô, rồi lại nhìn Hạng Phong ở đằng sau cô, lặng lẽ nhíu mày.

Cô cụp mắt xuống, sau khi chờ anh đi ra mới đi vào thang máy, cô nhấn nút xuống lầu, sau đó nhấn nút đóng cửa. Cô không dám nhìn anh, nhưng có thể cảm giác được anh đang nhìn mình.

Cửa thang máy rốt cuộc khép lại, cô thở phào dưới đáy lòng, một lát sau mới nhớ tới Hạng Phong ở đằng sau, cô vội vàng xin lỗi: “Ngại quá, vừa rồi nói đến đâu nhỉ?”

Hạng Phong không ngại lắc đầu: “Không sao, chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, em chọn thứ mình thích là được rồi.”

Thế Phân dẫn Hạng Phong đến một nhà hàng kiểu tây lân cận, cô luôn cảm thấy rằng hình như con người anh rất thích hợp đến những nơi chính quy mà tinh xảo. Nhưng đi tới cửa, Hạng Phong bỗng nhiên kéo cô sang nhà hàng trà ở phố đối diện.

“Sao anh...” Ngồi vào chỗ mình, cô hơi nghi hoặc nhìn người đàn ông đối diện đang gọi món ăn.

“Bởi vì không phải em thích chỗ này sao?”

“...Làm sao anh biết được.” Ở cùng anh, cô luôn cảm thấy mình là một nghi phạm không thoát khỏi lòng bàn tay của thám tử.

“Bởi vì từ xa em đã nhìn thấy hàng chữ ‘hôm nay đồ ăn giá rẻ đặc biệt’ trên bảng hiệu của nhà hàng này.” Anh mỉm cười, nhưng tuyệt đối không vênh vác.

Cô cũng cười, mang theo bất đắc dĩ và thoải mái, sau đó cô chọn “cơm gà Hải Nam” mà mình muốn.

“Anh hãy đi thẳng vào vấn đề đi.” Người phục vụ đi rồi, cô bỗng nhiên nói.

Hạng Phong sờ cằm, nhìn cô nói: “Mấy tháng không gặp, hình như em thay đổi rất nhiều —— nhưng cá nhân anh thấy đây là sự thay đổi tốt.”

“Cám ơn.” Cô cũng nhìn anh, không muốn che dấu bản thân.

“Ngày hôm qua đứa em trai đáng ghét của anh bỗng nhiên tới tìm anh, nói là dạo này Tử Mặc hơi khác lạ, tâm trạng giảm sút, không muốn quan tâm tới người khác, sau khi truy hỏi cô bé kia thì mới biết được là cãi nhau với em.”

“...”

“Nó nói nó đã tìm những bạn khác thử khuyên giải, nhưng Tử Mặc vẫn sa sút tinh thần,” anh cầm ly thủy tinh trước mặt, uống một ngụm nước lạnh, “Em cũng biết, đối với chuyện của Tử Mặc, thằng nhóc kia tuy ngoài miệng không nói, kỳ thật cũng rất bận tâm. Hơn nữa...anh nghĩ rằng anh cũng cần phải đến nói chuyện với em.”

“...”

“Bởi vì nửa năm trước, Tử Mặc cũng từng tới tìm anh.”

“?”

“Cô ấy nói với anh, có một người bạn thân đã rất nhiều năm không gặp, tuy rằng mỗi ngày đều tươi cười, nhưng cô ấy cảm thấy đối phương không vui vẻ, thậm chí còn rất đau khổ. Vì thế cô ấy tới tìm anh, muốn nhờ anh giúp cô ấy xem thử, người bạn thân này rốt cuộc có giống như lời cô ấy nói không, nếu đúng vậy, cô ấy nói rằng...”

“?”

“Cho dù thế nào, cũng nhờ anh giúp người bạn này vui vẻ lên.”

“A...” Thế Phân che miệng, khuôn mặt lương thiện chất phác của Tử Mặc chợt hiện ra trước mắt cô. Cô nhú mồm, không phải khó chịu, nhưng là muốn nhìn xuống nước mắt sắp chảy ra.

“Cô ấy nói, bởi vì cô ấy rất thích khuôn mặt tươi cười của người bạn này, trong lúc cô ấy thất vọng hoang mang nhất thì chính là khuôn mặt tươi cười này đã cho cô ấy sức mạnh và dũng khí lớn lao.”

Thế Phân ngược mắt nhìn trần nhà treo đầy đèn chùm, rốt cuộc vẫn không để nước mắt chảy xuống.

“Anh xin lỗi,” Hạng Phong lặng lẽ đưa một chiếc khăn tay cho cô, “Anh không phải cố ý muốn làm em khóc.”

“...Không sao ạ,” cô không cầm lấy khăn tay anh đưa qua, chỉ lộ ra nụ cười khê khàng, “Thế thì sau đó anh có phát hiện ra gì không?”

“Không có,” anh lắc đầu, “Anh nghĩ anh vẫn chưa giải giao tiếp với phụ nữ, hình như mỗi lần thử đều bị em nhìn thấu.”

Thế Phân không nhìn được cười rộ lên, mặc dù trong mắt còn ngấn lệ: “Cuộc sống hiện thực không giống như trong sách phải không ạ?”

Anh gật đầu, như là không thể không thừa nhận kết quả này: “Anh nghe Tử Mặc nói, em có một người chị sinh đôi, đã qua đời nhiều năm về trước, anh nghĩ có lẽ vì chuyện này mà em không còn vui vẻ, chẳng qua anh còn có điểm nghi vấn.”

“?”

“Anh có thể hiểu được nỗi khổ mất đi anh chị em ruột thịt, bởi vì bản thân anh cũng có một đứa em trai, nếu nó xảy ra chuyện gì, anh nghĩ nỗi khổ của anh cũng không ít hơn em bao nhiêu, nhưng mà nỗi khổ của em...hình như không đơn giản là mất đi người thân. Nó giống như là khi em mất đi người chị đồng thời cũng đánh mất bản thân em.”

“...”

“...”

Âm thanh trong nhà hàng trà lẫn lộn, mọi người không ngừng kể ra câu chuyện của mình, không ai nghe được người khác đang nói gì, cũng chẳng ai quan tâm người khác nói gì.

Nhưng Thế Phân lại cảm thấy âm thanh của mình tựa như là bản nhạc vang vọng giữa hội trường tĩnh lặng, rõ ràng như vậy.

“Kỳ thật em ——”

“—— em không cần trả lời.” Bản nhạc bị ngắt ngang, thay vào đó là âm thanh dịu dàng của Hạng Phong.

“?”

“Nếu em có điều muốn nói thì hãy thử đi nói với Tử Mặc.”

“...”

“Có lẽ cô ấy sẽ cự tuyệt em, nhưng em đừng bỏ cuộc, cô ấy chính là người thế này...ngoài miệng nói ‘tuyệt đối không tha thứ’, nhưng trong lòng sẽ vì em mà tìm kiếm ngàn vạn lý do đáng để tha thứ.”

Thế Phân hé miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cô chỉ mỉm cười nói: “Cảm ơn anh.”

Tối nay, lúc Thế Phân tan tâm về nhà, cô qua cửa hàng lân cận mua một chai rượu đỏ, cùng loại đã uống ở chỗ Tử Mặc.

Cô đậu xe ở gara, mang theo chai rượu đi vào thang máy, thực ra còn thiếu một số thứ, nhưng cô không đi mua, cô chỉ muốn ngồi một mình trên bệ cửa sổ trong phòng khách uống rượu, nếu được thì vừa nghe tiết mục của Thư Lộ vừa nhìn đèn neon ở đằng xa, như vậy đây chính là một buổi tối yên tĩnh mà cô thích nhất.

Thang máy dừng ở tầng 31, cô cúi đầu đi tới, lúc ngẩng đầu lên lại bất ngờ nhìn thấy Viên Tổ Văn đang dựa trên cửa nhà cô. Ngọn đèn trên đầu màu trắng, chiếu rọi nụ cười xấu xa trên khóe miệng anh trông có vẻ thiếu sinh khí.

“Người đàn ông hồi trưa là ai?”

“...Một người bạn.” Cô nhìn cái hộp hình vuông bên chân anh, ngạc nhiên suy nghĩ, hóa ra anh đến là để chất vấn cô.

“Bạn gì?”

“Bạn bè bình thường.” Cô vốn định tìm chìa khóa mở cửa, nhưng lại thôi.

“Tại sao phải một mình ra ngoài ăn cơm với anh ta?”

“Không được sao?” Phút chốc hỏi ra, cô phát hiện câu hỏi của mình có lẽ đã chọc giận anh.

“Không được!” Anh trừng cô, như là đã tới giáp ranh của sự nhẫn nại.

“...”

“...”

Bọn họ trầm mặc, cho đến khi Viên Tổ Văn bỗng nhiên ảo não cười lạnh một tiếng: “Dầu gì anh cũng mang bánh ngọt tới mừng sinh nhật em...”

Cô quay đầu đi chỗ khác, không muốn nói với anh, mới nhìn một cái cô đã biết trong chiếc hộp kia đựng một cái bánh sinh nhật.

“Đâu có ai gọi anh đến...” Cô hờn dỗi nói.

Viên Tổ Văn trừng cô, sau đó di chuyển bước chân tới trước mặt cô: “Sao anh lại không đến?”

“...”

“Sinh nhật anh, không phải em cũng vội vàng đến sao?”

Hết chương 12

13. Chương 13: Tháng Năm: Chúc Mừng Sinh Nhật

Hạng Tự: “Có lẽ có một ngày khi bọn tớ đều cảm thấy mệt mỏi, tất cả sẽ kết thúc. Đến lúc ấy, toàn bộ tình yêu...cũng sẽ tan biến hết... Nhưng mà, tại sao phải chờ đến khi cả hai đều mệt mỏi chứ, tại sao phải chờ đến ngày đó?”

Thi Tử Mặc: “Giả thành...Thế Văn lần nữa cho tớ đi... Bởi vì, tớ còn rất nhiều lời muốn nói với cậu ấy, tớ tưởng rằng vẫn còn thời gian, lại...chưa kịp nói với cậu ấy... Con người đôi khi rất kỳ quái, lúc ở ngay bên cạnh thì chẳng muốn nói gì, mất rồi thì lại có rất nhiều lời muốn nói.”

Tướng Bách Liệt: “Thế thì cô không cần phải suy nghĩ như vậy —— không có gì xứng hay không xứng, cuộc sống con người là đáng giá, phải cho tất cả mọi người yêu thương cô cũng như cô yêu thương bọn họ, cảm nhận được niềm vui của cô, đó là điều đáng giá nhất.”

13.1Edit: Sam“Gì chứ...” Thế Phân cảm thấy hai má mình nóng lên, như là đứa trẻ ăn vụng bánh bích quy, tưởng rằng người khác quên rồi, nhưng bị khơi lại chuyện cũ.

“Không phải sao,” Viên Tổ Văn đứng trước mặt cô, cụp mắt xuống nhìn cô, nụ cười tại khóe miệng không biết là giận hay vui, “Em vất vả mệt mỏi đuổi tới, từ trong mắt em, anh có thể cảm giác được em vẫn còn nhớ.”

“...” Cô không nói nên lời.

Đúng vậy, cô không quên, cái ngày vốn dĩ đáng để kỷ niệm cuối cùng biến thành một khối u ác tính, nảy sinh dưới đáy lòng cô, không thể nào xóa đi.

Cho nên đêm hôm ấy cô đã vội vàng chạy tới, khi anh lặng lẽ nhìn màn ảnh nói với cô “Nếu không thấy em thì làm sao đây”, suýt nữa nước mắt cô đã tràn mi.

Anh vươn tay nắm ngọn tóc chấm trên vai cô, nhẹ giọng nói: “Đã lâu rồi anh cũng chưa đón mừng ngày sinh nhật ấy... Em biết không, mặc dù đã nhiều năm trôi qua anh vẫn không hề biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong thâm tâm anh lại cảm thấy chính ngày này đã mang em đi.”

“...” Cô mím môi, ngẩng đầu nhìn anh.

“Em cũng rất cô đơn phải không...” Nụ cười anh dưới ánh đèn sáng choang trông có vẻ thê lương, “Trải qua ngày sinh nhật thế nào?”

“...”

“...”

“Không nhớ nữa,” cô chậm rãi cất lời, “Em cũng không nhớ sinh nhật của mình...”

Bọn họ trầm mặc đứng một lúc, Viên Tổ Vân bỗng nhiên mở miệng: “Có thể mời anh đi vào không? Anh cam đoan sẽ không làm càn...”

Cô nhìn anh, phát hiện mỗi lần anh nói đối ánh mắt luôn nhấp nháy.

Nhưng cô vẫn lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, mở cửa để anh vào. Anh tự giác đổi dép, rửa tay, lấy ra bánh ngọt ở trong hộp đặt trên bàn, sau đó lấy ra hai ngọn nến, là “3” và “0”.

“Nhìn thế này hết cả hồn.” Thế Phân khoanh tay dựa trên tường tại cửa phòng bếp, nếu không phải hai ngọn nến này thì cô đã quên mất tuổi của mình.

“À,” từ trong hộp bánh anh lại lấy ra một ngọn nến hình ngôi sao, “Thế này thì sao?”

“Được rồi...” Cô quay đầu đi chỗ khác, ngọn nến này khiến cô nhớ tới sao trời trên đỉnh núi Xa Sơn, mùi cô không khỏi cay cay.

Anh cầm ngọn nến ở giữa cái bánh, sau đó dùng bật lửa châm lên rồi tắt đèn, trong ánh nến lấp lánh anh nhìn cô, tựa như chàng trai bướng bỉnh kia.

Cô đi qua, nhìn ánh nến, không dám nhìn anh, cô nhắm mắt lại ước nguyện, sau đó nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến.

Trong bóng tối, nhờ tia sáng mỏng manh ngoài cửa sổ, cô trông thấy một làn khói nhỏ bay lên, sau đó là đôi mắt trong suốt của anh.

Cô thấy anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô, cô cũng đáp lại, không thể kiềm chế mà đáp lại. Cô dường như cảm thấy mình không phải là Thế Vân đã ra đi từ lâu, cũng không phải Thế Phân dốc hết sức muốn trở thành Thế Vân, mà là một cô gái không thể thoát khỏi tình yêu của anh.

Anh buông cô ra, cũng nhờ tia sáng mỏng manh kia nhìn cô, như là khó mà tin được, trong mắt là hy vọng, nhưng lại sợ sẽ thất vọng.

Đầu cô nhẹ nhàng tựa trước ngực anh, rất muốn nói gì đó, muốn tự mình nói với anh, nhưng không biết mở lời thế nào. Cô vươn tay vòng qua bên hông anh, đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên cô tỉ mỉ chạm vào đường nét trên người anh — anh trở nên cường tráng, khiến cô có cảm giác an toàn, so với tám năm trước, giờ phút này anh dường như càng chân thật hơn ở trước mặt cô.

Trên áo sơ mi anh có mùi thuốc lá nồng nặc, pha lẫn với mùi cà phê và mồ hôi, chẳng có gì đặc biệt, nhưng khiến cô cảm động muốn rơi nước mắt.

Anh lấy ngón tay nâng hàm dưới của cô lên, trán anh tì lên trán cô: “Trước khi anh còn có thể quay đầu lại, em hãy nói cho anh biết, bây giờ em định đùa giỡn anh lần nữa sao?”

Cô nhìn anh, tuy rằng cũng không rõ ràng, nhưng có thể nhìn thấy sự khấn nguyện dưới đáy mắt anh.

Vì thế cô cười rộ lên, nhẹ giọng nói: “Có lẽ...không phải.”

/*/

Ánh nắng xuyên qua khe hở bức màn rơi trên mặt Thế Phân, cô nhúu mày liền thức dậy.

Tiếng hít thở của người đàn ông nằm bên cạnh rất đều đặn, cô rút ra bàn tay bị anh đè đến mức bị tê, anh không có vẻ bị đánh thức. Cô không khỏi cười khổ, chàng trai đã từng suốt đêm không ngủ vì sợ cô bỏ đi rồi cuộc ở đâu rồi?

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, bọc tấm chăn mỏng đi vào phòng tắm. Cô đóng cửa lại, mở vòi nước nóng, sau đó chống tay lên mép bồn rửa tay, nhìn mình ở trong gương.

Có phải vì đã làm “Thế Vân” nhiều năm, khiến cô cũng trở nên ít nói chăng? Cô không hiểu rõ chính mình, nhưng lại không nhẫn tâm cự tuyệt anh.

Có lẽ, cô thật sự không có cách nào dối mình nói ghét anh, không yêu anh, nhưng khi nhìn thấy nụ cười và ánh mắt của anh, cùng với chính mình trong ánh mắt anh, cô liền trở nên u sầu — cô tự tay cướp đi mọi thứ của em gái, cô còn có thể nhận được hạnh phúc mà mình ước mong sao?

Đối với Thế Vân là rất tàn nhẫn chăng?

Cô đứng dưới vòi hoa sen, nhắm mắt lại để nước nóng dội rửa mặt mình, nhớ tới hôm qua không cầm lòng nổi, trong lòng cô bỗng dâng lên cảm xúc chán nản và ngượng ngùng.

Cô không biết nên làm gì bây giờ, cũng không biết phải làm sao đối mặt với người đàn ông nằm trên giường, cô chỉ suy nghĩ theo trực giác, cứ thế muốn chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh, nhưng càng khó đi hơn...

Nước nóng tuôn trào khiến cả phòng mờ mịt, Thế Phân cảm thấy mình suy nghĩ rất nhiều nhưng lại chẳng nhớ nổi cái nào, ngay lúc cô còn ngẩn ngơ, tấm màn che bị người ta giật mạnh ra, khuôn mặt Viên Tổ Vân tràn đầy căng thẳng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Cô sợ tới mức trừng to mắt, theo bản năng dùng hai tay bảo vệ bầu ngực, nhưng lại quên hết lên, vì thế bọn họ cứ trầm mặc nhìn nhau, chỉ nghe tiếng nước nóng dội lên vách tường và bồn tắm.

Đột nhiên, Viên Tổ Vân thở phào nhẹ nhõm, nói: “Anh còn tưởng em lại đi rồi...”

“Sao, sao thế chứ...” Cô vẫn che ngực mình, giọng nói bị dọa vẫn còn trầm thấp, bất giác trả lời câu hỏi của anh, “Đây là nhà em...”

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa hết hồn của cô, anh không khỏi cười rộ lên, cười rất vui vẻ: “Sắc mặt em là sao thế hả?”

“...” Cô chớp chớp mắt, trả lời không được, nhưng một cảm xúc tên là xấu hổ lại dâng lên trong lòng, bởi vì cô chợt phát hiện hai người họ đều khỏa thân.

Anh hình như cũng nhận ra điểm này, bắt đầu lặng lẽ quan sát cô từ trên xuống dưới.

“Anh...anh có thể đi ra ngoài không, em còn chưa tắm xong...” Cô ngượng ngùng muốn xoay người, nhưng không biết nên xoay qua hướng nào.

Viên Tổ Vân cười như không cười nhìn cô chăm chăm một lúc, anh nghiêng đầu, giống như cậu thiếu niên tính tình xấu xa: “Vậy được rồi.”

Nói xong, anh giúp cô kéo lại tấm màn, rồi đi ra ngoài.

Hơi thở bị nghẹn trong cổ họng rồi cuộc đã trở về, nhưng cô bất đắc dĩ và ảo não suy nghĩ: chẳng lẽ anh muốn tiến vào “tận mắt chứng minh” cô không bỏ đi sao?

Trưa nay, bọn họ lặng lẽ ở phòng khách lấy bánh ngọt làm bữa trưa, anh thường thường sẽ ôm cô, hoặc là hôn cô, cô không hề phản kháng, nhưng trong lòng đầy tâm sự. Anh không tức giận, hình như so với trước kia, cô bây giờ đã khiến anh hài lòng.

Nhưng cô biết thế này là không được, giữa họ còn có một nút thắt, nếu không nói rõ ràng thì sẽ hết cách tháo gỡ.

Nhìn đồng hồ trên tường, cô vốn có hẹn với Tưởng Bách Liệt, chỉ đành lén trốn trong phòng tắm gọi điện hủy bỏ, hình như cô còn chưa có dũng khí để nói với anh cô đang gặp bác sĩ tâm lý.

Buổi tối, cô dùng sức lực rất lớn thuyết phục anh trở về, trước khi đi, anh bỗng nhiên xoay người nhìn cô nói: “Em sẽ không gạt anh nữa chứ?”

Ánh mắt anh nghiêm túc như vậy, khiến người ta không thể nhẫn tâm lừa gạt, cô gật đầu, mỉm cười vẫy tay tạm biệt anh, đổi lấy nụ hôn mạnh bạo của anh.

Tiến bước “Ác ma” xong, Thế Phân nhìn căn phòng tĩnh lặng, cô lại bắt đầu ngẩn ngơ, hình như lần đầu tiên cô nhận ra căn phòng có anh và không có anh, lại sẽ khác biệt đến vậy.

Cô ngồi trước bàn ăn, trong hộp còn thừa lại một miếng bánh ngọt nhỏ, cô lấy ra ngọn nến “3” và “0”, gắng gượng cắm lên trên, trong ánh nến, cô mỉm cười, rưng rưng nói: “Thế Vân, sinh nhật vui vẻ!”

Ngày hôm sau, cô ngủ thẳng đến bốn giờ chiều mới thức dậy, là điện thoại của Viên Tổ Vân đánh thức cô, nhưng anh chỉ nói: “Không có gì, anh chỉ muốn xác nhận em không biến mất, mời tiếp tục...”

Cúp máy, cô lại không ngủ được. Cô đứng dậy mở máy tính, có một email mới gửi vào hộp thư của cô, là Thạch Thụ Thần gửi qua, chúc cô sinh nhật vui vẻ, cô nhìn thời gian, là tám giờ sáng ngày hôm qua, cô không khỏi cười khổ, sau đó trả lời anh ta “Cảm ơn”.

Mở di động, cô cũng nhận được nhiều tin nhắn mừng sinh nhật, mẹ, ba, Lương Kiến Phi, Lâm Bảo Thực, cô không ngờ có nhiều người nhớ ngày sinh nhật của cô và Thế Vân đến thế, bỗng nhiên vừa mừng lại lo.

Cô chợt nghĩ tới Tử Mặc, cô gái hằng năm đều gửi thiệp điện tử cho cô, lúc này lại không thấy tăm tích. Cô chán nản ngã trên lưng ghế, xem ra Tử Mặc thật sự giận cô rồi...

Ở trong mắt cô, cô gái chất phác này đôi khi giống như Thạch Thụ Thần, là một Thế Vân khác.

Khi cô nhìn ánh mắt Tử Mặc, luôn có thể nhìn thấy Thế Vân đứng bên cạnh, điềm tĩnh lắng nghe mỗi một câu các cô nói, sau đó mỉm cười gật đầu.

Cô chợt phát hiện, trong lúc vô tình mình đã đem mỗi người yêu mến Thế Vân cũng được Thế Vân yêu mến, coi như là hóa thân của em gái. Cô càng muốn trở thành em gái thì cảm thấy mình cách em ấy càng xa hơn.

Cô nhớ tới lời nói của Hạng Phong, vì thế lấy ra rượu đỏ mua vài hôm trước, cố lấy dũng khí đi lên lầu gõ cửa nhà Tử Mặc.

Cô gõ thật lâu nhưng vẫn không có người mở cửa, cô gái chất phác kia thật không ở nhà, hay là...chỉ vì không muốn gặp cô?

Bỗng nhiên, cánh cửa ở một đầu khác của hành lang mở ra, Hạng Tự mặc áo sơ mi nhún nhúm cùng quần tây kéo lê lét trên mặt đất đứng ở cửa, chân trần, sắc mặt phờ phạc.

“Cô nhóc kia không ở nhà.” Anh ta gãi đầu, giọng nói không rõ ràng.

Cô nở nụ cười cô độc, chuẩn bị xuống lầu lại bị Hạng Tự gọi lại: “Này, trong tay cậu...là rượu hả?”

Thế Phân nhìn chai rượu trong tay mình, đây vốn là phần quà tặng cho Tử Mặc, nhưng hiện tại —— cô lại nhìn sang Hạng Tự —— có lẽ có người sẽ cần nó hơn.

Anh ta dùng ngón trỏ gãi mũi lung tung nói: “Vào đi, tớ tìm hai cái ly...nếu tìm được...”

Cô dè dặt bước vào căn hộ của anh ta, so với hôm tết thì rất lộn xộn. Quần áo và tất bần nằm rải rác trên mặt đất, trên ghế, sofa, trong bồn rửa tại phòng bếp chất một đống chén đĩa thau chậu đã sử dụng qua, đủ loại đồ đạc đặt bừa bộn tại các góc xó, mặc dù thế, cô lại cảm thấy lúc này mới là nhà của một người đàn ông độc thân.

“Tớ nói rồi,” cô đặt chai rượu trên bàn trong phòng khách, chuẩn bị bỏ đi, “Tớ sẽ không một mình uống rượu với người khác phái vào buổi tối, cho nên...”

Hạng Tự không biết từ đâu tìm ra hai ly thủy tinh, dưới ánh đèn ảm áp, cô hình như có thể nhìn thấy lớp bụi thật dày trong cái ly kia, nhưng anh ta như là không quan tâm, tự mình tìm dụng cụ mở nắp chai.

“Cậu phải đi ư?” Anh ta ngừng động tác trong tay, mặt mày hơi nhăn nhó.

Cô nghĩ, trước khi trông thấy chai rượu này, anh ta đã uống không ít...

“Có thể cùng tớ uống một ly không?”

Hạng Tự hăng hái kia không thấy đâu, thay vào đó là một người đàn ông ngoài miệng không chịu thừa nhận, nội tâm cô quạnh đến chết.

Cô thở dài trong lòng, chậm chậm đi qua, cầm lấy hai ly rượu kia, rửa sạch trong bồn rửa chén.

Anh ta rót cuộc tìm được dụng cụ khui nắp dưới bàn ăn, thông thạo mở nắp gỗ ra, không bao lâu cô nghe được âm thanh trầm đục, đó là âm thanh lúc chai rượu được mở ra, sau khi không khí bên trong và nút gỗ va chạm nhau.

Cô nâng ly lên, anh ta rót vào hai ly, hai người lặng lẽ cùng ly một cái, sau đó mang tâm sự riêng mà uống.

“Rất nhiều lúc,” Hạng Tự uống một hơi cạn sạch, “Tớ cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu phụ nữ.”

Thế Phan cười khổ: “Phụ nữ cũng thường xuyên cảm thấy mình không hiểu đàn ông.”

Anh ta như là nghe được tin tức cùng loại nhìn cô, cười khổ: “Thật sao, thế thì chúng ta chẳng phải là hai loại người vĩnh viễn không hiểu nhau rồi?”

Cô gật đầu: “Có thể hỏi cậu một câu không?”

“Nói đi.”

“Cậu có...yêu Tử Mặc không?”

“Vậy cậu có thể trả lời tớ trước không, yêu là cái gì?”

“...” Cô nhìn anh ta, không thể trả lời.

“Theo quan điểm của nhiều người, yêu là vị tha sẵn lòng trả giá tất cả, hy vọng đối phương được hạnh phúc, nhưng tớ luôn tổn thương cô ấy... cậu nói đi đây có phải là yêu không? Tớ như vậy có coi là yêu cô ấy không?” Anh ta lại rót một ly rượu, ngửa đầu uống cạn, trong miệng đắng chát nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười quỵn rũ.

Hóa ra, nếu tổn thương đối phương thì sẽ không thể coi là yêu... Cô ngơ ngác nhìn ly thủy tinh trong tay, thế thì rốt cuộc cô yêu hay là không yêu Viên Tổ Vân chứ?

“Đôi khi tớ cũng hiểu được cô ấy rất đáng thương, nhưng không có cách nào không làm tổn thương cô ấy, chẳng qua khi cô ấy bị thương thì càng muốn đẩy tớ đi, nhưng tớ lại muốn giữ chặt cô ấy hơn, sau đó tổn thương cô ấy lần nữa...”

“...”

“Có lẽ có một ngày khi bọn tớ đều cảm thấy mệt mỏi, tất cả sẽ kết thúc. Đến lúc ấy, toàn bộ tình yêu...cũng sẽ tan biến hết...” Anh ta ngồi trên bệ cửa sổ, đặt xuống ly rượu, ngơ ngẩn nhìn ánh đèn neon ngoài cửa sổ ở đằng xa, như là một cậu thiếu niên không hiểu tình yêu, trên mặt tràn đầy bi thương không thể xóa nhòa.

“...” Cô rất muốn nói mấy câu an ủi anh ta, nhưng sợ mình sẽ nói sai, bởi vì cô cũng là người không có tư cách để bình luận yêu hoặc không yêu, chỉ có thể lộ ra nụ cười khổ khích lệ.

“Nhưng mà,” anh ta còn nói, “Tại sao phải chờ đến khi cả hai đều mệt mỏi chứ, tại sao phải chờ đến ngày đó...”

Lời nói của anh ta tựa như câu thần chú không thể giải được, vòng vèo bên tai cô, nện vào trong lòng cô. Cô nhớ tới rất nhiều người, mẹ, Kiến Phi, Thạch Thụ Thần, Tử Mặc, Viên Tổ Vân —— cô không muốn tổn thương bất cứ ai, nhưng kết quả là, ai cũng bị cô tổn thương —— thậm chí cả Thế Vân.

Căn phòng im lặng, cô ngẩng đầu nhìn Hạng Tự ở bộ cửa sổ, anh ta nhắm mắt, như là đang ngủ. Cô không khỏi suy nghĩ, nét mặt nghiêng của anh ta có thể rất giống mình không —— lún sâu trong sợ hãi, nhưng đã không còn cách nào tự thoát khỏi.

Cô uống hết ly rượu, rửa sạch rồi đặt trên bàn ăn, sau đó lấy cái nút gỗ nhét trở lại miệng chai, cô đóng cửa, nhẹ nhàng rời khỏi.

Sáng thứ hai, Thế Phân vẫn gặp Viên Tổ Vân tại thang máy dưới lầu công ty, anh lặng lẽ nhìn cô, cô trừng anh một cái, làm bộ không phát hiện. Thang máy vẫn chen chúc như cũ, có mấy lần cô bị đẩy đến trước ngực anh, vừa ngẩng đầu là nụ cười tươi tắn đạt thành ý muốn của anh, hình như rất sung sướng.

Cô cũng âm thầm nhìn anh, bởi vì cô thích anh cười, nhất là nụ cười phát ra từ nội tâm —— giống như anh chưa từng bị cô làm tổn thương.

Vào văn phòng, điện thoại trên bàn cô liên vang lên.

“A lô?” Tâm tình của anh hình như tốt lắm.

“Thế nào?”

“Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?”

“Ở đâu?”

“Nhà ăn dưới lầu.”

“Không được,” cô theo trực giác từ chối, “Ồ đó đều là đồng nghiệp.”

“...” Anh im lặng, tựa như đứa bé lòng tràn đầy vui mừng mong chờ người lớn khen ngợi, cuối cùng lại bị quở trách.

“Ý em là...”

“Ồ, không sao, vậy đi chỗ khác là được.” Đứa bé mắt mát mắt phần chần chừ tinh thần lần nữa, giống như phốt lờ mọi thứ, nhưng giọng nói hiu quạnh lại bán đứng anh.

“Hay là thôi đi,” cô bỗng nhiên phát hiện mình lại nhấn tâm đến thế, “Hôm nay có lẽ em sẽ bận nhiều việc.”

“Thế à...”

“Hoặc là sau khi tam tầm rồi đi.” Chỉ có nói vậy cô mới có thể đuổi đi sự luyến tiếc trong lòng.

“Ừ, được,” anh vui vẻ nói, “Gần nhà anh mới mở một quán ăn rất ngon ——”

“—— Viên Tổ Vân, cậu sẽ không quên mất chín giờ mười phút sáng nay phải đi họp đấy, khách đã tới rồi.” Tiếng Shelly vang lên ở đầu dây bên kia.

“Chị à, chị đi vào không thể gõ cửa trước sao?!” Anh như là rất tức giận, nhưng lại đành chịu.

“Chẳng phải là tán gái thôi sao, làm gì mà khó chịu thế hả...”

Nói xong, Shelly đóng sầm cửa lại, đi ra ngoài.

Trong đầu Thế Phân tưởng tượng dáng vẻ méo mặt của anh, cô không khỏi cười ra tiếng.

Anh nghe được tiếng cười của cô, lập tức có chút kích động, qua hồi lâu anh mới nói: “Nói vậy là định rồi đấy, anh có thời gian rảnh sẽ gọi lại cho em.”

“Ừm, được.”

Cúp máy, đầu óc chậm chạp của cô hiện lên dấu chấm hỏi: nói vậy là định cái gì chứ?

“Này,” lúc ăn trưa, Carol sắp lại gần ra vẻ thần bí hỏi, “Cô không cảm thấy dạo này quản lý Viên có chút bất thường sao?”

“...Không thấy.” Cô dối lòng cúi đầu ăn thức ăn.

“Sao lại thế! Sáng nay ngay cả sếp tôi cũng nhiều chuyện hỏi tôi, anh ta có phải fall in love không...”

“Cô trả lời ra sao?” Lúc này cô mới ngẩng đầu, đầy hứng thú.

“Actually, I don’t care about that.” Giọng điệu của Carol giống y chang nữ thư ký gian xảo mà tỏ vẻ thanh cao ở trong phim truyền hình.

Thế Phân cười rộ lên, tiếng cười giống như phối âm cho phim truyền hình.

Carol nhìn cô, thật lâu mới nói: “Cô biết không, tôi cảm thấy cô cũng trở nên khác...”

Buổi tối, Thế Phân và Viên Tổ Vân thật sự đến quán ăn mới mở kia mà anh nói hồi sáng, đó là một quán ăn nhỏ kiểu gia đình, có quầy bar và tivi, trái lại khá giống Pub (quán rượu) tại Anh, cánh cửa dùng nhiều miếng thủy tinh hợp lại với nhau, chính giữa khảm một mảnh gỗ.

Bọn họ gọi vài món, sau đó cùng những người khách khác ngồi cạnh quầy bar xem bóng đá, Viên Tổ Vân thỉnh thoảng la hét với tivi, hình như còn sốt ruột hơn cả huấn luyện viên ở đường biên.

“Em tưởng anh chỉ xem bóng rổ.” Thế Vân bất ngờ nói.

“Ồ,” anh có chút hài hước trả lời, “Khi em không còn tham gia bất cứ vận động gì nữa, mỗi một trận đấu đối với em đều là một loại hưởng thụ, cho dù kết quả ra sao.”

“Anh muốn nói là anh già rồi sao?”

Anh nhún vai: “Có lẽ thế, có một chút.”

Khi nói lời này, anh không nhìn cô, chỉ là cụp mắt xuống, cầm một hạt đậu phộng bỏ vào miệng, sau đó tiếp tục chăm chú nhìn màn hình tivi.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, anh thay đổi rồi, giống như Carol đã nói. Nhưng cô không thể nói rõ sự biến hóa này là bắt đầu từ khi nào, cũng không biết rốt cuộc nó tốt hay xấu, nhưng cô nghĩ rằng, mặc dù rất nhiều lúc nội tâm của anh vẫn là chàng trai của tám năm trước, nhưng cuối cùng anh đã trưởng thành. Anh hiểu được cảm giác bất an và đau khổ, biết đặt một việc trong lòng, âm thầm gánh vác một mình, không ai dạy anh, điều đó dường như tự nhiên mà học hiểu — kể từ khi cô “ra đi”.

Cô rất muốn hỏi anh: em đã cho anh hạnh phúc hay là đau khổ?

Nhưng cô không hỏi, chỉ là ngơ ngác nhìn ngón tay anh, đoán rằng có lẽ là cả hai, chẳng qua cái nào nặng cái nào nhẹ mà thôi.

Buổi tối cuối tuần, Thế Phân về nhà mẹ ăn cơm, mẹ giống như chưa từng xảy ra việc gì, vẫn vừa ăn vừa cầm rằm.

Kỳ thật có đôi khi cô thấy mẹ mình là một người phụ nữ vĩ đại, cho dù xảy ra việc gì, bà luôn mang theo trái tim kiên nghị để đối mặt. Có một lần cô nhìn không được nói với mẹ: “Mẹ, từ trước đến nay con chưa từng thấy người phụ nữ nào kiên cường như mẹ.”

Nhưng mẹ chỉ cười cười: “Đó là vì trải nghiệm của con còn quá ít.”

Có lẽ mẹ nói đúng, con người chỉ có thể sau khi trải nghiệm qua thì mới sinh ra dũng khí để đối mặt, có một số việc vào lúc còn chưa nảy sinh, phần lớn mọi người khó mà nhận ra, nhưng khi xảy ra thật rồi, chúng ta sẽ phát hiện mình sẽ kiên cường hơn tưởng tượng.

Mẹ nói: “Kiên cường, thực ra là bản tính của con người.”

Nghĩ đến đây cô liền cười lên, kỳ thật bình thản cũng là một loại đáng yêu.

“Con đã nghĩ tới tiếp theo phải làm gì chưa?” Mẹ bỗng nhiên nói.

“Dạ?...”

“Nếu đã thừa nhận thì đừng bỏ dở nửa chừng.”

“...”

“Trước khi đưa ra quyết định, điều quan trọng nhất là mỗi người phải hiểu rõ bản thân mình muốn gì, cuối cùng mặc kệ kết quả là tốt hay xấu, ít nhất chính mình không khiến bản thân thất vọng.”

“Mẹ...”

“Con đừng suy nghĩ là đúng hay sai đối với Thế Vân, năm mươi năm sau khi con sắp đi gặp con bé, con suy nghĩ cũng không muộn, bây giờ con chỉ cần chăm sóc tốt bản thân là được,” mẹ dừng một chút rồi nói, “Mặc kệ đứa nào còn sống, cũng phải sống tốt cho mẹ...”

Cô không dám nhìn mắt mẹ, cảm thấy rất hổ thẹn, nếu cô có được một nửa quyết đoán và kiên định của bà thì tốt rồi. Nhưng cô không có, vì thế cô dùng sức lừa mấy miếng cơm, ăn hăng say giống như chạy trốn.

Về đến nhà, di động trong túi rung rung, cô lấy ra xem, không ngoài dự đoán là điện thoại của Viên Tổ Vân.

“Ở đâu?” Lời dạo đầu của anh luôn khiến người ta chẳng có chút manh mối.

“Mới về nhà.”

“À,” anh kéo âm cuối thật dài, hình như đang suy nghĩ, “Anh có thể sang đó không?”

“...” Cô không trả lời, bởi vì thành linh không nghĩ ra nên đáp “được” hay “không được”, cô chột...lưỡng lự, đối với anh, đối với mình cùng với tương lai.

“Ồ, em đã không kịp từ chối anh rồi,” âm thanh của anh nghe ra rất thoải mái, nhưng là cố tình giả vờ thoải mái, “Bởi vì anh ở ngay phía sau em.”

Cô ngạc nhiên xoay người, anh không hề ở phía sau cô, cả phòng khách trống rỗng, mang theo khoảng trống vắng vẻ.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, cô nghe được anh ở đầu dây bên kia nói: “Mở cửa ra đi...”

Thế là cô cúp máy, cười khổ đi qua mở cửa.

Anh dựa lên tường, mỉm cười nhìn cô, là nụ cười khiến người ta không thể nắm bắt.

Cô nhìn đến ngớ ra, lần đầu tiên phát hiện mắt hai mí của anh rất sâu, hình như mỗi lần chớp mắt đều quặn rũ...

“Này!” Anh cười nhếch môi, lấy tay quơ trước mặt cô, “Em ăn tối chưa, sao lại dùng ánh mắt này nhìn anh?”

Cô phục hồi tinh thần, hơi lúng túng mở rộng cửa ra: “Ăn, ăn rồi...”

“Anh còn chưa ăn đâu,” anh đứng giữa phòng khách, hai tay đút túi, “Làm cho anh bát mì đi, thêm hai cái trứng, không cần thịt băm.”

Nói xong, anh không hề khách sáo ngã người nằm trên sofa, mở tivi, tự mình xem.

Cô bĩu môi, làm thế nào cũng chẳng thể thốt ra lời từ chối, vì thế cô cam chịu bắt đầu nấu nướng —— kể từ lần đó khi cắt trứng tay, anh không bao giờ bảo cô cho thịt băm vào trong mì nữa.

Trong tivi đang chiếu chương trình hài kịch, Viên Tổ Vân vừa xem vừa cười, giống như một cậu thiếu niên không có phiền não, nụ cười đơn thuần tươi tắn.

“Này...” Cô bưng bát mì đặt lên bàn trà trước mặt anh, đĩa để ở trên bát, sau đó cô xoay người muốn vào phòng bếp.

Thế nhưng cổ tay cô bị anh giữ lại, nắm rất chặt, cô bèn bất đắc dĩ ngồi xuống cạnh anh, nói: “Giờ đây, ăn mì cũng muốn em ngồi cùng sao...”

“Ừm,” anh nhìn cô, gật đầu, “Em không còn nhớ ư, lúc ở trên đỉnh núi ngắm sao, em đã hứa với anh, luôn luôn ở bên anh...”

Cô khẽ nhếch miệng, không nói gì.

Cô làm sao quên được chứ, cô chưa bao giờ quên...

Anh thả tay cô ra, bưng lên bát mì ở trên bàn, ăn rất ngon lành.

Làn da của anh vốn dĩ là màu lúa mì không biết từ khi nào đã trắng rồi, râu lúng phúng ở cằm và hai bên mặt nhìn qua bóng loáng, mái tóc rối bởi hiện giờ chải gọn gàng ở sau tai — cô không khỏi tự hỏi, đây thật là anh sao, là chàng trai lúc ngắm sao bảo mình ở bên anh...

“Anh nghĩ rồi...” Anh nuốt mì vào trong miệng, mặc dù thế, lúc nói vẫn có chút không rõ ràng.

“?”

“Nếu em cảm thấy quá khứ có quá nhiều áp lực đối với em, không bằng chúng ta coi đối phương là người mới quen biết, bắt đầu một lần nữa.”

“...Có thể chứ?”

“Đương nhiên là được!” Lúc anh nói câu này, trong mắt tràn đầy sự ngoan cố của chàng thiếu niên.

Cô lại cười khổ, đúng vậy, đương nhiên có thể, chẳng qua đối với cô...rất khó.

“Em có thể giả vờ coi anh là một cấp trên rất khó làm việc chung, nhưng khi tiếp xúc qua công việc, lại phát hiện anh là một người đàn ông rất tốt —”

“— em và anh tiếp xúc với nhau cũng không phải trong lúc làm việc.” Cô nhin không được nhắc nhở.

“Anh chỉ là đưa ra một ví dụ,” anh phản bác, “Nói tiếp, sau khi em phát hiện anh là một người đàn ông rất tốt, không thể cầm lòng mà yêu anh, sau đó biết được anh có ý với em —”

“— cái gì gọi là ‘có ý’?”

“Thì là...” Anh nghẹn lời, có phần mất kiên nhẫn, “Hãy, tóm lại chúng ta đều thích nhau, hơn nữa đã xảy ra một số chuyện...giữa người trưởng thành mới có thể xảy ra.”

“...”

“Em không muốn hỏi ‘chuyện giữa người trưởng thành mới có thể xảy ra’ là chuyện gì sao?” Anh dừng lại nhìn cô.

“Không muốn.” Lần đầu tiên cô trả lời một cách dứt khoát và kiên quyết.

“Vậy thôi, nói đến đâu rồi nhỉ... À, đúng rồi, chúng ta xảy ra một số chuyện giữa người trưởng thành, sau đó cảm thấy đối phương cũng tốt, cho nên hẹn người lớn hai nhà ra ngoài ăn bữa cơm, sau đó sẽ sống cùng nhau, có lẽ qua một khoảng thời gian em sẽ béo lên, mười tháng sau trong nhà có thêm một thành viên mới, nhưng đương nhiên, trước đó em sẽ nhận được một vật...”

“?” Cô nhìn anh, tâm trạng khẩn trương vô cớ.

Anh đặt bát mì xuống, lúng túng mà ngượng ngùng lấy ra một vật ở trong túi, đó là một chiếc hộp nhung màu đen, không cần nghĩ cũng biết trong đó đựng cái gì.

Anh vẫn kiên trì đưa qua tay cô, ra hiệu cô mở ra.

Cô chần chờ cầm lấy, cố lấy dũng khí, chậm chậm mở ra — quả nhiên, là một chiếc nhẫn kim cương.

Bầu không khí lập tức trở nên ngưng đọng, qua hồi lâu Thế Phân mới nói: “Anh đang cầu hôn với em sao?”

Viên Tổ Vân mất tự nhiên gãi đầu: “Theo mức độ nào đó...em có thể hiểu như vậy.”

“...”

“...”

“Em xin lỗi...” Cô đóng hộp lại, trả về trong tay anh, “Bây giờ em còn chưa thể...”

Cô không biết nên nói tiếp thế nào, cô sợ tổn thương anh. Hạng Tự nói nếu tổn thương một người thì đại diện cho cậu không yêu người đó, nhưng cô phát hiện anh ta sai rồi, có đôi khi, tổn thương cũng là yêu, có lẽ là loại tình yêu càng sâu sắc hơn.

“Thế à...” Viên Tổ Vân thất vọng nhìn chiếc hộp trong tay, anh không nhìn cô.

Đầu cô tựa trên vai anh, khẽ khàng nắm lấy tay anh, làm như vậy là muốn cho anh một chút an ủi.

Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ nhận chiếc hộp này, có lẽ tới ngày đó rồi anh đã rời xa cô... Nhưng mà cô biết không phải là ngày hôm nay.

Hôm sau Thế Phân vẫn không đến chỗ Tưởng Bách Liệt, không biết tại sao, cô có chút sợ hãi, sợ lòng do dự và yếu đuối của mình sẽ khiến anh ta mất kiên nhẫn. Anh ta sắp đi rồi, cô muốn để anh ta nhìn thấy một Viên Thế Phân có can đảm lấy lại niềm tin, mặc dù đó có lẽ không phải là cô chân thật.

“Anh đói quá...” Viên Tổ Vân nằm bên cạnh trở người, thì thào nói.

Cô dùng sức mở to mắt, sức nhớ tối qua vì làm anh buồn, cô đã đồng ý với lời đề nghị ở qua đêm của anh. Nhưng bọn họ không có làm “chuyện xảy ra giữa người trưởng thành”, chỉ là nằm cạnh nhau, tay nắm tay đi vào giấc ngủ.

Cô nhắm mắt lại, nhưng không có ngủ, bởi vì trong lòng thỉnh thoảng có cảm xúc hạnh phúc vây quanh, khiến cô ngạt thở. Trái tim cô dần mê man, cô thật sự có thể nhận được hạnh phúc như vậy sao — cô có thể chứ?

Viên Tổ Vân cuộn lấy chăn, vươn chân gác lên người cô, miệng khẽ nhếch, chất lỏng trong suốt theo khóe miệng chảy ra, thấm vào gối đầu của cô — ơ, người này thật là người đàn ông thất vọng bởi vì bị từ chối lời cầu hôn sao?

Cô dùng sức đá chân anh ra, đứng lên đi vào phòng tắm, cô mở vòi nước, bắt đầu đánh răng. Bàn chải đánh răng trong cốc lại có một thêm một cái trông còn mới, cô kinh ngạc ngừng tay, là anh làm sao, khi nào thế?

Có lẽ tính tình xấu xa kia vĩnh viễn không thay đổi...

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, cô phun ra kem đánh răng còn sót trong miệng, súc miệng qua loa mấy cái, rồi đến cạnh cửa cầm ống nói của bộ đàm, một hình dáng quen thuộc xuất hiện trên màn hình.

“Là mẹ,” mẹ chậm chậm nói, “Buổi sáng vừa tới chỗ bà ngoại, bà ngoại gói rất nhiều bánh sủi cảo, bảo mẹ đưa qua cho con.”

“Vâng...” Cô ấn nút mở cửa, đầu óc trống rỗng, như là quên mất điều gì đó rất quan trọng.

Bỗng chốc, cô thẳng thốt quay đầu nhìn phòng ngủ — còn có một người đàn ông đang nằm trên giường cô không phải sao?!

“Viên Tổ Vân!”

Cô chạy qua nhảy lên người anh, anh đang ngủ say lập tức quát to một tiếng, giật nảy người trên giường.

“Mau, mau trốn đi! Mẹ em đến đây...” Cô dùng toàn bộ sức lực kéo anh đứng lên, nhưng không biết nên nhét một người cao lớn như vậy vào đâu.

Cuối cùng anh tỉnh táo, chớp mắt nhìn cô, nói: “Tại sao anh phải trốn?”

“Mẹ, mẹ em đến đây!” Cô gấp đến độ nói năng lộn xộn.

“Ồ.” Viên Tổ Vân nhặt lên quần áo mình ở dưới đất, mặc từng cái vào, sau đó tới cửa mang giày.

“Anh đang làm gì đó...” Cô đứng trước mặt anh, ngơ ngác nói.

“Thì rời đi.” Anh nghiêm túc trả lời.

“...” Trong nháy mắt, hốc mắt cô nóng lên, rất muốn nói với anh, cô không phải muốn đuổi anh đi, chỉ là hàng vạn lời nói bị mắc kẹt dưới đáy lòng, làm sao cũng không nói thành lời.

Anh mở cửa ra ngoài, vừa đi mấy bước thì thang máy phát ra tiếng “đỉnh”, ngừng lại.

Cửa thang máy mở ra, Thế Phân thấy mẹ từ bên trong đi tới, sau đó có chút nghi hoặc nhìn một đầu khác của hành lang, cô theo tầm mắt mẹ nhìn qua, Viên Tổ Vân đang đưa lưng về phía hai người đứng tại cánh cửa của căn hộ sát vách, động tác như là đang khóa cửa, sau đó anh xoay người, làm như bất ngờ nhìn cô nói: “Ồ, cô Viên, xin chào.”

“Xin chào...” Cô lúng túng đứng đó.

“Là...mẹ cô sao?” Anh hòa nhã gật đầu với bà Viên.

“Ừm...”

“À, chào bác, cháu ở sát vách ạ.” Anh thật thà gật đầu.

“Chào cậu.” Mẹ nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, nhưng biểu tình không có gì khác thường.

“Đúng lúc cháu phải ra ngoài, đi trước ạ.” Nói xong, anh ấn nút đi xuống, cửa thang máy mở ra lần nữa.

Mẹ nói lời “tạm biệt” với “hàng xóm” mới quen, sau đó vòng qua người Thế Vân đi vào trong thay giày. Cô nhìn anh đi vào thang máy, hai người trầm mặc nhìn nhau, bàn tay cô cầm nắm cửa hơi run rẩy, sau đó tại phút chốc cửa thang máy khép lại, cô cũng đóng cửa lại.

Mẹ đi tới đi lui trong phòng, giúp cô thu dọn phòng ốc, bà nói rất nhiều với cô, nhưng cô lại đăng trí, hình như trái tim đã theo thang máy đi xuống.

Sắc mặt của anh không có gì không ổn, nhưng cô cho rằng đó là điểm không ổn lớn nhất. Anh như là đang kiềm nén nỗi băn khoăn trong lòng mình, thuyết phục bản thân chấp nhận nỗi băn khoăn này, nhưng không thể thuyết phục bản thân không mất mát, không bàng hoàng, không đau buồn.

Có lẽ trải qua lời từ chối đêm qua, anh không nổi giận, nhưng cũng không giống như sáng nay, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì —— đây không phải là anh, là Viên Tổ Vân tính tình xấu xa kia.

Có lẽ như anh đã nói, cô càng kéo anh ra khỏi cuộc sống bình yên, mang về thời gian trước đây, thế thì anh cần dùng nhiều thời gian hơn mới có thể thoát khỏi thời gian, bởi vậy anh cần phải thay đổi chính mình lần nữa. Anh nói anh không ngại, tuyệt đối không bận tâm...

Nhưng mà cô bận tâm, vô cùng bận tâm.

Sáng thứ hai, Thế Phân mang theo hy vọng đi vào chỗ đợi thang máy trong tòa cao ốc, rất nhiều người đang đợi, nhưng không có bóng dáng của Viên Tổ Vân.

Có lẽ cô đã bỏ lỡ thời gian anh sẽ xuất hiện.

Cô theo đám người đi vào thang máy, quay người lại, Shelly đang tươi cười đứng ở sau cô.

“Chào buổi sáng...” Cô hơi kinh ngạc.

“Chào buổi sáng,” Shelly vui vẻ chào hỏi với cô, “Hôm nay Viên Tổ Vân đi công tác rồi.”

“Đi công tác?” Cô chưa nghe anh nhắc qua.

“Ừm, phải ba hay năm ngày mới về.”

“Vâng...” Cô cụp mắt, không định hỏi tiếp.

Bước vào văn phòng, cô đóng cửa lại, bực bội lấy điện thoại ra, mấy lần muốn bấm dãy số đã thuộc lòng từ lâu, nhưng ngón tay cứng ngắc của cô lại chần chờ.

Cuối cùng, cô vẫn gọi, nhưng theo nhịp tim dồn dập của cô chính là giọng nói nhắc nhở: “Số điện thoại bạn vừa gọi hiện đã tắt máy...”

Cô ngã trên ghế, cảm thấy mình không thể tập trung làm bất cứ chuyện gì, vì thế cả buổi sáng cô cứ ngẩn ngơ, cô nhớ tới ánh mắt của anh khi vào thang máy rồi xoay người nhìn cô, kiên quyết mà mang theo ý cười, dường như vì cô anh sẽ không tiếc mọi thứ.

Cô chợt cảm thấy, nhận được tình yêu của anh, có lẽ là chuyện may mắn nhất trên thế giới này...

Di động rung rung trên bàn, phá tan sự yên tĩnh, khiến cô hoảng hốt. Trên màn hình nhảy lên dãy số cô vừa gọi, ngón tay không biết tại sao trở nên cứng ngắc và do dự, cô nhẹ nhàng ấn nút nghe máy, đặt bên tai.

“Em đoán xem anh đang ở đâu?” Giọng nói của anh vẫn ra vẻ thoải mái.

“...Tóm lại không ở đây.”

“Em nói ‘ở đây’ là chỗ nào?” Anh có chút mơ hồ.

“...Bên cạnh em.”

Cô nghe được âm thanh hít sâu ngạc nhiên ở đầu dây bên kia, cô nhoẻn miệng cười, ngẩn ngơ của cả buổi sáng đã tan biến.

“Anh sẽ nhanh chóng trở về, trễ nhất là thứ sáu.” Anh cười nói.

“Ừm...” Lúc này cô ngược lại không biết nên nói tiếp ra sao.

“Này!”

“?”

“Em sẽ nhớ anh chứ?” Câu hỏi của anh đơn giản thẳng thắn.

Nhưng cô không thể trả lời, hình như loại thân mật này khiến cô không dám đến gần một bước.

“Em không thể miễn cưỡng gật đầu sao?” Anh phàn nàn.

Cô nhú mào, miễn cưỡng gật đầu.

Anh bỗng nhiên cười rộ lên, cười rất vui vẻ: “Vừa rồi em nhất định thật sự gật đầu phải không?”

“Không có...” Cô sức nhớ cho dù mình gật đầu thế nào anh cũng không nhìn thấy, cô dứt khoát mạnh miệng phủ nhận.

Nhưng anh vẫn cười, hình như không tin, cuối cùng anh dặn cô có việc đều có thể gọi anh bất cứ lúc nào, rồi cúp máy.

Cô buông di động, nhìn ngoài cửa sổ, cũng không nhìn được nụ cười.

/*/

“Cô biết không,” giữa trưa lúc ăn cơm dưới lầu Carol bùi ngùi nói, “Gần đây tôi chợt phát hiện đàn ông có thể lựa chọn trên thế giới này càng ngày càng ít.”

“...Là yêu cầu của cô càng ngày càng cao quá thôi.”

“Có lẽ,” cô ta dừng một chút, “Nhưng điều này không có gì đáng trách, nếu phụ nữ không có yêu cầu với sự lựa chọn ban đầu của mình, thế thì cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng hỏng bét.”

Thế Phân bật cười, Carol chính là loại người luôn có thể dùng nguy biện nói ra lời có đạo lý.

“Còn cô thì sao, cô cũng chỉ nhỏ hơn tôi một tuổi mà thôi, chẳng lẽ không có ai để lựa chọn sao?”

Cô bĩu môi, không hề bất ngờ đề tài này lại chuyển sang mình, bởi vậy cô ung dung trả lời: “Tôi nghĩ là có, chẳng qua, quan hệ giữa nam và nữ đôi khi sẽ trở nên rất phức tạp, cho nên...”

Cô sức nhớ tới câu trả lời của “Vân đạm phong khinh” đối với “Tình cầu cô đơn” ở trong tiết mục: đó căn bản không phải là một sự lựa chọn... cô hình như hiểu được anh muốn nói cái gì.

“Điều đó không phải là một sự lựa chọn,” cô nói, “Mà là một loại hiểu biết lẫn nhau, khi cô hiểu một người, cô sẽ không để ý sự lựa chọn của đối phương hoặc là của mình, bởi vì cô có thể thân nhiên đối diện với mọi thứ.”

Carol ngơ ngác nhìn cô, dùng sức chớp mắt, nói: “...Cô có tiềm năng lớn làm loại chuyên gia tâm lý lừa gạt người ta trên tivi.”

Trở lại công ty, trên hành lang đặc biệt im lặng, đa số đồng nghiệp đều ra ngoài ăn cơm, những người ở lại một là miệt mài làm việc, hai là ngủ gà ngủ gật tại chỗ. Lúc đi qua chỗ rẽ, Thế Phân bất cẩn đụng phải một người, cô vội vàng nói xin lỗi, khi ngẩng đầu lên cô không khỏi ngây người, Carol đã kêu lên trước: “Là...cô!”

Thế Phân lúng túng gãi đầu, chính là cô gái đã từng hất cà phê nóng lên người cô.

“Xin chào,” cô gái cũng nhận ra cô, “Người nên xin lỗi là tôi.”

“...”

“Chỗ cô bị phỏng bây giờ không sao chứ?”

“Ừm...”

“Tôi xin lỗi!”

“Không có gì.” Tâm trạng của cô hơi phức tạp, hình như nên trách móc, nhưng không thể nào oán trách cô gái trước mắt.

“À,” từ trong túi xách cô gái lấy ra hai cái hộp màu hồng nhạt đưa cho hai cô, “Đây là kẹo mừng của tôi.”

“Cô thật sự kết hôn rồi!” Carol mở to mắt, như là không tin.

“Phải.”

“Cùng người Ý kia?”

“À, không phải, hai người hiểu lầm rồi.” Cô gái lắc đầu.

“Ồ.” Trên mặt Carol viết “Tôi biết cô gả đi nước ngoài mà”.

“Anh ấy là người Pháp, không phải người Ý, chỉ là sống tại Ý thôi.” Cô gái còn nói.

“...” Carol hoàn toàn im lặng.

“Chúc mừng.” Thế Phân cười nói.

Cô có phải nên vui mừng hay không? “Tình địch” kết hôn rồi...

Bọn họ tạm biệt, giống như giữa những đồng nghiệp bình thường, Thế Phân trở lại văn phòng, trong lòng vẫn còn suy nghĩ về chuyện ban nãy, cô nhớ mình vì Viên Tổ Vân mà chấn tai họa kia, cô bắt đắc dĩ cười khổ, có lẽ, ngoại trừ muốn đền bù trò đùa dai của mình, hành động kia cũng là một loại bản năng, bản năng yêu một người.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa, cô nói mời vào, cô gái vừa rồi rụt rè đứng trước mặt cô.

Cô hơi bất ngờ, nhưng vẫn cười thân thiện, có lẽ cô gái này chính là loại người điếm tỉnh nho nhã mà dễ dàng mất bình tĩnh, chẳng qua khi yêu một người lại sinh ra dũng khí to lớn, kể cả dùng lời nói chất vấn sắc bén và dùng cả phê phán hốt hắt lên người đối phương —— cô ta còn chưa trưởng thành, nhưng có bản tính dũng cảm của người phụ nữ khi yêu.

“Xin lỗi, tôi có thể quấy rầy cô một chút không?” Cô gái đứng ở cạnh cửa, không biết nên làm sao.

“Đương nhiên, ngồi đi.”

Cô gái ngồi xuống ghế đối diện, nói: “Tôi rất muốn trình trọng xin lỗi cô lần nữa! Sau khi chuyện đó xảy ra, tôi vẫn chưa thừa nhận mình có lỗi, nhưng kỳ thật cô là người vô tội, chỉ là có lòng giúp đỡ...anh ấy mà thôi, vì thế tôi nên xin lỗi cô, tôi xin lỗi!”

Thế Phân cười khổ, cô là người vô tội sao, chỉ vì giúp đỡ...đồng nghiệp thôi sao?

“Ừm...hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi.”

“Tôi không để chuyện này trong lòng.”

Cô gái lộ ra nụ cười cảm kích mà ngượng ngùng: “Cám ơn! Ngoài ra...còn có một việc tôi muốn nhờ cô.”

“?”

“Cô có thể giúp tôi chuyển lời cho Viên Tổ Vân không?”

Giúp “tình địch” chuyển lời? Không phải rất kỳ lạ sao...

“Hiện tại tôi không phải thư ký của anh ấy ——”

“—— tôi biết,” cô gái gật đầu, “Nhưng tôi không dám nói với Shelly...”

“...Vậy được rồi.”

“Phiền cô nói với anh ấy... ‘xin lỗi’...”

“...Chỉ là câu này thôi sao?”

“Ừm, nói với anh ấy tôi thật sự muốn xin lỗi, còn nữa...hy vọng anh ấy sẽ không quên tôi.”

Cô gái cười thật thà, giờ phút này ở trong mắt Thế Phân lại chói mắt như vậy, tâm tình nổi nóng lặng lẽ chiếm cứ cô, nhưng cô lại bất lực.

Cô gái đứng dậy cáo từ, cô gật đầu có lệ, căn môi, khiến mình trông bình tĩnh.

Cô ngồi im lặng một lúc, bỗng nhiên lấy ra di động gọi cho Viên Tổ Vân.

“A lô?” Âm thanh của anh nghe ra rất dịu dàng.

“Ừm...” Khẩu khí của cô cứng ngắc, giống như Tử Mặc.

“Chuyện gì?”

“...” Lời đến bên miệng lại không thể nói ra.

Cô phải nói thế nào với anh đây, nói có người tới, hy vọng anh vẫn luôn ghi nhớ —— anh sẽ cười chứ, cười xấu xa bởi vì anh biết cô đang ghen.

“Sao thế?” Anh ở đầu dây bên kia nghi hoặc, sau đó phát ra tiếng cười mập mờ, “Hay là...em gọi qua chỉ là muốn lắng nghe giọng nói của anh?”

“Xuống địa ngục đi!” Cô nhịn không được rít gào.

“Sao vậy...” Giọng nói anh có vẻ vô tội, như là đứa trẻ không biết mình đã làm sai chuyện gì.

“...Không có gì!”

“Hử?”

Thế Phân căn môi, nói: “Không có việc gì, vậy thôi, tạm biệt!”

Nói xong cô ấn nút, trên màn hình xuất hiện khung nhắc nhở cuộc điện thoại đã kết thúc.

Cô ảo não vò tóc mình, tại sao phải gọi cho anh chứ, đã gọi rồi thì tại sao không nói ra, cô rốt cuộc muốn thế nào đây?! Có lẽ Viên Tổ Vân ở bên đầu dây bên kia cũng đang hỏi vấn đề này...

Cô khoanh tay đứng trước cửa sổ, ngây người nhìn cây xanh ở xa xa, như vậy, anh sẽ nhớ cô gái này chứ, anh còn nhớ cô gái này không?

Giống như anh vẫn luôn nhớ Viên Thế Phân đã đi xa kia...

Tối thứ tư, sau khi tan tầm Thế Phân đến siêu thị mua đồ, lúc trở về đậu xe, cô trông thấy chiếc xe nhỏ của Tử Mặc đã lâu không gặp —— đây không phải có nghĩa là cô ấy đã trở về rồi sao?

Vì thế cô trở lại căn hộ, như thường lệ từ cửa sổ nhìn quanh tình hình trên lầu, cho đến tám giờ tối đèn rót cuộc sáng lên.

Cô lấy ra chai rượu đỏ mới mua từ trong túi đồ, cổ vũ chính mình, rồi đi lên lầu.

Nhưng mà, cô bấm chuông thật lâu, bên trong không có chút động tĩnh. Tử Mặc vẫn còn giận, hay là không tha thứ cho cô đây? Có lẽ nào...cả đời này cô ấy sẽ không tha thứ cho cô không?

Ngay lúc Thế Phân tưởng rằng không có người đi ra mở cửa, Tử Mặc lại chậm rãi mở cửa ra, căn môi ngơ ngác nhìn cô.

Cô nhở miệng cười cho là nụ cười thân thiết nhất, nhẹ giọng nói: “Tớ có thể vào không...tớ mang theo cái này...”

Nói xong, cô cầm chai rượu trong tay, ra về lấy lòng.

Tử Mặc cụp mắt, như là đang suy tư, cuối cùng vẫn mở rộng cửa ra.

Trong phòng khách có rất nhiều hộp giấy xếp chồng chất, bên cạnh đó là chồng sách tạp chí ngăn nắp, cảnh tượng này hình như là chủ nhân đang tìm gì đó.

Thế Phân rút rè nhìn Tử Mặc, không biết có nên đi qua ngồi xuống sofa như là chưa từng xảy ra chuyện gì, hay là cứ đứng tại chỗ, chờ chủ nhân lên tiếng.

“Ngồi đi...” Rốt cuộc Tử Mặc cất tiếng, nhưng giọng nói cứng ngắt chẳng có vẻ gì thân thiết.

Cô gật đầu, gượng gạo ngồi xuống, trong lòng cũng bất an.

Tử Mặc đến cạnh hộp giấy, tự tìm kiếm gì đó, hình như cô chỉ là một cái bóng trên sofa, như có như không.

Hai người không hẹn mà cùng im lặng, cả phòng chỉ nghe được tiếng vang của đồng hồ quả lắc trên tường, cùng với tiếng của đứa trẻ tinh nghịch bắn pháo ở xa xa.

Thế nhưng, lại vào chính lúc này cô lại cảm nhận được một cách mãnh liệt, mình không phải Thế Vân mà là Thế Phân!

Theo lay động của đồng hồ quả lắc, dường như cô trở về hiện thực từng chút một, ghế sofa màu xám, bàn trà màu đen, tấm thảm màu đỏ, ngăn tủ màu trắng...cùng với Tử Mặc ngồi trước hộp giấy màu nâu, tất cả mọi thứ đều trở nên chân thật.

“Cậu còn nhớ ngày trực nhật sau khi tan học không,” Tử Mặc đưa lưng về phía cô, bỗng nhiên nói, “Lần nào cậu cũng...không chịu để tớ quét rác.”

“?”

“Sợ tớ hít phải bụi bặm, bệnh suyễn sẽ tái phát.”

“...”

“Còn có mượn sách tại hiệu sách ở cổng trường...”

“Tử Mặc...”

“Ông chủ sẽ đưa sách mới cho bọn mình chọn, sau đó mới đặt trên giá sách.”

“...”

“Mỗi lần thi đấu điền kinh, bọn mình đều ngồi ở mép sân, mỗi lần thi lại môn thể dục đều không thể thiếu bọn mình.”

“...”

“Khi tớ ngã bệnh, cậu luôn mang bài tập đến thăm tớ, khi cậu ngã bệnh, tớ sẽ đặt cặp sách của mình trên chỗ ngồi của cậu, giống như cậu không có nghỉ học.”

“...”

“Cậu hỏi tớ thích một người có cảm giác gì, tớ lừa cậu nói không biết, nhưng cậu vẫn không lật tẩy tớ.”

“...”

Âm thanh của Tử Mặc nghe ra rất vui vẻ, từng đoạn hồi ức như là dùng máy ảnh chụp lại, bị đè chặt dưới đáy lòng Tử Mặc, chứa trong một chiếc hộp quý giá nhất, chiếc hộp đó tên là “tình bạn”.

“À, đúng rồi, còn nhớ vườn hoa nằm cạnh trường không ——”

“—— đủ rồi, Tử Mặc,” Thế Phân hít sâu một hơi, “Cậu cũng biết, tớ không phải Thế Vân.”

Nhưng cô gái chất phác này lại quật cường nói: “Cậu không nhớ vườn hoa sao, lần đầu tiên bọn mình lên uống bia ở đó đấy, cậu nói, không thể cho bất cứ ai biết, ngoài chị của cậu ra...”

“Tử Mặc!” Nước mắt Thế Phân từ khóe mắt chảy xuống, nhưng cô lại không nhận ra, cô chỉ muốn ngăn cản những hồi ức đột ngột ập tới, mỗi một đoạn đều là về người em gái mà cô yêu nhất, mỗi một đoạn là nỗi đau dưới đáy lòng cô khó mà lành lại.

“ ... ”

“ ... ”

Tử Mặc bình tĩnh lại, bóng dáng gầy gò ngồi trước bệ cửa sổ, có vẻ cứng đờ. Thế Phân không nhìn thấy nét mặt của cô ấy, nhưng có thể cảm nhận được nước mắt của cô ấy, cũng là nước mắt cô đơn.

Thế Phân bỗng nhiên ý thức được, nếu đổi lại là mình, e rằng cũng không thể tha thứ người đã cướp đi người bạn thân, nhưng lại ích kỷ muốn được chuộc tội —— bởi vì, người trong hồi ức kia không ai có thể thay thế.

Nhưng Tử Mặc dùng giọng điệu bình thản nói: “Có thể nhờ cậu một việc không?”

“?”

“Giả làm...Thế Vân lần nữa cho tớ đi...”

“ ... ”

“Bởi vì,” Tử Mặc dùng một chút, hình như tìm được thứ muốn tìm, đó là một tấm ảnh chụp cô ấy và Thế Vân, “Tớ còn rất nhiều lời muốn nói với cậu ấy, tớ tưởng rằng vẫn còn thời gian, lại...chưa kịp nói với cậu ấy...”

“Tớ xin lỗi...tớ xin lỗi...” Thế Phân đi qua ôm lấy Tử Mặc từ đằng sau, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô gái trên tấm ảnh tươi cười, điềm tĩnh mà dịu dàng, cho dù cho cô gái ấy cả thế giới, cô cũng không hề tiếc nuối.

Tử Mặc xoay người, trên khuôn mặt cũng đầy nước mắt, khóe miệng lại tươi cười: “Con người đôi khi rất kỳ quái, lúc ở ngay bên cạnh thì chẳng muốn nói gì, mất rồi thì lại có rất nhiều lời muốn nói. Nhưng mà, mất chính là mất, có lẽ có thể giả vờ vẫn còn ở đây, nhưng không thể nào giả vờ cả đời.”

“ ... ”

“Cho nên,” Tử Mặc nhìn cô, ánh mắt hiền lành lại đáng yêu, “Có thể hứa với tớ không, để tớ nói hết...”

“Được...” Thế Phân gật đầu, dùng sức lau nước mắt, cho dù là giả vờ, cô cũng không muốn cho Tử Mặc nhìn thấy một Thế Vân rơi lệ.

“Nhưng khi tớ nói xong rồi, cậu có thể hứa với tớ thêm một việc nữa không?”

“?”

“Đừng giả vờ nữa, từ nay về sau...đừng giả vờ nữa.”

Cô thật sự ngừng rơi nước mắt, có lẽ là kinh ngạc, có lẽ là quên mất, nhưng ánh mắt chân thành của Tử Mặc như là ánh sáng lờ mờ của ngọn hải đăng từ xa chiếu trên mặt biển tối đen, chiếu sáng bầu trời, mặt biển, cũng chiếu sáng con đường về nhà của cô.

Cô ngồi cạnh hộp giấy, mỉm cười, dùng âm thanh dịu dàng nói: “Tới đây, kể cho tớ nghe, mặc dù là vui vẻ, tưởng nhớ, hoang mang hay là đau khổ, chỉ cần cậu muốn nói tớ đều rất thích nghe, bởi vì...”

“Hử?”

“Đã bảy năm rồi...tớ không có nghe.”

Sáng thứ sáu, Thế Phân bỗng nhiên nhận được điện thoại của Tưởng Bách Liệt, cô tưởng rằng anh ta muốn gọi sang hỏi khi nào thì đến chỗ anh ta “tái khám”, nhưng anh ta chỉ nói hẹn cô cùng ăn trưa. Cô nghĩ nghĩ, quyết định chọn quán ăn cách tòa cao ốc hai con phố, không biết tại sao, cô theo trực giác không muốn để người khác trông thấy.

“Bữa cơm này cô mời nhé?” Tưởng Bách Liệt tới trễ mười lăm phút.

“Đương nhiên.” Cô mỉm cười, nói.

“Thế à, vậy tôi phải gọi một phần tôm hùm, trên bảng hiệu viết ‘hôm nay giá đặc biệt, mỗi khách chỉ cần 588 tệ.’”

“Cái đó...” Nụ cười trên mặt Thế Phân cho dù làm thế nào cũng không giữ được, “Hay là chọn món khác đi.”

Anh ta khép lại thực đơn, tươi cười khả ái nói với người phục vụ: “Một phần cơm gà nướng, cảm ơn.”

Nhìn thấy bóng dáng người phục vụ rời đi, Thế Phân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại, Tưởng Bách Liệt tươi cười nhìn cô.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, muốn chọn phần 588 tệ anh cũng quá tay rồi đó.”

“Sorry, tôi chỉ đùa chút thôi,” anh ta giơ tay lên, ý là đừng để ý, “Hôm nay hẹn cô ra là muốn nói với cô, sáng ngày một tôi sẽ đi.”

Cô kinh ngạc nhìn anh ta, không nói ra lời, thế thì...cô đã bỏ lỡ lần “tái khám” cuối cùng sao?

“Tôi cũng không ngờ, ngày chia tay đến nhanh như vậy.”

“À...” Cô hơi buồn vì những lời này của anh ta.

Trong lúc cô mơ màng thất vọng nhất, là người trước mắt giúp đỡ cô, khích lệ cô. Mặc dù bọn họ chỉ là bác sĩ và bệnh nhân, thậm chí còn không bằng bạn thân, nhưng mỗi lần gặp thất bại hoặc nổi giận, chỉ cần nghĩ đến những lời khích lệ của anh ta, thế giới dường như không trở nên tệ hại như trong tưởng tượng của cô. Có lẽ nào tại giây phút này anh ta cũng buồn rầu như cô chẳng?

“Lúc tôi đặt vé máy bay không cẩn thận bấm sai mấy chữ mà thôi, tới khi nhận được vé phát hiện phải xuất phát trước thời hạn mười ngày.” Anh ta bắt đầu dĩ nhún vai, uống một ngụm nước đá trước mặt, sau đó ra vẻ mong chờ nhìn về phía phòng bếp.

“...” Được rồi, có lẽ anh ta không buồn rầu như cô tưởng tượng.

“Tôi không báo cho người nhà biết, tôi định cho bọn họ một big surprise...” Anh ta hưng phấn nói.

“Ồ...” Thế Phân vỗ trán, dở khóc dở cười nói, “Bình thường nếu nghe loại đối thoại thế này ở trong phim, chúng tôi người này sẽ lập tức phát hiện một số chuyện không tốt, ví dụ như ngoại tình, bạn bè phản bội hoặc là nhà bị cướp vãn vãn... Nếu nói vậy, anh xác định anh còn muốn cho họ một ‘bất ngờ’ không?”

“Hum...” Tưởng Bách Liệt nhíu mày, như là đang nghiêm túc suy nghĩ.

Lúc này, món ăn họ đã gọi được bưng lên, vì thế hai người quyết định tạm thời bỏ xuống “phiên não” này, bắt đầu giải quyết thức ăn trong đĩa của mình. Đợi đến khi ăn gần xong, Tưởng Bách Liệt bỗng nhiên nói:

“Cô biết không, tôi từng cho rằng cô là người khó tiến triển nhất trong tất cả bệnh nhân của tôi ——”

“—— xin lỗi, có thể chen vào một câu không?”

Anh ta không tình nguyện làm ra động tác “mời”.

“Anh có tổng cộng bao nhiêu bệnh nhân?”

Anh ta nhìn trần nhà, nghiêm túc suy nghĩ, rồi nói: “Tạm thời thì...hai người.”

“...”

Nhưng anh ta chẳng hề để tâm mà nói tiếp: “Kết quả, tôi lại phát hiện cô là người tiến bộ nhanh nhất.”

Cô buông thìa trong tay, nhìn anh ta, nói vậy, người tiến bộ chậm chính là Tử Mặc?

“Cho nên tôi muốn nói rằng, cuộc sống thường hay nằm ngoài dự kiến của chúng ta, chưa tới phút cuối cùng thì không nên coi nhẹ bỏ cuộc.”

Cô bật cười, đúng vậy, anh ta chính là người như thế, sau một tràng vô nghĩa thì luôn nói ra một số triết lý —— đây là anh ta, Tưởng Bách Liệt chân thật nhất, không hề nản lòng, cũng không có che đậy.

“Anh biết không,” cô nhìn anh ta, chân thành nói, “Mặc dù những khích lệ của anh luôn...rất kỳ quái, nhưng nghĩ kỹ lại, không biết chúng đã cho tôi bao nhiêu dũng khí.”

Bọn họ nhìn nhau cười, vì những lời này của cô, cũng vì mối duyên “bác sĩ” và “bệnh nhân” này, có lẽ càng là vì bọn họ nhận ra sự đồng cảm trên người đối phương, không cần hiểu nhau cỡ nào, nhưng có thể đồng cảm cổ vũ lẫn nhau.

“À,” Tưởng Bách Liệt thở dài nói, “Lúc thật sự sắp rời khỏi...mới phát hiện có chút luyến tiếc...”

“Bởi vì cô gái anh thích?”

Anh ta cười lắc đầu: “Không chỉ thế, một khi sống tại nơi nào thì luôn sinh ra cảm giác ỷ lại, lúc rời đi có lẽ sẽ cần quyết tâm rất lớn.”

“Nhưng anh còn có thể trở về,” cô dừng một chút, hình như không khẳng định cho lắm, “...không phải sao?”

Anh ta gật đầu: “Tôi nghĩ là có.”

“Anh không chắc chắn ư?”

“Con người sẽ thường xuyên làm ra chuyện mình không nắm chắc, khi cô quyết định từ Anh trở về, không phải cũng không nắm chắc đó sao?”

“...”

“Nhưng cô đã trở lại, thử thay đổi, hơn nữa càng ngày càng tốt hơn.”

Cô muốn cho anh ta một nụ cười, nhưng không khỏi thở dài một hơi, dường như làn sương mù vẫn đè nén trong lòng cô, vào lúc đêm dài tĩnh lặng, nó luôn ép cô đến ngạt thở.

“Sao thế?” Anh ta nhạy cảm hỏi.

“Không...không có gì,” cô cụp mắt xuống, qua hồi lâu mới nói tiếp, “Anh biết không, tôi cảm thấy mình không xứng nhận được hạnh phúc...không xứng nhận được những điều may mắn và tốt đẹp, tôi không xứng.”

“?”

“Mẹ tôi nói, ngay từ đầu bà đã biết tôi không phải Thế Vân mà là Thế Phân. Kiến Phi nói, cô ấy cũng không quan tâm tôi là ai, cô ấy cảm ơn ông trời vì không mang tôi đi. Từ Mặc nói, cô ấy muốn tôi giả làm Thế Vân lần nữa, cô ấy có rất nhiều điều muốn nói với Thế Vân, nhưng sau khi nói xong, hy vọng tôi từ nay về sau đừng đóng vai người khác nữa. Còn có...”

“?”

“Một người nào đó nói với tôi, chỉ cần tôi không phải là cái bóng của bất cứ ai, như vậy là đủ rồi...”

“...”

“Tại sao, tại sao tất cả mọi người đều khoan dung với tôi, có lẽ bọn họ sẽ như tôi đau buồn vì cái chết của Thế Vân, nhưng đồng thời sẽ vì tôi còn sống mà cảm thấy hạnh phúc sao, tôi chiếm lấy tất cả, sinh mệnh, tha thứ, thông hiểu, thậm chí còn tình yêu... Nhưng tôi không thể nào phát ra tiếng cười từ trong lòng, tôi cảm thấy mình không xứng, hoàn toàn không xứng có được những điều đó, bởi vì người nên nhận được chúng chính là Thế Vân.”

Tưởng Bách Liệt nhìn cô, dùng giọng điệu mềm nhẹ lại kiên quyết nói: “Không, Thế Phân, cô nên có được tất cả những thứ kia, hoặc là nói, cô hãy chấp nhận tình yêu của người thân, bạn bè hoặc là người cô yêu, phải nhận luôn cả phần của Thế Vân, bởi vì...”

“?” Cô nhìn anh ta, lần đầu tiên nhìn thấy ánh nước trong mắt anh ta.

“Bởi vì đó là do Thế Vân dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy cho cô.”

“A...” Có lẽ cô muốn khóc, muốn hét lên, muốn gào thét...nhưng cô lại không phát ra tiếng nào.

Cô nhìn thấy Thế Vân ngồi bên cạnh Tưởng Bách Liệt, gật đầu với cô, mỉm cười với cô, dường như đang nói: đúng vậy, anh ấy nói rất đúng, chị nên làm như vậy...

“Giống như là nếu cô biết sẽ xảy ra tai họa như vậy, cô quả quyết sẽ không để em gái thay thế cô —— hoặc là nói, nếu ban đầu là chính em gái muốn đi, cô sẽ đồng ý thay thế cô ấy chứ?”

Cô che miệng, lặng lẽ lắc đầu.

“Cô biết không, tôi luôn tin tưởng, khi tôi nhìn thấy cô yêu thương em gái mình đến thế, tôi cũng có thể cảm nhận được tình yêu của cô ấy đối với cô. Nếu người chết là cô, cô cũng muốn em gái mình sẽ mất đi hy vọng đối với cuộc sống, trở thành người không biết hạnh phúc là gì sao?”

“Không...”

“Thế thì cô không cần phải suy nghĩ như vậy —— không có gì xứng hay không xứng, cuộc sống con người là đáng giá, phải cho tất cả mọi người yêu thương cô cũng như cô yêu thương bọn họ, cảm nhận được niềm vui của cô, đó là điều đáng giá nhất.”

Tưởng Bách Liệt vươn tay, nắm bả vai Thế Phân, nụ cười của anh ta tràn đầy khích lệ, khiến người ta không khỏi ngập tràn hy vọng đối với cuộc sống.

“Cảm ơn...” Thế Phân vừa khóc vừa mỉm cười, có lẽ rất khó coi, nhưng cô cảm thấy hình như đang tìm về chính mình, “Tôi đã nhận được rất nhiều thứ từ anh, nhưng tôi chỉ có thể nói một câu ‘cảm ơn’.”

“Không, nếu cô thật sự nhận được sự giúp đỡ và hướng dẫn từ tôi, đó là sự cổ vũ lớn nhất đối với tôi —— cũng không chỉ một câu cảm ơn đơn giản vậy đâu.” Anh ta cười lau nước mắt trên mặt cô, giống như một người anh cả dễ mến.

Cô cúi đầu, nghĩ tới một năm nay Tưởng Bách Liệt luôn dùng nụ cười và lời nói ấm áp với cô, cô thấy mình rất may mắn. Có phải anh ta là thiên thần hay không —— là thiên thần do Thế Văn phái tới?

Cô nhìn anh ta, cười rộ lên, không phải nụ cười của nước mắt, đó là nụ cười thật sự hiểu được hạnh phúc và cảm kích.

“Tiên sinh, mời anh lấy tay mình ra, cảm ơn.”

Thế Phân giật mình, âm thanh ở phía sau cô truyền đến, mang theo tức giận và bất an, nhưng vẫn làm ra vẻ rất bình tĩnh —— đó là âm thanh của Viên Tổ Văn.

Tưởng Bách Liệt không lau nước mắt cho cô nữa, chỉ là lặng lẽ rút tay về, nhìn thấy ánh mắt mang theo ngờ vực mãnh liệt của Viên Tổ Văn, anh ta lại chẳng có chút sợ hãi.

“Ừm...” Thế Phân đứng lên, nhìn hai người đàn ông trước mắt, nhất thời không biết nên giải thích ra sao.

Hai người đàn ông trừng mắt nhau một lúc, Tưởng Bách Liệt như là chợt hiểu được mọi thứ, anh ta đeo ba lô đứng lên, nói với Thế Phân: “Tôi nghĩ tôi phải đi rồi, phần sau để lại cho cô nhé.”

“Tưởng...” Cô nhìn anh ta xin viện trợ, nhưng không nhận được lòng thương hại của anh ta.

Trước khi đi anh ta đột nhiên quay đầu, tươi cười khả ái, dùng giọng điệu ôn hòa mang theo chút tự kỷ của mọi khi: “Lúc tôi không ở đây, mỗi ngày nhớ tôi một lần là đủ rồi...Bye!”

Nói xong, Tưởng Bách Liệt xoay người đi ra ngoài, vừa vẫy tay vừa huýt sáo.

Oh! Thế Phân cắn răng —— người thật sự có tính cách xấu xa chính là anh ta đó!

Tại ngã tư của góc đường kia luôn có rất nhiều người đang chờ đợi, bởi vì khoảng cách thời gian giữa đèn xanh và đèn đỏ đặc biệt dài, nhưng trưa hôm nay lại chỉ có hai người đứng đó, là một đôi nam nữ.

Có lẽ bởi vì trời nóng, áo vest và cà vạt của người đàn ông vắt trên tay kéo của va ly, cổ áo sơ mi màu xanh nhạt rộng mở lúc này trông có vẻ phờ phạc —— bởi vì chủ nhân của nó đang rất bức bối, bầu không khí xung quanh anh cũng trở nên ngột ngạt, lửa giận dường như chạm vào là nổ ngay.

Thế Phân cúi đầu đi theo phía sau anh, nhìn thấy anh dừng bước, thế là cô đứng cách anh hai bước, dáng vẻ chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Sau khi Tưởng Bách Liệt tự nhiên phóng khoáng rời khỏi, Viên Tổ Vân trừng mắt nhìn cô thật lâu, sau đó không nói lời nào kéo va ly đi ra ngoài, cô vội vàng tính tiền rồi đuổi theo, nhưng anh chẳng nói câu nào, chỉ là bước nhanh về phía trước.

Trong quán ăn chắc là đang xôn xao, chỉ đến ăn bữa cơm cũng có thể xem được một màn diễn đặc sắc như vậy: cô gái khóc, chàng trai tự nhiên rời đi, còn có một...ác ma gần như bùng nổ? Có lẽ mỗi người đều tự dệt một câu chuyện, sau đó hưng phấn tiếp tục suy diễn trong lòng, như vậy cũng không có gì xấu, nếu mọi người có thể tìm được niềm vui trong đó ——

“—— em có điều gì muốn giải thích với anh không?” Viên Tổ Vân bỗng nhiên ngắt ngang suy nghĩ của cô, như là không kiên nhẫn được nữa, anh xoay người hỏi cô.

Cô hết hồn lùi về sau một bước, mặc dù sắc mặt anh rất bình tĩnh, nhưng cô biết anh đang tức giận, có lẽ giận dữ hơn bất cứ lúc nào.

Anh nhìn thấy bước chân cô thụt lùi, mặt mày càng nhăn nhó hơn.

Thế Phân suy nghĩ vài giây, rốt cuộc lấy dũng khí nói: “Ừm...anh đi công tác về rồi...”

Anh cười khổ tự giễu: “Đúng vậy, anh đã trở về, hơn nữa xe taxi trùng hợp đụng trúng người tại giao lộ trước quán ăn, anh phải bước xuống, kéo hành lý đi, mới đi vài bước thì nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc như vậy... Nếu anh không trở lại, người đàn ông kia sẽ không đơn giản sờ mặt em đâu nhỉ?”

Anh rất tức giận, giọng nói tràn đầy ngờ vực, nhưng không biết tại sao, cô không trách anh, một chút cũng không, cho dù trong lời nói của anh chẳng hề có chút tin tưởng cô, nhưng cô chỉ muốn cười.

Cô mím môi, nếu bây giờ cười, có lẽ cô sẽ chết không đẹp ——

“Anh ta là bác sĩ tâm lý của em.” Cô dùng giọng điệu thoải mái ngay cả bản thân cũng không ngờ.

“...” Anh hiển nhiên cảm thấy bất ngờ, tuy rằng mặt mày vẫn nhúu chặt, nhưng hình như đang đợi cô nói tiếp.

“Một năm trước, khi em cảm thấy mình không thể tiếp tục như vậy được nữa, em bắt đầu tiếp nhận điều trị của bác sĩ tâm lý, anh ta là một người rất tốt, em đã nhận được nhiều sự giúp đỡ từ chỗ anh ta.”

“Rất tốt?” Anh nhướng mày, “Kể cả sờ mặt em sao?”

“Đừng như vậy,” cô tiến lên hai bước, đứng trước mặt anh, “Em nghĩ anh ta thỉnh thoảng cũng thích trò đùa dai giống như anh, nhưng anh ta thật là người tốt, nếu không có anh ta, có lẽ anh sẽ không thể nào nhìn thấy em của hiện tại.”

“...”

“Có lẽ em vẫn còn vùng vẫy trong nỗi đau của mình, muốn tìm một lối ra nhưng lại cam chịu bỏ cuộc.” Cô nhìn ánh mắt anh, sắc mặt bình thản.

“Tại sao không nói cho anh biết...” Lòng mày anh giãn ra, trong mắt chứa đựng nỗi đau không thể che giấu.

“Bởi vì anh cũng là một trong những nguyên nhân đau khổ của em mà.”

“...” Anh hiển nhiên hơi kinh ngạc.

Cô mỉm cười: “Một năm trước em gặp lại anh, em tưởng rằng dùng nhiều thời gian như vậy em sẽ biến mình thành Thế Vân, nhưng lúc nhìn thấy anh, em lại phát hiện mình rất muốn đi qua hôn anh, em rất sợ hãi, lúc ấy em vô cùng sợ hãi.”

“Nhưng em nên làm thế, bởi vì em không phải Thế Vân, em là Thế Phân ——”

“—— đúng vậy, em biết, nhưng em không thể. Bởi vì trong lòng em còn mang theo rất nhiều rất nhiều áy náy, em một lòng muốn chuộc tội, dùng cách của mình để chuộc tội.”

“...”

“Tuy nhiên em dần dần phát hiện mình đã sai rồi, đó là một sai lầm rất đáng sợ, em phát hiện sự việc lại hồng bét lần nữa bởi sự tùy hứng của em, mà em lại còn...cố chấp chìm đắm trong đó.”

“Thế thì hiện tại em có thể biến trở về Thế Phân không?” Anh vươn tay, vuốt mặt cô.

Cô nhìn anh, cảm giác được ngón tay sần sùi của anh chạm vào mình rất ấm áp, cười trong nước mắt nói: “Em nghĩ...em có thể.”

“...” Anh ngạc nhiên không nói nên lời.

“Vì anh, vì mẹ, vì em và bạn bè của Thế Vân... đương nhiên còn có Thế Vân, em không muốn mình buông thả như thế nữa.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô, ngón tay lướt qua hai má cô hơi run rẩy.

Cô nhón chân, vươn tay ôm cổ anh, hé miệng ra, dịu dàng cắn bờ môi anh.

“Này...” Viên Tổ Vân bỗng nhiên buông cô ra, sắc mặt ngớ ra sờ môi mình, “Em...”

“Sao thế?” Cô ra vẻ vô tội.

Anh nhíu mày nhìn cô, nhìn hồi lâu mới cười nói: “Không có gì...về nhà rồi nói với em.”

Đèn xanh sáng lên, anh xoay người một tay cầm tay kéo va ly, một tay nắm tay cô, đi sang phía đối diện.

Cô mỉm cười nhìn nét mặt nghiêng của anh, trong lòng tràn đầy tình yêu cùng với...một chút nhộn nhạo.

Nhớ tới dáng vẻ sờ môi của anh, cô nói dưới đáy lòng: người còn nhớ nơi miễn cưỡng trên người đối phương, không chỉ có mình anh đâu nhỉ?

Chiều hôm sau, Tưởng Bách Liệt nhận được một kiện hàng, phần tên người gửi viết “Viên Thế Phân”. Bên trong là mấy quyển sách của Hạng Phong, cùng với một bức thư màu trắng đã dán kín.

“A lô?” Anh ta vừa sắp xếp hành lý vừa gọi điện cho Thế Phân.

“Anh đã nhận được đồ chưa?”

“Ừm, tất cả đều là cho tôi sao?”

“Sách là cho anh, là tác phẩm tiểu thuyết trinh thám đang rất nổi tiếng hiện nay, tặng anh mang theo đọc trên đường đi, nếu anh thích, tôi còn có thể hỏi anh ấy ký tên cho. Vốn muốn tặng anh thứ gì đó có giá trị kỷ niệm, nhưng tôi đã hỏi ý kiến của bạn bè làm ở hải quan, bọn họ nói ra nước ngoài tốt nhất đừng mang theo thứ kia.” Cô trốn ở toilet nhỏ giọng nói.

“Là cái gì?” Anh ta hơi tò mò.

“Thịt xông khói Kim Hoa đó.”

“...” Tưởng Bách Liệt lựa chọn im lặng.

“Này, anh có nghe không?”

“Cô làm gì giống như kẻ trộm thế hả.”

Thế Phân cười gượng hai tiếng, đề thấp giọng nói: “Anh cũng biết, có một số người...rất khó tính.”

“...Thế thì bức thư màu trắng là sao? Cũng là cho tôi hả? Có thể mở ra không?”

“Không được mở, đó là bức thư nhờ anh đưa cho một người bạn ở New York.”

“Ồ, tôi làm sao đưa cho anh ta chứ?”

“Tôi có viết tên và số điện thoại của anh ấy ở mặt sau bức thư, sau khi anh tới nơi thì gọi điện cho anh ấy là được.”

“Ok.” Tưởng Bách Liệt bỗng nhiên có cảm giác bị lợi dụng mãnh liệt, hình như nhờ anh ta đưa thư là thật, về phần mấy quyển sách kia...chẳng qua là người nào đó đang muốn vứt bỏ bộ sách kia thôi.

“Như vậy...” Thế Phân hơi buồn nói, “Chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.”

“Người nên cảm ơn là tôi... Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Ngay lúc anh ta định cúp máy, trong ống nghe lại truyền đến tiếng của Thế Phân: “A lô, a lô, bác sĩ?”

“Hử?”

“Anh sẽ trở về chứ?” Âm thanh của cô hơi chần chừ.

“...Ừm.” Tưởng Bách Liệt dịu dàng cười nói.

“Vây là tốt rồi...” Cô cũng cười.

“Viên Thế Phân! Em làm gì ở trong đó hả?!” Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Viên Tổ Vân, khẩu khí bức bối.

“Tôi phải cúp máy đây, nếu anh trở về nhất định phải gọi cho tôi, nhớ đó...” Cô hình như bỗng thay đổi chủ ý, “Cho dù không trở lại...có rảnh cũng nhớ gọi cho tôi...được không?”

“Được.” Tưởng Bách Liệt gật đầu.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Ngày cuối cùng của tháng năm, Thế Phân mang theo một bó hoa bách hợp trắng, một mình lái xe đi. Cô muốn đến nghĩa trang của em gái. Tuần trước, mẹ đã đến nơi quản lý nghĩa trang làm thủ tục, sửa tên trên mộ bia thành “Viên Thế Vân”. Hôm trước chỗ quản lý gọi điện đến báo rằng đã sửa xong, mời người nhà đến xem, vì thế cô xin nghỉ một ngày, đến thăm em gái.

So với tiết thanh minh, lúc này nghĩa trang có chút hiu quạnh, nhân viên đưa cô đến trước mộ bia, hỏi cô chữ khắc trên đó đúng không, cô gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn.

Nhân viên đi rồi, cô ngồi xổm xuống, đặt hoa trước mộ bia, hai tay chắp lại, lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

Trên tấm bia đá vẫn không có tấm ảnh của Thế Vân, từ trong ba lô cô lấy ra một khung hình tinh xảo, trong khung hình có một tấm ảnh cùng với một bức thư gửi cho Thế Vân.

Thế Vân thân yêu:

Em khỏe chứ?

Chị tốt lắm.

Nghe được câu trả lời của chị như vậy, em có yên tâm không?

Biến cố của bảy năm trước vốn dĩ nên mang chị đi, nhưng cuối cùng người rời khỏi mọi người lại là em. Chuyện này đã mang đến không biết bao nhiêu đau khổ cho mọi người, người thân và bạn bè của chúng ta đã rất nỗ lực mới dần dần thoát khỏi đau thương.

Người đau đớn nhất đương nhiên là chị, bởi vì chị vốn nên rời khỏi thế giới này!

Khi chị phát hiện mọi người vui mừng vì em “còn sống”, chị ích kỷ yếu đuối, cho dù làm thế nào cũng không thể nói sự thật với mọi người — vì thế chị biến thành “em”, chị muốn chuộc tội, muốn thay em sống sót, thay em đi hết con đường của đời người mà em không thể đi.

Vì thế chị đi London, học chuyên ngành em thích nhất. Chị dùng tên em để gọi mình, dùng ánh mắt em nhìn người khác, dùng tính cách của em để xử sự, dùng giọng điệu của em để nói chuyện, thích tất cả những gì em thích, ghét tất cả những gì em ghét, chị tưởng là mình đã biến thành em — chị thật sự cho rằng mình đã biến thành em! Nhưng đôi khi, chị vẫn không kiềm chế được nỗi khát vọng trong lòng mình, chị trốn học đến học viện sân khấu gần đó xem sinh viên biểu diễn, là bởi vì chị không thể chịu nổi khóa ngữ

pháp ngọt ngào và dài dòng kia, chị tìm một công việc tại thư viện, mỗi ngày ở cùng với những quyển sách mà em thích nhất, nhưng lại chẳng có hứng thú để đọc chúng, chỉ trốn ở một góc nghe đi nghe lại album của ca sĩ mà chị yêu thích...

Chị không thể phủ nhận khi chị lên làm những chuyện mình thích, chị cảm thấy sung sướng cỡ nào, nhưng cũng có rất nhiều áy náy. Chị hoàn toàn không nhận ra cái gọi là “chuộc tội” của mình chỉ là cách thức mà chị cho là đúng, làm ra chuyện sai lầm. Chị cứ trải qua bảy năm như thế, cho đến một ngày gặp được Kiến Phi ở dưới lầu nhà trọ.

Cái đêm Giáng Sinh đó, bọn chị đã nói về rất nhiều chuyện hồi trước, chị giả vờ mình không biết nhiều chuyện về “Thế Phấn”, nhưng lại đầy hăng hái tán gẫu về chính mình trong hồi ức, thậm chí say sưa trong đó, cho đến khi Kiến Phi nói, có thể gặp được “Thế Vân” thật là tốt quá, chị mới phát hiện —— “chị” ở trong hồi ức của bọn họ thật tốt biết bao, tất cả mọi người đều nhớ cô ấy, nhưng lại không để ý em —— Thế Vân, hóa ra cái mà chị gọi là “chuộc tội” kia, gọi là “thay thế” kia, không phải thật sự là hành vi chuộc tội của chị, cũng không thật sự thay em sống sót!

Chị chỉ là lừa mình dối người thôi, muốn thoát khỏi sự áy náy khi “giết chết” em, chị dùng một phương pháp như vậy, thực ra chỉ là lòng ích kỷ của chị mà thôi. Những người yêu thương em cũng như em yêu thương họ, bảy năm qua họ chưa từng nhận được tình yêu nào từ chị, ngược lại, chị thậm chí khiến họ hoang mang và bất an, cái gọi là “tra giá” của chị chẳng qua là vì bản thân chị thôi. Vì thế chị nghĩ, chị không thể tiếp tục như vậy nữa, chị phải trở về, trở lại cố hương của chúng ta, trở lại nơi chị và em vốn nên ở đó.

Chị đã trở về, nhưng không dám ở cùng mẹ, bởi vì chị biết cho dù có giống em đến thế nào, cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của mẹ. Chị dọn ra ngoài, Tử Mặc giúp chị tìm một căn hộ nằm dưới căn hộ của cậu ấy, nói cho em biết cậu ấy vẫn chất phác như vậy, giọng điệu nói chuyện cũng rất cứng nhắc, chẳng thay đổi chút nào so với bảy năm trước! Còn Hạng Tự nữa, ở trong ấn tượng của chị cậu ta cũng không có gì khác biệt, rất bay bướm, nhưng mà...lòng dạ rất tốt. Bọn họ vẫn như xưa, chị luôn cảm thấy giữa bọn họ có khúc mắc gì đấy, nhưng không hề biết đó là gì, bởi vì Tử Mặc chưa từng đề cập tới chuyện này, chị thường suy nghĩ, nếu đổi là em, cậu ấy có thể nói hết với em không?

Chị không biết, thật sự không biết, nhưng Tử Mặc nói, có một số chuyện cậu ấy không thể nói với người thân và bạn bè, nhưng có thể nói với bác sĩ tâm lý, vì thế chị quen với bác sĩ tâm lý của cậu ấy —— Tưởng Bách Liệt. Bác sĩ Tưởng là một người rất thú vị, làn da ngăm đen, cũng rất đẹp trai, nhưng không phải là tuýp người chị thích (ha ha), anh ta rất thông minh, cũng rất dễ mến, không biết đã giúp đỡ và khích lệ chị bao nhiêu, chị dần dần mở rộng cửa lòng với anh ta, chị nghĩ nếu là em, em cũng sẽ làm như vậy.

Sau đó, chị gặp lại một người, chính là...người bởi vì chị muốn ở bên anh ấy mà năn nỉ em thay chị đi Mỹ. Chị chưa bao giờ nói với em về anh ấy nhỉ? Bây giờ chị muốn trình trọng giới thiệu anh ấy với em, tên anh ấy là Viên Tổ Vân, chính là người em từng nhắc tới với chị, thầy giáo đã coi anh ấy là anh trai sinh đôi của em. Em có cảm thấy nằm mơ cũng không ngờ bọn chị ở bên nhau không? Nhưng sau khi nghe em nhắc tới anh ấy, chị liền lên để ý anh ấy. Anh ấy là người có tính cách xấu xa, thích chơi trò đùa dai, sau đó luôn ra vẻ vô tội nhìn em, nhưng có lẽ chị đã bị anh ấy thu hút như vậy, vô tình yêu anh ấy.

Bảy năm trước, từ khi em rời đi, “Viên Thế Phấn” cũng rời khỏi thế giới này, chị biết, lúc đó những người yêu thương chị cũng như chị yêu thương họ, đều cảm thấy rất đau khổ, đương nhiên bao gồm cả anh ấy. Bảy năm sau chị biến thành “Thế Vân”, khi anh ấy xuất hiện lần nữa ở trước mặt chị, chị cảm thấy trái tim mình gần như nhảy ra, chị rất sợ hãi, bởi vì chị phát hiện trái tim mình vẫn rung động, mà anh ấy...hình như có cảm giác không thể nói rõ với chị. Chị biết mình không nên đến gần anh ấy, nhưng lần này hết lần khác chị không tự chủ được mà ở bên cạnh anh ấy, nhìn thấy mỗi một biểu tình của anh ấy, trong lòng chị hoang mang không thể kiềm chế. Chị trở nên mâu thuẫn, tưởng rằng bởi vì anh ấy còn nhớ “Thế Phấn” cho nên mới tiếp cận “Thế Vân”, chị không thể tưởng tượng được, chị hoặc là em, bị người khác làm như thế thân của đối phương, khi anh ấy mất đi “kẹo”, chỉ có thể dùng “giấy gói kẹo” để thay thế.

Nhưng anh ấy nói cho chị biết, anh ấy đã nhận ra chị từ lâu —— dùng một loại bản năng của người yêu. Lúc này chị mới phát hiện, thì ra chúng ta không ai có thể thay thế ai, chị vĩnh viễn không thể trở thành em, bởi vì em là Viên Thế Vân độc nhất vô nhị trên thế giới này!

Chị bắt đầu hoang mang, chị biết mình đã phạm một sai lầm lớn, nhưng không biết nên làm sao để sửa

chữa mọi việc. Điều càng khiến chị càng bất ngờ hơn là, thì ra mẹ đã biết chúng ta hoán đổi thân phận từ sớm — bắt đầu từ buổi sáng em xuất phát. Nhưng mẹ không nói gì hết, chỉ là muốn chờ chị thức tỉnh, hoặc là, chị không cần tỉnh lại, nếu chị có thể vui vẻ...

Em gái thân yêu, có phải em cũng giống chị hay không, thấy mẹ thật là vĩ đại? Ồ, đương nhiên, còn có Kiến Phi và Tử Mặc, bọn họ đều có trái tim khoan dung và lương thiện. Lúc này chị nhận ra, hóa ra yêu một người, không cần gì nhiều lắm, chỉ cần người đó hạnh phúc là tốt rồi.

Bác sĩ Tưởng nói với chị, mỗi khi chị kể ra đau khổ và bất an của mình, như thế chứng tỏ rằng chị rất yêu thương em, hơn nữa anh ta tin tưởng, mỗi lần chị nói với anh ta chị yêu thương em bao nhiêu, thì em cũng yêu thương chị như vậy. Tại sao, tâm linh vốn tương thông của chúng ta, lại phải do người khác nhắc nhở về sự thật này chứ?

Thế Vân, đọc tới đây, em có cảm thấy chị là một người ích kỷ, ngu xuẩn, cố chấp hơn nữa yếu đuối lắm không? Chị như vậy, không thể thay thế em — không, chị nghĩ cuối cùng chị đã hiểu được rồi, trên thế giới này không có bất cứ ai thay thế được em! Mặc dù em đã rời khỏi, nhưng những hồi ức tốt đẹp mà em để lại cho mọi người không hề rời khỏi, mà tiếp tục đi cùng với mọi người.

Chị phải quay về chính mình trước đây, nhất định phải quay về, nhưng không chỉ cho Viên Thế Phân, mà chị muốn cho mọi người yêu thương em cảm nhận được sự hạnh phúc, đó là sứ mệnh của chị — hoặc là nói, là sứ mệnh của chúng ta. Chị không thể thay thế em, nhưng chị sẵn lòng làm tất cả những việc mình có thể vì em.

Cuối cùng, chị muốn nói về Thạch Thụ Thần. Sau khi trải qua nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn yêu em, vẫn đang chờ đợi câu trả lời của em. Chị xin lỗi, chị đã từ chối anh ấy, bởi vì chị không thể thay em để yêu anh ấy, chị nghĩ, có lẽ đối với anh ấy, một “Viên Thế Vân” không yêu anh ấy cũng không đau khổ bằng Viên Thế Vân đã rời xa anh ấy từ lâu, cho nên chị không nói sự thật với anh ấy, từ trên người Viên Tổ Vân chị đã nhìn thấy nỗi khổ mất đi người yêu, chị không đành lòng đặt thêm nữa lên người Thạch Thụ Thần.

Thế Vân thân yêu, hy vọng em sẽ tha thứ cho chị — người chị ích kỷ, ngu xuẩn, cố chấp hơn nữa yếu đuối này. Tuy nhiên chị cũng muốn nói rằng, chị chưa từng hối hận mình đã lựa chọn con đường trước kia, mặc dù nó là một con đường vòng gập ghềnh, nhưng cuối cùng lại cho chị sức mạnh và dũng khí lớn lao, tìm về con đường thuộc về chúng ta.

Cho nên Thế Vân, em sẽ tha thứ cho chị chứ?

Xin em thứ lỗi cho chị!

Người chị Thế Phân vĩnh viễn yêu em

14. Chương 14: Đoạn Kết: Lời Chào Hối Đến Từ New York

Tưởng Bách Liệt: “Cuộc sống con người phải trải qua rất nhiều sự lựa chọn, thỉnh thoảng có một số chưa thể quyết định, cũng có thể hiểu được. Tôi sẽ không ép buộc chính mình lựa chọn sớm, đợi đến khi thời cơ chín mùi, thì sẽ có người giúp tôi lựa chọn.

Nếu cô còn thời gian, tốt nhất hãy suy nghĩ kỹ càng, đừng dễ dàng đưa ra quyết định. Tôi luôn đề cao niềm tin này, thà rằng lẳng lặng chờ đợi còn hơn quyết định vội vàng.”

Tào Thư Lộ: “Tôi nghĩ, mọi người vẫn đang sinh sống tại mỗi ngõ ngách trên hành tinh này không hề lãng quên những người đã mất, cũng không thể nào quên được mọi thứ mà họ đã mang đến cho thế giới này — như vậy là đủ rồi. Hãy cùng lắng nghe một ca khúc, You are not alone của Michael Jackson...”

Edit: SamLần đầu tiên Viên Thế Phân phát hiện, sự lười biếng của mình đôi khi sẽ có hiệu quả không thể tưởng, ví dụ như những thùng giấy chưa mở ra khi dọn vào căn hộ này, đợi đến lúc dọn đi có thể dễ dàng bưng nguyên xi, giẫm bót không ít sức lực.

Cô cầm hai ly rượu trong ngăn tủ phòng bếp, tùy tiện nhét vào trong thùng giấy, lập tức bị Viên Tổ Vân răn dạy: “Này, cái đó không thể đặt bừa bãi như thế, phải bọc một lớp giấy ăn ở bên ngoài trước, sau đó

vò tờ báo lại bọc xung quanh lần nữa rồi nhét vào thùng.”

Anh vừa chỉ huy nhân viên chuyển nhà bưng thùng lớn ra ngoài, vừa đi qua lấy ly ra, dựa theo lời nói vừa rồi của anh mà làm lưu loát một lần, cuối cùng đưa hai cái ly đã bọc tròn vo cho cô.

“Trên cơ bản,” cô nói, “Đợi đến khi em về nhà mở thùng ra, nhìn thấy hai cục giấy thế này, sẽ cho là giấy báo phế thải liên quảng đi ngay.”

“...” Viên Tổ Vân cẩn thận đặt đồ đạc xong, sau đó trừng mắt liếc cô một cái, rồi tiếp tục bận rộn.

Cô nhìn căn phòng trống rỗng hơi lộn xộn, bỗng nhiên trong lòng có chút không nỡ, mỗi một đêm tĩnh lặng, cô sẽ mở máy tính trên bàn, lắng nghe radio, ngồi trên bệ cửa sổ suy nghĩ tâm sự, mỗi một viên gạch ở đây, mỗi một đồ dùng ở đây, đều cùng cô trải qua khoảng thời gian quan trọng nhất trong cuộc sống —— à, còn có ánh đèn neon ở đằng xa —— tầng lầu 31 hiu quạnh, chỉ có nó làm bạn thôi.

Tuy nhiên cô rất mong chờ những ngày tháng mới, cô muốn dọn về nhà sống chung với mẹ, hai mẹ con đã nhiều năm không ở cùng nhau, không biết bây giờ bắt đầu bù đắp có còn kịp hay không?

“Suy nghĩ gì đó?” Lúc lái xe dăng dấp của Viên Tổ Vân rất ngẫu, luôn nghiêm túc nhìn về phía trước, thường thường nhìn kính chiếu hậu để ý tình hình xung quanh, quả thật là học viên mẫu mực của trường dạy lái xe.

Cô mỉm cười lắc đầu, sau đó lấy một cái hộp nằm ở ghế sau đặt trên đùi.

“Gì thế?” Anh nhin không được hỏi.

“Là...” Từ trong hộp giấy cô lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai màu lam, “Quà sinh nhật.”

Nói xong, cô đột mũ lên đầu anh, chiếc mũ mua từ bảy năm trước, lúc này chỉ đội được nửa cái đầu của anh, trông hơi buồn cười.

“Anh béo lên rồi.” Cô chỉ vào anh, cười rộ lên.

“Là mũ nhỏ thôi!” Anh cẩn thận nhìn mình trong kính chiếu hậu.

“Sao lại thế được!”

Anh không phản bác nữa, mà tự nhủ: “Chẳng lẽ thật sự biến to lên rồi?...”

“Đầu to đầu to, trời mưa không lo, người ta có ô, tôi có đầu to...” Cô cười, thuộc lòng bài hát thiếu nhi, nhìn nét mặt nghiêng của anh, bỗng dưng vui lên.

Anh không lên tiếng, bắt đầu chạy khi đèn bật lên: “Em có tin không ——”

“Hửm?”

“—— anh biến lớn rồi, nhưng không chỉ có cái đầu thôi!” Nói xong, anh tự cho là hài hước mà cười hai tiếng.

“...” Thế Phân xoa cánh tay, cảm thấy hơi lạnh.

Mẹ cùng cậu mợ ra ngoài đi du lịch, cô lấy ra chìa khóa trong túi xách, cùng Viên Tổ Vân bắt đầu chỉ huy nhân viên chuyển nhà.

Bốn giờ chiều, toàn bộ thùng giấy đều chuyển vào xong, cô nhìn phòng mình, bỗng nhiên có phần chẳng biết làm sao.

Cô vốn nghĩ rằng, nơi này không phải là của cô, từ đó chỗ này chỉ đặt các loại ảnh chụp, trở thành một nơi ít người sẽ nhớ tới. Nhưng hiện giờ, cô đã trở lại, xa cách nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô đã trở về phòng mình, mặc dù không lớn nhưng lại tràn đầy hồi ức tốt đẹp của cô.

Rời đi rồi trở về điểm bắt đầu, trong đó đã trải qua rất nhiều đau khổ, cũng đã trôi qua rất nhiều thời gian. Cô như là rốt cuộc thoát khỏi vây thành của mình, dùng một khía cạnh mới để nhìn cuộc sống.

“Em biết không,” Viên Tổ Vân lấy ra ly rượu được bọc trong giấy, hình như thật sự sợ cô cho là giấy báo phế thải mà quảng đi, “Thỉnh thoảng anh sẽ có một loại ảo giác.”

“Huh?”

“Em rời khỏi, em trở về, hình như chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, mặc dù từng cảm thấy đau khổ, tuyệt vọng, nhưng bây giờ nhớ lại, thấy rằng đó cũng chẳng tính là gì.”

“Cái này gọi là ‘vết sẹo đã lành quên đi đau đớn’ sao?”

“Có lẽ vậy...” Anh đưa lưng về phía cô ngồi xổm trước thùng giấy, thu xếp lại, trên mặt là nụ cười dịu dàng.

Đối với cô đây thật là một cảnh tượng lâu ngày không gặp.

Trái tim cô chợt cảm động, rất muốn đi qua ôm lấy anh, hôn anh... Nhưng mà, cô chỉ cười thản nhiên, tự đáy lòng nói: “Cảm ơn anh.”

Buổi tối cuối tuần, Thế Phân hẹn gặp Lương Kiến Phi và Lâm Bảo Thực ở nhà hàng, cô hơi khẩn trương, vẫn do dự không chắc chắn có nên nói sự thật với hai cô không, có lẽ đã đối mặt với lời lên án “Cậu là kẻ lừa đảo” một lần, nhưng cô cảm thấy mình có được dũng khí để đối mặt với mọi thứ.

Lương Kiến Phi tới đúng giờ hẹn, Lâm Bảo Thực không hề bất ngờ đến muộn mười lăm phút, cô ấy xin lỗi cười nói: “Thói quen xấu của tớ e rằng không sửa được.”

Nói xong, Lâm Bảo Thực đặt một túi giấy trước mặt Thế Phân.

“Gì vậy?”

“Là quà tặng mua lúc hưởng tuần trăng mật, vẫn chưa có cơ hội đưa cho cậu.”

Cô mở túi giấy ra, phát hiện là hai chiếc khăn lụa, cô không khỏi ngẩn ngời. Một chiếc màu cam tươi sáng, chiếc còn lại là màu xanh trang nhã.

“Không biết tại sao,” Bảo Thực sờ tóc mái trên trán mình, có chút không được tự nhiên nói, “Khi nhìn thấy hai chiếc khăn lụa này, tớ liền nhớ đến hai chị em cậu.”

“A...” Thế Phân nhìn Kiến Phi, cô ấy cũng hơi kinh ngạc.

“Chị gái nhiệt tình cởi mở, còn em gái thì điềm tĩnh hướng nội.”

Thế Phân nhìn khăn lụa trong túi giấy, trong lòng buồn bã...đây quả là màu sắc mà hai chị em cô thích nhất.

“Kỳ thật hồi trước tớ thường cảm thấy mình có thể phân biệt rõ ràng hai cậu ai là ai, bởi vì nét mặt của hai người khác nhau như vậy. Chị gái lúc nào cũng sinh động, em gái thì rất điềm tĩnh, một người là nắng biển, người kia là biển cả xanh thẳm, nói thật, tớ rất hâm mộ hai cậu, hình như trong cuộc sống luôn có một người đi cùng bất cứ lúc nào.”

Nói xong, Bảo Thực quay đầu nhìn Kiến Phi, Kiến Phi tán thành gật đầu, dường như đang nói: tớ cũng vậy.

“Nhưng hiện tại, cậu biết không, mặc dù mất đi một người, nhưng hình như tớ vẫn cảm thấy ngời đối diện tớ là hai người.” Bảo Thực vươn tay ra, che đi phía Thế Vân trong thị giác của mình, nheo mắt lại nhìn phải trái.

“Thật sao...” Thế Phân cười khổ, có lẽ lúc này cô vẫn không thể nói ra miệng.

“Tớ có một cảm giác kỳ lạ,” Bảo Thực buông tay xuống, nói nghiêm túc, “Tớ không phân biệt rõ ràng, hình như hai cậu đều ở đây, không ai rời khỏi ai.”

Cô đau đớn cúi đầu, nhưng vẫn duy trì nụ cười.

Không biết, Thế Vân nghe câu này sẽ có cảm tưởng gì?

“Nhưng chuyện này đối với bọn tớ không hề quan trọng,” Kiến Phi bỗng nhiên ngắt lời Bảo Thực, cụp mắt xuống, “Không phải sao, Bảo Thực?”

Hai cô nhìn nhau, hình như trong khoảnh khắc không hẹn trước hai người đã tìm được đáp án của mình qua đối phương.

“Chỉ cần người ở lại có thể sống một cuộc sống mà mình mong muốn,” Kiến Phi nói, “Thế thì người khác cho là thế nào cũng chẳng quan trọng.”

“Phải...” Bảo Thực cũng tán thành.

“Dù sao, bọn tớ cũng không hiểu được cảm xúc mất đi người thân của cậu, bởi vì —— bọn tớ không phải là cậu.”

Thế Phân nhìn hai cô, cảm thấy nỗi đau dưới đáy lòng mình như là giảm bớt một ít. Cô lại nhớ đến Tử Mặc, cô gái chất phác này có thể cũng nghĩ như vậy không?

Cô bỗng nhiên khấn nguyện vô cớ, cho dù “sự thật” kia có hiện ra trước mặt các cô hay không, cho dù họ có chịu chấp nhận cô hay không... Tất cả mọi thứ đều giống như lời họ đã nói, không quan trọng, ít nhất đối với cô nó không quan trọng —— bởi vì đó chính là cuộc sống cô nên trải qua —— đau khổ, khó khăn, vất vả và suy sụp, cô nên坦然 nhiên đối mặt.

Cô nhớ Tưởng Bách Liệt từng nói: cô cho là trên thế giới này không có ai hiểu được cô, nhưng trên thực tế không phải như vậy. Đúng vậy, khi cô bắt đầu tin tưởng thì sẽ nhận ra mình càng ngày càng được thông hiểu, đồng thời cũng càng hiểu người khác hơn.

“Mặc dù những năm gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, đi một đoạn đường vòng lớn... Nhưng tớ rất may mắn, bởi vì mọi người ở bên cạnh tớ đều mang theo trái tim khoan dung và lương thiện, đương nhiên chính là các cậu, Kiến Phi, Bảo Thực —— cảm ơn!”

Cô nắm tay hai cô, kiềm nén xúc động trong lòng, Bảo Thực xúc động đến nỗi đỏ cả hốc mắt, nhưng nét mặt có phần lơ mơ, Kiến Phi thản nhiên cong khóe miệng, sắc mặt thoải mái.

Có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ kiên định nói với hai cô: “Tớ là Viên Thế Phân, xin lỗi, tớ vẫn còn sống.”

Nhưng cô biết, không phải là hôm nay.

Sáng thứ hai, Thế Phân nhận được email bí mật gửi vào hộp thư trong công ty, cô nhấp chuột “Mở ra”, nhưng nó lại nhảy ra một khung đối thoại nhập mật mã.

Ngay lúc cô ngỡ ngàng, điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên.

“A lô,” Carol hạ giọng nói, “Nhận được chưa?”

“Nhận được rồi...” Cô chần chừ vài giây mới trả lời.

“Mật mã là 123456.”

Cô nhập mật mã, email mở ra, bên trong chỉ có một tấm ảnh lơ mơ, là một đôi nam nữ ôm nhau đưa lưng về phía ống kính.

“Đây là tuyệt mật,” Carol thấp giọng nói, “Chỉ có rất ít người trong công ty mới xem được.”

“Ồ...” Nhưng cô không rõ cái này có nghĩa gì.

“Này, cô không cảm thấy bọn họ đang kiss sao? Thật đáng tiếc, không nhìn thấy khuôn mặt của cô gái kia.”

Cô nhìn kỹ tấm ảnh, muốn nói không những không nhìn thấy mặt thôi đâu! Bởi vì nó thật sự rất mờ, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hình dáng hai đầu người chồng lên nhau, không thể nào nhìn thấy mặt, cũng không thể nói chính xác bọn họ đang làm gì.

“Cái này...rất khó nói...” Cô nhìn bóng lưng kia, cảm thấy rất quen mắt.

“Nhưng cho dù là ôm thì cũng là một tin tức vô cùng lý thú đấy...”

“Tại sao?”

“Trời ơi!” Carol gần như muốn hét lên, “Tôi chưa bao giờ thấy anh ta cười thân mật với bất cứ phụ nữ nào!”

“Hả?”

“Nhưng mà phái nữ trong công ty lại vừa yêu vừa hận anh ta.”

“Vừa yêu vừa hận?”

“Đúng vậy! Tôi nghĩ nếu người đàn ông nào có thể khơi mào ham muốn chinh phục của phụ nữ, thế thì quả thật có thể khiến phụ nữ ‘vừa yêu vừa hận’, thậm chí còn phát điên.”

“...” Cô mù tịt gãi đầu, có phần không hiểu.

“Cô đừng nói cho tôi biết cô không có hứng thú!”

“Khoan đã,” cô nhìn tấm ảnh trên màn hình máy tính, “Cô có thể nói trước cho tôi biết không, người trong ảnh là ai hả?”

“Ồ ——” Carol như là thật sự muốn phát điên, “Nhìn bóng lưng là biết rồi —— Viên Tổ Vân đó!”

“Ah!” Cô cảm thấy đầu mình quay vòng vòng vài giây, rồi mới dần dần khôi phục lại, cô nhìn kỹ tấm ảnh, bên chân Viên Tổ Vân có một chiếc va ly, đó chắc là hôm anh đi công tác về, khi hai người cãi nhau ở góc đường rồi hòa thuận đã bị chụp được...

“Đầu gì cô cũng làm thư ký của anh ta nửa năm rồi đấy!”

“...” Cô ngượng ngừng cười vài tiếng, xem như trả lời.

“Tôi bỗng nhiên có cảm giác ‘đàn gậy tai trâu’.”

“...Xin lỗi.”

“Được rồi, tôi biết cô rất đứng đắn, không có hứng với tin đồn, lần sau không gửi cho cô nữa.”

“...”

“Cúp máy đây!” Nói xong đầu dây bên kia dứt khoát cúp máy.

Cô buông ống nghe xuống, sờ mũi, bỗng nhiên có cảm giác sự việc rất khó giải quyết, vì thế cô lại gọi điện cho Viên Tổ Vân.

“A lô?”

“Anh biết không,” cô cố tình ra vẻ gặp nguy, “Có người chụp ảnh chúng ta đang ôm nhau đấy!”

Anh im lặng vài giây, bình tĩnh trả lời: “À, thì thế nào?”

“...Không thế nào cả,” chẳng biết tại sao, cô không bắt ngờ với phản ứng của anh, “May mà tấm ảnh rất mờ, không ai biết cô gái anh ôm là ai?”

“Biết rồi thì sao chứ?”

“Không có gì...”

Cô vốn định nói, bị mọi người biết không tốt lắm, hoặc là rất có áp lực, nhưng cô nhạy cảm phát hiện giọng nói của Viên Tổ Vân ở đầu dây bên kia có phần không vui, vì thế cô vội sửa lại: “Em chỉ là cảm thấy phải giải thích với mọi người chúng ta quen nhau lúc nào hay là mấy câu hỏi linh tinh, rất là phiền phức...”

“... Thế thì không cần giải thích!” Khẩu khí của anh dịu đi một ít, “Biết thì biết thôi.”

“Ồ...” Cô bỗng nhiên cũng có cảm giác “đàn gậy tai trâu”.

“Này,” âm thanh của anh trở nên dịu dàng, “Đêm nay đừng về nhà, ở lại chỗ anh nhé!”

“Ừm...em phải thương lượng với mẹ một chút.”

“Anh nhờ người ta mang về một chai rượu đỏ ngon lắm!” Giọng anh đầy quyến rũ.

“Thế à...” Cô hơi động lòng.

“Đúng vậy! Hơn nữa ——”

“—— Viên Tổ Vân,” đầu dây bên kia bỗng truyền đến tiếng của Shelly, “Mười giờ họp, khách đã tới rồi.”

“...Tôi đã nói nhiều lần rồi mà,” anh nghiêng răng nghiêng lợi nhưng đành chịu, “Trước khi vào xin chị gõ cửa dùm.”

“Ồ...” lần này Shelly không phản bác anh, mà rất hợp tác đóng cửa lại, một giây sau liền vang lên tiếng gõ cửa lạnh lạnh, trước khi anh còn chưa kịp nói “Mời vào”, chị ta cũng đã mở cửa đi vào, lặp lại lời nói ban này.

“...Được, tôi biết rồi.” Viên Tổ Văn thất bại gục đầu xuống.

Thế Phân dở khóc dở cười, nhưng cảm thấy “mợ út” này rất đáng yêu, nói không chừng có một ngày...cô sẽ gọi chị ta như vậy.

Sáng thứ sáu, lúc cô đang lái xe thì trong xe phát ra tiết mục của Thư Lộ.

“Hôm nay thời tiết tại New York rất tệ, ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy bầu trời âm u, điều này khiến tôi không khỏi nhớ tới hoạt động kỷ niệm ‘9.11’ của hai năm trước, ngày đó, lần đầu tiên tôi biết được hóa ra trong trận tai nạn này có một người bạn đã qua đời, lúc ấy tôi cảm thấy ngỡ ngàng, tựa như trời đất quay cuồng. Mấy năm nay, tôi có thời gian là nhớ tới người bạn này, tôi muốn hỏi cô ấy ở trên thiên đường có khỏe không? Có lẽ cô ấy không thể trả lời vấn đề này, nhưng không sao, tất cả những người tưởng niệm cô ấy sẽ mãi mãi ghi nhớ cô ấy, giống như là cô ấy chưa từng ra đi.

Tôi nghĩ, mọi người vẫn đang sinh sống tại mỗi ngõ ngách trên hành tinh này không hề lãng quên những người đã mất, cũng không thể nào quên được mọi thứ mà họ đã mang đến cho thế giới này — như vậy là đủ rồi.

Hãy cùng lắng nghe một ca khúc, You are not alone của Michael Jackson...”

Thế Phân đứng trước cửa sổ kính trong văn phòng, nhìn dòng xe hối hả bên dưới, không thể đè nén mà nhớ đến Thế Văn.

Thế Văn, em khỏe không? Có nhớ chị một chút nào không?

Cả tháng sáu trải qua trong tiếng ồn ào, lần đầu tiên Thế Phân cảm thấy, cô không rời khỏi Thế Văn, ngược lại càng gắn chặt với em gái hơn, tựa như lần đầu gặp Tưởng Bách Liệt, anh ta đã nói: ở trong cơ thể cô có một người nhỏ bé khác.

Cô nhớ tới người bạn bác sĩ ở New York xa xôi, cô đã từng chờ đợi anh ta thực hiện lời hứa trở lại Thượng Hải, nhưng hiện giờ cô lại cảm thấy sự chờ đợi này dần dần tan biến khỏi đáy lòng cô. Bởi vì mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của riêng mình, nếu anh ta thật sự lựa chọn ở lại New York, thế thì cô nên chân thành chúc phúc anh ta — bởi vì cô đã nhận được rất nhiều khoan dung và khích lệ từ anh ta.

Song, vào một buổi trưa tháng bảy oi ả sau trận mưa to, cô lại nhận được cú điện thoại đầy bất ngờ, là Tưởng Bách Liệt gọi tới.

“Hôm qua tôi đã trở lại Thượng Hải.” Âm thanh của anh ta nghe ra hơi uể oải, hình như ngủ không đủ.

“Anh thật sự về rồi?!”

“Ừm, trước hết tôi muốn nói với cô, ‘Big Surprise’ của tôi quả thực nhận được hiệu quả không ngờ...”

“Là gì?”

“Tất cả người nhà của tôi đều ra ngoài đi nghỉ, tôi không có chìa khóa, phải ở khách sạn một tuần...”

“...” Lúc ấy cô đã nói sẽ có chuyện không tốt xảy ra nhỉ?

“Thế thì cuối tuần này cô có muốn đến tái khám không?”

“Đến, đương nhiên đến rồi.”

“Được, có gì sẽ gọi cho cô.”

Sáng thứ bảy, Thế Phân rất thần nhiên nói với Viên Tổ Văn mình sẽ đến chỗ bác sĩ tâm lý, hơn nữa từ chối khéo ý tốt của anh muốn đưa mình đi, Viên Tổ Văn hình như cũng không để trong lòng, chỉ là dặn cô lái xe cẩn thận.

Học viện y học có chút vắng vẻ trong dịp nghỉ hè, lúc cô tới cửa phòng khám thì sớm hơn thời gian hẹn mười lăm phút, Tưởng Bách Liệt không ở đây, vì thế cô dựa vào tường chờ đợi. Một lát sau, Tưởng Bách Liệt mặc bộ đồng phục bóng đá gần như ướt đầm xuất hiện trước mắt cô, anh ta thở hổn hển, trông rất có tinh thần.

Anh ta lấy ra chìa khóa mở cửa mời cô vào, còn mình thì vào phòng sát vách thay đồ. Thế Phân nhìn xung quanh căn phòng, gần giống như một năm trước khi cô tới đây lần đầu tiên, chẳng qua cô tinh mắt phát hiện tấm màn đã thay đổi, từ vải cotton màu trắng xám đổi thành màu xanh nhạt.

“À, cô phát hiện ra rồi.” Tưởng Bách Liệt thay quần áo xong đi vào, từ trong tủ lạnh lấy hai lon bia đặt trên bàn.

“Hử?”

“Tấm màn. Là một học muội nhân lúc tôi không ở đây mà thay cái mới.”

“Ồ...” Cô lộ ra nụ cười mập mờ, khui lon bia uống một ngụm.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi cũng rất bất đắc dĩ.” Anh ta chìa hai tay ra.

“Ít nhất nó cũng đại diện anh vẫn được ưa chuộng không phải sao?”

“Ồ, đúng vậy,” anh ta tỏ vẻ tự giễu, “Niềm vui và phức tạp thường chỉ cách nhau một con đường.”

Cô im lặng một lúc mới nói: “Bác sĩ, lúc đầu tôi tưởng rằng có lẽ anh...không trở lại.”

Anh ta ngồi trên ghế sau bàn: “Có lẽ, chắc là, đã từng, có thể từng nghĩ vậy, nhưng cuối cùng tôi vẫn trở về.”

Cô cười rộ lên, thì ra người kiên định như anh ta, cũng có lúc khó mà lựa chọn?

Anh ta mỉm cười, dường như biết cô suy nghĩ gì: “Cuộc sống con người phải trải qua rất nhiều sự lựa chọn, thỉnh thoảng có một số chưa thể quyết định, cũng có thể hiểu được.”

“Lúc anh không quyết định được thì làm thế nào?”

“Tôi sẽ không ép buộc chính mình lựa chọn sớm, đợi đến khi thời cơ chín mùi, thì sẽ có người giúp tôi lựa chọn.”

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng có lẽ phải dùng thời gian rất dài.”

“Đúng vậy, có lẽ thế, nhưng nếu cô còn thời gian, tốt nhất hãy suy nghĩ kỹ càng, đừng dễ dàng đưa ra quyết định. Tôi luôn đề cao niềm tin này, thà rằng lẳng lặng chờ đợi còn hơn quyết định vội vàng.”

“Nói vậy, anh là một người rất bị động rồi.”

“Trả lời đúng rồi!”

“Nhưng tôi thấy anh kiên định như vậy.”

Anh ta không tỏ rõ ý kiến cười cười: “Kiên định và bị động không nhất thiết có liên quan, hơn nữa lúc ở cùng cô, tôi phải khiến mình trở nên kiên định, bởi vì cô là bệnh nhân của tôi, nếu tôi không kiên định, cô sẽ không thể tìm được phương hướng của chính mình.”

“À...cám ơn.”

“Thế nào, lúc tôi không ở đây, cô ổn chứ?”

Cô nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu một cách kiên quyết.

“Vậy thì tốt, tôi nói rồi, cô cần dựa vào chính mình.”

Cô kể lại một số việc đã xảy ra khi anh ta rời đi, lúc nói cô luôn tươi cười, tựa như mình đã trải qua một lần rửa tội. Thời gian trôi qua rất nhanh, trước khi đi Tưởng Bách Liệt lấy ra một cái túi đồ thật to đưa cho cô.

“Quà sao?”

“Ừm,” anh ta gật đầu, “Còn có bức thư mà người bạn kia của cô nhờ tôi chuyển cho cô.”

“Thạch Thụ Thần?” Cô ngơ ngác nhìn cái túi, lúc Tưởng Bách Liệt đi New York, cô nhờ anh ta đem bức thư mà Thạch Thụ Thần gửi cho Thế Vân trả lại anh ta.

“À, anh ta còn mời tôi ăn bữa cơm, do anh ta nấu đấy.”

“Anh ấy biết nấu cơm?” Cô cảm thấy kinh ngạc.

Tưởng Bách Liệt gật đầu: “Hơn nữa mùi vị cũng rất ngon —— đàn ông có đôi khi không đơn giản như trong tưởng tượng của các cô đâu.”

Cô cười khở đứng dậy, cầm túi xách, chuẩn bị đi.

“Thế Phân,” Tưởng Bách Liệt ngồi trên ghế sau bàn, anh ta gọi cô lại: “Còn nhớ cô từng nói với tôi, rất cảm ơn tôi đã cho cô khích lệ và giúp đỡ không?”

“Ừm...”

“Kỳ thật, tôi cũng muốn nói thế với cô.”

“Huh?”

Anh ta cụp mắt xuống, trên mặt là nụ cười dịu dàng: “Tôi cũng muốn cảm ơn cô, từ cô tôi nhìn thấy một loại dũng khí —— khi phát hiện sai lầm của mình đã dũng cảm để thay đổi —— điều đó cho tôi biết, bất cứ lúc nào khi phát hiện bản thân sai lầm, phải sửa lại đừng để quá muộn. Cho nên...cô cũng đã dạy tôi rất nhiều điều, cảm ơn.”

Cô nhìn anh ta, đoán rằng chuyến đi New York lần này có lẽ đã xảy ra chuyện gì rất có ý nghĩa, nhưng cô không hỏi, chỉ cười nói: “Không cần khách sáo, tôi cũng vậy.”

“Còn nữa...”

“Hửm?”

“Lần đầu cô tới có hỏi tôi: sau khi con người chết rồi mọi thứ còn có thể tiếp tục không?”

“Ừm...”

“Tôi nghĩ là có,” Tưởng Bách Liệt dịu dàng nói, “Ở ngay trong lòng chúng ta.”

Cô chợt nhìn thấy Thế Vân đứng bên cạnh anh ta, đôi mắt mỉm cười gật đầu, vì thế...cô cũng nhoẻn miệng cười.

Lúc về đến nhà, mẹ đã ra ngoài mua đồ ăn, Thế Phân ngồi trước bàn trong phòng mình, cô mở ra cái túi đỏ mà Tưởng Bách Liệt đưa cho mình. Bên trong có một hộp giấy màu đỏ, cùng với một bức thư.

Cô xé hộp giấy ra, bên trong đựng một khung hình bằng thủy tinh, mặt sau của khung hình là nét chữ xinh đẹp của Tưởng Bách Liệt: mỗi khung hình đều mang theo một hồi ức tốt đẹp.

Cô dựng khung hình lên, đặt trên góc bàn, mặc dù bên trong còn chưa có ảnh, nhưng cũng đã gợi lên đủ loại hồi ức tốt đẹp của cô.

Cô ngơ ngẩn nhìn một lúc mới chợt nhớ ra bức thư của Thạch Thụ Thần, vì thế tay cô hơi run cầm lấy nó, nghĩ một chút rồi mở ra.

Này, cậu khỏe không?

Ngày hôm qua nhận được thư của cậu nhờ bạn gửi giúp, tớ hơi kinh ngạc, buổi tối suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định viết một bức thư cho cậu.

Cuộc sống của tớ tại New York cũng không thuận buồm xuôi gió, cậu nên biết rằng một người gần 30 tuổi mới nghĩ tới du học thì sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Ví dụ như ngôn ngữ, thói quen sinh hoạt, không hợp với bạn học nhỏ hơn tớ 10 tuổi, còn có nỗi nhớ quê nhà... Nhưng dưới đáy lòng, tớ lại cảm thấy hạnh phúc, dù sao tớ đang làm chuyện tớ muốn làm.

Kỳ thật, lúc hỏi cậu có muốn đi cùng tớ không, tớ biết cậu sẽ không đi. Bởi vì cậu không yêu tớ.

Sao cậu lại yêu một người đàn ông yêu em gái cậu chứ?

Đừng ngạc nhiên, từ một năm trước khi cậu đứng trước mặt tớ lần đầu tiên, tớ đã biết cậu không phải Thế Vân.

Nếu là Thế Vân, cô ấy không thể không cho tớ một câu trả lời mà một mình bỏ đi xa, sẽ không chỉ thỉnh thoảng gọi điện và gửi email để nói với tớ về tình hình trong những năm đó, khi nhìn tớ cũng không có áy náy và khó mở lời. Những năm đó tớ luôn hỏi chính mình, rốt cuộc là sai chỗ nào, ban đầu tớ cho rằng là vì tình yêu của bọn tớ cách xa ngàn dặm, nhưng vào khoảnh khắc kia tớ bỗng nhiên hiểu được, thì ra người tớ yêu đã rời khỏi từ lâu.

Tớ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tớ đoán hai người hoán đổi thân phận, cậu đóng giả cô ấy thật sự rất giống, suýt nữa đã lừa gạt tớ, thế nhưng hai cậu vẫn là hai người khác nhau, mặc dù khuôn mặt tương tự, nhưng ánh mắt không giống chút nào. Trong mắt cậu luôn có một ngọn lửa, cho dù đau khổ và áy náy vây quanh cậu, ngọn lửa này không hề dập tắt, mà trong mắt cô ấy chính là một mảnh yên tĩnh — tớ nghĩ, về điểm này, Viên Tổ Vân cũng phát hiện ra phải không?

Tớ đã khó tránh khỏi trải qua những ngày tháng đau khổ đấu tranh, không ai chấp nhận được sự thật người mình yêu đã rời khỏi thế giới này, tớ điên cuồng làm việc, say rượu, muốn thuyết phục chính mình coi cậu là cô ấy, theo đuổi cậu, có được cậu — có lẽ tớ thật sự coi cậu là cô ấy.

Nhưng tớ không thể, thật sự không thể. Lý Nhược Ngu nói với tớ, yêu một người là cảm giác rất kỳ diệu, có lẽ ở trong đầu cậu người đó không còn, nhưng cậu cố chấp yêu, thậm chí ở trong đầu cùng người đó sống hết quãng đời còn lại. Tớ nghĩ tớ còn chưa hoàn toàn hiểu được tư tưởng của cô ấy cùng với ý tứ mà cô ấy muốn bày tỏ, nhưng tớ không có cách nào thuyết phục mình đi yêu cậu, bởi vì trong đầu tớ, người tớ yêu là Thế Vân. Tớ không thể chạm vào cậu trong hiện thực, nhưng ở trong đầu lại sống hết quãng đời còn lại với cô ấy... Tớ không thể làm như vậy.

Hơn nữa, từ trong mắt cậu, tớ cũng thấy được nỗi đau khổ và sự đấu tranh, có lẽ cậu cho rằng nói sự thật với tớ thì sẽ khiến tớ đau khổ, thà rằng để mình làm “Thế Vân” trở thành một người phụ lòng, như vậy tớ sẽ quên cô ấy, đi tìm hạnh phúc của chính mình — cho nên cậu trả lại tớ bức thư tớ đã gửi cho Thế Vân — nếu cậu thật sự nghĩ vậy, tớ chỉ có thể nói, cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tớ không thể nhận.

Đúng vậy, sự ra đi của Thế Vân có lẽ sẽ khiến tớ đau khổ, nhưng nó không mang đi tình yêu của bọn tớ, nếu cô ấy có thể lựa chọn, tớ tin rằng cô ấy sẽ nhờ cậu nói sự thật cho tớ biết, hơn nữa khích lệ tớ thoát khỏi khốn đốn, đẩy lên hy vọng đối với cuộc sống lần nữa. Mà một “Thế Vân phụ lòng”, sẽ chỉ khiến tớ nghi ngờ tình yêu là gì, trên thế giới này còn có tình yêu chân chính sao?

Tớ không nói sự lựa chọn của cậu là đúng hay sai, tớ chỉ có thể nói rằng, nếu là tớ, tớ thà rằng là cái trước.

Nhưng tớ không thể trách cứ cậu, bởi vì cậu là chị của Thế Vân, là người thân quan trọng nhất của cô ấy, là người đi cùng cô ấy cả đời. Từ trước kia rất lâu, cô ấy đã kể cho tớ rất nhiều chuyện của hai người, ví dụ như tính cách của hai cậu hoàn toàn tương phản, nhưng cô ấy càng nói nhiều hơn về sự ăn ý đặc biệt giữa hai cậu.

Tớ không biết trước tai họa đáng sợ kia hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng tớ viết bức thư này còn có một mục đích khác, tớ muốn nói với cậu một chuyện: sau khi nhận được bức thư tỏ tình của tớ, Thế Vân từng gặp mặt tớ, cô ấy nói với tớ, tất cả vấn đề đợi sau khi “Thế Phân” trở về thì sẽ trả lời tớ.

Tớ vẫn còn nhớ, khi tớ hỏi cô ấy vì sao, cô ấy dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Có lẽ không ai biết, sự cởi mở và lạc quan của Thế Phân, cùng với tinh thần dũng cảm đối mặt khó khăn của chị ấy, không biết chúng đã cho tớ bao nhiêu dũng khí và sức mạnh. Tớ nhận được rất nhiều từ chị ấy, nhưng tớ chưa từng vì chị ấy làm được gì cả, lúc này, tớ muốn làm một chuyện cho chị ấy, có lẽ tớ là người duy nhất có thể làm việc này cho chị ấy.”

Đôi khi, tớ thật sự cảm nhận được Thế Vân ở trong mắt cậu, có lẽ nói không chừng, nếu người ở lại là Thế Vân, những gì cậu đã trải qua cũng sẽ là những gì cô ấy trải qua. Biết đâu, tớ có thể nhìn thấy cậu qua cô ấy, một cô gái điềm tĩnh mang theo đau buồn, luôn mở to hai mắt nhìn thế giới này, nhưng không thể thay

đổi được gì — thậm chí có một lần tớ không phân biệt rõ ràng, mình nhìn thấy Thế Phân mang theo hình bóng Thế Vân, hay là Thế Vân hoàn toàn do Thế Phân tạo ra — nhưng cuối cùng cậu không phải cô ấy, cậu cũng không cần phải là cô ấy.

Sáng nay, trong tiệm tạp hóa dưới lầu nhà trọ của tớ lại trông thấy những trái dừa rất to, trên đó có dán nhãn hiệu bằng tiếng Trung, giống như những loại dừa bán ở quán nhỏ ven đường tại Hải Nam, gọt vỏ sơ qua, có thể cầm ống hút vào là uống nước dừa ngay. Tớ thật sự muốn cảm thán thế giới này rất nhỏ, mỗi một ngày đều khiến tớ bất ngờ, cho nên Thế Phân, hy vọng lần sau tớ trở về, có thể nhìn thấy một Thế Phân hạnh phúc cởi mở như trong ký ức của Thế Vân.

Sau cùng, nếu cậu còn nhớ người bạn ở phương xa này, lần sau nhờ người ta đem thứ gì đó có “giá trị kỷ niệm”, ví dụ như bánh bao thịt cua hoặc là thịt xông khói Kim Hoa, vân vân... Như vậy tớ sẽ càng vui vẻ hơn.

Vậy thôi, chúc bình an.

Thạch Thụ Thần

2008. 6. 20

/*/

Một buổi tối của tháng chín, Viên Tổ Vân đi công tác trở về, khi về đến nhà, anh phát hiện căn phòng tối đen tĩnh lặng, anh đặt hành lý xuống, đi đến ban công, châm một điếu thuốc để hút, khi sắp hút xong, anh lấy ra di động nằm trong túi, ấn nút gọi, tiếng chờ máy thật lâu, ngay lúc anh định cúp máy, lại bỗng nhiên kết nối.

“A lô?”

Anh nghe được giọng cô trong tiếng hò hét và ồn ào, anh không khỏi nhú mào, có vẻ không vui: “Em ở đâu?”

“À, em sắp về đây.”

“Sau khi xuống máy bay anh đã gọi cho em rất nhiều lần, nhưng chẳng có ai bắt máy.” Anh không muốn mình tỏ ra khó chịu rõ ràng như vậy, nhưng lại chẳng kiềm nén được giọng điệu của mình.

“À, di động đặt trong túi xách, có lẽ không nghe được.”

Anh phát ra tiếng nhả khói mất kiên nhẫn, đè nén cơn giận hỏi tiếp: “Em ở cùng ai?”

“Bọn...Tử Mặc.”

“Bọn?”

“Ừm, còn có Hạng Tự...cùng với anh trai Hạng Tự.”

“Anh trai Hạng Tự?!” Giọng anh lập tức trở nên đầy uy hiếp.

“Ừm...” Tiếng cô không rõ ràng, khiến người ta cảm thấy phiền lòng.

“Ở đâu? Anh đi đón em.”

“Không cần! Em đã đi ra rồi, bây giờ đang trên đường tới bãi đỗ xe.”

“Được rồi...”

Nửa tiếng sau, khi Thế Phân mở cửa phòng, cô nhìn thấy một khuôn mặt khó chịu, anh khoanh tay, khề nhú mào, ánh mắt rất sắc bén.

“Buổi tối ăn mì nhé?” Cô tự thay giày, đem đồ ăn tiện đường trở về mua đi vào phòng bếp, đặt trên bàn nấu ăn.

Phòng bếp của anh luôn giữ gìn sạch sẽ, một chiếc bàn ăn nhỏ bằng gỗ đặt sát một góc tường, vốn chỉ có một cái ghế, hiện tại lại thêm một cái nữa.

“Hôm nay em đi làm gì?” Viên Tổ Vân hậm hực hỏi.

“Không phải ban này nói rồi sao, ở cùng Tử Mặc, Hạng Tự còn có Hạng Phong...”

“Sau này không được phép ra ngoài cùng đàn ông anh không quen!” Anh đi đến phía sau cô, dựa vào tủ lạnh, hai tay vẫn khoanh lại, sắc mặt không vui chút nào.

“Anh quen mà!” Cô lấy nồi cho nước vào rồi đun trên bếp.

“Ý anh là anh trai Hạng Tự.” Dáng vẻ nhíu mày của anh, khiến người ta cảm thấy...rất gọi cảm.

“Không phải anh cũng biết Hạng Phong sao?”

“Anh không biết!” Anh trừng mắt.

“Sao lại thế... Mỗi tối trước khi ngủ anh đều phải đọc sách của anh ấy mà!”

“Anh đọc ——” Viên Tổ Vân bỗng dừng khựng lại, chớp chớp mắt, vẻ mặt mù tịt, một lát sau anh mới kinh ngạc nói, “Hạng, Hạng Phong?! Anh ấy là anh trai của Hạng Tự?!”

“Ừ.” Cô cười gật đầu, quả là tiểu thuyết trinh thám gia Hạng Phong mà anh sùng bái nhất!

“Nhưng thằng nhóc kia chưa bao giờ nói với anh...”

“Hạng Phong hình như cũng thế, chưa bao giờ chủ động nói với người khác Hạng Tự là em trai của anh ấy.”

Anh dùng mấy phút mới khiến mình bình tĩnh trở lại, mặc dù lượng khí hô hấp rõ ràng còn chưa đủ, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Cho, cho dù là thế, cũng không được!”

“Em nói với anh ấy anh là fan của anh ấy, còn nói lần sau muốn nhờ anh ấy ký tên.”

“Sao em có thể nói như vậy...” Anh như là rất oán giận.

“Thì sao?”

“Phải là ‘superfan’! Em nên nói với anh ấy anh có toàn bộ sách của anh ấy, bắt đầu từ quyển đầu tiên.”

“...” Cô cảm thấy nếu hiện tại đang đóng phim hoạt hình, trên trán cô hẳn là xuất hiện mấy đường đen mới đúng.

“Đó là cái gì...” Viên Tổ Vân bỗng nhiên ngừng thở nói.

“Cái gì cơ?”

“Trên ngón áp út của em...”

Thế Phân vươn tay, nhìn chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của mình, tỏ vẻ thần nhiên nói: “À, là chiếc nhẫn anh dùng để cầu hôn với em đấy, em tìm được trên bàn của anh.”

Anh nhìn cô, qua thật lâu mới dùng giọng điệu thăm dò hỏi: “Nó không phải có nghĩa là em đã...”

“...Anh nói cái gì thì là cái đó.” Sắc mặt cô vẫn thần nhiên, giống như chuyện kia không hề đáng ngạc nhiên.

Anh hé miệng, trong sắc mặt ngạc nhiên mang theo vẻ khó tin, anh ngờ ngẩn lấy tay chỉ vào cô, nói không nên lời.

Cô xoay người, lấy rau đã mua về đặt trong bồn rửa, mở vòi nước, làm ra vẻ không để ý mà bắt đầu rửa rau. Trên khuôn mặt lại hiện lên nụ cười, đó là nụ cười dịu dàng tràn đầy hạnh phúc.

Con đường ngoài cửa sổ rất vắng vẻ, hai hàng đèn đường dựng thẳng tắp tại ven đường, chiếu sáng con đường về nhà cho mọi người.

Cô cụp mắt xuống, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, cái này như là một dấu hiệu —— hoặc nói là một biểu tượng —— đại diện cho một lời hứa hẹn, hoặc là trách nhiệm. Cô chợt nhớ tới một câu trong thư hồi âm của Thư Lộ:

Đừng quên, nằm dưới cùng chiếc hộp Pandora chứa đầy tội lỗi, chính là khát khao và hy vọng!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-cua-tinh-yeu>